SANTA
MONTEFIORE
Necunoscuta din Paris
LITERA
blue
MOON

SANTA
MONTEFIORE
Necunoscuta
din Paris
LITERA
blue
MOON

blue
MOON

SANTA MONTEFIORE

Necunoscuta din Paris

Traducere din limba engleză și note
VALENTINA GEORGESCU

LITERA
București

The Woman from Paris
Santa Montefiore
Copyright © 2012 by Montefiore Ltd

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Necunoscuta din Paris
Santa Montefiore

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Raluca Chiriac
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-978-606-33-8466-0
ISBN EPUB 978-606-33-8666-4

Copiilor mei, Lily și Sasha, cu dragoste

Folíe s.f. (pl. **folii**) 1. (Fam.) Veselie (zgomotoasă), grozăvie, nebunie (plină de satisfacții), demență, teribilitate; 2. (concr.) lucru grozav, extrem de plăcut, care produce o impresie vie. 3. În arhitectură, structură considerată în general excentrică şi nefuncțională (rămasă adesea nefinisată), ridicată pentru a da un aer romantic grădinilor, la modă în Anglia sec. XVIII-XIX. – Din fr. *folie* (nebunie).

Eu am numit-o *casa de pe deal*...
(Autoarea)

Capitolul 1

Hampshire 2012

Martie debutase glorios. Pământul se lepădase de vălul de brumă din zori, iar prin scoarța dură răzbiseră mici mugurași, scoțând la iveală lăstari de un verde crud și flori roz pal. Narcisele galbene răsăriseră din pământul dezghețat și-și deschiseseră corolele galben-strălucitoare, iar soarele strălucise cu energie reînnoită. Trilurile păsărelelor umpleau atmosfera, iar ramurile copacilor fremătau din nou de agitația construirii de noi cuiburi. Fusese un început de primăvară triumfător.

Fairfield Park nu arătase niciodată mai frumos. Ridicat pe un teren agricol fertil, conacul în stil iacobin[1] era înconjurat de pajiști întinse, de păduri seculare, pline de viorele, și de câmpuri de culturi înfloritoare, pe care creșteau din belșug și gălbenelele. Exista un mare lac ornamental, unde broaștele își creaseră sălașuri printre tufele de pipirig, iar peștișorii aurii înotau printre frunzele de nuferi. Fagi falnici protejau casa de vânturile ostile ale iernii, adăpostind primăvara sute de narcise sălbatice. O bufniță de hambar își făcuse cuib în scorbura unui măr și se hrănea cu șoarecii și cu șobolanii de la fermă și din magazia de lemne, iar sus pe deal, supraveghind totul cu răbdarea unui bătrân înțelept, o construcție excentrică de piatră, abandonată, denumită *folly* în limbajul arhitecților, era ascunsă vederii, ca o comoară uitată.

Lăsată pradă uzurii datorate intemperiilor și trecerii timpului, mica și încântătoarea construcție rămânea un observator pasiv, încrezătoare că, într-o bună zi, o mare nevoie avea să-i atragă pe oameni spre ea așa cum atrage lumina sufletele pierdute. În zilele acelea însă, nimeni dintre cei din vale nu arunca măcar o privire zidurilor de culoarea mierii și coloanelor elegante, robuste, pentru că moșia era cufundată în negura grea ce se așternuse peste ea ca un giulgiu. În acea zi anume, până și păsările tăceau. Era ca și cum primăvara își pierduse dintr-odată voința.

Motivul acelei melancolii era dricul negru, strălucitor, care aștepta pe aleea pietruită din fața casei. Înăuntru, trupul lordului Frampton, patriarhul casei, zăcea rece și fără viață într-un sicriu simplu din lemn de stejar. Vârtejuri de negură se învolburau în jurul trăsurii precum niște tentacule hrăpărețe ale morții, nerăbdătoare să îngroape trupul inutil în adâncul pământului, iar pe treptele ce coborau dinspre intrare, cei doi dogi germani ai lordului stăteau solemni și neclintiți ca două statui de piatră, cu capetele odihnindu-li-se, triste, pe labele din față și cu ochii lor melancolici privind fix sicriul. Știau din intuiție că stăpânul lor n-avea să se

mai întoarcă acasă.

În casă, Lady Frampton stătea în fața oglinzii din hol, aranjându--și pe cap o pălărie mare, neagră. Oftă privindu-și imaginea și-și simți inima, și așa îndoliată, parcă și mai grea la vederea ochilor ce o priveau din oglindă cu resemnarea obosită a unei femei bătrâne. Avea fața mânjită acolo unde lacrimile curseseră fără stavilă din clipa aflării veștii morții subite a soțului ei în Alpii Elvețieni, cu zece zile în urmă. Șocul îi făcuse pielea să pălească și apetitul să-i dispară, așa că avea acum obrajii supți, chiar dacă trupul ei voluptuos nu se uscase. Se obișnuise cu absența lordului în timp ce acesta își hrănea pasiunea de a escalada marii munți ai lumii, însă acum casa reverbera de o altfel de tăcere, una asurzitoare, incomodă, ce răsuna prin încăperile spațioase ca o prevestire sumbră cum că acea situație avea să devină permanentă.

Tocmai își netezea paltonul când fiul ei, acum noul Lord Frampton, veni din salon și intră în hol.

– Ce fac acolo, înăuntru, David? întrebă ea încercând să-și mascheze jalea, măcar până când ajungea la biserică. O să întârziem.

David o privi cu tristețe.

– N-avem cum să întârziem, mamă, răspunse el, cu aceeași jale oglindită în ochii lui negri. Tata e... mă-nțelegi..., murmură, privind spre fereastră.

– Nu, ai dreptate, desigur!

Ea se gândi la George, aflat în dricul de afară, și simți un nod în gât. Se întoarse spre oglindă și începu să-și aranjeze din nou pălăria.

– Totuși, toată lumea o să aștepte după noi. Și e îngrozitor de frig.

O clipă mai târziu, fiul ei cel mijlociu, Joshua, apăru din salon împreună cu soția lui cea distantă, Roberta.

– Ești bine, mamă? întrebă el, găsind penibilă emoția unei astfel de împrejurări.

– Doar nerăbdătoare să terminăm odată, interveni David, enervat.

Joshua își îndesă mâinile în buzunare și-și gârbovi umerii. În casă era frig. Se duse lângă focul din hol, unde niște bușteni mari și niște vrejuri contorsionate de iederă trosneau de zor în vatră.

– Ce fac acolo, înăuntru? întrebă mama lui din nou, privind înspre salon.

Nu putea auzi vocea înceată a fiului ei mai mic, Tom, și nici consoanele formidabile ale soacrei ei, care nu se mai oprea din vorbit.

– Bunica cere ca Tom să-i arate cum să folosească telefonul mobil pe care i l-a dat el, a răspuns Joshua.

– Acum? Nu poate aștepta până mai târziu? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i de durere.

– Își termină băuturile, Antoinette, spuse Roberta, pufnind dezaprobator. Deși nu sunt sigură că Tom ar trebui să bea, cu tot istoricul lui, nu-i așa?

Antoinette se zburli și se duse la fereastră.

– Cred că măcar azi Tom are voie să consume orice își dorește, răspunse ea tăios.

Roberta își țuguie buzele și-și dădu ochii peste cap, privindu-și soțul, un gest pe care presupuse în mod greșit că soacra ei nu-l putea vedea. Antoinette o urmări aranjându-și în fața oglinzii toca pretențioasă, cu pene, și se întrebă de ce alesese fiul ei să se însoare cu o femeie ai cărei pomeți erau atât de ascuțiți, încât ar fi putut străpunge și prin piatră.

În cele din urmă, Tom apăru în hol împreună cu bunica lui, care tocmai își punea

telefonul în poșetă, pe care apoi o închise. El îi zâmbi tandru mamei lui, iar Antoinette se simți imediat un pic mai bine. Fiul ei cel mai mic avusese întotdeauna puterea de-a o înveseli ori întrista, în funcție de dispoziția sau de starea lui de sănătate. Un păhărel de vin nu-i dăunase, iar ea ignoră cârtelile raționamentului ei, care îi spunea că Tom n-ar fi trebuit să consume deloc alcool. Gândurile îi zburară din nou la soțul ei, amintindu-și cum reușise el să-i telefoneze din tabăra de la Annapurna doar ca să afle cum îi mergea lui Tom după o săptămână deosebit de proastă, pe care o avusese în urma unei despărțiri. Antoinette simți cum i se umpleau din nou ochii de lacrimi și-și scoase batista din buzunar. George fusese un om foarte *bun*.

– N-ai oprit căldura, nu-i așa? exclamă bătrâna Lady Frampton, acuzator. *Eu* nu las niciodată să se facă atât de îngrozitor de frig!

În rochia ei neagră, lungă, cu pălăria aceea neagră cu boruri mari și cu boleroul de blană de nurcă, Margaret Frampton arăta de parcă ar fi intenționat să meargă neinvitată la o petrecere de Halloween, și nu la funeraliile propriului fiu. În jurul gâtului, la încheietura mâinii și atârnându-i de lobii urechilor ca niște țurțuri elaborați, ea purta superbele bijuterii ale familiei Frampton, achiziționate în India, în 1868, de către primul Lord Frampton pentru soția lui, Theodora, și transmise din generație în generație până la George, care i le împrumutase mamei lui pentru că soția lui refuza o asemenea extravagantă afișare a bogăției. Bătrâna Lady Frampton n-avea astfel de rezerve și purta bijuteriile oricând se ivea o ocazie potrivită. Antoinette nu era sigură că înmormântarea fiului lui Margaret era chiar o astfel de ocazie.

– Căldura *e* pornită, Margaret, și toate focurile sunt aprinse.

– Cred că mama are dreptate, interveni Tom, privind pe fereastră. Uitați-vă la ceața asta. Cred că toată moșia e în doliu.

– Eu am pierdut mai mulți oameni decât pot număra, spuse Margaret în timp ce trecea pe lângă Antoinette. Dar nimic nu e mai rău decât să-ți pierzi un fiu. Și *unicul* fiu. Nu cred că o să-mi revin vreodată. Și te-ai aștepta ca măcar să fie cald în casă!

Harris, bătrânul majordom care era în slujba familiei de mai bine de treizeci de ani, deschise ușa de la intrare, iar bătrâna Lady Frampton ieși în ceață, strângându-și boleroul de blană peste piept.

– O, Doamne, oare o să reușim să ajungem la biserică? se întrebă ea, rămânând în capul scărilor de piatră și contemplând ceața. E groasă ca un terci!

– Bineînțeles că o să ajungem, bunico, o asigură Tom, luând-o de braț ca s-o ajute să coboare treptele.

Dogii germani rămaseseră încremeniți sub greutatea mâhnirii lor. Margaret privi sicriul și se gândi cât de teribil de părăsit arăta, dincolo de geamurile dricului. Pentru o clipă, mușchii încordați ai maxilarului i se relaxară, iar bărbia începu să-i tremure. Își ridică umerii și se îndreptă, privind în altă parte. Durerea nu era ceva ce împărtășeai cu ceilalți.

Șoferul luă poziție de drepți atunci când Tom își ajută bunica să urce într-una dintre limuzinele Bentley. Roberta îi urmă, supusă, însă Antoinette rămase în urmă.

– Tu du-te, Josh, spuse ea. Tom și David vin cu mine.

Joshua urcă pe locul din față. S-ar fi crezut că moartea tatălui lui avea să le unească pe cele două femei, dar ele păreau să își fie la fel de ostile una celeilalte ca întotdeauna. Le ascultă pe mama și pe soția lui vorbind în spate și se întrebă de ce oare nu reușea mama lui să se înțeleagă cu Margaret așa cum o făcea Roberta.

– Femeia aia e atât de obositoare, se plânse Antoinette, ștergându-și cu grijă ochii pe când mașina lor pornea pe alee în urma dricului, trecând de porțile de fier decorate cu blazonul familiei, cu un leu și un trandafir. Arăt foarte răvășită? îl întrebă ea pe Tom.

– Arăți bine, mamă. Nu s-ar cuveni să arăți prea dichisită astăzi.

– Presupun că nu. Totuși, o să vină toată lumea.

– Și toată lumea o să se întoarcă aici, mormăi David de pe scaunul din față. Nu agrea ideea că trebuia să facă față unei ocazii sociale.

– Cred că o să avem cu toții nevoie de un pahar de tărie, spuse ea bătându-l ușor pe Tom peste mână și dorindu-și să nu fi vorbit despre alcool. Chiar și tu. Mai ales astăzi.

Tom râse.

– Mamă, încetează să-ți mai faci griji din cauza mea! Câteva pahare n-o să mă omoare.

– Știu. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Mă întreb cine a venit, zise ea, schimbând subiectul.

– Sper să nu trebuiască să conversez cu toate oribilele mătuși ale tatei și cu toate rudele alea plicticoase pe care le-am evitat atâția ani, spuse David. N-am chef deloc de o petrecere.

– Nu e o petrecere, dragule, îl corectă mama lui. Oamenii vor, pur și simplu, să-și arate respectul.

David privea, mâhnit, pe fereastra mașinii. Abia dacă vedea gardurile vii de pe marginea drumului care îi purta spre orașul Fairfield.

– Nu poate lumea, pur și simplu, să ne lase în pace și să plece acasă după aceea?

– Sub nici o formă! E politicos ca, după înmormântare, să inviți acasă prietenii și rudele tatălui tău. O să ne mai ridice moralul.

– Superb, mormăi David, morocănos. Nici nu-mi trece prin minte o modalitate mai bună de-a trece peste moartea tatei decât o chermeză împreună cu o șleahtă de boșorogi.

Mama lui începu din nou să plângă.

– Nu-mi îngreuna și mai mult situația, David!

El privi în spatele scaunului pe care ședea și se mai înmuie.

– Scuze, mamă! N-am vrut să te supăr. Dar pur și simplu n-am chef să fac pe amabilul acum, atâta tot.

– Nici noi, dragule.

– În clipa asta, aș vrea doar să jelesc de unul singur.

– Aș face moarte de om pentru o țigară, spuse Tom. Crezi că am timp pentru una, repede, în spatele bisericii?

Limuzina opri în fața bisericii medievale Sfântul Petru. Șoferul deschise portiera din spate, iar Antoinette așteptă ca Tom să vină și s-o ajute să coboare. Își simțea picioarele fără vlagă și nesigure. O vedea pe soacra ei înaintând către intrarea în biserică, pe aleea pietruită. Acolo, doi dintre verii lui George o salutară solemn. *Ea* nu plângea niciodată în public, își zise Antoinette cu amărăciune. De fapt, ea se îndoia și că Margaret ar fi fost în stare să plângă în particular, întrucât bătrâna doamnă considera că era deosebit de înjositor să-ți arăți sentimentele. Chiar strâmba din nasul ei aristocratic la vederea generației de tineri pentru care era ceva normal să plângă, să verse lacrimi și să se tânguie pentru semeni. Îi condamna pe tineri pentru pretențiile lor, făcându-i mare plăcere să le spună nepoților că pe vremea ei

oamenii aveau mai multă demnitate. Antoinette știa că Margaret o disprețuia pentru că nu contenea cu suspinatul, însă nu se putea opri, nici măcar ca să-i facă pe plac soacrei ei. Dar își șterse ochii înainte să coboare din mașină și trase aer adânc în piept. Bătrâna Lady Frampton nu era îngăduitoare cu afișarea în public a emoțiilor.

Antoinette urcă pe alee flancată de cei doi fii ai ei, gândindu-se ce mândru ar fi fost George de băieții lui. Tom, atât de chipeș și de rebel, cu părul blond, des, al tatălui său, și cu ochii aceia azurii, limpezi, și David, care nu semăna deloc cu tatăl lui, dar era înalt, magnetic și mai mult decât capabil să-i poarte titlul și să-i conducă moșia. În fața lor, Joshua dispăruse deja în biserică, împreună cu Roberta. Fiul lor mijlociu era inteligent și ambițios, clădindu-și singur un renume în City și făcând totodată bani frumoși. George îi respectase hotărârea, chiar dacă nu înțelesese de ce-și alesese fiul lui o carieră atât de lipsită de aventură. George fusese un bărbat care adorase peisajele neîmblânzite. Terenul din beton de la Square Mile îi transformase spiritul într-un stâlp de sare, ca pe soția lui Lot.[2]

Antoinette contemplă zidurile de cremene ale bisericii, amintindu-și multele momente fericite pe care le trăiseră acolo. Botezurile copiilor, căsătoria lui Joshua, botezul fiicei acestuia, Amber, cu doar un an în urmă – Antoinette nu se așteptase să vină acolo pentru *asta*. Cel puțin nu pentru următorii treizeci de ani. George avea doar cincizeci și opt de ani.

I-a salutat pe verii lui George și, cum ajunsese ultima, îi urmă pe aceștia în biserică. Înăuntru, aerul era greu de la căldura trupurilor și de la mirosul de parfum. Lumânările pâlpâiau pe pervazurile late ale ferestrelor, iar luxuriantele aranjamente de flori de primăvară umpleau biserica de miresme de liliac, de frezii și de narcise. Reverendul Morley o salută cu un zâmbet plin de simpatie. Îi strânse mâna între mâinile lui moi ca un aluat dospit și murmură niște cuvinte de consolare, deși Antoinette nu le auzi din cauza țiuitului care îi răsuna în urechi precum un tril de vioară dezacordată. Clipi ca să-și împiedice lacrimile să curgă și-și aminti de vizita reverendului la ei acasă, chiar înainte ca ea să primească teribila veste. Ce bine dacă ar fi putut să dea timpul înapoi înainte de acel moment...

Fiecare clipă din ultimele zece zile părea să fi condus în acel punct. Fuseseră atâtea de făcut! David și Tom zburaseră tocmai din Elveția, aducând cu ei trupul neînsuflețit al tatălui lor. Joshua și Roberta organizaseră funeraliile. Antoinette se ocupase ea însăși de aranjamentele florale, neavând încredere în capacitatea nurorii ei londoneze de a face diferența dintre un fir de liliac și unul de crin, iar sora ei, Rosamunde, o ajutase la alegerea imnurilor religioase. Acum, că ziua aceea sosise, Antoinette se simțea ca și cum ar fi pășit într-o altă viață, una fără George. Se prinse de brațul lui Tom și păși nesigur pe culoarul dintre strane. Îi auzi pe cei din congregație șușotind pe măsură ce trecea pe lângă ei, dar nu îndrăzni să privească pe careva în ochi, de teamă ca nu cumva compasiunea lor s-o tulbure din nou.

În vreme ce Tom le salută pe mătușile tatălui său, David o instală pe mama lui în primul rând. El privi congregația și recunoscu majoritatea chipurilor – cunoștințe și prieteni îmbrăcați în negru și arătând cu toții asemănător de triști. Apoi, dintre toate acele chipuri cenușii, livide, unul luminos, proaspăt, ieși în evidență precum o piersică pârguită într-un copac, iarna. Ea se uită țintă la el cu niște ochi uluitor de cenușii, plini de compătimire. David o privi, la rândul lui, hipnotizat. Observă cascada neglijentă de bucle blonde care i se revărsa pe umeri, textura moale, cremoasă, a pielii ei, iar inima i se opri preț de o clipă. Era ca și cum o lumină s-ar fi aprins în bezna din sufletul lui. Nu părea potrivit să zâmbească, dar lui David chiar

asta îi venea să facă și și-o dorea chiar foarte mult. Așa că afișă un zâmbet resemnat, iar ea făcu la fel, exprimându-și în tăcere mâhnirea pentru pierderea lui.

Ieșind iarăși din biserică, fiindcă, împreună cu frații și cu verii lui, trebuia să aducă sicriul înăuntru, David privi înapoi spre blonda misterioasă, întrebându-se care fusese rolul ei în viața tatălui său. De ce nu se mai întâlniseră până atunci? Nu-și putea stăpâni exaltarea care îl înălța, din mocirla durerii, către un loc luminos și fericit. Oare asta numeau oamenii „dragoste la prima vedere“? Dintre toate zilele în care s-ar fi putut întâmpla așa ceva, înmormântarea tatălui lui era cea mai nepotrivită.

Phaedra Chancellor știa cine era David Frampton, pentru că își făcuse temele. David, cel mai mare dintre cei trei fii, avea douăzeci nouă de ani, era necăsătorit și locuia într-o casă de pe moșia Fairfield, a cărei fermă o administra. Studiase la Cirencester Agricultural College, fiindcă, dacă tatăl lui considerase viața de moșier absolut searbădă, David se simțea la țară precum peștele în apă.

Phaedra îi cunoștea pe fiii lui George doar din fotografii. Tom era, fără îndoială, cel mai arătos. El moștenise de la tatăl lui ochii albaștri și forma poznașă a gurii. Însă David arăta mai bine în realitate decât își imaginase ea. Era mai puțin ferchezuit decât Tom, cu părul lui castaniu zbârlit, cu ochi negri și cu un nas mare, acvilin, deloc fotogenic. De fapt, avea trăsături neregulate, neobișnuite, și care, totuși, luate în ansamblu, erau cumva atrăgătoare. În plus, moștenise farmecul tatălui său, acel magnetism intangibil care atrăgea privirea. Joshua, pe de altă parte, avea o înfățișare mai convențională, cu o față genetic frumoasă și, în consecință, ușor de uitat.

Phaedra își lăsă privirea pe programul slujbei și ochii i se împăienjeniră la vederea chipului lui George imprimat pe copertă. Fusese mai frumos decât toți fiii lui la un loc. Clipi ca să alunge amintiri dureroase, uitându-se lung la imaginea la bărbatului pe care ajunsese să-l iubească. Îi putea vedea pe Tom și pe Joshua oglindiți în trăsăturile lui, dar nu-l putea vedea pe David. El semăna cu mama lui.

Își trase nasul, iar apoi și-l șterse cu o batistă de hârtie. Julius Beecher, avocatul lui George, care ședea lângă ea, o bătu cu palma peste genunchi.

– Ești bine? șopti el, iar ea își înclină capul în semn de încuviințare. Ai emoții?

– Da.

– Nu-ți face griji, o să fie bine.

– Nu cred că e ziua potrivită să arunc bomba, Julius, rosti ea printre dinți, după ce muzica începu să umple biserica.

– Mă tem că n-ai cum să scapi de asta. Tot vor afla, mai devreme sau mai târziu. Și, în plus, tu ai vrut să fii aici.

– Știu. Ai dreptate. Am vrut foarte mult să fiu aici. Dar mi-aș fi dorit să nu trebuiască să dau ochii cu familia.

Corul păși lent pe culoarul dintre bănci, interpretând „Lacrimosa“ lui Mozart. Glasurile angelice reverberau între zidurile de piatră, înălțându-se, într-un crescendo vibrant, până la tavanul boltit. Flăcările lumânărilor pâlpâiră în urma mișcării bruște care tulbură aerul, iar o surprinzătoare rază de soare pătrunse prin vitraliile ferestrelor, căzând pe sicriul care venea, încet, în urma corului.

Antoinette abia mai putu să-și înăbușe emoțiile. Simțea că inima avea să-i plesnească în curând de atâta jale. Se uită la strana în care ședeau mătușile lui George, Molly și Hester, prima fiind pe atât de slabă pe cât era cealaltă de grasă, dar ambele având aceeași atitudine rece a bătrânei Lady Frampton. Nici măcar Mozart

nu era în stare să le străpungă armura de oțel a autocontrolului. Antoinette era recunoscătoare pentru prezența surorii ei, Rosamunde, care, cu vigoarea unei femei de clasă mijlocie, bocea în strana din spate.

Antoinette simți cum i se oprea un suspin în piept. Îi era imposibil să-și imagineze că soțul ei cel activ, cel plin de viață, se afla între scândurile acelea înguste de stejar. Că avea să fie în curând îngropat în pământul rece, singur, fără nimeni care să-l consoleze, iar ea n-avea să-i mai simtă vreodată căldura pielii și tandrețea mângâierii. La gândul acela insuportabil, lacrimile începură să-i șiroiască fără stavilă. Privi în strană și văzu profilul dur ca piatra al soacrei ei. Dar nu-i mai păsa de ce anume credea bătrâna doamnă despre ea. Se conformase regulilor de dragul lui George, dar acum el se dusese, putea să plângă până când îi secau lacrimile dacă așa voia.

După ce slujba se încheie, congregația rămase pe loc până ce membrii familiei ieșiră. Antoinette merse cu Tom, sprijinindu-se cu toată greutatea de brațul lui, în vreme ce David își escorta bunica. El trecu pe lângă strana în care misterioasa blondă se ștergea la ochi, dar nu-și lăsă privirea să zăbovească. Spera cu disperare că urma să vină și ea la ceai.

Afară, ceața se ridicase, iar petice de cer senin luminau bolta cu un optimism reînnoit. Iarba strălucea în petice care apăreau efemer de la lumina razelor de soare și păsările ciripeau din nou prin copaci.

– Cine-i blonda? întrebă Tom, apropiindu-se de David.

– Care blondă? întrebă și David, nonșalant.

Tom chicoti:

– Blonda aia foc de frumoasă, pe care n-aveai cum să n-o observi, la vreo șase strane în spate. Ce vulpiță! Datorită ei, ziua s-a înveselit brusc.

– Haide, dragule! Să nu zăbovim prea mult în curtea bisericii, spuse Antoinette, tânjind după intimitatea limuzinei ei.

Cei doi frați se uitară în urma lor, însă congregația nu se grăbea să iasă.

Margaret pufni, nerăbdătoare:

– Du-mă la mașină, David, ordonă ea. O să-i salut pe oameni acasă.

O luă înainte, iar David nu mai avu de ales și o escortă de-a lungul aleii. Cât timp ea își instală dosul mare pe bancheta din spate, privirea lui David se întoarse din nou către biserică, unde congregația se revărsa acum pe pajiște. Căută zadarnic buclele dalbe în marea de negru.

– Haide, haide, nu te mai moșmondi! Bravo, iată-i și pe Joshua și pe Roberta! Spune-le să se grăbească. Trebuie să beau ceva.

– Frumoasă slujbă, spuse Roberta, urcând în mașină lângă Margaret.

– Superbă, fu de acord Margaret. Deși reverendul Morley nu se mai oprea, nu credeți?

– Tuturor le place sunetul propriilor voci, spuse Joshua.

– De-aia sunt preoți, adăugă Roberta.

– Mie mi s-a părut că ceea ce a zis despre tata, cum că era prietenul tuturor, a fost cât se poate de adevărat, a continuat Joshua, urcându-se pe locul de lângă șofer. Tata a iubit oamenii.

Roberta a dat din cap în semn de aprobare.

– O, într-adevăr, a fost un om teribil de prietenos.

– I-am organizat o ceremonie de adio frumoasă, nu crezi, bunico?

– Da, i-ar fi plăcut, spuse Margaret cu glas scăzut, întorcându-și fața către fereastra mașinii.

David se întoarse la Fairfield Park împreună cu mama lui și cu Tom. De îndată ce soarele spulberase ceața, casa revenise la obișnuita-i splendoare. Bertie și Wooster, dogii germani, îi așteptau pe trepte. Se părea că soarele îi binedispusese și pe ei, pentru că veniră în fugă la mașină, dând din cozi.

Harris deschisese portiera, iar Mary, menajera lui Lady Frampton, apăru în antreu alături de fiica ei, Jane, purtând în mâini tăvi pline cu pahare de vin. Focul încălzise casa, în sfârșit, iar lumina soarelui se revărsa înăuntru prin ferestrele mari, zăbrelite. Casa avea o atmosferă foarte diferită față de cea din care membrii familiei plecaseră cu doar câteva ore în urmă, ca și cum ea ar fi acceptat plecarea stăpânului și se pregătea să îmbrățișeze noua ordine.

David și Tom se duseră lângă focul din salon. David își turnă un pahar de whisky, iar Tom sorbi dintr-un pahar de vin de Burgundia, fumând pe furiș, în același timp, o țigară. Mama și bunica lui detestau fumatul în casă, aceasta fiind una dintre puținele păreri pe care le aveau în comun. Încetul cu încetul, încăperea se umplu de invitați, iar aerul se încinse și deveni înăbușitor. La început, atmosfera fu apăsătoare, însă, după un pahar sau două de vin, conversațiile se mutară de la George și de la moartea lui prematură, invitații începând din nou să râdă.

Ambii frați se uitau după misterioasa blondă. David avea avantajul înălțimii, așa că putea vedea peste mulțime. Însă, fiind mai respectuos decât fratele lui, se trezi prins mai întâi într-o conversație cu strămătușa Hester și apoi într-una cu reverendul Morley. Tom își aruncase chiștocul țigării în foc, iar acum stătea sprijinit de polița căminului, privind, nepoliticos, peste umărul strămătușii Molly, în timp ce aceasta încerca să-i pună întrebări despre clubul de noapte pe care el îl administra la Londra.

În cele din urmă se ivi și misterioasa musafiră, arătând precum o lebădă printre lișițe. Tom o abandonă pe Molly în mijlocul conversației. David făcu tot posibilul să se concentreze la povestea încâlcită a reverendului Morley, încercând totodată, nerăbdător, să se sustragă.

Brusc, Phaedra se simți foarte încordată. Luă o gură mare de vin și își făcu loc în mijlocul mulțimii. Julius îi cuprinse cotul în palmă, hotărât să n-o piardă, și o împinse, delicat, mai adânc în grămadă. Ea își plimbă privirea prin încăpere și văzu numai amănunte deosebit de frumoase. Tavanele erau înalte, cu stucaturi magnifice, iar un impresionant candelabru de cristal domina tot salonul, sclipind ca mii de lacrimi. Tablouri în rame aurite atârnau de pereții tapetați cu mătase, iar mesele erau încărcate de obiecte cu aspect prețios. Abajururi cu garnituri de ciucuri luminau delicat deasupra unor veioze din porțelan de China, iar pe pianul cu coadă, printre fotografii de familie în rame de argint, trona o întreagă colecție de orhidee purpurii. Ai fi zis că membrii familiei Frampton, generații la rând, colecționaseră lucruri frumoase din toată lumea și le așezaseră acolo, indiferent de culoare ori de temă. Podeaua era un mozaic de covoare, pe sofale zăceau îngrămădite maldăre de perne, fotografii înrămate atârnau pe pereți în colaje înghesuite, o bibliotecă plină cu cărți se înălța până în tavan, iar vitrinele ticsite cu vase pictate și cu piepteni de fildeș dădeau încăperii un aer victorian. Nimic nu se asorta, însă toate acele părți se contopeau într-un întreg armonios. Viața lui George se depănase acolo, alături de familie, iar ea, Phaedra, nu făcuse parte din acea viață. Tocmai când era gata să izbucnească iarăși în plâns, chipul surâzător al lui Tom apăru în fața ei la fel de

brusc precum capul fantomatic, ivit prin magie, al unei pisici de Cheshire.

– Bună, eu sunt Tom, spuse el întinzându-i mâna și aruncându-i o privire languroasă. M-am tot întrebat cine ești.

Ea îi zâmbi, recunoscătoare pentru atitudinea lui prietenoasă.

– Sunt Phaedra Chancellor, răspunse ea.

– Americancă, spuse el ridicând dintr-o sprânceană, surprins.

– Canadiancă, de fapt.

– Aha, canadiancă!

– E de rău?

– Nu. De fapt, îmi plac canadienii.

Ei i se păru caraghios felul neglijent în care el tărăgăna vocalele.

– Ce noroc!

– Bună, Tom, îi întrerupse Julius, iar apoi cei doi bărbați își strânseră mâinile. Frumoasă slujbă, adăugă avocatul.

– Da, chiar a fost foarte frumoasă, fu de acord Phaedra.

Tom nu-și amintea să mai fi văzut vreodată niște ochi atât de impresionant de frumoși. Erau de un albastru-cenușiu limpede, aproape turcoaz, încadrați de gene dese și frumos depărtați, ceea ce conferea chipului ei o fermecătoare inocență.

– Ia spune-mi, de unde îl cunoșteai pe tata? o întrebă el.

Phaedra se uită la Julius, neliniștită.

– Păi..., începu ea.

Tocmai când era pe punctul să răspundă, apăru David, iar vorbele i se opriră în gât.

– O, aici erai, Tom? întrebă David, însă ochii i se opriră asupra Phaedrei, căreia îi zâmbi cu indiferență, ca și cum ar fi dat peste ea din întâmplare. Eu sunt David, se prezentă el.

Însă până la urmă ochii îi rămaseră ațintiți la ea, sorbindu-i frumusețea ca și cum ar fi fost nectarul zeilor.

– Phaedra Chancellor, spuse ea, întinzându-i mâna.

El i-o strânse, savurând căldura pielii ei preț de o clipă prelungită.

– Bună, David, îi întrerupse Julius, iar David trebui, deși n-ar fi vrut, să dea drumul mâinii Phaedrei. Unde e Lady Frampton?

– O, salut, Julius! Nu te-am văzut la biserică.

– Ei bine, *sunt* aici, răspunse Julius pe un ton iritat, fiind foarte frustrat din cauză că era scund. Trebuie să-i vorbesc lui Lady Frampton. Tu ești ăla înalt, David. Vezi dacă o poți zări de la splendida ta înălțime.

David se uită în jos, la chelia lucioasă a lui Julius și la fruntea lui roșie, asudată, și se gândi că arăta foarte dickensian în costumul lui de doliu și cu cravata neagră.

– Nu-i aici. Poate că e în antreu.

– Atunci, haide s-o căutăm. Vreau să i-o prezint pe Phaedra.

Tom și David și-ar fi dorit amândoi ca Julius să plece și s-o caute singur pe mama lor, însă avocatul cel durduliu cuprinse cu brațul talia Phaedrei și o escortă afară din salon. Curioși și furioși, cei doi frați îi urmară.

Până la urmă, o găsiră pe Antoinette în bibliotecă, unde se refugiase împreună cu sora ei, Rosamunde. Ținea în mâini câte un pahar de vin și ședeau la masa de lucru a lui George, discutând cu glas scăzut.

– Of, mi-ați descoperit ascunzătoarea, spuse Antoinette, adunându-se.

Era limpede că plânsese din nou.

– Am venit aici ca să avem un pic de liniște. E foarte aglomerat dincolo, explică Rosamunde cu vocea ei gravă, stridentă, sperând ca ei să înțeleagă aluzia și să plece.

Antoinette o văzu pe străina dintre ei și încremeni.

– Bună ziua, spuse ea, ștergându-și ochii. Ne cunoaștem?

– Nu, nu ne cunoaștem, răspunse Phaedra.

– Phaedra Chancellor, interveni David, încă năucit de forța farmecului ei.

– O, răspunse Antoinette zâmbind afabil. Și de unde...

Se încruntă, nedorind să fie nepoliticoasă, iar Julius se folosi de ocazie.

– Dragă Lady Frampton, nu sunt sigur că acesta e momentul potrivit să fac prezentările. Dar știu că Lord Frampton a dorit foarte mult să vă cunoașteți. De fapt, chiar intenționa asta înainte să... ei bine..., șovăi el, dregându-și glasul. Știu că asta ar fi dorit.

– Nu înțeleg, răspunse Antoinette, părând dezorientată. Ce legătură are domnișoara Chancellor cu soțul meu?

Phaedra îl privi pe Julius, căutându-i sprijinul. Acesta dădu discret din cap. Ea inspiră adânc, știind din instinct că răspunsul ei nu era nici așteptat, nici bine-venit. Dar se gândi la iubitul ei George și-și făcu curaj.

– Eu sunt fiica lui, spuse ea, luptându-se cu impulsul de-a o lua la fugă. George a fost tatăl meu.

Stil derivat din arhitectura britanică, denumit după regele Iacob I al Angliei, care a domnit la începutul anilor 1600; caracterizat printr-un aspect medieval, finisaje în culori întunecate şi decoraţiuni sculptate în stil italian.

Personaj biblic, nepotul lui Avraam, salvat de doi îngeri din mijlocul prăpădului de foc și de pucioasă abătut din cer asupra Sodomei

Capitolul 2

Cu o expresie de oroare pe chip, Antoinette o privea pe străina blondă din fața ei, care pretindea că îi era fiică vitregă. Primul ei gând fu că fata arăta foarte tânără, posibil chiar mai tânără decât David, ceea ce ar fi însemnat că George îi fusese infidel chiar de la începutul căsniciei. Își frământă mâinile nervoasă, dar era prea șocată ca să plângă.

– Chiar nu cred că e momentul și locul..., începu Rosamunde scoțându-și ochelarii, dar Antoinette o opri.

– Câți ani ai, Phaedra? întrebă ea.

– Treizeci și unu, răspunse fata plecându-și privirea.

Nu arăta mai mare de douăzeci și unu.

– Trebuie să mă așez, spuse Antoinette, luându-și sora de mână. Era copleșitoare ușurarea resimțită la gândul că George nu-i fusese infidel!

Rosamunde o conduse pe Antoinette la un fotoliu din fața șemineului, în timp ce Tom rămase cu privirea ațintită la noua lui soră, pe chipul lui fiind zugrăvit un amestec de surprindere și de amuzament. David se simțea de parcă tocmai îi fugise pământul de sub picioare. Cum de se putea ca numai câteva cuvinte simple s-o fi făcut inaccesibilă pentru el?

– Ești sigură că ești fiica tatălui meu? întrebă el, sperând că poate era o greșeală la mijloc.

– Absolut sigură, răspunse Julius ferm. Lord Frampton și Phaedra au făcut testul ADN înainte ca Lord Frampton să-și modifice testamentul.

Se holbară cu toții la el, uluiți.

– George și-a schimbat testamentul? icni Antoinette, în timp ce Rosamunde scoase un fornăit dezaprobator. Dar nu mi-a spus niciodată nimic despre asta!

Tom se duse la fotoliul din fața șemineului și-și luă mama de mână.

– Totul e atât de subit! Chiar a fost nevoie să ne dai această veste în ziua înmormântării tatei? Nu vezi că mama suferă?

– Tom are dreptate. E incredibil de lipsit de tact să dai buzna în felul ăsta, fu de acord Rosamunde, punându-și mâinile în șoldurile-i robuste. Cred că ar trebui să pleci și să revii altă dată, atunci când Lady Frampton o să fie într-o dispoziție mai bună și o să poată să stea de vorbă cu tine.

– Îmi cer scuze. Am fost foarte nesăbuită..., începu Phaedra, cu o expresie îndurerată.

Privi în ochii lui David, dar își întoarse repede privirea, ca și cum s-ar fi speriat de patima oglindită în ei.

– Lord Frampton a vrut ca Phaedra să facă parte din familie, explică Julius cu un aer autoritar. Am discutat mult despre asta. Phaedra are dreptul să fie aici astăzi, dar ar fi fost ciudat să nu vă facem cunoștință și e normal ca voi să vă fi întrebat cine e și ce legătură are cu Lord Frampton. N-am avut altă soluție decât să vă spunem adevărul.

Antoinette privi focul, luptându-se cu supărarea ce-o încerca.

– George și-a dorit mereu o fiică.

– De când știi că George e tatăl tău, Phaedra? întrebă Rosamunde.

– De vreun an și jumătate, răspunse fata.

– Un an și jumătate? repetă Tom. Tata te-a ascuns tot timpul ăsta?

Phaedra oftă, fiindcă întreaga poveste i se părea greu de explicat.

– Acum vreo doi ani, a murit bărbatul care mi-a fost tată în primii mei zece ani de viață. Mama a decis atunci să-mi spună că el nu era tatăl meu biologic, așa cum crezusem, și că adevăratul meu tată era George Frampton. Așa că m-am hotărât să-i dau de urmă, neștiind dacă el ar fi vrut să mă vadă. Am venit în Anglia și l-am găsit. La început, nu m-a crezut. Întreaga poveste i s-a părut cel puțin stranie. I-am lăsat datele mele de contact și m-am întors la Paris, unde locuiam, gândindu-mă că n-aveam să-l mai văd niciodată. După aproximativ trei luni, m-a sunat. Am convenit să ne întâlnim, iar restul e istorie.

– Mie îmi vine greu să cred că George a păstrat un secret atât de mare față de mine, spuse Antoinette. Și încă atât timp! Noi n-aveam secrete, sau cel puțin așa am crezut.

Phaedra zâmbi, iar dulceața chipului ei mai potoli tensiunea din cameră.

– George a ținut secretă existența mea pentru că s-a temut foarte tare să nu vă facă să suferiți. V-a fost devotat.

– Ei bine, temerile lui au fost întemeiate, spuse Rosamunde.

Antoinette își mușcă buzele.

– Mama ta l-a iubit și ea?

– El a fost iubirea vieții ei, spuse Phaedra roșind și plecându-și privirea. Dar nu și ea a lui.

În clipa aceea, ușa se deschise, iar Margaret intră în cameră.

– Eu plec acasă, anunță ea, nepăsându-i că putea deranja, ci plimbându-și privirea dictatorială peste chipurile solemne din încăpere și sugându-și obrajii. O, Doamne, a mai murit cineva?

– Cred că o să plec, spuse Phaedra.

– Dă-mi voie să te conduc, se oferi David.

– Vin și eu cu voi, interveni Julius.

– Nu-i nevoie, mă descurc și singură, mulțumesc, spuse Phaedra, iar apoi se întoarse către Antoinette. Îmi pare rău că am dat buzna astfel. Mi-a părut foarte bine să vă cunosc pe toți, în sfârșit. Vreau doar să știți că și eu l-am iubit.

Iar după ce sfârși de vorbit, trecu pe lângă Margaret și dispăru pe coridor.

– Cine a fost mitocanca aia? vru Margaret să știe.

– Nepoata ta, răspunse Antoinette.

Veni rândul lui Margaret să se prăbușească pe sofa. David îi aduse un pahar cu vin de Xeres, iar Tom deschise o fereastră.

– Nu-i adevărat!

– Se pare că George avea de gând să ne spună, o informă Antoinette pe un ton

sec din pricina șocului.

– E absurd! O fiică despre care n-am știut niciodată!

– E din America, spuse Rosamunde.

– De fapt, Canada, o corectă Tom.

Margaret părea șocată.

– E americancă? O, Doamne, am o nepoată *americancă*? se miră ea, iar apoi expresia i se înăspri. Pur și simplu, nu cred așa ceva!

– Paternitatea lui George a fost dovedită. Întreabă-l despre asta pe domnul Beecher, spuse Antoinette.

– Într-adevăr, Lady Frampton, confirmă Julius, un test ADN a confirmat faptul că Phaedra e fiica biologică a lordului Frampton.

– George a inclus-o în testamentul lui, adăugă Antoinette.

– Și-a schimbat testamentul? *Tu* ai știut asta? întrebă Margaret răsucindu-se către nora ei.

– Doar eu și Lord Frampton am știut despre testament, interveni prompt Julius. Ca avocat al lui, a fost de datoria mea să aranjez totul. Phaedra n-a știut că el a inclus-o în testament decât după ce am informat-o eu, atunci când i-am adus vestea morții lui.

– Deci, ea locuiește în Anglia, nu? pufni Margaret.

– Deocamdată locuiește la Londra, la o prietenă, răspunse Julius. Deși mi-a dat de înțeles că în curând se întoarce la Paris.

– Cu ce se ocupă?

– E fotograf.

– N-are o slujbă *adevărată*? răbufni Margaret.

– Să fii fotograf *e* o slujbă adevărată, bunico, întrerupse David.

– Câștigă ceva bani? insistă Margaret. Sau o întreținea fiul meu?

Julius ezită.

Antoinette îi aruncă avocatului o privire îngrijorată.

– Domnule Beecher!

– Lord Frampton și-a dorit foarte mult să-i fie tată Phaedrei, răspunse el pe un ton precaut. Dar, sincer vorbind, fata e foarte independentă. Nu i-a cerut niciodată nimic în afară de prietenie.

– Toată povestea asta este extrem de bizară, declară Margaret, luând o gură mare de vin de Xeres.

– Ce-i de făcut? întrebă Antoinette.

– De făcut? repetă Margaret. De ce trebuie să *facem* ceva?

– Pentru că ea e parte din familie, răspunse David.

– Și pentru că asta și-a dorit tata, adăugă Tom.

El se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Îi venea greu să stea locului mai mult timp.

– Ei bine, eu n-o să *fac* nimic în legătură cu asta, îi informă Margaret, hotărâtă. Nu poate să apară aici pur și simplu, în ziua înmormântării fiului meu, și să se aștepte s-o îmbrățișăm cu toții de parcă s-ar fi întors fiica rătăcitoare. Eu n-o *cunosc*, iar George nu mi-a vorbit nici măcar o dată despre ea.

– Lord Frampton avea de gând să vă spună despre ea, Lady Frampton, o asigură Julius.

– Se prea poate, domnule Beecher, dar, în ceea ce mă privește, chestiunea asta nu mă interesează câtuși de puțin.

Țuguierea îndărătnică a buzelor lui Margaret stârni în sufletul lui Antoinette dorința de-a o contrazice. Se ridică în picioare.

– Ei bine, pe mine chestiunea mă interesează *enorm*, spuse ea, simțind un brusc puseu de forță în clipa în care își auzi soacra scoțând un geamăt. Dacă George a acceptat-o ca pe fiica lui, atunci așa o să fac și eu. Sunt dispusă s-o primesc cu brațele deschise în familie. E trup din trupul din George, așadar – și din mine.

– O, Doamne, Antoinette, ce gest nobil, dar e și prudent? întrebă Margaret. Nu știi nimic despre ea.

– Eu sunt de partea ta, mamă, spuse Tom, surprins. Îmi place ideea de a avea o soră – și una frumoasă, pe deasupra.

– Și eu, îl secondă David. Dacă asta a vrut tata... Suntem rude de sânge.

– Sângele apă nu se face, adăugă Rosamunde, stând lângă sora ei precum un câine credincios.

Antoinette se întoarse către Julius.

– Aș dori să ne întâlnim cât mai curând cu putință și să citim testamentul, domnule Beecher.

– Cum doriți, Lady Frampton, răspunse el. Vă telefonez luni, după ce revin la birou, și aranjăm o întâlnire. Acum vă las în pace. Mă bucur că ați decis s-o acceptați pe Phaedra ca fiică vitregă.

Margaret pufni pe un ton dezaprobator:

– Mă tem că mie o să-mi ia mai mult timp până să fiu convinsă. E mai mult decât pot înghiți într-o singură zi. Să-mi îngrop fiul a fost suficient, mulțumesc frumos! Discutăm despre asta mâine, când o să mă simt mai în puteri. David, condu-mă la mașină!

David făcu după cum i se spusese și-și însoți bunica pe coridor, iar apoi în antreu. Invitații se dădură în lături ca să-i lase să treacă. Harris o ajută să-și îmbrace boleroul de blană, iar ea se sprijini de David ca să coboare treptele și să ajungă la locul în care aștepta șoferul lordului Frampton s-o ducă acasă la ea. Frumoasa reședință în stil Queen Anne a bătrânei doamne se afla la celălalt capăt al domeniului.

– Știi ce mă deranjează cel mai tare? spuse ea, ezitând în fața portierei deschise. Că fiul meu n-a avut încredere să mi se confeseze.

– Nu s-a confesat nimănui, o liniști David.

– Dar sunt mama lui!

– Eu cred că mamele află adesea ultimele.

– Ei bine, eu și George am fost foarte apropiați. Nu pricep de ce nu mi-a spus. De când știe de fetița asta?

– De un an și jumătate.

– Un an și jumătate! Cum de mi-a tăinuit atâta vreme o chestiune de o asemenea importanță? Desigur că aș fi fost surprinsă, dar nu l-aș fi disprețuit câtuși de puțin.

– Probabil că a așteptat momentul potrivit.

– Desigur, cum altfel! N-ar fi avut cum să anticipeze asta!

David urmări limuzina dispărând pe alee, iar apoi o luă la stânga, pe drumul de pământ care traversa domeniul. Pe mama lui o irita faptul că Margaret, locuind atât de aproape, venea frecvent în vizită. Fairfield House se afla pe traseul plimbării zilnice pe care o făcea prin parc împreună cu Basil, câinele ei terrier de Yorkshire. Fiind o femeie căreia nu-i plăcea propria companie, apărea adesea neanunțată, iar Antoinette se simțea obligată să-i țină de urât în vreme ce Bertie și Wooster îl

alergau pe Basil pe toate coridoarele. La urma urmei, casa fusese cândva a ei, înainte ca, împreună cu răposatul ei soț, Arthur, să se mute pentru a lăsa locul fiului lor și familiei tot mai mari a acestuia. Antoinette nu prea avea cum s-o refuze.

David nu dori să se întoarcă înăuntru. Acum soarele strălucea puternic, iar iarba umedă sclipea, ademenindu-l să pășească pe ea. Împrejurimile arătau splendid, ca și cum negura le poleise. David încă se mai gândea la dezamăgirea provocată de descoperirea că prima femeie care îi stârnise interesul după mulți ani se dovedise a fi sora lui vitregă. Era ca și cum viața îi jucase un renghi oribil.

Decise să se plimbe prin grădini. Bertie și Wooster ciuliră urechile, urmărindu-l cum intra pe poartă și dispărea pe după gardul viu. Apoi coborâră scările în fugă și veniră la el, sperând, nerăbdători, la o plimbare lungă. El zâmbi văzându-le exuberanța, deși nu-i prea ardea să zâmbească. Sufletul i se cufundase din nou în beznă și-și simțea inima grea, de parcă ar fi fost un sac de cenușă.

Tatăl fusese o prezență extrem de dominantă în viața lui. Era imposibil de imaginat că el n-avea să mai fie prin preajmă. David privi copacii falnici și pajiștea ușor vălurită, amintindu-și că nimic nu era veșnic. Nici măcar pământul pe care călca. Până la urmă, totul se ducea.

Traiul era liniștit la țară. Taică-său îl sfătuise să se așeze la casa lui de tânăr, așa cum făcuse și *el*, dar David nu reușise să găsească fata potrivită. Avusese relații, dar nu fusese niciodată îndrăgostit. Îl văzuse pe Joshua însurându-se cu Roberta și știuse că nu-și dorea o căsnicie nefericită, așa cum era a lor. Nu-și dorea nici viața fără căpătâi a lui Tom. Altă fată noapte de noapte, astfel încât, până la urmă, cu toatele se pierdeau într-un șir nesfârșit de relații pasagere, în care sufletul nu juca nici un rol.

Îi plăcuse cu adevărat de Phaedra. Privind acum în urmă, poate că legătura lor de sânge fusese cea care îl atrăsese la ea. Poate că simțise subconștient legătura dintre ei. Indiferent de motiv, atracția lui față de ea fusese zadarnică. La următoarea revedere, trebuia să și-o înăbușe.

Ea avusese curaj să vină în acea zi, își spuse el, deși gestul în sine fusese unul nesăbuit. David putea înțelege supărarea mamei lui față de întreaga situație. El nu era neapărat atât de supărat, pe cât era de surprins – să ajungi la vârsta de douăzeci și nouă de ani și să descoperi dintr-odată că aveai o soră, asta era o surpriză uriașă! Puțin îi păsa că taică-său își schimbase testamentul. Era treaba lui dacă dorise să-și includă fiica în el. Nici Tom n-avea să fie supărat. Nu era deloc avar, ci doar cheltuitor cu ceea ce avea pe mână. Joshua și Roberta, în schimb, erau cu totul și cu totul altă poveste. David se întreba cum urma să primească *ei* vestea. Nu prea bine, își răspunse el. Dacă exista cineva care să fi făcut mare tam-tam în privința banilor, ei bine, aceea era Roberta.

Aflată la volanul unui Fiat Uno azuriu, Phaedra intră cu el într-un refugiu, parcă și opri motorul. Își puse capul pe volan și închise ochii. Își dorise mai mult decât orice să meargă la înmormântarea lui George, dar acum își dădea seama că făcuse o greșeală groaznică.

Tresări, amintindu-și expresia de groază de pe chipul lui Antoinette și felul în care se prăbușise în fotoliu, cu mâinile tremurându-i vizibil. Schimonosirea dezaprobatoare a gurii surorii ei, Rosamunde, și neîncrederea care le aprinsese

băieților obrajii. Numai Julius rămăsese neclintit, ca și cum s-ar fi bucurat că-i domina. Își dorea să fi avut puterea de a refuza să-i fie trecut numele în testament. Își dorea să nu fi venit. Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi putut evapora chiar în clipa aceea, pur și simplu!

Necazul era că George murise fără să-i lase timp să-și ia rămas-bun. I-ar fi spus că îl iubea. I-ar fi spus că îl iertase. El nu trebuia să-și schimbe testamentul ca să se revanșeze față de ea. Ea nu-și dorea banii lui. Nu-și dorea darurile lui. Ea voia o altfel de siguranță, iar pe *aceea* el nu i-o mai putea oferi.

Ea avusese nevoie de George, bărbatul. Figura paternă din primii ei ani de viață o părăsise pe mama ei pe când Phaedra avea doar zece ani. Tatăl Phaedrei plecase să trăiască în Noua Zeelandă, recăsătorindu-se, în cele din urmă, și întemeindu-și o altă familie. Phaedra fusese uitată sau rătăcită în trecutul lui tulbure și nu-l mai revăzuse niciodată. Din acel moment, mama ei sărise de la un amant nepotrivit la altul, precum o broască pe un iaz plin cu nuferi, sperând ca următoarea aterizare s-o facă fericită. Nu-și dăduse seama că, la fiecare săritură, lua cu ea sursa nefericirii ei și că nu putea fugi de ea însăși. N-o putea suferi pe Phaedra, fiindcă era dovada vie a faptului că soțul ei o respinsese. În plus, fata mai era și o responsabilitate nedorită. Așa că, în timp ce mama ei își înecase amarul în sticle de gin, Phaedra își croise singură un drum, bazându-se pe prieteni și pe visurile ei ca să treacă peste perioadele dificile. Imediat ce împlinise vârsta potrivită, își părăsise casa și mama pentru totdeauna. Nu-și dorea să se mai întoarcă vreodată. Nu doar că închisese acel capitol, dar aruncase cartea.

George îi oferise un colac de salvare care promitea stabilitate, permanență și iubire. Ea se prinsese de el cu ambele mâini și se ținuse strâns, cu toată forța. Dar acel colac de salvare se rupsese și George se dusese, lăsând-o din nou singură și în derivă. Nimic nu e permanent în viață, își spuse ea acum – doar iubirea. Gândul acesta o făcu să izbucnească în plâns pentru propria situație jalnică și pentru viitorul care murise odată cu George.

După un timp, se calmă și-și șterse nasul și ochii cu mâneca paltonului ei negru. Se uită în oglinda retrovizoare și tresări. Reușise să facă impresie bună la înmormântare – dorise s-o vadă cu toții arătând cel mai bine posibil. Dacă cei din familia lui George ar fi văzut-o acum, cu ochii umflați și congestionați, ca de șopârlă, și cu tenul numai pete, ar fi fost extrem de dezamăgiți.

Porni motorul și radioul. Muzica o făcu să se simtă mai bine. N-o îngrijora viitorul, lua fiecare clipă așa cum venea, cât despre trecut – acela trăia acum doar în mintea ei, îndurerând-o numai atunci când se gândea la el. Privi împrejur în timp ce înainta pe drum, mugurii proaspeți și verzi reamintindu-i de reînviere. Dacă ei se puteau trezi la viață după iarna grea, atunci la fel putea și ea.

David se întoarse în salon și constată că majoritatea invitaților plecaseră. Rămăseseră doar Molly și Hester, împreună cu o verișoară bătrână și ursuză a bunicului lui. Așezate lângă foc, ele beau vin de Xeres din pahărele de cristal. Julius plecase, Antoinette se retrăsese în dormitorul ei ca să se întindă, iar Rosamunde și Tom rămăseseră în bibliotecă, alături de Joshua și de Roberta, care tocmai primiseră vestea.

– E incredibil, spunea Roberta de pe sofa, cu chipul ascuțit și cenușiu pus în evidență de sacoul negru pe care îl purta.

– Presupun că ai aflat despre noul testament al tatei, spuse David în timp ce intra în bibliotecă însoțit de Bertie și de Wooster.

Disprețul profund pe care îl nutrea pentru cumnata lui îl impulsionase s-o provoace.

– Nu pot să cred că a făcut așa ceva, continuă Roberta lăsându-se pe pernele canapelei și încrucișându-și brațele. Adică, de când o cunoștea? De un an și jumătate? Crezi că ea s-ar fi luptat să facă parte din viața lui dacă el ar fi fost un amărât de fermier?

– N-o judeca după standardele tale, Roberta, și nu presupune tu că ea îi vrea doar banii! Poate că e deja bogată, n-ai de unde să știi, o combătu David în timp ce se ducea la tava cu băuturi. În orice caz, ea a aflat de testamentul tatei abia după ce el a murit.

– Ce naiv ești, David! Bineînțeles că-i vrea banii, răspunse Roberta, pufnind ușor. Pentru una ca ea, un lord englez e sinonim cu o mare avuție.

– Vrei să spui „pentru o americancă“, nu? întrebă Tom, care stătea cu spatele întors la apărătoarea șemineului și fuma.

– Da.

– Atunci, ar trebui să-ți fie rușine, o apostrofă el. Nu e venită de la coada vacii, din Kansas, să știi. Oricum, e canadiancă, ceea ce e cu totul altceva. Canadienilor nu le place să fie confundați cu americanii.

– E drăguță? întrebă Roberta.

David își turnă un pahar de whisky.

– Extrem de drăguță, răspunse el, ca s-o chinuiască.

– E sexy, spuse și Tom, rânjind. Deși e un pic cam plinuță pentru gusturile mele.

– Haide, mai lasă-mă, Tom! Tu te amorezezi de tot ce poartă fustă! replică Roberta.

– Eu cred că am văzut-o, spuse Joshua. Păr lung, blond, ondulat, și ochi de un cenușiu foarte pal.

Roberta se răsuci către el.

– Cam multe detalii, iubitule, pentru cineva care *crede* că a văzut-o.

– A fost singura persoană sub treizeci de ani dintre toți cei de față, explică el.

– De fapt, are treizeci și unu, îl corectă David.

– Orbiți de frumusețea ei! Nu-i de mirare că voi, băieții, nu puteți s-o citiți. Doar o femeie înțelege o femeie, nu crezi, Rosamunde?

– Nu cred că sunt de acord cu tine, răspunse Rosamunde, care mereu o considerase pe Roberta un pic cam prea autoritară.

– Cât i-a lăsat? insistă Roberta.

– Nu știm, spuse Tom.

– Și când aflăm? Vreau să spun că trebuie să contestăm testamentul, bineînțeles.

– De ce? întrebă David, trântindu-se pe sofa și întinzându-și picioarele lungi.

– Pentru că nu e cinstit. Porția pe care i-o dă ei ar putea fi moștenirea fiicei noastre.

– Cred că noi avem suficient, spuse Joshua cu glas scăzut, dorindu-și ca soția lui să nu fi făcut o asemenea scenă.

– Nu asta-i ideea, iubitule. E vorba de principiu, spuse ea.

– Antoinette nu intenționează să conteste testamentul, spuse Rosamunde pe un ton autoritar.

– Ea e obosită și tulburată emoțional. După ce se mai odihnește un pic, o să se răzgândească, o asigură Roberta.

– Cred că ar trebui să te duci să discuți chestia asta cu bunica, îi sugeră Tom, chicotind la gândul celor două ciugulind ca niște ulii din resturile bietei Phaedra, după ce ar fi tocat-o în bucățele.

– Deci, Margaret, cel puțin, e de aceeași părere cu mine, concluzionă Roberta zâmbind.

– De fapt, a refuzat să vorbească despre asta, o corectă David. Dar îmi imaginez că o să fie de acord cu tine. Atunci când vine vorba despre testament, părerile noastre nici nu contează. Tata a avut tot dreptul să-l schimbe. Noi nu-l putem anula, iar mama nici n-ar vrea s-o facem. Chiar dacă e obosită și tulburată emoțional, Roberta, ea vrea să onoreze dorința tatei. La fel și noi, Tom și cu mine.

– Desigur, cum zici tu, spuse Tom, scuturând scrumul de țigară în foc. Însă totul e destul de ciudat, nu crezi?

David se adânci în fotoliu și începu să rotească gheața din pahar, care scoase un clinchet delicat.

– Ea are treizeci și unu de ani, ceea ce înseamnă că s-a născut în 1981. Eu m-am născut doi ani mai târziu, așa că tata s-a culcat cu mama ei cu un an înainte să se însoare cu mama.

– A fost cam la limită, spuse Joshua, dacă ne gândim că tata a curtat-o pe mama aproape un an înainte s-o ceară de soție.

– Poate că a fost o aventură de-o noapte, spuse Roberta.

– Șșșt, vorbiți mai încet, îi atenționă Joshua, gândindu-se la mama lui, care era sus, în dormitor.

– Phaedra a spus că tata a fost „marea iubire“ a mamei ei, așa că trebuie să fi fost mai mult decât o aventură de-o noapte, le reaminti Tom cu glas scăzut.

– Dar ea n-a fost „marea iubire“ a tatălui vostru, adăugă imediat Rosamunde. Îmi imaginez că a fost un foc de paie pentru George, care a lăsat-o pe biata fată cu inima frântă. Așa se întâmplă mereu, deși în cazul ăsta el a mai lăsat-o și cu burta la gură, lucru deosebit de nesăbuit.

– Dar ea de ce nu i-o fi spus că o lăsase gravidă? întrebă Roberta. Adică, dacă era atât de îndrăgostită de el, nu s-o fi gândit că poate el ar fi făcut lucrul cuvenit, adică ar fi luat-o de nevastă? În zilele nostre, oamenii nu mai au simțul datoriei, dar pe vremea aceea – vorbim, totuși, de anii ’80 – nu cumva aveai reputația groaznic de pătată dacă rămâneai gravidă fără să fii măritată?

– Depinde de familia din care venea ea, răspunse Rosamunde. În familiile foarte respectabile, nu e ceva cuvenit nici în zilele noastre.

– Ceea ce mă face să suspectez că ea nu i-a spus lui niciodată despre copil, spuse David. Dacă ar fi făcut-o, el ar fi avut grijă de ea. Nu știu dacă ar fi luat-o de nevastă, dar tata era un om bun, n-ar fi dat bir cu fugiții, lăsând-o pe femeie să-i crească singură copilul. Nu, cred că ea nu i-a spus niciodată.

Roberta făcu ochii mici, suspicioasă.

– Mie mi se pare dubioasă întreaga poveste. Fata asta apare în ziua înmormântării lui George și declară că-i fiica lui nelegitimă. Totul e puțin cam prea „curat“.

Tom suflă fum din colțul gurii.

– Nu chiar. Mama își crește singură fiica, îi spune fiicei cine e tatăl ei adevărat, fiica pleacă în căutarea lui, lucru absolut normal. Tatăl se simte vinovat că n-a fost

prin preajmă în anii în care a crescut această fiică, așa că o include în testament. Mie nu mi se pare nimic dubios în toate astea.

– E doar un sentiment, insistă Roberta. Sunteți cu toții mult prea creduli.

– Uite, tata nu mai e pe-aici ca să ne răspundă la întrebări, puse David lucrurile la punct. Singura persoană care știe răspunsurile, și foarte probabil că nu pe toate, e Phaedra. Eu sugerez s-o întrebăm pe ea data viitoare când ne întâlnim.

– Doar n-ai de gând să te mai vezi cu ea, nu? întrebă Roberta, îngrozită.

– De ce nu? N-ai vrea să afli niscaiva răspunsuri? întrebă David.

– O, Doamne, ai de gând s-o inviți din nou aici, nu-i așa?

– Poate că da, răspunse David.

– Cu permisiunea mamei tale, îl întrerupse Rosamunde.

Roberta se întoarse către soțul ei, căutând sprijin.

– Josh, tu nu spui nimic?

– Eu cred că ar trebui să te calmezi, iubito, și să aștepți până când aflăm ce e în testament, îi propuse el. Poate că Phaedra a primit atât de puțin, încât nici n-are rost să facem atât tam-tam.

– Sau poate că a primit foarte mult, și atunci are rost, spuse Roberta, apăsat.

Capitolul 3

Antoinette stătea întinsă în patul ei mare de alamă, cu privirea rătăcindu-i prin cameră. Dormitorul acela era sanctuarul ei – unicul loc din casă în care se simțea la adăpost de soacra ei. Era mare și luminos, cu un tavan înalt, conturat de o cornișă proeminentă, ornamentată cu irișii. Portretele fiilor ei de pe vremea când erau mititei, alături de picturi cu câini și peisaje de secol optsprezece, erau atârnate pe pereții acoperiți cu tapet în dungi de un galben pal. La ferestrele zăbrelite, ce dădeau înspre bătrânul codru din depărtare, draperiile galben-oranj erau prinse de galerii robuste de lemn. Un șifonier domina unul dintre pereți, un scrin era lipit de altul, în timp ce o delicată măsuță de toaletă era așezată în fața ferestrei. La aceasta din urmă, în fața oglinzii în stil Queen Anne, se așeza Antoinette ori de câte ori voia să-și perie părul și să se fardeze. De când se mutase în acea casă, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, nu prea putuse să facă cine știe ce modificări, fiindcă membrii familiei Frampton fuseseră prin tradiție colecționari neobosiți de artă și de antichități din toată lumea, iar lui George îi plăcea casa așa cum era. Însă Antoinette își decorase propriul dormitor exact după gustul ei.

În marile case se obișnuia ca soțul și soția să aibă dormitoare separate, așa că dressingul lui George era amplasat de partea cealaltă a sălii de baie vecine cu cea a lui Antoinette. El dormise rareori în propriul dormitor – o făcea numai atunci când bea prea mult sau când venea acasă târziu – însă toate hainele lui erau păstrate acolo, alături de tot felul de nimicuri cu valoare sentimentală și de obișnuita scrumieră plină cu mărunțiș. Lui nu-i plăcuse niciodată să arunce lucruri, așa că sertarele gemeau de bilete de teatru și de abonamente de schi vechi, de scrisori și de cărți poștale de dinainte de căsătorie. Polița șemineului era încărcată cu trofee de la clubul de schi și de la competițiile de tenis, plus fotografii înrămate de pe vremea când era elev. Cea mai mare ramă încadra o fotografie alb-negru a lui Antoinette ca tânără debutantă la începutul anilor ’70, cu părul ei negru prins într-un coc și cu gene false, lungi și negre. Ea intrase rareori în camera aceea, fiindcă nu suporta haosul de acolo, însă acum nu îndrăznea să intre pentru că era prea speriată. Apariția fiicei nelegitime a lui George crease posibilitatea ca el să fi avut și alte secrete față de ea. Câtă vreme George fusese în viață, Antoinette avusese mereu încredere în el, însă acum, după ce murise, o umbră coborâse peste imaginea integrității lui.

Antoinette se gândi îndelung la neașteptata apariție a Phaedrei. N-o surprindea faptul că George avusese iubite înainte să se însoare – fusese un tânăr chipeș, inteligent și fermecător – însă *o surprindea* faptul că nu-i vorbise niciodată despre

mama Phaedrei. Credea că știa toate numele femeilor din trecutul lui, cel puțin pe toate cele importante. Iar dacă Phaedra avea treizeci și unu de ani, atunci era doar cu un an mai mare decât David. Antoinette și George se căsătoriseră cu un an înainte de nașterea lui David, dar relația lor se înfiripase cu opt luni înainte de nuntă. Să-i fi fost George infidel în tot acel timp? Și-ar fi dorit ca George să fie în viață, ca să-i răspundă la acele întrebări și să-și apere onoarea. Și-ar fi dorit ca el să fie acolo să o liniștească și să o asigure că o iubise, pe ea și numai pe ea.

Dar mama Phaedrei îi intoxica gândurile. În imaginația ei, Antoinette deja crease o femeie total diferită de fiica ei – zveltă și feminină, cu ochi cenușii, frumoși, și cu piele imaculată – și-i invidia frumusețea. Antoinette nu era frumoasă. Tatăl ei o numise cândva „drăguță“, iar aceea fusese caracterizarea cea mai apropiată de un compliment pe care el i-o făcuse vreodată. Mama ei îi spusese că avea „o față atrăgătoare“, care îi reflecta „firea blândă“. Știa că avea ochi neobișnuit de albaștri și că părul negru îi era des și lucios, dar trăsăturile ei n-aveau nimic remarcabil. Fusese frumoasă doar în ochii lui George, și, de fapt, doar asta contase cu adevărat – dar poate că nu fusese suficient de frumoasă. Oare mama Phaedrei îi atrăsese privirea pe când ei doi aveau o relație și îl ademenise în patul ei vreme de o singură noapte decisivă? S-o fi trădat iubitul ei George chiar așa?

Probabil că adormise, fiindcă atunci când se trezi, Rosamunde ședea pe fotoliul de lângă pat, brodând.

– Mă bucur că te-ai odihnit. Arăți mult mai bine, spuse ea după ce Antoinette deschise ochii.

Aceasta din urmă suspină.

– Trezirea e grea. Preț de o clipă, îmi imaginez că totul e un vis oribil. Pe urmă îmi dau seama că nu e. El s-a dus, nu-i așa?

– Da, Antoinette. Acum e într-un loc mai bun.

– Dacă tu crezi asta.... Eu nu sunt atât de sigură.

– E o consolare.

– Mi-ar plăcea să fie adevărat. Sper că *există* un rai și că el e acum acolo. Doamne, să te gândești c-ar putea fi împreună cu părinții noștri! Nu cred că tata l-a plăcut prea tare pe George.

– Asta s-a întâmplat doar pentru că tata era suspicios în privința tuturor bărbaților care preferau să escaladeze munții în loc să-și ia o slujbă cinstită.

– George n-ar fi avut niciodată de gând să se facă bancher ori contabil. El a fost tipul de om aventuros. Adora imprevizibilul sălbatic al naturii și provocările piscurilor acelora semețe. Dumnezeu știe prea bine că uram perioadele mai lungi în care era plecat și că îmi făceam griji pentru siguranța lui dacă nu puteam lua legătura cu el săptămâni la rând, dar mi-ar fi displăcut total să-l văd închis într-un birou. S-ar fi simțit jalnic dacă ar fi trebuit să muncească într-un astfel de mediu, așa cum face Joshua. În orice caz, el n-a fost doar alpinist, a fost antreprenor. Mai ții minte cum importa trabucuri din Havana? Și toate covoarele acelea din Nepal! Îi plăcea să sprijine comunitățile pe care le vizita. Era un spirit atât de liber!

– Tata știa asta, dar el, spre deosebire de George, nu era extravagant. Sunt sigură că astfel de lucruri nu contează acolo unde sunt ei doi acum. Ce ai de gând să faci în privința Phaedrei? întrebă Rosamunde brusc, oprindu-se puțin din brodat. Roberta e convinsă că ar trebui să contestați testamentul.

Antoinette se ridică în capul oaselor.

– Te cred, deși nu știe încă ce e în testament.

– Dar *tu* ce părere ai?

– Din ce motive l-aș contesta? Dacă George a vrut să aibă grijă de fiica lui, eu îl susțin. Sunt sigură că avea de gând să ne-o prezinte și că, la un moment dat, mi-ar fi spus despre testament. Nu cred că a intenționat să păstreze un asemenea secret. Nu s-a așteptat să moară, nu?

Rosamunde văzu îndoiala din ochii surorii ei și se grăbi s-o risipească.

– Oricum, Roberta e lacomă.

– O să fac ceea ce cred că și-ar fi dorit George și o s-o invit pe Phaedra aici la sfârșit de săptămână. Dacă e o Frampton, arunci trebuie s-o primim în familie. Știu că Margaret o să fie oripilată și nu pot să spun că asta nu-mi dă o mică satisfacție, dar vreau s-o cunosc mai bine pe Phaedra. Am atâtea întrebări! Cred că eu și ea trebuie să stăm de vorbă.

– Ești foarte generoasă, Antoinette!

– Păi, la urma urmei, George n-a avut o relație cu mama ei cât timp eu și el am fost căsătoriți, nu? Am pus lucrurile cap la cap, mă refer la cronologie. S-a întâmplat înainte să începem o relație. Chiar înainte, dar cu certitudine nu în timpul. George n-ar fi fost infidel, știu că n-ar fi fost. Pur și simplu, nu era genul acela de bărbat și nu mi-ar fi făcut mie așa ceva. Sunt sigură de asta. N-ar fi vrut să mă facă să sufăr.

– Bineînțeles că nu, spuse Rosamunde, oprindu-se din cusut.

– Mi-e milă de biata fată, de mama Phaedrei. Trebuie să fi fost o aventură scurtă..., spuse Antoinette încruntându-se, ca și cum dintr-odată efortul de a se convinge de fidelitatea soțului ei ar fi devenit prea mare.

– Trebuie să fi fost ceva foarte scurt, speculă Rosamunde, iar eu bănuiesc că se terminase chiar înainte ca ea să descopere că era gravidă, motiv din care nu i-a spus niciodată lui George despre copil. Probabil că n-a știut unde să-l caute și, oricum, simțea în adâncul sufletului că el nu ținuse deloc la ea.

– Dar *a știut* unde să-l găsească, Rosamunde, altfel Phaedra n-ar fi dat niciodată de el, spuse Antoinette, pălind la față. Crezi că au ținut legătura? Crezi că mama Phaedrei și George au păstrat contactul în toți acești ani? Dacă el a știut tot timpul că avea o fiică și a tăinuit asta, decizând abia acum să mărturisească?

– Antoinette, ai o imaginație prea bogată, spuse Rosamunde cu voce blândă. Ascultă, el și-a schimbat testamentul chiar înainte să moară. Dacă ar fi știut în tot acest timp că avea o fiică, ar fi inclus-o în testament acum mulți ani. Nu, eu cred că Phaedra spune adevărul și că a venit la Londra ca să-l caute.

Deodată, Antoinette se simți încurajată.

– Bietul George! Trebuie să fi fost un șoc pentru el să afle că era tatăl unui copil! Sunt sigură că n-a spus nimic despre ea fiindcă n-a vrut să mă facă *pe mine* să sufăr. Dragostea pentru familie a fost întotdeauna o prioritate a lui. Știu că a avut intenții bune și onorabile.

– O, nu încape nici o îndoială, încuviință Rosamunde. Nimeni nu se îndoiește de integritatea lui, Antoinette.

– Băieții ce părere au? întrebă Antoinette, iar chipul i se schimonosi de îngrijorare. Oare ei se îndoiesc de tatăl lor? Nu mi-ar plăcea deloc să-și facă o impresie proastă despre el...

– David și Tom vor să-i respecte dorința, la fel ca și tine. Josh...

– Mda, el va fi de partea nevesti-sii, desigur. Nu încape nici o îndoială în privința

cui e, de fapt, bărbatul în casa lor!

– Sper ca David să-și găsească o fată bună și să-și întemeieze și el o familie, spuse Rosamunde, schimbând subiectul. Ar fi frumos să vedem următoarea generație Frampton crescând aici, acum când David a devenit Lord Frampton.

– Un titlu care a ajuns să fie împovărat de o mare amărăciune.

– Nu-l văd pe George ocupându-și locul în Camera Lorzilor. Tu îl vezi?

Antoinette se dădu jos din pat.

– David vrea o viață simplă. Cât de diferiți sunt copiii mei unul de celălalt! David e atât de calm, Josh e atât de zelos...

– Nu era așa până să se însoare cu Roberta.

– Oricum ar fi, Josh și Roberta sunt foarte sociabili. Toată ziua la petreceri! Aș zice că ei doi o văd foarte rar pe Amber. Și pe urmă mai e și Tom, adăugă Antoinette, iar chipul i se lumină de un zâmbet drăgăstos. Tom, atât de rebel și de dezorientat!

– Iar acum ai și o fiică vitregă, adăugă Rosamunde, mai degrabă bucurându-se de întorsătura situației.

Antoinette își luă pantalonii și oftă.

– Ironia e că, atât George, cât și eu, ne-am dorit o fiică.

În seara aceea, Joshua și Roberta plecară la Londra. Roberta sărută în treacăt obrazul rece al soacrei ei, înainte să se urce pe locul din față al BMW-ului lor 4x4, negru, strălucitor, și să-și pună, nervoasă, centura. Joshua arăta stors de energie.

– O să vă anunț când e întâlnirea, spuse Antoinette sărutându-și fiul cu căldură.

– Da, mamă, foarte bine, răspunse el, dorindu-și ca toată povestea aceea cu Phaedra și cu testamentul să dispară pur și simplu, mai ales fiindcă știa că nevastă-sa avea să-i împuie capul cu ea tot drumul până la Londra.

– Am s-o invit pe Phaedra să-și petreacă aici sfârșitul de săptămână. Mi-ar plăcea mult să veniți și voi doi.

El ridică din umeri, neajutorat.

– O să fac tot posibilul, mamă.

– Știu. Ai grijă cum conduci!

Antoinette îl urmări urcându-se la volan și ambalând motorul. Apoi Josh îi adresă un salut solemn și dispăru în lumina asfințitului.

– Ce femeie ridicolă! spuse David după plecarea lor.

– Ce bărbat ridicol de slab! adăugă Tom, răutăcios.

– Sunt de acord cu Tom, spuse Rosamunde. Eu îl învinuiesc pe Josh că-i permite Robertei comportamentul ăsta răsfățat.

– Ar trebui s-o supună cu biciul, spuse Tom, jovial.

– N-aș merge chiar până acolo, fu de părere Rosamunde, cu un râs satisfăcut, dar sunt de acord că Roberta e tare rea din fire. Dacă Antoinette e atât de nobilă încât s-o accepte pe Phaedra, atunci Roberta ar trebui pur și simplu să se conformeze și să-și păstreze părerile pentru ea. Ar face bine să-și aducă aminte că ea a intrat în familia asta prin căsătorie.

– Roberta nu s-a considerat niciodată doar atât, Rosamunde, îi aminti Tom.

Se așezară cu toții în bucătărie pentru cină, după care David avea să se întoarcă la el acasă, pe malul celălalt al lacului, iar Tom rămânea peste noapte ca să-i țină de urât mamei lui, urmând să plece la Londra abia a doua zi de dimineață. Rosamunde, fiind fată bătrână și având puține motive pentru care să se întoarcă acasă, în afară de cei patru câini beagle ai ei, se instalase la Antoinette pentru o vreme. În orașul

din Dorset în care locuia, n-avea prea multe alternative în afară de reuniunile religioase, de nopțile de bridge și de Clubul Femeilor din oraș, unde doamnele se întâlneau să coasă, să gătească și să stea de vorbă. Toate acele activități fiind de evitat precum pojarul, după părerea ei fermă. La Fairfield House se simțea necesară și utilă, două simțăminte pe care nu le mai experimentase de foarte mult timp.

– Mărturisesc că mi-a fost groază de deschiderea testamentului, spuse Antoinette pe când scotea din cuptor plăcinta cu carne lăsată de doamna Gunice. Am amânat momentul. Dar acum funeraliile s-au terminat și n-am alternativă, trebuie să fac față acelui moment.

– E o chestie definitivă, nu? fu de acord Rosamunde, cu înțelegere în glas. Dar n-are de ce să-ți fie frică. E vorba doar despre bani.

– Am crezut că, dacă evit toată chestiunea asta, aș putea s-o împiedic cumva să se întâmple. Și aș putea pretinde să George e încă aici.

Antoinette puse teancul de farfurii pe mașina de gătit și se dădu la o parte, ca să-i lase pe ceilalți să vină și să se servească.

– Ai de gând s-o chemi și pe Phaedra să fie de față la deschidere? întrebă David înfigând lingura în crusta de piure, aburindă, a plăcintei, în timp ce până și simpla rostire a numelui Phaedrei îi provoca un fior interzis.

Antoinette se uită la sora ei.

– Nu-i așa că ar trebui s-o chem?

– Nu trebuie, răspunse Rosamunde așezându-se la masă. Dar cred că ar fi bine. Dacă e fiica lui George, așa ar fi corect. Presupun că domnul Beecher va insista s-o faci.

– Of, libidinosul ăla de Julius Beecher, păstrătorul tuturor secretelor tatei! exclamă Tom.

– Dacă nu mă înșel, Tom, n-a existat decât un secret, spuse Antoinette zâmbindu-i, fiindcă știa că lui Tom îi plăcuse întotdeauna să exagereze.

– Nu înțeleg de ce l-a ales tata tocmai pe el ca să-i vadă de treburi, continuă Tom. Mă înfior ori de câte ori îl văd. Are ceva în ochișorii ăia lacomi ai lui...

– Da, dar l-a venerat pe tata, spuse David. Ar fi făcut orice pentru el. Atunci când îți petreci tot timpul călătorind, vrei să fii sigur că persoana care îți vede de afacerile de acasă e un câine credincios. Beecher e un astfel de câine.

– E un avocat bun, îl apără Antoinette. Tatăl vostru a avut încredere în omul ăsta în toate privințele, iar el nu l-a dezamăgit niciodată. Și să nu uităm că tatăl vostru n-a fost chiar cel mai agreabil partener de afaceri. Era atât de impulsiv! În secunda asta comercializa trabucuri, în următoarea, covoare, pe urmă, ceai de plante din Argentina și Dumnezeu știe ce altceva. După ce lui George îi pica un lucru cu tronc, i-l pasa lui Julius, știind că el avea să facă toată munca grea, în timp ce tatăl vostru pleca să escaladeze încă un munte. Majoritatea avocaților și-ar fi pus mâinile-n cap, exasperați, nu însă și Julius. El accepta provocarea. A fost mai mult decât un avocat, a fost mâna dreaptă a lui George.

– Și presupun că mai degrabă admira extravaganța lui George, adăugă Rosamunde.

– O, da, aprobă Antoinette. L-a admirat nespus de mult pe George.

Începură să mănânce, cât se poate de conștienți de locul gol din capul mesei.

– Mamă, aș vrea să merg la Murenburg și să petrec ceva timp acolo, începu David, precaut, iar chipul lui Antoinette se întunecă pe dată, fiindcă era confruntată

din nou cu realitatea dură a morții soțului ei. Vreau să merg acolo unde s-a întâmplat. Nu cred că o să-mi găsesc liniștea dacă nu fac asta.

– Vin și eu cu tine, îi propuse Tom.

Antoinette își coborî privirea.

– Eu nu cred că m-aș putea întoarce vreodată acolo, spuse ea în șoaptă.

– Bineînțeles că nu, o aprobă Rosamunde. Oricum, nu ți-a plăcut niciodată locul ăla. George e acasă acum. N-ai nici un motiv să te întorci vreodată acolo.

– N-am vrut niciodată să mi se dea ocazia să zic „Ți-am spus eu“, adăugă Antoinette.

Tom observă ochii înlăcrimați ai mamei lui și întinse brațul peste masă pentru a-i mângâia mâna.

– Mamă, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci, spuse el.

Schiatul fusese una dintre pasiunile lui George, pe care Antoinette n-o înțelesese niciodată. Una era să schiezi elegant pe pârtiile normale, și cu totul alta să cobori pe porțiuni de munte unde nici măcar caprele negre nu se avântau. Ea nu crescuse făcând sport, ca el, și îi fusese greu să-i accepte pasiunea și riscurile pe care aceasta le implica. Însă George nu-i lua în serios temerile, spunându-i că probabilitatea să moară într-un accident de mașină pe autostrada M3 era mai mare decât să moară pe munte.

Curând după ce se căsătoriseră, George cumpărase o vilă în Murenburg, un mic sătuc cochet aflat la distanță de numai câteva ore de Zürich, unde el schiase toată viața. Le transmisese entuziasmul și fiilor lui, care deveniseră cu toții schiori desăvârșiți încă de la vârsta de zece ani. Pentru Antoinette, dincolo de bucuria de a decora o casă frumoasă, vacanțele la schi erau încărcate de temeri ori de câte ori rămânea în vale, privind vârful muntelui și încercând să nu se gândească la ce putea fi mai rău.

La finalul zilei, ei se întorceau roșii în obraji, cu ochii scânteind, cu hainele ude și cu nasurile înghețate, iar Antoinette punea totul la uscat pe calorifere și le pregătea ciocolată fierbinte, pe care ei o beau lângă focul din șemineu. Ea le asculta poveștile fără a le înțelege exact limbajul. Îi era imposibil să aprecieze priveliștile care îți tăiau respirația și pe care ei le admirau din vârful munților, unde stăteau singuri cu natura, aerul rarefiat, pur, care le dădea o senzație arzătoare în plămâni, zăpada strălucitoare ce sclipea precum un câmp de milioane de diamante, pentru că ea avea prea puțină experiență cu toate acestea. Ei încercau să-i explice fiorul coborârilor pe șleauri înguste, unde era aproape prea strâmt ca să poți întoarce, și al priveliștii întinderilor unduitoare de zăpadă neatinsă, dar Antoinette nu schiase decât pe pârtii amenajate, însă chiar și asta o îngrozise.

– Aș fi mai fericită dacă ați merge împreună, le spuse ea acum fiilor ei. Poate că o să vină și Josh cu voi.

– Roberta nu l-ar lăsa din lesă, răspunse Tom, disprețuitor. Și nici nu mă gândesc să vină și *ea* cu noi!

– Ar fi drăguț dacă i-ați propune, totuși, insistă mama lor.

– Eu n-am nici o problemă să-i spun că nu vrem să vină și nevastă-sa, declară David. Ar fi cazul să se mai impună și el în fața ei.

– Oricum, eu nu cred că o să vrea să vină și ea, interveni Rosamunde. Nu cumva îi place să schieze la Gstaad?

– Asta pentru că nu știe să schieze, răspunse Tom. Schiorii adevărați nu se duc la Gstaad!

– Și fiindcă Murenburg nu e destul de luxos pentru ea, adăugă David. Nu tu buticuri de firmă, nu tu vedete!

– E de înțeles că vrea să-și creeze propriile oportunități. Murenburg e foarte mult un teritoriu Frampton. Eu n-o condamn pentru asta, spuse Antoinette, încercând din răsputeri să-și țină familia unită.

– Dar Josh e un schior bun, probabil că se plictisește de moarte în Gstaadul ăla scorțos, cugetă Tom cu voce tare, iar apoi râse malițios. Dar, la urma urmei, probabil că e plictisit de moarte de căsnicia cu Roberta.

David râse împreună cu el, în vreme ce Antoinette și Rosamunde încercară să nu pară amuzate.

– Să vă fie rușine, băieți, sunteți prea de tot! exclamă Rosamunde, cu colțurile gurii zvâcnindu-i, însă se stăpâni de îndată ce surprinse privirea surorii ei. Dar, la urma urmei, Antoinette, trebuie să râdem și noi de ceva!

Pe chipul lui Antoinette apăru un zâmbet. Privi înspre capul mesei și descoperi că era posibil să râdă și să plângă în același timp.

După cină, David traversă grădina ca să se întoarcă la casa lui, care era pe malul celălalt al unui lac artificial, făcut de tatăl lui ca să-și lanseze pe el colecția de vapoare miniaturale. Era o casă frumoasă, construită din cărămidă brună, în același stil iacobin ca și casa principală. Înăuntru, pereții erau căptușiți cu rafturi pline cu cărți, însă multe dintre acele cărți zăceau grămadă pe podea, din lipsă de spațiu, iar pe diverse suprafețe erau îngrămădite teancuri întregi de reviste. David adora să citească, în special istorie, petrecându-și multe seri în fața focului, cu câinele alături, devorând cărți pe care și le comanda de pe Amazon.

Deschise ușa, iar Rufus, labradorul lui auriu, ieși în fugă din bucătărie și îi veni în întâmpinare. Trevor, administratorul fermei, avusese grijă de el peste zi și îl adusese înapoi acasă, după o plimbare lungă la ora șase seara. Rufus îl iubea pe Trevor, care avea două corcituri de câini și o ogradă plină cu găini, dar pe David îl iubea cel mai mult, așa că acum sărea, însuflețit de bucuria revederii.

David îi dădu drumul afară, ca să-și mai dezmorțească picioarele. Făcură o plimbare rapidă în jurul lacului. Luna era strălucitoare, luminând apa care părea de hematit. Aerul era umed și încărcat de mireasma dulceagă a reînnoirii. David auzi țipătul tânguitor al unei bufnițe roșiatice chemându-și perechea, urmat de sunetul subțire scos de un fazan trezit de Rufus și trimis, fâlfâind, către cer. David adora misterul nopții. Privi împrejur la tufe și la lăstărișul des, întrebându-se câți ochi îl urmăreau, oare, în tăcere, din întuneric. Îi plăcea să se plimbe prin lumea lor tainică, uitând de sine.

Își continuă plimbarea, iar gândul îi zbură la Phaedra și la expresia stânjenită ce se ivise pe chipul ei în momentul în care Julius abordase subiectul testamentului tatălui lui. Fusese conștientă, fără îndoială, că putea să pară interesată de îmbogățire, dar se văzuse limpede că voia să dea de înțeles că nu așa stăteau lucrurile. Julius, pe de altă parte, nu avusese pic de jenă. Ca executor al testamentului, pe el îl preocupa doar să se asigure că dorințele lui George erau împlinite. David se întrebă dacă Phaedra avea să apară la întâlnire – sau la sfârșitul de săptămână în care mama lui intenționa s-o invite la Fairfield House. Phaedra ieșise în grabă din bibliotecă, precum un iepure speriat. David știa că erau șanse foarte mari să n-o mai revadă niciodată.

El se întoarse acasă și-și pregăti o cană de ceai. Mulțumit că programul i se desfășura în ordinea obișnuită, Rufus se ghemui pe păturile lui, în colțul

dormitorului lui David, închise ochii și adormi pe loc. David făcu un duș, iar apoi se urcă în pat să citească. Dar privirea îi rătăci de mai multe ori și pierdu șirul lecturii. N-avea rost. Nu se putea concentra. Lăsă cartea pe noptieră și stinse lumina. Îl cuprinse un val de teamă. Fără tatăl lui, lumea părea mult mai mare.

Luni dimineață, Antoinette îl sună pe Julius ca să aranjeze citirea testamentului. Îi ceru s-o invite și pe Phaedra, lucru care păru să-l facă foarte fericit.

– Faceți ceea ce se cuvine, Lady Frampton, îi spuse el, vesel. Lord Frampton ar fi foarte încântat!

După ce încheie apelul, Antoinette simți o fericire neașteptată umplându-i pieptul, provenită din senzația reconfortantă că făcuse o faptă bună. Privi pe fereastra camerei de lucru și îl văzu pe Barry, grădinarul, tăind iarba uscată peste iarnă și lăsând brazde verzi în urma micului său tractor. Era ceva liniștitor în huruitul monoton al acelei mașinării, iar ea își dădu seama că, în ciuda unei schimbări de asemenea proporții monumentale, viața la Fairfield continua ca întotdeauna.

Rămase o clipă la fereastră. Observă culoarea fosforescentă a ierbii proaspete și căpșoarele lalelelor roșii ce se iteau din pământ de-a lungul aleii mărginite de tei. Niște pițigoi albaștri se jucau printre călini. Primăvara se instalase din nou, iar soarele strălucea cu o lumină nouă, mai puternică. Antoinette inspiră adânc, dându-și seama că uitase cât de liniștitor era să privești minunata lucrare a naturii.

Trecând prin fața ei, Barry ridică o mână în semn de salut. Ea îi răspunse în același fel, zâmbind melancolic. Trecuse atâta vreme de când nu se mai preocupase de grădini! Barry venea mereu s-o întrebe una sau alta, dar răspunsul ei era mereu același: „Cum vrei tu, Barry!“ Știa că îl dezamăgea, pentru că sentimentele i se puteau citi clar pe chip. Dar nu mai avusese energie și pentru grădini. George fusese foarte solicitant, cerându-i să stea la Londra atunci când el nu călătorea, ca să iasă amândoi cu prietenii la operă, la balet sau pur și simplu la cină, iar casa le fusese mereu plină la sfârșit de săptămână. Antoinette privi acum lumea cu alți ochi, neputând să scape de sentimentul că, în vâltoarea tot mai mare a vieții ei, ignorase ceva de o importanță vitală.

Plecă de la fereastră și reveni cu gândurile la Phaedra. O surprindea tăria dorinței ei de-a o revedea. Fata era o parte tăinuită a lui George. Era ceva în plus, ceva ce el lăsase în urmă, în afara familiei pe care o cunoștea Antoinette. Aceasta din urmă avea sentimentul ciudat că Phaedra era un dar, pus deoparte ca să-i îndulcească șocul provocat de dispariția lui George, iar ea era nerăbdătoare să-și petreacă timpul împreună cu Phaedra, ca și cum asta ar fi putut-o ajuta, într-un fel, să-l mai aibă încă un pic pe George lângă ea.

– Antoinette, doctorul Heyworth e în antreu, sâsâi Rosamunde, băgând capul pe ușă. Știai că vine?

Amtoinette își duse mâna la gură.

– Doamne, am uitat! exclamă ea, roșind. L-am rugat să vină să ne vedem ieri, la înmormântare.

– De ce? Ești bolnavă?

– Nu, voiam doar să vorbesc cu cineva.

– Poți să vorbești cu mine, spuse Rosamunde, enervată.

– Tu ești sora mea. Am vrut să vorbesc cu cineva *din afara* familiei.

Rosamunde strânse din buze.

– Foarte bine, spuse ea, înțepată. S-a făcut focul în salon. O să-i spun lui Henry să vă aducă niște ceai.

– Să pună *trei* cești pentru ceai.

Încântată că fusese inclusă, îi aruncă un zâmbet recunoscător surorii ei.

– Nu te grăbi, Antoinette! Lasă totul în grija mea. Mă întreții eu cu el, o asigură ea, zâmbind larg și coborându-și vocea. E foarte atrăgător!

– Chiar așa, Rosamunde?

– Oi fi eu bătrână, dar încă pot admira.

– De treizeci de ani e medicul nostru de familie. Eu nu l-am privit niciodată astfel.

– Atunci, lasă-mi mie această plăcere!

– E tot numai al tău. Trecut de șaizeci de ani și neînsurat. Nu sunt sigură că e lozul câștigător.

– Iar eu am cincizeci și nouă de ani și sunt nemăritată, așa că nici vorbă să fiu un loz câștigător. O să-l conduc pe doctor în salon, conchise Rosamunde ieșind și închizând ușa în urma ei.

Gândul la un flirt între Rosamunde și doctorul Heyworth o făcu pe Antoinette să zâmbească. Sora ei era o candidată nepotrivită pentru chipeșul doctor. Ea avea o înfățișare robustă și era cu totul lipsită de feminitate, fiind de părere că vopseaua de păr și cremele de față erau niște mofturi inutile. În consecință, avea tenul plin de riduri adânci și pătat de rețele fine de vinișoare sparte, desenate pe obraji precum străduțele neînsemnate de pe o hartă, iar părul sur îi era prins la spate într-un coc auster. În tinerețe, își dedicase timpul cailor și călăritului pe orice vreme, însă niște probleme ale șoldului o împiedicaseră să se mai bucure de sportul pe care îl iubea cel mai mult, așa că acum îl urmărea doar la televizor sau ca spectator la curse. Spre deosebire de Antoinette, care iubea hainele frumoase, Rosamunde era fericită în salopetă, în pantofi comozi și în bluze de bumbac, stând în genunchi printre răzoarele de plante decorative din grădină, sau plimbându-se pe câmpuri încălțată cu cizme de cauciuc, împreună cu cei patru câini ai ei care erau plini de energie. Antoinette n-o întrebase niciodată dacă regreta că nu se măritase și nu avusese copii, presupunând întotdeauna că nu-și dorise nici una, nici alta. De fapt, nu-și putea aminti ultima oară când o auzise comentând despre un bărbat că ar fi arătat bine. Nu-i stătea deloc în caracter.

Intrând în salon, îi găsi pe doctorul Heyworth pe fotoliul de lângă șemineu și pe Rosamunde instalată, cu o mină satisfăcută, pe sofaua din fața lui, savurând un ceai Earl Grey. Bertie dormea întins la picioarele surorii ei, în vreme ce Wooster ședea cu spinarea dreaptă, privindu-l pe doctorul Heyworth care îl mângâia, timid, pe cap. Văzând-o pe Antoinette, oaspetele se ridică în picioare să o salute.

– Bună ziua, doctore Heyworth, spuse ea. Vă rog să nu vă ridicați. Wooster, dă-i pace bietului om!

Wooster nici nu se clinti, iar doctorul Heyworth se așeză din nou și-și reluă mângâierile ezitante.

– Cred că vă place, spuse Rosamunde.

– O, da, eu și Wooster suntem prieteni vechi, răspunse el.

Antoinette se așeză pe sofaua din fața șemineului, lângă sora ei. Un foc aprig trosnea în vatră, iar flăcările devorau bușteni precum niște guri lacome.

– O, ce bine, spuse ea, simțind căldura pe spinare. O casă mare ca asta e greu de menținut caldă. Uneori, aprindem focurile chiar și vara.

– Mie nu mi se pare frig, spuse doctorul Heyworth.

– Nici mie, îi ținu hangul Rosamunde. De fapt, aș spune chiar că mi-e destul de cald.

– Atunci, probabil că de vină e pielea mea subțire, declară Antoinette, strângându-și cardiganul mai bine în jurul trupului.

Doctorul Heyworth îi aruncă un zâmbet înțelegător, lucru care făcu ochii lui Antoinette să se umple de lacrimi.

– E absolut normal să vă fie frig, Lady Frampton. N-aveți de ce să vă faceți griji.

Antoinette nu observase niciodată cu adevărat cât de frumos era doctorul Heyworth. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost o pacientă timidă, neputând discuta chestiuni medicale intime fără să se simtă stânjenită. Dar acum, că sora ei spusese ceea ce nu trebuia, își dădu și ea seama că, în ciuda ochelarilor pe care îi purta, bărbatul acela era într-adevăr frumos. Avea o față prelungă și blândă, cu ochi verzi, inteligenți, și cu un nas puternic, ce îi dădea un aer autoritar. Părul lui, care fusese cândva negru, era acum grizonant și rărit, însă forma generoasă a capului și culoarea caldă a pielii făceau ca pierderea părului să nu-i afecteze înfățișarea. Deși vizita lui era una neprotocolară – el era acum semi-pensionar, vizitând, ocazional, doar pacienți privați – arăta impunător și elegant în sacoul de tweed și cu cravată.

– Vă mulțumesc că ați venit la înmormântare, spuse Antoinette, frământându-și mâinile ca să și le încălzească.

– A fost o slujbă frumoasă, răspunse el. Lord Frampton a fost foarte iubit și deosebit de respectat de comunitate. O să ne lipsească tuturor.

Inima lui Antoinette se umplu de obidă, iar ea simți o bine cunoscută contracție în gâtlej și tremurul imposibil de controlat al buzei de jos. Fu bucuroasă că Margaret nu era și ea de față, să o vadă plângând în fața doctorului.

– Nu pot spune că îmi amintesc mare lucru din slujbă. Am fost...

Cum Antoinette nu-și găsea cuvintele, Rosamunde interveni ca s-o salveze pe sora ei din acea situație jenantă:

– Florile au fost, și ele, foarte frumoase, spuse ea. Să știți că Antoinette le-a ales, fără vreun ajutor. Parfumul lor a umplut toată biserica.

– Așa e, încuviință doctorul Heyworth, fixând-o apoi pe Antoinette cu privirea lui candidă. Ați dormit vreun pic noaptea trecută? întrebă el cu glas șoptit, iar îngrijorarea din glasul lui o făcu pe Antoinette să scoată un oftat, pe care și-l înăbuși în batistă.

– Puțin, murmură ea.

– Doriți să vă prescriu niște somnifere?

– Ar fi bine, mulțumesc.

– Somnifere? exclamă Rosamunde atunci când doctorul își puse geanta pe genunchi ca să scrie o rețetă cu un scris mic, ilizibil. Chiar ai nevoie de somnifere, Antoinette? se miră ea, întorcându-se către doctorul Heyworth. Nu cumva sunt cumplit de dăunătoare pentru ea?

– Sunt foarte slabe, explică doctorul, răbdător. Și o să le ia doar un timp limitat. Vedeți, continuă el, adresându-se din nou pacientei lui și vorbind într-o manieră calmă, reconfortantă, dacă sunteți obosită, inima dumneavoastră nu se poate vindeca, pentru că toată energia se consumă ca să treceți peste zi, nu ca să puteți rezolva esența problemei. Așa că trebuie să vă odihniți, să mâncați bine, să faceți

plimbări lungi în aer curat, de țară, să vă înconjurați de cei dragi, și astfel să-i dați inimii dumneavoastră greu încercate puterea să se vindece. Dacă somniferele vă ajută să vă odihniți, eu nu văd de ce nu le-ați putea lua pentru o perioadă scurtă de timp.

Antoinette îl ascultă cu atenție, ștergându-și ochii în încercarea de a stăvili revărsarea lacrimilor. Era foarte neobișnuit ca un doctor să vorbească despre sănătatea ei emoțională cu atâta înțelegere. Pentru o clipă, avu sentimentul că bărbatul acela era un vechi și înțelept prieten, nicidecum un doctor.

– E în regulă să plângeți, Lady Frampton, adăugă el. Lacrimile sunt felul în care vindecă natura.

– Da, Antoinette, adăugă Rosamunde. Trebuie să plângi până când te eliberezi de toată apăsarea, asta ar fi spus mama noastră. Plânsul o să te facă să te simți mult mai bine.

Doctorul Heyworth îi întinse rețeta lui Antoinette.

– Se poate ca inima dumneavoastră să nu se vindece niciodată complet, dar, metaforic vorbind, dacă așezăm un petic pe rană, o s-o ferim de durere, iar dumneavoastră o să reușiți să vă ridicați, să vă curățați de praf și să mergeți mai departe. Ați suferit un șoc teribil, așa că trebuie să vă acordați timp și spațiu ca să jeliți. Și nu trebuie să vă simțiți vinovată sau să vă gândiți că sunteți o povară pentru familia și prietenii dumneavoastră, fiindcă dacă nu scăpați de toată mâhnirea din suflet, ea o să se infiltreze acolo tot mai adânc și n-o să mai dispară niciodată. Iar mai târziu o să găsească un moment din viața dumneavoastră în care să revină și să se manifeste ca durere fizică, spuse el, iar ochii i se umbriră pentru o clipă, dar apoi păru să înlăture valul brusc de tristețe și continuă, cu un zâmbet consolator. Trebuie să vorbiți despre asta cât de mult puteți, Lady Frampton. Într-o bună zi, o să descoperiți că n-o să vă mai doară deloc atât de tare pe cât vă doare acum.

– Pot să afirm cu certitudine că Antoinette nu e o povară pentru mine, doctore Heyworth, spuse Rosamunde cu fermitate.

– Bravo! Locuiți aproape?

– În Dorset, cam la o oră distanță de mers de aici. Dar rămân alături de Antoinette oricât timp vrea ea.

Doctorul dădu din cap, aprobator.

– Sunt foarte încântat să aud asta!

Wooster se întinsese deja pe podea, fericit, așezându-și capul pe piciorul doctorului Heyworth. Acesta din urmă se aplecă și-i mângâie urechea. Câinele tresări de plăcere.

– Ce fac băieții? o întrebă el pe Antoinette.

Ea trase aer adânc în piept, mai calmă acum.

– David face față situației în felul lui tăcut. Tom vrea să pară că nu-i pasă prea mult, dar eu știu că e îngrozitor de trist. După cum o să vedeți și dumneavoastră, nu se prea pricepe să facă față problemelor. Așa că își vâră capul în nisip și se preface că totul e în regulă. Prefer alternativa asta.

– Evită alcoolul?

Antoinette începu să se tragă de o cuticulă a degetului mare de la mână.

– A băut la înmormântare, așa cum era de așteptat. Însă, în general, e foarte atent. Asta e o perioadă de încercare pentru el, dar deocamdată rezistă.

– Și Joshua?

– El nu se simte deloc în largul lui atunci când vine vorba despre emoții, așa că preferă să treacă mai departe cât se poate de repede și să-și vadă de viață.

– A fost o încercare grea pentru toți. Atunci când moartea intervine atât de subit, nu e timp să ne pregătim pentru ea. E un șoc imens. Iar un accident precum cel al lordului Frampton pare fără noimă. E firesc să simțiți chiar și furie, Lady Frampton.

Antoinette păli în clipa în care doctorul articulă ceea ce ei îi era prea rușine să admită: că era furioasă din pricina lipsei de precauție a soțului ei, care își căutase plăcerea în mod egoist, fără ca, aparent, să-i pese de cei ce îl iubeau.

Doctorul Heyworth știa că atinsese un punct sensibil. Se ridică în picioare.

– Puteți trece pe la mine oricând, îi spuse el lui Antoinette. Uneori ajută să stai de vorbă cu cineva care nu face parte din familie. Eu vă stau mereu la dispoziție, Lady Frampton.

Antoinette îi văzu privirea plină de înțelegere și de compasiune, știind că vorbea sincer. De fapt, părea să înțeleagă de ce ei îi era frig tot timpul și cât de mult se străduia să se comporte normal, când, de fapt, nu voia decât să se ghemuiască undeva și să plângă. El nu spusese mare lucru, dar, din expresia lui, ea ghici cuvintele nerostite și-i fu recunoscătoare.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

– Eu am renunțat să mai dau consultații la cabinet, dar sunteți bine venită să mă vizitați acasă. Primesc ocazional pacienți, iar practica asta funcționează de minune. Am grijă de familia dumneavoastră de mai bine de treizeci de ani. Sper să mă considerați în egală măsură prieten și doctor. Mă puteți suna oricând.

Își luă rămas-bun de la Rosamunde, Antoinette îl conduse până la ieșire, iar Harris îl ajută să-și îmbrace paltonul și-i deschise ușa.

– Vă mulțumesc foarte mult că ați venit, spuse Antoinette, strângându-și brațele pe lângă corp, înfrigurată, deși soarele strălucea puternic și încălzea.

El flutură din mână în semn de salut, iar apoi se urcă în Volvoul său.

După ce doctorul plecă, Antoinette văzu silueta formidabilă a soacrei ei traversând cu pas hotărât câmpul de dincolo de alee. Îl trăgea după ea pe Basil, câinele ei terrier de Yorkshire, care alerga prin iarbă precum un șoarece uriaș. Margaret purta un palton lung, oliv, batic și cizme și se ajuta la mers de un băț, deși ușurința cu care se mișca dovedea că n-avea nevoie de el pentru susținere. Antoinette intră degrabă în casă, se șterse pe față și se adună, știind că n-avea rost să se ascundă. Margaret știa întotdeauna unde s-o caute.

Capitolul 4

– Coborâți trapele, sosește în vizită Înălțimea Sa Marea Vrăjitoare[3]! anunță Antoinette, intrând degrabă în salon. Aduceți repede niște Soluţie Şoricogenă cu Efect Întârziat să i-o picurăm în ceai, ca să se transforme în șoarece[4]!

– Și o pisică, să o prindă! adăugă Rosamunde. Roald Dahl a fost un geniu!

– Păcat că e doar ficțiune.

– Ai putea oricând să-i strecori niște somnifere în vinul de Xeres.

– Ești vicleană, Rosamunde!

– Somniferele nu-s ficțiune.

– Dar ea e indestructibilă precum un gândac, răspunse Antoinette. Cred că n-ar doborî-o nici chiar un flacon de somnifere.

– Cum îi face față doctorul Heyworth atunci când îi e pacientă?

– Ea e unul dintre puținii oameni care nu se îmbolnăvesc niciodată. Nu cred că a mai fost vreodată la doctor de când a născut, în Evul Mediu. Și chiar și atunci, nu m-ar mira deloc dacă aș afla că George a ieșit cândva din ea pur și simplu, între cocktail și cină. Dar trebuie să-ți spun că bărbații o iubesc.

– Bărbații au reprezentat dintotdeauna un mister pentru mine! exclamă Rosamunde.

– Da, e un magnet pentru bărbați, care o consideră minunată, confirmă Antoinette, oftând adânc. Nimeni n-a considerat-o mai minunată decât George.

În clipa aceea, o rafală rece de vânt străbătu antreul și pătrunse în salon. Bertie și Wooster ciuliră urechile. Se auzi sunet de lăbuțe țăcănind pe podeaua de marmură în momentul în care Harris închise ușa cu o bufnitură puternică, iar Basil țâșni în salon ca o rachetă. Clătinându-se, dogii germani săriră în picioare și începură să-l alerge prin cameră, iar apoi se întoarseră în antreu și urcară scările.

– Marș de-aici! răsună prin toată casa glasul bătrânei Lady Frampton, după care trupul ei mare, îmbrăcat în negru, umplu cadrul ușii precum un transatlantic intrând în port, rămânând locului preț de o clipă, cât să-și tragă sufletul. Bun, ești aici, îi spuse ea lui Antoinette. Trebuie să-ți vorbesc urgent.

– Ai rămas fără suflare!

– Am traversat câmpul în grabă.

– Vino și așază-te. Vrei un pahar de vin de Xeres?

– Îmi aduce Harris unul, o asigură bătrâna doamnă în timp ce călca pe covor cu pași rari și apoi se așeza, cu o mișcare elegantă, în fotoliul în care șezuse doctorul Heyworth cu numai câteva minute înainte. N-am pus geană pe geană tot gândindu-mă la fiica nelegitimă a lui George.

– Un somnifer te-ar putea ajuta, îi sugeră Rosamunde, sugându-și obrajii.

– Ferească Dumnezeu, eu n-am nevoie de medicamente! Doar de liniște mentală.

Rosamunde își privi sora în ochi, dar își abătu imediat privirea, de teamă să n-o facă să zâmbească.

– Și eu m-am gândit la ea, spuse Antoinette.

– Bun, îmi pare bine că ți-ai venit în minți, răspunse Margaret. Vezi tu, eu n-am de gând să-mi deschid brațele pentru o fată oarecare, ce pretinde că mi-ar fi nepoată. Fiul meu e mort, așa că nu există absolut nici o dovadă că ea e cine zice că e.

Antoinette se încruntă.

– Domnul Beecher a supravegheat testarea ADN.

– Testare ADN, nu mai spune! Ai văzut tu rezultatul? Ai fost tu acolo când s-a făcut testarea aia? Tâmpenii, dacă mă întrebi pe mine!

– Îți e rudă de sânge, Margaret, fie că îți place sau nu.

– A fost concepută în afara unei căsătorii și crescută în Canada – nu cred că un strop de sânge comun face vreo diferență. Și refuz s-o cred. Fiul meu mi-ar fi spus dacă ar fi avut un copil. Știu că ar fi făcut-o. El îmi spunea tot.

– Nu și dacă i-a fost rușine, sugeră Antoinette.

– N-avea de ce să-i fie rușine! Era un bărbat foarte chipeș, cu un titlu și cu o mare avere. Mie mi-e clar că o fată ambițioasă, oarecare, l-a sedus și a încercat să-l stoarcă de bani. Poate că a vrut chiar să se mărite cu el. Cine știe? Ceea ce știm însă e că George și-a recunoscut fiica abia de curând. De ce n-a recunoscut-o pe vremea când ea era copil? se întrebă retoric Margaret, fornăind, apoi, satisfăcută. Pentru că, probabil, n-a fost sigur că era copilul lui. Sau poate că n-a mai vrut să aibă de-a face cu mama ei. George trebuie să fi decis să-și schimbe testamentul într-un moment de nebunie. Sau de vinovăție. Știți bine cât de generos era! Când o să fie citit testamentul? Aș vrea să știu ce sumă i-a lăsat fiul meu acelei fete.

Harris intră, aducând un pahar de vin de Xeres pe o tavă de argint. Margaret îl luă fără să rostească nici o vorbă de mulțumire. Pentru că ținea la oamenii care lucrau pentru ea, Antoinette îi mulțumi ea în numele soacrei ei, deși Harris era obișnuit prea bine cu bătrâna Lady Frampton și, dacă aceasta i-ar fi mulțumit, surprinderea aproape că i-ar fi provocat un șoc.

– Domnul Beecher vine aici mâine, la amiază, o informă Antoinette pe Margaret.

– Bun.

– Am invitat-o și pe Phaedra, continuă Antoinette, în ciuda expresiei indignate de pe chipul soacrei ei. Așa a vrut George. E fiica lui și a inclus-o în testament. Se cuvine să fie și ea prezentă.

Maxilarul lui Margaret se încordă.

– Atunci, mai mult ca sigur că eu n-o să particip.

– Cum dorești.

– Cred că ești foarte nesăbuită, Antoinette.

Rosamunde sări în apărarea surorii ei:

– Antoinette onorează, pur și simplu, cererea lui George.

– Nu știi nimic despre fată!

– Cu excepția faptului că soțul meu a iubit-o.

Asta îi închise gura lui Margaret. Strânse din buze furioasă, dar nu mai găsi nimic de adăugat, mulțumindu-se să soarbă din vin și să înghită zgomotos și prelung.

– Dacă are măcar un dram de bun-simț, fata o să refuze invitația ta, declară ea în

cele din urmă.

– Ba eu sper să n-o facă.

Margaret lăsă paharul din mână și se ridică în picioare.

– Ei bine, văd că n-ai de gând să fii rezonabilă, așa că eu plec acasă. Dacă te răzgândești, dă-mi de veste și o să-ți fac o vizită de prietenie. Până atunci însă, nu vreau să am de-a face cu fătuca asta, m-ai înțeles?

– Te-am înțeles cât se poate de bine.

– Bun, spuse Margaret, plecând, dar apoi se opri în prag și se întoarse. Uneori ești foarte încăpățânată, Antoinette.

– Ce pot să fac, Margaret? George a ales s-o includă pe fată în testament. Eu nu fac decât să-i respect dorințele.

– Nu s-a așteptat să moară atât de tânăr. S-ar fi putut răzgândi ulterior. Acum el are doar un nepot, dar, în anii ce vor veni, o să fie mai mulți.

– Te aștepți de la mine să contest testamentul? întrebă Antoinette.

– Bineînțeles.

– Pe ce motiv? George n-a fost nebun, nici constrâns să și-l schimbe.

– Trebuie să existe ceva ce poți face.

– Ei bine, chiar dacă există, mă tem că n-o s-o fac. George era în deplinătatea facultăților mintale atunci când și-a schimbat testamentul. Câtă vreme a fost în viață, nu mi-a trecut niciodată prin minte să mă pun de-a curmezișul deciziilor lui și, cu certitudine, n-am de gând s-o fac nici acum, după moartea lui.

Bărbia lui Antoinette începu să tremure, dar își încleștă maxilarul, hotărâtă să nu plângă din nou în fața soacrei ei.

*

Chipul lui Margaret se strânse într-un cocoloș de indignare, ca o nucă, iar buzele subțiri i se contractară de parcă s-ar fi străduit să-și țină limba. Nu era obișnuită să fie înfruntată. Pufni, înfuriată, iar apoi dispăru în antreu.

– Basil! Basil! strigă ea, iar pe coridorul de sus se auzi un zdupăit puternic, apoi cei trei câini dădură năvală pe scări, într-o avalanșă de blană. Bertie! Wooster! Ajunge! Haide, Basil, mergem acasă!

Câteva clipe mai târziu, o altă rafală de vânt pătrunse din antreu, după ce Harris deschise ușa de la intrare. Casa păru să se cutremure în momentul în care bătrâna Lady Frampton ieși, urmată de cei trei câini. Apoi, după ce ușa se închise în urma lor, se așternu o liniște deplină.

– Deci, e război, spuse Rosamunde, aproape neputându-și ascunde bucuria din glas.

Viața ei de acasă era groaznic de anostă, însă aici, la Fairfield Park, se petrecea câte ceva în fiece minut.

Antoinette oftă, părând mai puțin încântată.

– Da, presupun că se poate spune că la asta s-a ajuns. Deși, îți spun cu toată sinceritatea, e un război *rece* de ani de zile!

A doua zi, la prânz, mașina lui Julius Beecher parcă pe aleea de pietriș. Julius era un bărbat care se mândrea cu punctualitatea. Se mândrea, de asemenea, cu

înfățișarea lui: costumul Savile Row bleumarin, pantofii negri, cu șireturi, de la Churchill's, servieta din piele maro de la Swaine Adeney Brigg din St James's, setul de stilouri Montblanc, pe care încă îl păstra în cutia originală, căptușită cu catifea. BMW-ul lui cel negru era la fel de strălucitor precum ceasul Franck Muller ce îi cuprindea, lejer, încheietura. Îi detesta pe cei care n-aveau grijă de lucrurile lor. Tot ceea ce avea legătură cu Julius Beecher era strălucitor, curat și nou. Lucrând pentru Lord Frampton, își permisese tot acel mare lux. Un lucru pe care nu-l avea însă era o soție. Dar nu era tocmai pregătit să-și împartă luxul dobândit cu trudă, în afara cazului în care soția lui ar fi avut și ea propria avere.

Lady Frampton îl aștepta în sufragerie. Ședea la masa lungă, din lemn de nuc, alături de cei trei fii ai ei, de nora și de sora ei, Rosamunde. Beau ceai și cafea, dar nimeni nu se atinsese de biscuiții fragezi cu unt, aranjați în spirală pe un platou din mijlocul mesei.

Draperiile grele de catifea roșie erau legate de-o parte și de alta a ferestrelor ca să lase lumina să pătrundă, dar încăperea rămânea întunecată din pricina decorațiunilor de modă veche și a țesăturilor groase, închise la culoare, cu care erau tapițate canapelele și fotoliile. Camera arăta ca și cum nu s-ar mai fi făcut modificări în ea de secole. Pereții erau îmbrăcați într-un tapet intens colorat, purpuriu cu auriu, cu un model care înfățișa păsări exotice. O oglindă mare, cu rama aurită, atârna deasupra șemineului de marmură, sticla ei fiind plină de pete negre, apărute din cauza umezelii, iar chipurile mohorâte ale strămoșilor familiei Frampton priveau de sus, din portretele lor pictate în ulei. Tavanul era înalt, înconjurat de o cornișă voluminoasă, greoaie, iar în mijlocul lui trona un candelabru de cristal care domina întreg spațiul și strălucea ca un mănunchi de diamante. Julius Beecher găsi că atmosfera din cameră era la fel de încărcată precum scaunele capitonate și covoarele.

– Bună dimineața, Lady Frampton! spuse el, observând că lui Antoinette i se înnegurase chipul de tulburare de îndată ce văzuse că venise neînsoțit, așa că se grăbi să dea o explicație. Mă tem că domnișoara Chancellor nu ne poate onora cu prezența astăzi. Eu o s-o reprezint.

Antoinette fu surprinsă de profunzimea propriei dezamăgiri.

– A spus de ce?

Julius se așeză pe scaunul lăsat gol pentru el în capul mesei, cel pe care George obișnuia să șadă de fiecare dată.

– A fost foarte recunoscătoare pentru invitație, dar n-a considerat necesară prezența în persoană, o lămuri Julius în timp ce-și deschidea servieta. Ca să fiu sincer, Lady Frampton, cred că se simte puțin stânjenită.

Roberta zâmbi afectat și-și privi soțul în ochi. David se simți la fel de dezamăgit ca și mama lui. Se uită la Tom, care făcu pur și simplu o grimasă și ridică din umeri. Pentru fratele lui mai mic, absența Phaedrei nu conta deloc. Pentru David însă, conta foarte mult. El se gândi că era aproape sigur ca ea să nu fi acceptat nici invitația de a-și petrece acolo sfârșitul de săptămână. Se întrebă, disperat, dacă avea s-o mai vadă vreodată.

– Așadar, începem? întrebă Julius, scoțând un dosar și așezându-l cu grijă în fața lui.

– Doriți o ceașcă de cafea? întrebă Antoinette.

– Da, vă rog, fără lapte și fără zahăr.

Își deschise etui-ul căptușit cu catifea și scoase unul dintre cele două stilouri

Montblanc, apoi, după ce îl închise cu atenție, îl împinse într-o parte, astfel încât să fie perfect paralel cu dosarul. Lui Julius Beecher îi plăcea ca totul să fie ordonat. Când Antoinette împinse ceșcuța cu farfurioară pe masă, el deschise dosarul la prima pagină.

– Iată data întocmirii: 5 martie 2012, începu el să citească. *Acesta e ultimul testament al lordului Frampton, avându-l ca martor pe domnul Richard Headley, domiciliat în Cher Square nr. 8, Londra*, intonă Julius, iar apoi își ridică privirea din document și trecu în revistă, pe rând, toate chipurile nerăbdătoare. Se menționează mai departe că el are o soție, Antoinette, și trei fii, David, Joshua și Thomas.

Antoinette dădu din cap în semn de aprobare, iar Roberta se încruntă. De ce nu o menționase și pe fiica lui?

– Și o nepoată, Amber Rose Elizabeth, continuă Julius.

Trase aer pe nările dilatate și făcu o scurtă pauză, ca să-și plimbe privirea peste cuvintele care îi erau deja familiare.

– Vă rog să continuați, domnule Beecher, spuse Antoinette, nerăbdătoare ca toată povestea aceea să se termine cât mai curând cu putință.

– În eventualitatea în care ar muri înaintea dumneavoastră, Lady Frampton, el vă lasă Fairfield House și moșia, urmând ca ele să fie administrate de către David, fiul dumneavoastră, care le va moșteni după moartea dumneavoastră, continuă avocatul, iar cei de față nu fură deloc surprinși, ci dădură cu toții din cap în semn că erau de acord. Reședința din Eaton Place nr. 5 rămâne a dumneavoastră, Lady Frampton, până la moartea dumneavoastră, după care o va moșteni Joshua. Chalet Marmot din Murenburg îi e lăsată lui Thomas.

Tom observă nemulțumirea Robertei și îi zâmbi peste masă.

– De ce ai vrea tu Chalet Marmot, Roberta, când tu și Josh nu mergeți niciodată acolo?

Roberta roși.

– Te înșeli, Tom. E dreptul tău s-o primești, spuse ea cu voce încordată, mascându-și invidia. Eu și Josh avem atâția prieteni în Gstaat, că n-ar avea rost să fie a noastră.

Julius își drese glasul, apoi continuă:

– Acum, portofoliul de acțiuni vi l-a lăsat dumneavoastră, Lady Frampton, urmând ca, în eventualitatea morții dumneavoastră, acesta să fie împărțit în mod egal între cei trei fii ai lui.

– Dar Phaedra? întrebă Roberta cu glas gâtuit. Am crezut că e fiica lui! Ea nu primește o parte?

Julius o ignoră pe Roberta. Doar subtila ridicare a unei sprâncene îi trădă iritarea.

– Până atunci, el le lasă o rentă considerabilă tuturor celor trei copii ai lui.

– Celor *trei* copii? repetă Roberta. Nu cumva a avut patru copii? insistă ea, întorcându-și capul către Joshua. Dacă tot s-a străduit să-și schimbe testamentul, de ce n-are și fiica aceleași drepturi ca fiii lui?

Joshua își coborî vocea.

– Nu știu, dragă. Haide, mai bine, să ascultăm restul testamentului.

Julius continuă:

– Un venit anual în sumă netă de cinci sute cincizeci de mii de lire. Domnișoarei Chancellor i se acordă aceeași sumă, tot sub formă de venit anual.

Fiind prea șocată să afle că George stabilise ca fiica lui nelegitimă să primească

tot atâția bani pe an ca și fiii legitimi, Roberta nu-și mai dădu seama că tocmai moștenise o avere.

– Nepoatei lui i-a lăsat ceva? Cum rămâne cu Safirele Frampton? George a spus foarte clar la botezul lui Amber că avea de gând să ni le lase nouă.

– Nu, dragă, tata a spus că abia aștepta s-o vadă pe Amber purtându-le la cea de-a douăzeci și una aniversare a ei.

– E același lucru, sâsâi Roberta.

– Tocmai ajungeam și la asta, răspunse Julius, țâfnos. Lord Frampton i-a lăsat Safirele Frampton domnișoarei Chancellor.

În cameră se așternu o liniște desăvârșită. Ochii Robertei se umplură de lacrimi de indignare. Joshua părea stânjenit. David și Tom ridicară din sprâncene, în vreme ce Antoinette păru strivită de greutatea dezamăgirii nurorii ei. Rosamunde luă un biscuit fraged cu unt.

Julius inspiră afectat.

– Am considerat amândoi că, din moment ce Lord Frampton avea o singură nepoată la momentul întocmirii testamentului, el să-i aibă în vedere doar pe soția și pe copiii lui, lăsându-vă pe voi, fiii lui, să vă îngrijiți mai departe de propriii copii.

– Eu cred că a fost suficient de generos, bâigui Antoinette.

– Extrem de generos, rosti și Rosamunde, ca un ecou.

– Pur și simplu, nu pot să cred că i-a lăsat Phaedrei safirele, se plânse Roberta. Ar fi trebuit ca ele să ne rămână nouă! insistă ea, întorcându-se spre soțul ei. Joshua, tatăl tău a spus clar că ți le lasă ție!

Joshua păru stânjenit.

– Tata s-a răzgândit, evident. Nu prea mai avem ce să facem acum.

Roberta se lăsă pe spate în scaun, pufni și-și încrucișă brațele.

– Continuăm? întrebă Julius, dregându-și glasul și dând pagina cu o mișcare lentă.

– Da, vă rog, domnule Beecher, răspunse Antoinette, jenată.

– Bun, deci, unde rămăsesem...?

O jumătate de oră mai târziu, Julius demară în mare viteză cu BMW-ul lui, dar nu înainte ca Bertie să-i fi marcat, în felul lui, una dintre roți. Antoinette îl urmări pe avocat depărtându-se și se înfioră atunci când o adiere rece de vânt o învălui, înfrigurând-o. Era profund dezamăgită că Phaedra nu venise. Voia să-i telefoneze personal ca să-i spună că George îi lăsase un venit la fel de mare ca al fiilor lui. Încetini puțin pasul, cumpănind ce să facă. Dacă Phaedra nu venise la citirea testamentului, care erau șansele să vină la ei și să rămână la sfârșit de săptămână? Nu fuseseră prea prietenoși cu ea. Poate că nu mai voia să-l vadă vreodată pe nici unul dintre ei.

Închise ușa de la intrare în urma ei și îi auzi pe toți discutând în salon. În loc să se ducă să li se alăture, merse sus, ca să se retragă în singurătatea dormitorului ei. Se strecură înăuntru și se sprijini de ușă. Comportamentul Robertei o necăjise rău de tot, însă incapacitatea fiului ei de a-și controla soția o îngrijora și mai mult. Vizitele frecvente ale lui Margaret nu erau nici ele vreo consolare. George îi ținuse pe toți uniți, dar acum, că murise, ce-avea să se aleagă de ei?

Oftă și se duse la fereastră. Soarele pătrundea prin geam, indiferent la tristețea din mica ei lume. Cât de lipsite de importanță erau, privite din înălțimea cerului, luptele mărunte ale oamenilor! Se întrebă dacă George era pe undeva pe-acolo, pe

sus, scăldat în lumină, eliberat de asemenea griji.

Impulsionată de dorința subită, copleșitoare, de a-și aduce bărbatul înapoi, sună la biroul lui Julius și-i ceru secretarei numărul de telefon al Phaedrei. Tânăra, dornică să-i facă pe plac, găsi numaidecât două: un număr de mobil și unul de fix. Antoinette formă numărul de mobil și așteptă. Sunetul de apel păru să se prelungească la nesfârșit. Cât timp așteptă, încordată, ca fata să răspundă, Antoinette aproape că își putea auzi inima bătându-i. În cele din urmă, vocea suavă a fiicei ei vitrege se auzi răspunzând.

– Alo, Phaedra, Antoinette Frampton la telefon.

Tocmai voia să-i explice cine era, când Phaedra o întrerupse:

– O, Lady Frampton! Ce surpriză! Nu mă așteptam să mă sunați.

– Păi, am vrut să-mi cer scuze pentru deunăzi.

– Ascultați, e în regulă. Înțeleg că trebuie să fi fost un mare șoc. Vă rog să nu vă scuzați. *Eu* ar trebui să-mi cer scuze de la *dumneavoastră*.

– Păi, e foarte drăguț din partea ta. Îmi pare rău că n-ai putut ajunge astăzi la citirea testamentului. Am vrut doar să-ți spun că George ți-a...

– Vă rog, o întrerupse Phaedra, brusc. Chiar nu vreau să știu. Totul e deosebit de penibil.

– Nu vrei să știi că a avut grijă de tine?

– Încerc să nu mă gândesc deloc la el. Pur și simplu, e prea dureros.

Antoinette o auzi pe fată trăgându-și nasul la celălalt capăt al liniei și inima i se umplu de compasiune.

– Știu cum te simți, scumpa mea. Și pe mine mă copleșesc amintirile, sunt peste tot în jur, tot timpul. Abia dacă mai pot respira. Mi-ar plăcea mult să vii la Fairfield House și să rămâi o vreme. Te rog, nu spune nu! Știu că e ceea ce și-ar fi dorit George. La urma urmei, ești o Frampton, conchise ea, iar apoi urmă o pauză lungă, iar Antoinette începu să-și roadă degetul mare acolo unde era deja carne vie. Poate că ai nevoie de timp de gândire?

– Nu, n-am nevoie de timp, răspunse Phaedra în șoaptă. Nu pot. Îmi pare rău. Chiar nu pot. Vă mulțumesc că m-ați sunat, Lady Frampton, asta înseamnă foarte mult pentru mine.

Și închise.

Antoinette fu uluită. Rămase pe pat, cu telefonul la ureche, incapabilă să accepte ideea că fata aceea o refuzase. Dacă Antoinette dorise până atunci s-o vadă, acum tânjea după asta din tot sufletul. Era ca și cum Phaedra ar fi fost legătura ei cu George, ca și cum, dacă ar fi putut ajunge la ea, ar fi primit înapoi un pic din soțul ei. Dar nu putea ajunge la ea. Cu cât încerca mai mult să se apropie, cu atât Phaedra se îndepărta mai mult. Puse telefonul jos și-și cuprinse capul în palme. Ce mai putea să facă acum?

Referire la maleficul personaj al romanului pentru copii *Vrăjitoarele*, de Roald Dahl

În romanul lui Roald Dahl *Vrăjitoarele*, Înălțimea Sa Marea Vrăjitoare inventează acea poțiune ca parte a planului ei malefic de a-i transforma în șoareci pe consumatorii unor anumite dulciuri.

Capitolul 5

Rosamunde o găsi pe Antoinette stând pe pat și privind, profund mâhnită, în gol.

– Nu vine! exclamă Antoinette imediat ce o văzu.

– Cine nu vine?

– Phaedra. Am sunat-o și am invitat-o, dar nu vrea să vină.

– Ce nerecunoscătoare! exclamă Rosamunde, încrucișându-și brațele pe pieptul robust.

– Cred că am speriat-o.

– Ar trebui să-ți fie recunoscătoare pentru că ești atât de bună cu ea, Antoinette. Nimeni altcineva n-ar fi atât de generos! exclamă Rosamunde, iar sora ei își ridică privirea încărcată de neliniște. Of, Antoinette, ce chestie dată naibii! reluă Rosamunde, așezându-se lângă sora sa și simțindu-și inima generoasă umplându-se de furie. Fată nerecunoscătoare! Cum de îndrăznește să vină aici, să arunce bomba și pe urmă să dispară fără ca măcar să privească înapoi? Ce impertinență incredibilă!

Se auzi un ciocănit, iar apoi chipul îngrijorat al lui Tom apăru în crăpătura ușii.

– Ești bine, mamă?

– Phaedra a refuzat să vină în vizită, îl informă Rosamunde, afectată. Mama ta e foarte supărată, lucru de înțeles, de altfel, continuă ea, bătându-și sora cu palma peste genunchi. O să fie bine, dragă. O să treacă toate, crede-mă.

Antoinette clătină din cap.

– Ba nu. Nu-mi găsesc odihna știind că o părticică din George colindă străzile Londrei, iar eu nu sunt capabilă nici măcar să vorbesc cu ea.

– O să-și vină în fire până la urmă, spuse Tom. Las-o în pace pe moment. N-am fost nici noi tocmai prietenoși, nu?

– Nu, n-am fost, fu de acord Antoinette. Probabil că a fost foarte greu și pentru ea.

– Dar ce-o fi crezut? Nu poți arunca o asemenea grenadă, iar apoi să te aștepți să apară un câmp de flori, adăugă Rosamunde.

– Mamă, pot să iau Aston Martin-ul tatei ca să mă întorc la Londra? întrebă Tom.

– E al tău acum, dragule. Poți face cu el ce vrei.

El zâmbi larg.

– Grozav!

– Pleci acum?

– Mă tem că trebuie să mă întorc. Josh și Roberta tocmai au plecat. N-au vrut să

te deranjeze. Unde sunt cheile?

– În sertarul mesei din antreu.

Tom se aplecă și-și sărută mama pe obraz.

– Crezi c-o să-ți revii?

– Bineînțeles c-o să-și revină, răspunse Rosamunde pe dată. Eu sunt aici ca să am grijă de ea, iar David e la capătul grădinii.

– Bine. Revin și eu la sfârșit de săptămână.

– Ai grijă cum conduci!

– S-a făcut.

Tom mai zâmbi o dată, imaginându-se deja la volanul superbului Aston Martin, gonind pe autostradă.

Când David auzi vestea că Phaedra refuzase să vină în vizită, fu crunt de dezamăgit. Umblă prin fermă la volanul mașinii lui de teren Land Rover, cu Rufus pe scaunul din față, cumpănind asupra variantelor. Poate că Phaedra avea să se răzgândească. La urma urmei, avusese curajul să vină la înmormântare și fusese în mod clar curioasă să-i cunoască. Tatăl lor îi acordase prin testament un venit generos. Poate că acum avea să încerce sentimente ceva mai calde față de familia lui. Însă cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai convins devenea că șansele ca Phaedra să se răzgândească erau infime. Ei o făcuseră să se simtă prost și deloc bine-venită. De ce, oare, și-ar fi dorit să se întoarcă în acel loc ostil?

Nu-i plăcea deloc să-și vadă mama atât de necăjită. Pierderea soțului fusese o lovitură colosală, însă descoperirea faptului că acesta avea o fiică nelegitimă le-ar fi doborât pe majoritatea văduvelor îndurerate. Nu și pe Antoinette. Ea o considera pe Phaedra o frântură vie din soțul ei mort. Poate că spera chiar ca, printr-un fel de magie, fata să aducă înapoi o părticică din el. David știa că mama lui n-avea să-și găsească liniștea decât după ce se împrietenea cu fiica ei vitregă.

Nu rămânea de făcut decât un singur lucru. Trebuia să plece el însuși la Londra și s-o convingă pe Phaedra să vină la ei. Simplul gând al revederii cu ea îi provocă o puternică emoție. Își aminti de prima dată când o văzuse în biserică: aura de bucle blonde, pielea străvezie, inocența pală a ochilor ei, zâmbetul plin de înțelegere. Își spuse în sinea lui că trebuia să se calmeze, că doar era vorba despre sora lui, ruda lui de sânge, o femeie pe care n-o putea avea. Dar își alungă reținerile, clătinând, vesel, din cap. Se putea îngrijora mai târziu din pricina asta.

Nu-i spuse mamei lui ce planuri avea. Știa că ea s-ar fi împotrivit. În schimb, i se confesă lui Julius. Avocatul fu încântat de faptul că David îl inclusese în planurile lui și-i dădu acestuia, fără ezitare, numerele de telefon ale Phaedrei și adresa ei. Apoi, Julius se decise cu de la sine putere s-o sune pe Phaedra și s-o avertizeze.

Fata fu de-a dreptul îngrozită.

– Vine aici? exclamă ea.

– I-am dat adresa ta, răspunse Julius, calm.

– De ce? Nu vreau să-l mai văd pe nici unul dintre ei! Niciodată! Mă întorc la Paris imediat, Julius. Nu vreau să intru în porcăria asta.

– Nu fi ridicolă! Așa am căzut de acord, Phaedra. Asta ai vrut și tu, de dragul lui George.

– Nu mai vreau. M-am simțit ca o brută, să dau astfel buzna la înmormântarea lui. A fost atât de penibil! Nu pot da ochii cu ei din nou. Spune-i să nu vină.

– Prea târziu. Probabil că el e deja pe drum.

– Atunci, eu plec chiar acum. Am bagajele făcute.

– Phaedra, calmează-te, îi ceru el, mândru de felul în care știa să interacționeze cu oamenii. Ascultă-mă: George te-a iubit – ți-a dovedit-o lăsându-ți ție, prin testament, acele prețioase bijuterii. A vrut să aibă grijă de tine pentru totdeauna. În plus, tu ai spus că n-ai avut o familie. Ei bine, acum ai.

– Eu vreau o familie care să mă vrea și ea, Julius.

– De ce crezi tu că David tocmai vine la Londra? Crezi că s-ar sinchisi dacă ei nu te-ar vrea? Tu mi-ai spus că Lady Frampton însăși te-a sunat ca să te invite la ei la sfârșit de săptămână. Tu crezi că ar fi făcut-o dacă n-ar fi vrut să te revadă? Ei îți dau o șansă, Phaedra, ceea ce e uimitor, având în vedere circumstanțele. Eu cred că ar trebui măcar să le accepți, politicos, invitația.

– Spune-le că m-am speriat și că nu vreau să vin.

– Atunci, fă o baie fierbinte.

– Serios, ești absurd! spuse ea, râzând fără să vrea.

– Așa-i mai bine. Acum, inspiră adânc și gândește-te la ce o să spui. Măcar le-ai putea răsplăti generozitatea cu recunoștință.

Era ora șase seara când David sună la ușa de pe 19 Cheyne Row. Străduța îngustă era ascunsă precum un secret, pierdută într-un labirint de alei cu sens unic și de case frumos zugrăvite, între King's Road și Chelsea Embankment. În ciuda umbrei făcute de biserica catolică de pe drum, soarele ce asfințea reușea să se strecoare și să lumineze pavajul umed, pe care un plimbător de câini era tras cu forță pe asfalt de o haită de cinci câini de vânătoare energici.

Locuința Phaedrei era mică și excentrică, fiind un fost post de pompieri transformat în casă. Ușa era tăiată într-o amplă arcadă de lemn, vechea cale de acces de odinioară a camioanelor de pompieri. Deasupra, o fereastră largă ocupa tot zidul de la primul etaj. Lumina era aprinsă în casă, dar nimeni nu deschise ușa. David mai apăsă o dată pe butonul soneriei.

Ușa se întredeschise în cele din urmă, dând la iveală chipul palid al Phaedrei, care privi prin deschizătură cu o prefăcută surprindere.

– David, ce-i cu tine aici?

De cum o văzu, David simți că inima i se umplu de bucurie.

– Trebuie să-ți vorbesc.

– Serios? Păi, intră, atunci!

Ea deschise larg ușa, iar David intră într-un holișor dominat de o scară în spirală, construită împrejurul barei originale de coborâre a pompierilor.

– Grozavă casă, spuse el, studiind cu atenție interiorul.

– Nu-i așa? E atât de excentrică! O ador.

Phaedra închise ușa și îl conduse într-o surprinzător de spațioasă bucătărie/cameră de zi, ce dădea într-o grădiniță în care câțiva sticleți ciuguleau de zor dintr-un recipient cu semințe suspendat într-un copac. David observă o valiză mare așezată pe jos și un palton lăsat pe sofa.

– Pleci undeva? o întrebă.

– La Paris. Acolo locuiesc. Am venit aici doar pentru o lună, am avut grijă de casa unei prietene.

– O, am crezut că tu locuiești aici!

– Nu, casa mea e la Paris. Plec mâine.

David încercă să-și ascundă dezamăgirea.

– Atunci, cred că te-am deranjat...

Phaedra se simți prost. La urma urmei, el venise tocmai din Hampshire.

– Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai? îi propuse ea. Știu că voi, britanicii, iubiți ceaiul.

El zâmbi.

– Așa e, dar eu aș prefera o cafea.

– Ok, pot să fac și asta. Cappuccino, espresso...

– Fără lapte și fără zahăr, te rog.

– Desigur. Aparatul ăsta e genial! declară ea, începând să se agite și să-și facă de lucru cu un pachet mic de cafea și cu o cană mare, albastră. Nu vrei să iei loc?

David trase un scaun lăcuit, roșu-aprins, cu un spătar alcătuit din multe tije. Mai erau acolo trei, fiecare dintre ele având altă culoare: albastru, verde și mov. O lumânare cu parfum de trandafiri ardea în mijlocul mesei pline de fotografii.

– Scuză deranjul, mă uitam la niște fotografii.

În timp ce cana se umplea cu cafea, ea ridică o cutie de pe podea și începu să arunce repede fotografiile în ea, la grămadă.

– Nu face curat pentru mine, ar trebui să vezi cum trăiesc eu!

– O, bun, ești și tu dezordonat?

– Foarte. Probabil că e o trăsătură de familie să fii dezordonat, spuse David, hotărât să-și potolească înflăcărarea, reamintindu-și mereu că ei doi erau rude.

Ea închise cutia cu fotografii și puse în fața lui cana plină cu cafea aburindă.

– Știu de ce ai venit, spuse Phaedra trăgând scaunul mov și așezându-se față în față cu oaspetele ei.

– Mama e foarte necăjită. Are impresia că te-a tratat urât la înmormântarea tatei. Vrea să-i mai dai o șansă.

– Uite cum stă treaba, n-ar fi trebuit niciodată să vin și să mă prezint. Ar fi trebuit să plec imediat după slujbă.

– Probabil că n-a fost chiar cel mai nimerit moment să ne cunoaștem, dar acum – asta e. Haide să încercăm să trecem mai departe.

Văzându-i pragmatismul, ea zâmbi larg.

– Bună idee!

– Mă bucur că ești de acord.

– Sunt. Iar acum spune-mi dacă îți place cafeaua mea.

El luă o gură.

– E foarte bună. Tu nu bei?

– Eu am băut deja o cană. Dacă mai beau una, încep să zbor. Poftim, ia și un biscuit. Biscuiții sunt slăbiciunea mea.

– A ta și a mătușii Rosamunde, spuse David băgând mâna în cutia de tablă pe care ea i-o întinse deschisă și scoțând un biscuit rotund și negru. A, e Oreo!

– Un pic de America în bucătăria mea de la Londra, răspunse Phaedra privindu-l cum lua biscuitul, iar apoi luând și ea unul. Nu-i așa că sunt delicioși?

Își zâmbiră și mușcară din biscuiți.

David încerca din răsputeri s-o perceapă pe Phaedra ca pe sora lui, dar în zadar. Ea ședea în fața lui, zâmbetul ei frumos topindu-l de-a dreptul. Atmosfera dintre ei era încărcată. El era sigur că și ea simțea asta, pentru că tensiunea aproape că vibra deasupra mesei, precum căldura deasupra nisipului încins al deșertului. Râseră la unison, nici o glumă sau aluzie neavând nevoie să fie explicată. Era ca și cum ar fi reluat o prietenie veche de mulți ani și, în ciuda eforturilor lui, fiecare fibră a

corpului îi tânjea după ea, așa cum nu s-ar fi cuvenit deloc să simtă un frate.

David ura gândul că trebuia să plece și să se întoarcă în Hampshire. Era atât de confortabil să stea în acea bucătărie, iar farmecul prezenței ei era atât de puternic, încât își dorea să poată rămâne.

– Vrei să luăm cina împreună? întrebă el dintr-odată, fără să gândească.

– Cina?

– Da, oriunde vrei tu.

– Ești exact ca tatăl tău, mereu flămând! exclamă Phaedra zâmbindu-i puțin cam trist. Aștepta mereu cu nerăbdare următoarea masă, chiar dacă tocmai era în mijlocul uneia.

– Nu crezi că așa sunt toți bărbații?

– Poate că ai dreptate. Doar că tu ai spus-o într-un fel anume, adică ai avut explozia aceea spontană de entuziasm. George avea felul ăsta de impulsivitate.

Simțiră amândoi un vânt rece suflând peste câmpiile pustii ale sufletelor lor.

David își plecă privirea spre masă.

– Poate că ar trebui să plec acasă, pur și simplu.

– Nu, te rog! O să gătesc eu, ca să nu trebuiască să ieșim undeva. Îți plac pastele? Lui George îi plăceau spaghetele mele Napoli.

– Nu vreau să te deranjezi.

– Nu e mare deranj să gătesc spaghete Napoli. Îmi place să gătesc. Mi se pare relaxant.

Phaedra se ridică, iar David o urmări luând spaghetele dintr-un dulap de deasupra blatului de bucătărie. Ea purta o cămașă înflorată, lejeră, care îi cădea peste blugi, și era încălțată cu adidași, dar el își putea da seama că ascundea sub acele haine un trup cu forme frumoase, rotunde.

– Dacă tot rămâi la cină, am putea foarte bine să deschidem și o sticlă de vin. Ar trebui să fie niște Chardonnay prin frigider. Vrei tu să te uiți?

David găsi vinul. Ea îi dădu un tirbușon și puse două pahare pe masă.

– I-ai spus vreodată „tată“ tatălui meu? întrebă el, umplând paharele.

Phaedra ezită o clipă.

– Nu. Nu mi s-a părut corect. Nu mai sunt o fetiță. I-am spus „George“. Nu l-a deranjat.

– Sunt uimit că a reușit să te țină atât timp numai pentru el.

– Bărbații se pricep să separe lucrurile, nu crezi? În plus, eu locuiam la Paris. Timpul pe care l-am petrecut împreună a fost în Himalaya, nu la Londra.

– Deci, și tu ești alpinistă?

– Eu aș face orice pentru o fotografie bună, îl lămuri Phaedra, zâmbind larg. Aș urmări chiar și un englez nebun până în vârful muntelui Pumori!

– O, Doamne, chiar că ești fiica lui!

– Cu siguranță că am avut în comun dragostea pentru aventură și natură.

El îi întinse unul din pahare și o urmări cum lua o înghițitură de vin.

– Ce-a spus mama ta atunci când ai plecat în căutarea lui?

– Nu știu. Noi două nu ne înțelegem.

Phaedra se întoarse cu spatele și începu să toace o ceapă.

– Ei doi s-au mai întâlnit, tatăl nostru și mama ta?

– Nu. Ea n-a vrut, dar nici el. Totul aparținea trecutului. Au decis amândoi să nu-l dezgroape.

– Foarte înțelept. Mama ta s-a recăsătorit?

– Nu, răspunse Phaedra întorcându-se cu fața la el și zâmbindu-i. Ești foarte iscoditor, David Frampton! Ce-ar fi să te faci util și să așezi masa? Farfuriile sunt acolo, spuse ea, indicându-i o comodă. Tacâmuri, în sertar. Pahare, deasupra, și găsești apă în frigider, dacă vrei să-ți diluezi vinul înainte să te urci la volan ca să ajungi acasă.

– Aș rămâne în Eaton Square, dacă n-ar fi Rufus.

– Rufus fiind un câine, presupun.

– Exact. Un câine mare și galben, care ar fi tare necăjit dacă n-aș veni acasă în seara asta.

– L-ai lăsat singur?

– Administratorul fermei are grijă de el cât timp sunt plecat. Dar cred că l-a adus deja acasă și l-a închis în bucătărie la ora șase.

– Atunci, trebuie să te întorci și tu, spuse Phaedra uitându-se la ceas și văzând că era șapte și patruzeci și cinci. O să te dau afară la nouă și jumătate.

După ce spaghetele fură gata, se așezară amândoi la masă și le savurară. Phaedra făcuse un sos gros, cremos, din roșii cu busuioc, și fiersese spaghetele în el în ultimele câteva minute.

– Ești o bucătăreasă grozavă, o complimentă David.

– Mulțumesc, răspunse Phaedra, iar el observă că paharul ei era gol și i-l umplu din nou. Ce frumos e să iau cina cu fratele meu!

– Nu pot spune că e ceva ce mi-am imaginat că o să fac vreodată.

– Ți-ai dorit cumva o soră pe când erai copil?

– Nu chiar. Dar mama și-a dorit o fiică. Cred că toate femeile își doresc una, iar mama mea e foarte feminină. I-ar fi plăcut mult o fetiță cu care să împărtășească chestii de-ale femeilor. În schimb, a avut parte de trei băieți nărăvași. Nici urmă de roz în toată casa.

– Eu iubesc rozul, spuse Phaedra, râzând cu amar. În copilărie am avut un dormitor albastru, pentru că mama iubea albastrul. Eu îl doream roz, ca toate fetițele, dar ea a declarat cu insistență că albastrul era culoarea cea mai bună pentru mine. De fapt, era cea mai bună culoare pentru *ea*. Mi-a umplut camera cu jucării pufoase și cu o casă de păpuși ridicolă, pentru adulți, care era atât de fragilă, încât n-aveai cum să te joci cu ea.

– Mie mi se pare că s-a străduit.

– Deloc. Mi-a oferit tot ceea ce-mi puteam dori material, dar nu și ceea ce îmi doream emoțional.

– De ce?

– Fiindcă n-a avut niciodată timp pentru mine. N-avea instinct matern. De fapt, aș spune chiar că a fost interesată doar de propria-i persoană și de următorul bărbat care să aibă grijă de ea. Era îngrozitor de nesigură pe ea, iar eu îi stăteam în cale. Gama potențialilor pretendenți e redusă drastic dacă ai o fiică în cârcă. Așa că mă lăsa pe la prietenii ei și îmi arunca bani, doar ca să scape de mine.

Phaedra ridică din umeri, ca și cum toate astea n-ar fi contat cu adevărat.

– E trist, Phaedra.

– O, să nu crezi că îmi plâng de milă. În orice caz, am plecat imediat ce am avut vârsta potrivită. Viața s-a îmbunătățit imediat ce m-am urcat la volan. Mama e doar o amintire acum.

David își goli paharul.

– Există vreo persoană specială în viața ta?

Ea zâmbi.

– Mă întrebi, cumva, dacă sunt într-o relație?

– Nu mi-ar plăcea să cred că ești singură.

Ea se uită fix în pahar o clipă.

– Sunt mult prea înfumurată ca să fiu singură, răspunse ea cu îndrăzneală, dar ceva din felul în care își lăsă umerii să cadă îl făcu pe David să n-o creadă.

– Deci, ai pe cineva? insistă el.

– Nu, sunt liberă.

– Asta mă surprinde, spuse el, dar simți cum se binedispune pe loc.

– De ce?

– Pentru că ești foarte frumoasă. Mi-aș imagina că cineva a pus deja laba pe tine.

– O, cineva chiar a făcut asta. Pentru scurt timp, am fost cu disperare, nebunește și copleșitor de îndrăgostită.

Starea de spirit euforică a lui David se prăbuși de gelozie.

– Serios?

– Da. Dar l-am pierdut.

Ochii Phaedrei se umeziră, iar ea păru covârșită de mâhnire.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să te întreb așa ceva.

– N-aveai de unde să știi.

– Ce s-a întâmplat?

Ea îi zâmbi, în încercarea de a înlătura durerea care o chinuia clipă de clipă.

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Dar nu sunt sigură că o să mai pot iubi așa vreodată. Am investit totul în acea dragoste: inima, sufletul, viitorul meu. Dar n-avea cum să existe un viitor. N-o să mai las niciodată pe cineva să mă facă să sufăr astfel, încheie ea oftând prelung și luând o gură mare de vin. Dar tu? Ai avut vreodată o relație serioasă?

– N-am fost îndrăgostit niciodată, nu în felul pe care îl descrii tu – cu disperare, nebunește și copleșitor de îndrăgostit. Încă aștept să mi se întâmple așa ceva.

– Dar ai avut iubite, nu?

– Desigur. Dar e o diferență uriașă între o iubită și cineva fără de care nu poți trăi.

Ochii ei se umeziră din nou.

– Știu cum e, spuse, iar apoi își mușcă buzele. Mă simt atât de goală pe dinăuntru, David!

– Ca noi toți.

– A fost atât de subit! Încă mai aștept ca George să mă sune, dar n-o s-o mai facă niciodată. Am crezut că aveam un viitor, însă George l-a luat cu el, iar acum n-o să mai recapăt niciodată acel viitor. Dar știi ce anume mă macină cel mai tare? Ultima oară când am vorbit, a fost în...

Ea păru să-și înghită vorbele, ca și cum rostirea lor ar fi fost prea dureroasă.

– A fost în...?

Phaedra suspină defensiv și-și lăsă umerii să cadă.

– Nu mai contează. N-am apucat să-mi iau rămas-bun.

Impulsionat de chipul ei răvășit, David se mută pe scaunul de lângă ea și-și petrecu brațul în jurul umerilor ei. Phaedra își lăsă capul pe pieptul lui și plânse. David o trase mai aproape, adulmecând parfumul de vanilie din părul ei și savurând

senzația trupului ei lipit de al lui. Închise ochii și simți cum și inima lui se umplea de o nerostită mâhnire. Spre deosebire de Phaedra, el simți că lacrimile nu-i veneau la fel de ușor, părând să i se fi oprit în gâtlej, unde mușchii i se contractară dureros din pricina efortului pe care-l făcea ca să și le oprească.

– Iartă-mă, murmură ea după o vreme. Sunt atât de distrusă! L-am găsit, iar apoi l-am pierdut.

– Vino și stai la Fairfield, Phaedra, o imploră David. O să-ți găsești liniștea în familia lui.

– Nu pot.

– Insist.

– Nu știi nimic despre mine. Sunt o străină. Nu pot să profit.

– Mi-e greu să cred c-o să ne omori pe toți peste noapte.

Ea își trase nasul.

– Bineînțeles că nu. Totuși, nu mă simt în largul meu să accept ospitalitatea mamei tale.

– Ea vrea să vii.

– Nu, am pricinuit și așa destule necazuri. Chiar ar trebui să mă întorc la Paris.

– Te rog! Nu fugi! Abia te-am descoperit. Mama vrea să te cunoască mai bine. Faci parte din familie. Tatei i-ar fi plăcut să te știe la Fairfield. Acolo ți-e locul.

Urmă o lungă tăcere. Phaedra nu-și găsise niciodată locul undeva. Gândul că ar fi putut avea o familie era foarte tentant. Poate că Parisul mai putea aștepta. Un singur sfârșit de săptămână n-avea cum să dăuneze. Își îndreptă capul.

– Numai dacă îmi promiți c-o să ai grijă de mine.

– Bineînțeles că da.

– Ok, atunci vin, se învoi ea în timp ce-și ștergea ochii cu dosul palmei, iar apoi, observând pata umedă de pe cămașa lui David, încercă s-o șteargă și pe aceea. Vai de mine, zici că am plâns pe toată cămașa ta!

– E doar o cămașă.

– O pot usca imediat cu foehnul, se oferi Phaedra, dar, văzând expresia de pe chipul lui David, ea râse și adăugă: sau nu!

– Drept cine mă iei? De parcă mi-ar păsa de o pată de umezeală de pe cămașă! exclamă el, iar asta îi făcu pe amândoi să râdă. Se usucă înainte să ajung acasă, așa că Rufus n-o să se simtă ofensat.

Ea se uită la ceasul de pe perete.

– E trecut de nouă și jumătate și am spus că la ora asta te dau afară.

– Nu-i nevoie. Plec și singur. Trebuie să mă întorc la colegul meu de apartament.

În timp ce el păși afară, pe pavaj, Phaedra se postă în cadrul ușii.

– M-am simțit bine în seara asta. Chiar m-ai înveselit, spuse ea.

– Nu prea cred că te-am înveselit, răspunse el, privindu-i fața brăzdată de lacrimi.

– O, ba da, nu încape nici o îndoială. Îmi face bine să discut despre George cu cineva care l-a cunoscut.

– Ne vedem vineri, spuse el cuprinzând-o pe după talie și aplecându-se să o sărute pe obrazul încă umed.

– Vineri să fie, răspunse ea. Și nu uita să ai grijă de mine!

Phaedra îl urmări din priviri cum se îndrepta, pe sub stâlpii de iluminat, către mașina lui cea plină de noroi. Înainte să urce, el se întoarse și flutură din mână în semn de rămas-bun. Ea nu se clinti din prag câtă vreme el demară, îndepărtându-se apoi, lent, pe stradă. Deci, în cele din urmă, familia lui George avea s-o primească în

sânul ei. Se simțea la fel de devastată precum un hoț plin de regrete.

Mai târziu, pe când se vâra în pat, îi sună telefonul mobil de pe noptieră. Întinse mâna și îl luă. Văzu numele lui Julius Beecher afișat pe ecran. Îi răspunse fără nici o tragere de inimă.

– Deci, cum a mers? întrebă el.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață, David ieși la plimbare pe câmpii împreună cu Rufus, mergând sprinten din pricina dispoziției optimiste pe care o avea. Cerul era alburiu, presărat ici și colo cu mici nori roz, iar soarele îi încălzea deja fața. Zâmbi, fiindcă în ziua aceea gândul că Phaedra venea să stea la ei câteva zile făcea să pară totul mai frumos. Culturile răsăreau din pământ, cu vârfurile lor verzi înălțându-se spre lumină. Păsărelele dansau și se ciorovăiau în aer, iar un uliu cu aripi mari plana în văzduh, în căutarea prăzii. David contemplă, încântat, mugurii gardului viu și lăstarii verzi ai viorelelor ce aveau să înflorească în pădure. Rufus dispăru în lăstăriș, unde tentaculele verzi și contorsionate ale ferigilor începeau deja să se desfoaie. Deodată, rutina zilnică a vieții lui de la fermă nu i se mai păru deloc banală, ci de-a dreptul superbă. Copacii parcă își întindeau ramurile ca să-l îmbrățișeze, lumina soarelui cobora ca să-l învăluie, iar adierea ușoară de vânt purta cu ea mireasma fertilității și a regenerării. I se umplu pieptul de încântarea voluptuoasă a tuturor acestora.

Ajuns acasă la mama lui, o găsi pe aceasta în bucătărie, luând micul dejun împreună cu Rosamunde.

– Am niște vești pentru voi, anunță el, sprijinindu-se de blatul bufetului.

– *Bune*, sper, spuse Rosamunde.

– Cred că o să fiți încântate.

Mama lui îl privi nerăbdătoare.

– Ei bine, nu ne mai ține în suspans!

– Phaedra vine să stea aici la sfârșit de săptămână.

Antoinette se holbă la el și rămase cu gura căscată. Două pete rozalii îi apărură în obraji.

– De unde știi? Ai sunat-o? întrebă ea.

– M-am dus cu mașina până la Londra ca să discut cu ea față în față, mărturisiri el.

Mama lui îi zâmbi recunoscătoare.

– Ai făcut tu asta pentru mine?

– Da. Am văzut cât de necăjită erai. Am vrut să ajut.

– Și ea ce-a spus?

– A fost stânjenită fiindcă a dat năvală peste noi la înmormântarea tatei, dar eu am convins-o că o iertăm cu toții pentru asta.

Rosamunde își unse cu unt o felie groasă de pâine prăjită.

– O, Doamne, da' plin de surprize mai ești, David!

– N-a fost surprinsă atunci când te-a văzut la ușa ei? întrebă Antoinette.
– Ba da, bineînțeles că a fost, dar m-a invitat înăuntru și chiar mi-a gătit.
– Ți-a gătit? repetă Rosamunde. Pe toți sfinții, Antoinette, i-a gătit!
– Gătește destul de bine.
– Ce-ați mâncat? întrebă Rosamunde.
– *Spaghetti Napolitana*.
– Unele dintre preferatele tatălui tău, spuse Antoinette cu glas scăzut.
– Au fost foarte bune.

David zâmbi plin de vinovăție acelei amintiri, știind că sentimentele lui tot mai puternice pentru Phaedra erau necuvenite.

– Cum ai convins-o să vină? întrebă Antoinette.
– Îi e dor de tata. I-am spus că o să-și găsească liniștea aici, alături de noi.
– Ce frumos din partea ta! comentă Rosamunde.
– Ar trebui să-i dau vestea cea bună și lui Tom, spuse Antoinette, bucuroasă. Mă întreb dacă vor veni Josh și Roberta.
– Doar n-ai de gând să le spui, nu? se opuse David.
– Cred că ar trebui. Poate că nu vin, dar ar fi nepoliticos să nu le spunem și lor. La urma urmei, Phaedra e și sora lui Joshua.
– În cazul în care vrei ca Phaedra să mai vină și altă dată, eu m-aș abține. Dacă e cineva care s-o sperie, atunci aceea e Roberta.

Antoinette se uită la sora ei, căutând ajutor, iar Rosamunde se grăbi să-și arate loialitatea.

– Antoinette are dreptate. N-ar fi cinstit să nu-i includem și pe ei. Și așa Roberta se simte nedreptățită.

– Atunci, Phaedra ar trebui să locuiască la tine, David, propuse Antoinette. În felul ăsta, o să aibă unde să evadeze dacă Roberta devine prea aspră.

Rosamunde clătină din cap.

– Nu cred că e bine, Antoinette.
– Dar e sora mea, îi reaminti David.
– Mda, presupun că e, cedă Rosamunde.
– Casa ta e mai puțin intimidantă decât asta, David.

El deborda de bucurie. Avea sentimentul că cina aceea luată împreună cu Phaedra îi pecetluise, într-un fel, dreptul asupra ei.

– Fie cum vrei tu, mamă.
– Cred că s-ar simți mai confortabil. La urma urmei, pe tine te cunoaște.

Rosamunde continua să aibă îndoieli.

– Nu știu ce să zic. Nu mi se pare în regulă. O fi ea sora ta, David, dar abia ai cunoscut-o.
– Doar nu suntem adolescenți, mătușă Rosamunde, spuse David chicotind.
– Dar tu n-ai mai avut o soră până acum.
– Ei bine, acum am, drept pentru care intenționez s-o cunosc mai îndeaproape, răspunse el, zâmbindu-i larg mătușii lui, care își unse nervoasă o nouă felie de pâine cu unt. Și mai e și Rufus, să nu uităm. N-o să fim singuri.

Rosamunde luă o mușcătură și mestecă sănătos.

– Presupun că sunt eu mai demodată.

David luă un măr din fructieră.

– Bun, deci am stabilit. Ea vine vineri. Propun să luăm cina aici, împreună. Acum

trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

Aproape că sări de la masă, iar apoi merse afară, la soare, unde Rufus se juca pe iarbă împreună cu Bertie și cu Wooster.

În seara aceea, după ce se întoarse acasă de la serviciu, Joshua îi dădu vestea Robertei. Soția lui fu oripilată.

– Poftim? Fata aia o să stea tot weekendul la Fairfield? Maică-ta a înnebunit?

Joshua își puse servieta jos, în hol, și intră în bucătărie ca să-și ia o gustare din frigider.

– Nu, Roberta, mama e doar în doliu.

– Atunci, doliul ăsta i-a cam întunecat mințile.

– Iubito, calmează-te! E posibil ca Phaedra să fie o fată foarte cumsecade. Nu crezi că e un pic cam nedrept s-o judeci înainte de-a o cunoaște?

Roberta veni după el în bucătărie și îl urmări luându-și un calup de brânză cheddar din frigider.

– Presupun că am fost invitați.

– Mamei i-ar plăcea să fim acolo, desigur.

– Te cred!

– E sora mea.

– Nu sunt atât de sigură. Totul pare prea cusut cu ață albă. Mie mi se pare o șarlatanie.

Joshua își lăsă umerii să cadă obosiți.

– Tu și teoriile tale conspiraționiste! Citești prea multe thrillere polițiste.

– N-ai observat satisfacția din vocea lui Beecher atunci când el a citit că Phaedra a primit Safirele Frampton?

– Nu, din nou, despre nenorocitele alea de safire!

– Contează mult, Joshua, dacă familia ta e înșelată. Antoinette e incredibil de vulnerabilă în momentul ăsta. E foarte simplu pentru avocatul lui George s-o îmbrobodească.

– Chiar trebuie să discutăm despre asta din nou?

Joshua luă brânza și o cutie de biscuiți fini, sărați, și se așeză la masă.

– Tu ce crezi că ar trebui să facem, Roberta?

Ea se așeză în fața lui și-și încrucișă mâinile pe tăblia mesei.

– În primul rând, eu nu cred că Phaedra ar trebui răsplătită pentru că a venit chiar în ziua înmormântării lui George, în timp ce familia îl jelea, cu vestea că e fiica lui nelegitimă. În al doilea rând, cred că e nedrept din partea tatălui tău că a ținut secretă informația asta timp de aproape doi ani. În al treilea rând, cred că e inadmisibil ca ea să primească Safirele Frampton, când trebuia ca ele să fie ale noastre. În al patrulea rând, tatăl tău ar fi trebuit să-i mărturisească totul lui Antoinette. Ea e o femeie bună la suflet, nu i-ar fi făcut niciodată scandal. El n-a avut nici un motiv să se îndoiască de ea.

– Ai mai spus asta la numărul doi, dar continuă...

Roberta oftă, enervată.

– Lasă numerele acum, Josh! Mie îmi e destul de clar că individa asta încearcă să se insinueze în familia voastră. E un pic cam bizar la vârsta ei. N-are și ea familia ei?

– Poate că ai ei sunt în Canada.

– Suntem în secolul XXI! Și, cu banii pe care i-a primit, poate să se ducă la ei în fiecare săptămână dacă vrea!

– Poate că n-are familie, atunci. Poate că noi suntem singura ei familie.

– Tot bizar e să adopți o familie atunci când ești trecut de treizeci de ani. Ea ar trebui să se preocupe să-și facă propria familie. Tu ai spus că e frumoasă. E ciudat că nu-și poate găsi un bărbat cu care să se mărite.

Joshua clătină din cap plictisit.

– Nu știu, Roberta, și nici nu-mi pasă. Eu o să mă duc la sfârșit de săptămână s-o cunosc, de dragul mamei. Ar fi drăguț să vii și tu, cu Amber, dar, dacă ai de gând să faci vreo scenă, mai bine rămâi acasă.

Ea rânji malefic.

– O, nu, vin și eu ca s-o studiez, chiar dacă i-am dat liber lui Kathy weekendul ăsta. O să am grijă cu plăcere de Amber, doar ca să fiu martoră la ceea ce ar putea fi o superbă comedie neagră, dacă totul n-ar fi atât de tragic!

Următoarea după-amiază, Antoinette veni la mormântul soțului ei. Sprijini un buchet de flori de primăvară de monumentul funerar temporar pe care Barry îl făcuse din lemn. La vederea anilor înscriși pe el, 1954-2012, o copleși un val de durere. Se lăsă în genunchi și-și luă capul în mâini. Era greu să-și imagineze că George zăcea înmormântat în pământul acela, asemenea câinilor îngropați în fundul grădinii lor. Nu mai rămăsese nimic din el în afara bunurilor materiale pe care le deținuse în timpul vieții, iar acelea erau neînsuflețite fără el.

– Sunt atât de nefericită, George, murmură ea. Nu mai știu cum să trăiesc singură. Dar, mai mult decât atât, sunt atât de supărată! Da, sunt furioasă pe tine pentru că m-ai mințit. De ce nu mi-ai spus de Phaedra, când știai bine că te-aș fi susținut fără discuție? Te-ai îndoit de mine? De aceea ai tăinuit-o? Ai crezut că aveam să mă supăr? Cum ai putut, când eu nu m-am plâns niciodată că mă abandonai tot timpul? Tu plecai mereu în călătoriile tale, iar eu te lăsam să pleci, pentru că te iubeam și voiam să fii fericit. Dar oare când m-ai pus tu *pe mine* pe primul loc, așa cum eu te-am pus *pe tine* mereu pe primul loc? Pentru tine, alpinismul a trecut înaintea mea, însă eu nu m-am plâns. Sunt sigură că ai știut că nu m-aș fi plâns niciodată nici de Phaedra. Tu ai fost totul pentru mine, George, dar eu n-am fost totul pentru tine. Acum îmi dau seama că așa au stat lucrurile. Și lucrul ăsta mă înfurie cumplit de tare! Dacă eu aș fi fost totul pentru tine, n-ai fi riscat atât de mult. N-ai fi murit de tânăr, lăsându-mă văduvă. Dar tu m-ai abandonat din nou, de data asta, pentru totdeauna, iar eu nu pot să accept așa ceva. Pur și simplu, nu pot.

Antoinette își șterse obrajii cu dosul palmei. Cimitirul era plin de pietre funerare, multe dintre ele fiind inscripționate cu numele de „Frampton“, iar unele datau încă din secolul al XIV-lea. Astfel, câteva dintre ele erau atât de vechi, încât nu se mai puteau distinge inscripțiile de pe ele. Dar fiecare dintre acele morminte era martorul unei vieți – o viață cândva la fel de vibrantă ca a ei. Într-o bună zi, avea să fie și ea înmormântată acolo, lângă George, iar viața ei cea vibrantă avea să se sfârșească, de asemenea. Lucruri care păruseră importante aveau să fie reduse la neant. Existența ei urma să se sfârșească astfel într-un cimitir rece, iar anii dintre naștere și moarte, care păruseră atât de lungi, să se reducă la câteva date fără viață, gravate pe o piatră. Ce scurtă era viața – și la ce bun?

O cuprinse un val de frică și-și ținu respirația. Moartea era inevitabilă și avea să vină la fel de sigur precum toamna venea după vară. Nu era doar ceva ce li se întâmpla tuturor celorlalți, era ceva ce avea să i se întâmple *ei*. Moartea nu putea fi evitată.

Se ridică în picioare și intră, grăbită, în biserică. Nu era nimeni înăuntru. Totul era cufundat în penumbră, iar lumina după-amiezii, care pătrundea prin ferestrele cu vitralii și cădea peste bănci, era presărată cu firave particule de praf ce sclipeau precum niște mici licurici. Antoinette înaintă pe culoarul dintre șirurile de bănci și se așeză în primul rând, cu fața către altar. Îngenunche în rugăciune, agățându-se de tradițiile copilăriei precum un marinar naufragiat care s-ar fi prins de micile resturi ale navei lui.

„Doamne, nu mă lăsa! O, Te rog, nu mă lăsa, pentru că nu pot face față neantului. Nu pot îndura gândul că din mine o să mai rămână doar țărâna. Nu vreau să cred că George e în pământ. El e cu mult mai mult decât atât. Trebuie să existe o parte nemuritoare a lui, care să viețuiască undeva. La urma urmei, George a escaladat munți. A fost un om curajos, care a căutat aventura. Nu pot să cred că aventura vieții lui s-a sfârșit și că George acela al meu, soțul meu cel atât de impunător, putrezește într-un sicriu din pământ. La ce-a folosit totul? George a fost un om bun, merită mai mult de-atât. Te rog, Doamne, să exiști acolo sus, undeva. Vreau să cred în Tine, chiar vreau. Vreau să cred că George e în rai. Vreau să cred că am și eu un loc acolo, pentru că mi-e frică să rămân singură.“

Lui Antoinette i se prelinseră lacrimile printre gene, iar ea își strânse ochii și-și încleștă mâinile pe gură.

„O, Doamne, mi-e frică să fiu singură în întuneric!“

Rămase mult timp așa, îngenuncheată pe perniță, ascultându-și respirația și bătăile tot mai rare ale inimii. Liniștea începu, cu timpul, să-i aline sufletul tulburat, iar vibrațiile line ce umpleau biserica, provenite din atâtea secole de lumânări aprinse și de rugăciuni rostite, o mai calmară. După ce se ridică în picioare, Antoinette se simți ciudat de binedispusă. Cumplita teamă i se spulberase. În locul ei rămăsese un ciudat sentiment de resemnare – sentimentul că cineva mai puternic avea să se îngrijească de toate.

Ieși din biserică și miji ochii în lumina puternică. Se uită la ceasul de la mână. Era deja puțin trecut de șase seara. Stătuse acolo mai bine de o oră, așa că nu era de mirare că ochilor ei le trebuia ceva timp să se obișnuiască din nou cu lumina. Porni pe alee și apoi observă îngrozită că soacră-sa stătea de vorbă cu reverendul Morley sub frontonul de lemn al porții bisericii. Erau atât de prinși în conversație, încât n-o observară. Antoinette se opri locului și încercă, intrată în panică, să găsească altă cale de ieșire în afară de poarta în apropierea căreia își parcase mașina. Trebuia să mai existe o ieșire undeva în spatele bisericii.

Ca să nu le atragă atenția celor doi, făcu stânga-mprejur și merse, cât de ușurel și de silențios putu, până în spatele bisericii. Odată ieșită din raza lor vizuală, mări pasul și dispăru în umbră, iar apoi traversă în mare grabă peluza și ajunse la un zid înalt, care delimita proprietatea altcuiva. În zid era încastrată o poartă de fier, ruginită. Antoinette trase cu ochiul și rămase uimită să descopere o grădină minunat de îngrijită. Era foarte mare, cu o peluză frumos tunsă, cu răzoare de plante perene uniform tăiate, precum și cu plante anuale care aveau un aspect deosebit de înfloritor. Lângă zid se afla un răzor de plante erbacee, iar în dreapta, pâlcuri de narcise galbene și de lalele începuseră să apară din stratul de îngrășământ, strălucind în soarele după-amiezii. Casa din fundul grădinii era o frumoasă construcție în stil georgian, cu acoperiș de țiglă roșie, pe care stăteau cocoțați niște porumbei ce arătau la fel de preocupați unii de alții precum reverendul Morley și

Margaret Frampton.

Antoinette nu știa cine locuia acolo, fiindcă ea n-avea obiceiul să converseze sau să se viziteze cu sătenii. În plus, multe case precum aceea erau ascunse la capătul unor alei și îndărătul unor arbori înalți sau al gardurilor vii. Împrejurimile arătau ca și cum proprietarul n-ar fi fost acolo. Cel puțin, acesta nu se vedea pe afară, așa că ea se furișă pe poartă, pe care, spre marea ei ușurare, o găsi descuiată.

Cu inima bătându-i nebunește, se pitulă de-a lungul marginii grădinii. Se simțea ca o infractoare – deși, cinstit vorbind, orice era mai bine decât să fi trebuit să se oprească și să stea de vorbă cu soacră-sa. Cum se furișa așa, se opri deodată, surprinsă de mirosul inconfundabil de *Daphne odora*. Inspiră mireasma dulce, ca de iasomie, a tufei deja înflorite, iar inima i se umplu de plăcere. Mai inspiră o dată, lacom, bucurându-se de parfumul din nări. De la moartea lui George, nu mai fusese în grădina de la Fairfield House. Nici măcar nu știa dacă tufele ei înfloriseră deja, lucru neobișnuit pentru Antoinette, care considera că *Daphne odora* era marele dar al primăverii. Cum stătea așa, cu ochii închiși și adulmecând parfumul îmbătător, începu să-și dea seama că o privea cineva. Deschise ochii speriată, iar apoi obrajii i se îmbujorară tot mai mult, fiindcă descoperi că bărbatul care stătea în ușa serei din grădină era nimeni altul decât doctorul Heyworth.

Antoinette începu să-și frământe mâinile și zâmbi stânjenită.

– Vai de mine, vă întrebați, probabil, ce caut în grădina dumneavoastră? îngăimă ea, grăbindu-se să se apropie ca să dea explicații.

– Vă place daphneea mea? întrebă el, zâmbind larg.

– O, ador daphneea dumneavoastră! Dar vedeți, nu știu sigur dacă a noastră a înflorit deja, trebuie să verific. E arbustul meu preferat și e primul care înflorește.

Își dădu seama că vorbea foarte repede, încercând cu disperare să se poarte ca și cum apariția ei neașteptată în grădina lui ar fi fost cel mai natural lucru din lume.

– Aș zice că a înflorit și a dumneavoastră, răspunse el încruntându-se îngrijorat de îndată ce ajunse lângă ea, iar Antoinette își dădu seama că fața îi trăda, probabil, lacrimile de mai devreme, din biserică. Sunteți bine, Lady Frampton?

– Am fost să-l văd pe George, răspunse ea, iar umerii i se lăsară pe dată.

– Aha...

– Pe urmă am stat puțin în biserică. E atâta liniște acolo! M-a făcut să mă simt mult mai bine. E o alinare pentru suflet să meditezi în liniște într-un loc ca acela, când nu mai e nimeni prin preajmă. Ei bine, ei erau pe cale să intre în biserică...

Doctorul Heyworth ridică din sprâncene.

– „Ei“?

– Reverendul Morley și soacra mea, răspunse ea imediat. N-am vrut să dau ochii cu ei pe alee, așa că m-am furișat în spatele bisericii și am reușit să scap fără să mă vadă. Mă rog, sunt destul de sigură că nu m-au văzut. De aceea mă aflu în grădina dumneavoastră.

Doctorul Heyworth chicoti amuzat, iar Antoinette își dădu seama că el nu pricepuse nimic.

– Știți, majoritatea oamenilor folosesc poarta din față, spuse el.

Ea îl privi lung, neștiind ce să spună. Apoi, el se puse pe râs cu atâta poftă, încât i se încreți toată fața, iar Antoinette simți că o podidea și pe ea râsul, ceea ce o surprinse, fiindcă nu mai râsese așa de foarte multă vreme.

– Vai de mine, probabil că mă credeți foarte ciudată, spuse ea, ținându-se de burtă.

– Păi, dacă tot sunteți aici, n-ați vrea să intrați și să beți un ceai? Era foarte posibil ca reverendul Morley și Margaret să fie tot la poarta bisericii, de vorbă, așa că ar fi fost complicat să ajungă la mașină fără să fie văzută.

– Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea, iar apoi îl urmă înăuntru.

– Perfect! Haideți să punem ceainicul la fiert.

Rosamunde era deja foarte îngrijorată de absența lui Antoinette. Plecase de ore bune, iar afară se întuneca. Oare cât timp îi trebuia ca să pună niște flori pe mormântul soțului ei? Rosamunde lăsă din mână broderia la care lucra și se uită la ceas. Era trecut de șapte seara. Ciuli urechile după sunetul mașinii intrând pe aleea pietruită, dar nu auzi decât niște păsărele întârziate, care ciripeau printre ramurile teilor.

Harris apăru în prag, întrebând-o dacă dorea ceva de băut.

– Da, te rog, vin de Xeres, și să fie un pahar mare. Pe unde crezi că umblă Lady Frampton, Harris?

– Presupun că o să se întoarcă în curând. Nu m-aș îngrijora. Din experiența mea, faptul că nu primești vești e, în sine, o veste bună.

– Păi, să știi că așa și e. Cred..., începu ea, dar, chiar în clipa aceea, farurile unei mașini luminară prin fereastră. O, foarte bine, asta trebuie să fie ea!

Rosamunde se ridică și dădu fuga în antreu, simțindu-se deosebit de ușurată. Harris i-o luă înainte, ca să deschidă ușa. Dar nu Antoinette urca treptele în mare grabă, ci Margaret.

– Bună seara, Lady Frampton, spuse Harris, deloc surprins.

Margaret scoase un fornăit.

– Unde-i Antoinette? întrebă ea pe obișnuitu-i ton poruncitor.

Rosamunde aruncă o privire îngrijorată pe lângă Margaret, încercând să vadă dacă nu cumva apăruse mașina surorii ei.

– Nu-i aici, răspunse nedumerită.

– Mașina ei e în fața bisericii, dar ea nu e de găsit nicăieri. M-am gândit că poate s-a întors pe jos, uitând că își lăsase mașina în apropiere. Știi, mâhnirea poate face lucruri bizare cu mintea omului. Eu urăsc să conduc, după cum știi, dar m-am simțit obligată să vin aici ca să aflu ce naiba se întâmplă.

– S-a dus să pună flori pe mormântul lui George...

– La ce bun? Doar el n-o să le vadă, spuse ea în timp ce traversa antreul cu pași mari și intra în salon. Adu-mi și mie un pahar de vin de Xeres, Harris. O, ce bine, focul e aprins! Ei, măcar atât...

Rosamunde nu era încântată de perspectiva companiei formidabilei soacre a surorii ei, mai ales că nu putea spune pe unde umbla Antoinette. Lui Rosamunde îi plăcea să știe ce se petrecea în jur. Margaret se așeză în fotoliu.

– Vreau să discut cu ea despre fătuca aia.

– Vreți să spuneți „despre Phaedra“, răspunse Rosamunde, încântată că despre *ea* știa.

– Am auzit că vine aici la sfârșit de săptămână!

– Da, Antoinette a invitat-o.

– Mie nu mi-a spus nimeni nimic. Aveați de gând să-mi ascundeți asta?

– Sunt sigură că Antoinette urma să vă spună. I-a sunat pe Joshua și pe Tom. Desigur că David știa, pentru că el s-a dus cu mașina la Londra ca s-o invite și au

luat cina împreună.

– A trebuit s-o aflu de la Roberta. Ea vrea să împrumute Safirele Frampton pentru o gală de binefacere organizată la Palatul Buckingham, la care participă prințul de Wales și ducesa de Cornwall. E minunat să te gândești că vor fi purtate într-o companie atât de splendidă! Lui Antoinette nu i-a păsat niciodată de bijuterii, însă Roberta adoră să strălucească, și trebuie să spun că arată foarte bine cu podoabele acelea.

Rosamunde își dădu seama că Roberta uitase să-i spună bătrânei doamne că Phaedra primise prin testament acele prețioase bijuterii de familie. Margaret pufni, enervată:

– Măcar există cineva în familie pregătit să mă înlocuiască în astfel de situații!

Harris intră cu o tavă pe care erau două pahare cu vin de Xeres și un bol cu fistic.

– Unde crezi că s-a dus? întrebă Margaret.

– Îmi imaginez că s-o fi întâlnit cu vreo prietenă și că s-au dus să bea ceva, spuse Rosamunde, decisă să nu arate cât de îngrijorată era.

Margaret se uită la ceas.

– Ei bine, oricum n-am altceva de făcut, așa că o să aștept.

Își sorbi băutura, privind-o pe Rosamunde cu ochii mijiți. Rosamunde sorbi și ea din pahar, fixând-o, la rândul ei, cu privirea. Păru o veșnicie până când mașina lui Antoinette se auzi, în sfârșit, pe pietrișul de afară.

– Of, ce bine, oftă Margaret. Acum ne poate spune pe unde a umblat.

Rosamunde rânji cu subînțeles.

– Sau nu. Sunt sigură că n-o să se simtă obligată să ne spună nimic.

Capitolul 7

Margaret și Rosamunde rămaseră în salon, iar Harris deschise ușa și Antoinette intră grăbită în antreu. Amândouă femeile ciuliră urechile și o auziră pe Antoinette cum își mângâia câinii și cum schimba câteva cuvinte cu majordomul. Apoi apăru în prag, înăbușindu-și un zâmbet, fiindcă acolo, în fotoliu, trona însăși bătrâna Lady Fampton, pe care făcuse tot posibilul s-o evite.

– Ei, arăți ca o pisică ce tocmai a lins blidele, spuse Margaret. Pe unde ai umblat? Ți-am văzut mașina parcată în fața bisericii, dar nu te-am găsit nicăieri.

– Eu am presupus că te-ai întâlnit cu vreo prietenă și că v-ați dus să beți ceva, adăugă Rosamunde, ca să nu rămână mai prejos.

– M-am dus în vizită la doctorul Heyworth, răspunse Antoinette cu indiferență, așezându-se pe sofa, lângă sora ei.

– Ești bolnavă? întrebă Margaret.

– Nu, a fost o vizită de curtoazie.

Margaret ridică din sprâncene.

– O vizită de curtoazie? La doctorul Heyworth?

– Da.

Antoinette nu era pregătită să dezvăluie mai mult de-atât, deși era limpede că Margaret aștepta o explicație. Urmă o tăcere prelungă, dar Antoinette nu se grăbi s-o spulbere.

– Noi te-am așteptat să te întorci acasă, spuse Margaret.

– Dacă aș fi știut că vii, aș fi avut grijă să mă întorc la timp, răspunse Antoinette. Poate că data viitoare ar trebui să suni înainte să vii.

– Tocmai stăteam de vorbă cu Rosamunde despre fătuca aceea care vine să stea aici la sfârșit de săptămână, începu Margaret.

– Phaedra, spuse Rosamunde.

– *Roberta* mi-a spus, adăugă Margaret, trăgând prelung aer pe nări ca să arate că nu-i plăcea deloc să fie informată de soția nepotului ei.

– I-am spus lui Margaret că aveai de gând s-o informezi..., începu Rosamunde.

Antoinette o întrerupse:

– Ba n-aveam deloc de gând s-o fac, Rosamunde, spuse ea. Tu ai spus foarte răspicat că nu vrei să ai de-a face cu ea, Margaret, și te-am crezut pe cuvânt, se adresă apoi ea soacrei ei.

Pentru o clipă, bătrâna doamnă rămase fără replică. Sorbi prelung din vinul de Xeres și spuse:

– Ai dreptate, nu vreau să am de-a face cu ea. Dar, dacă e fiica fiului meu, cred că ar trebui măcar s-o cunosc.

Antoinette se întristă la gândul că Roberta și Margaret voiau s-o încolțească pe Phaedra.

– Nu cred că e o idee bună. Doresc foarte mult ca șederea ei să fie una plăcută.

– O, dar insist! Am multe întrebări pe care doresc să i le pun.

– Nu cred că e cinstit să declanșăm un interogatoriu.

– N-am de gând să declanșez un interogatoriu, Antoinette. Sunt sigură că și tu ești la fel de curioasă ca și mine. E foarte dureros să te gândești că George a păstrat un asemenea secret. Avem nevoie de răspunsuri.

– Eu n-am nevoie deloc de răspunsuri, o asigură Antoinette, doar ca s-o contrazică. Nu vreau decât să-mi cunosc mai bine fiica vitregă. Dacă, la un moment dat, ea alege să mi se destăinuie, o ascult bucuroasă. Dar n-am de gând s-o pun la zid și să storc răspunsuri de la ea.

Margaret se aspri la față și miji din ochi.

– Fiul meu i-a lăsat o avere prin testament – un venit datorită căruia ea n-o să mai trebuiască să muncească niciodată în viață...

– Și Safirele Frampton, adăugă Antoinette. Să nu uităm de *ele*.

Margaret aproape că își scuipă vinul de Xeres.

– Ce-ai spus?

– Safirele Frampton. George i le-a lăsat Phaedrei.

– Nu se poate așa ceva! Ești sigură? Bijuteriile acelea trebuie să rămână în familie!

– Phaedra *face parte* din familie, insistă Antoinette.

– Nu pot să cred! exclamă bătrâna doamnă, înroșindu-se la față ca o sfeclă.

– E adevărat, Margaret. Roberta e foarte necăjită din cauza asta.

– Cred și eu! George avea de gând să i le lase lui David.

– Roberta trăia cu impresia că George avusese de gând să i le lase lui Joshua, spuse Antoinette.

– Prostii! explodă Margaret. Sunt lăsate celui mai mare dintre fii, toată lumea știe asta. Robertei îi place să le împrumute, ceea ce e perfect în regulă, dar nici nu încape vorbă să fie lăsate altcuiva decât lui David.

– Ei bine, i le-a lăsat Phaedrei.

– E revoltător! Mă întreb de ce Roberta nu mi-a spus nimic despre asta. Am avut o discuție lungă de dimineață.

– Presupun că nu ți-a povestit nici despre comportamentul ei dezgustător de la deschiderea testamentului, nu-i așa?

Margaret se încruntă.

– Nu, nu mi-a vorbit despre asta.

– S-a comportat foarte urât, Margaret. M-am simțit penibil.

Bătrâna doamnă își goli paharul și îl puse pe măsuța de lângă fotoliu. Deodată, păru înfrântă.

– Ce-o fi fost în capul lui George?

Antoinette nu putu răspunde la acea întrebare. Nici ea nu știa.

– Of, Doamne! Cum o s-o împiedici pe Margaret să pătrundă cu forța aici în weekendul ăsta? întrebă Rosamunde după ce bătrâna doamnă plecă.

– Nu cred că pot. Ea n-a așteptat niciodată să fie invitată să vină aici, în schimb dă buzna oricând are chef. Mă tem că n-avem cum s-o ținem la distanță. Phaedra, pur și simplu, n-o să aibă încotro. Trebuie s-o suporte.

– Păi, fata n-are nimic de ascuns. Totul a fost dat în vileag, nu?

– Exact. Poate că o să vrea să ne dea detalii despre cum l-a găsit pe George și cum și-au refăcut relația după atâția ani. Probabil că ne agităm de pomană.

Rosamunde râse.

– Margaret *e* bunica fetei.

– Biata fată! N-ai cum să-ți alegi rudele.

– Pun pariu că pe *ea* n-a anticipat-o atunci când a plecat să-l caute pe taică-său.

– O, Doamne, nu, n-ai cum să-ți imaginezi o asemenea femeie, oricât ți-ai stoarce mintea.

– O, nu cred că trebuie să-ți storci mintea prea mult. Cele asemenea ei se găsesc pretutindeni în folclor și în povești. *Vrăjitorul din Oz*, *Cenușăreasa*, *101 dalmații*, *Hansel și Gretel*, ca să numesc doar câteva.

– Ești răutăcioasă, spuse Antoinette râzând.

– O, dar pretutindeni e plin de personaje precum Margaret, stărui Rosamunde.

Vineri dimineața, destul de agitată, Phaedra își făcu bagajul pentru weekend. Puse pe pat o rochie subțire, înflorată, și asortă la ea o pereche de balerini stacojii și niște dresuri negre, în caz că ar fi trebuit să se îmbrace elegant sâmbătă seara. Nu prea știa la ce să se aștepte, din moment ce niciodată până atunci n-avusese ocazia să locuiască într-un conac englezesc. Scotoci prin valiza pe care și-o făcuse deja pentru întoarcerea la Paris și scoase din ea un cardigan de un verde aprins, o pereche de bocanci negri cu șireturi, o bluză înflorată și niște ciorapi de lână vișinii. Bănuia că ținuta ei era nepotrivită, dar n-avea deloc haine de tweed sau de catifea reiată, așa cum văzuse prin reviste și filme.

Întâlnirea cu David o făcuse să se simtă un pic mai încrezătoare. Își imagina că restul familiei trebuia să fie la fel de amabilă ca și el. La telefon, Antoinette păruse foarte caldă, foarte diferită de femeia pe care o întâlnise la înmormântare. Dar asta nu era o surpriză. Phaedra tocmai îi dăduse cea mai teribilă veste în cel mai nepotrivit moment cu putință. Și acum o înfiora acel gând. Era frumos că urma să-i cunoască pe cei din familie într-un context mult mai relaxat.

În orice caz, spera ca nimeni să nu vrea să vorbească despre testamentul lui George. Faptul că ea primise atât de mulți bani era incredibil de stânjenitor, și mai erau și Safirele Frampton! Atunci când Julius o informase că și acelea deveniseră ale ei, aproape că leșinase de rușine, fiindcă știa motivul din care îi fuseseră lăsate, iar ea nu le voia. Pe lângă faptul că nu era genul de femeie care să poarte bijuterii, safirele acelea erau cumva maculate de sentimentul ei de vinovăție. Dacă George s-ar fi gândit cu adevărat bine la asta, ea era sigură că el n-ar fi luat niciodată o decizie atât de impulsivă.

Julius îi spusese că safirele fuseseră cumpărate din India de către primul Lord Frampton, care fusese Guvernator General în 1838, iar apoi bijuteriile fuseseră transmise din generație în generație. În antreul de la Fairfield Park exista un portret imens al soției lui, Theodora, prima Lady Frampton, împodobită strălucitor cu

desăvârșit lucrata garnitură compusă din colier, cercei și brățară cu diamante și safire. Julius se făcuse purpuriu la față atunci când le descrisese. Phaedra nu era deloc pasionată de bijuterii, însă Julius insistase în părerea lui că nici o femeie, oricât de lipsită de interes pentru podoabe, n-avea cum să le reziste.

În seara aceea, ea își puse geanta pe bancheta din spate a mașinii și porni înspre vestul Londrei, oprindu-se la un butic de pe King's Road ca să-i cumpere un cadou lui Antoinette. Traficul era aglomerat în Trafalgar Square, dar ea ascultă Capital Radio și curând ajunse pe autostrada M3, micul ei Fiat înaintând lin, cu viteza de croazieră de o sută de kilometri pe oră.

Cerul era încărcat de nori grei, cenușii, însă înspre vest, unde se vedea soarele asfințind, lumina aurie strălucea printre ei, dându-le o frumoasă nuanță de roz. Phaedra începu să aibă emoții după ce ieși de pe autostradă și pătrunse în regiunea rurală. Gardurile vii începeau deja să înmugurească, și un fum verzui părea să plutească prin zonele împădurite, fiindcă pe ramurile copacilor se iviseră primele frunzulițe galben-verzui. Primăvara scosese pământul din maroniul sumbru al iernii și insufla acum o viață nouă câmpurilor, transformându-le în întinderi pline de viață, de un verde fosforescent. Pe Phaedra o încântau păsărelele care intrau și ieșeau ca niște săgeți în și din gardurile vii. Ea coborî geamul ca să-și curețe plămânii de poluarea orașului și să inhaleze aer proaspăt, curat. Se simțea optimistă, în ciuda temerilor ei.

În cele din urmă, traversă vechiul târgușor Fairfield. Strada principală era foarte lată, mărginită de cireși care încă nu înfloriseră. Urcă dealul, admirând coloratele case în stil georgian și micile prăvălii pe care, din cauza emoțiilor prea mari, nu le observase atunci când venise la înmormântare. Avea impresia că se întorsese în timp, într-o altă eră, iar dacă n-ar fi fost autoturismele parcate pe sub pomii fructiferi, și-ar fi putut imagina foarte bine cum arătase locul acela cu două sute de ani în urmă, în timpul domniei regelui George.

Trecând pe lângă biserică, încetini. Undeva în curtea aceea zăcea îngropat George, iar ea vru, pentru o clipă, să parcheze mașina și să se ducă să-i caute mormântul. Dar nu voia să întârzie, și era deja ora șapte. Așa că își continuă călătoria, intrând pe drumul îngust ce ducea către Fairfield Park, care era situat la aproape doi kilometri de oraș. Se înfioră pe când trecea pe lângă micile căsuțe albe și dincolo de porțile de fier, amintindu-și de ultima oară când fusese acolo și de dorința ei disperată de a părăsi cât mai repede acel loc. Își mai aminti în clipa aceea și că jurase să nu se mai întoarcă niciodată. Și iată că acum chiar asta făcea, străbătând din nou aleea mărginită de platani.

Harris auzi zgomotul roților pe pietriș și se duse degrabă în salon, ca s-o informeze pe Lady Frampton. Antoinette ieși în antreu, grăbită, împreună cu David. Joshua, Roberta și Rosamunde rămaseră în salon, așezați pe sofale. Tom încă nu ajunsese, ceea ce nu era deloc ceva neobișnuit. În timp ce Antoinette se pregătea în antreu, dornică să meargă totul bine și să-i placă Phaedrei, Roberta străbătu salonul și trase cu ochiul printre perdele. Văzu mașina parcând și oprindu-se. O văzu pe fata de la volan oprind motorul și deschizând portiera. Pe urmă o văzu pe Phaedra coborând, iar corpul i se încordă de invidie, pentru că și în semiîntuneric se putea vedea că era o fată frumoasă. Roberta se retrase, ca și cum perdelele ar fi ars-o.

Harris coborî treptele ca să îi ia Phaedrei valiza. David veni în urma lui, cu un zâmbet larg cât toată fața. Phaedra îl văzu, umerii i se relaxară și îi întoarse zâmbetul, recunoscătoare. El îi promisese să aibă grijă de ea și se ținuse de cuvânt.

Phaedra avu un sentiment cald, de ușurare, doar văzându-l acolo.

– Ai ajuns la timp, spuse el aplecându-se să o sărute pe obraz.

– N-a fost prea mult trafic. Am călătorit bine.

David își dădu seama că era emoționată.

– M-am gândit că o să preferi să te cazezi la mine acasă, îi șopti el la ureche. În felul ăsta, te poți retrage de îndată ce familia mea devine prea greu de suportat.

Ea râse, plăcut surprinsă.

– A fost ideea ta?

– Nu, de fapt, a mamei.

– Ce drăguț din partea ei! Putem să mergem la tine?

El o privi pieziș.

– Glumești, nu?

– Doar pe jumătate.

David își puse mâna pe spatele ei și o conduse în sus pe scări.

– Nu-ți face griji, nu mușcă. Iar cea care mușcă nu e aici, adăugă el, referindu-se la bunica lui.

Antoinette era în capul scării, pregătită s-o salute.

– Phaedra, sunt foarte încântată că ai acceptat să vii!

– Bună seara, Lady Frampton.

– Te rog, spune-mi „Antoinette“. Ești fiica mea vitregă, la urma urmei, continuă ea zâmbindu-i cu căldură, iar temerile Phaedrei începură să se spulbere. Nu băga în seamă câinii, sunt foarte prietenoși.

– Sunt mari, nu-i așa? Cred că vă mănâncă și urechile.

– Nu mănâncă atât de mult pe cât ți-ai imagina. Haide, intră! Ceilalți sunt în salon. Tom încă n-a ajuns, dar asta nu-i o surpriză, el nu e niciodată punctual în nici o împrejurare.

Phaedra o urmă pe Antoinette de-a lungul antreului. Acum, când nu mai era plin de oameni, părea mult mai spațios. Un foc mare dansa năprasnic în vatră, sub o arcadă mare, înnegrită, prin care ieșea fumul. Phaedra inhală mirosul de lemn ars și oftă de plăcere, fiindcă acel miros avea în el ceva foarte liniștitor. Călcă pe covoarele persane, atentă la tot ceea ce o înconjura, de la buchetul imens de crini de pe masa din antreu la șirul de trofee de pe polița șemineului, trofee care probabil că îi aparținuseră cu toatele lui George. Întreg interiorul acela însemna casa *lui*, familia *lui*, viața *lui* intimă, iar ea nu făcuse niciodată parte din vreuna dintre acele categorii.

Îndreptându-se spre salon, îi atrase atenția portretul uriaș al Theodorei. Era agățat în capul scării, iar lumina din antreu părea să se reflecte în safirele și diamantele din jurul gâtului și de la urechile și mâna Theodorei, făcându-le să sclipească de parcă ar fi fost reale. În afară de frumusețea senină a femeii, bijuteriile Frampton străluceau cu o splendoare proprie. Phaedra n-avu timp să zăbovească, însă Julius avusese dreptate: nici o femeie, oricât de lipsită de interes pentru podoabe, n-avea cum să nu fie impresionată de ele.

Intră în salon, iar Rosamunde și Joshua se ridicară în picioare ca s-o întâmpine.

– Tehnic vorbind, noi ne-am mai întâlnit, spuse Rosamunde. Dar eu nu pun la socoteală acea ocazie, adăugă ea întinzând mâna. Eu sunt Rosamunde, sora lui Antoinette.

– Da, bună seara din nou!

Phaedra dădu mâna cu ea, ușurată să vadă că femeia pe care o cunoscuse în

bibliotecă, și care avea o înfățișare mai degrabă severă, părea chiar prietenoasă atunci când zâmbea.

– El e Josh, spuse Antoinette.

Apoi o prezentă pe Roberta, fără să existe în purtarea ei vreun singur amănunt care să sugereze că n-ar fi fost complet încântată de nora ei.

Phaedra dădu mâna cu Joshua. Spre deosebire de David, mâna lui era moale și insensibilă ca un aluat. Trăsăturile îi erau destul de plăcute, de fapt ar fi putut să fie chiar foarte chipeș, dar fața lui n-avea deloc trăsăturile care să-i confere individualitatea și forța pe care le avea David. Atitudinea lui dădea cumva impresia că era un om lipsit de voință, cu umerii aceia ușor gârboviți și cu indiferența din privire, de parcă s-ar fi detașat intenționat de orice situație. Phaedra fu surprinsă de aplombul soției lui. Aceasta rămase solemnă, încordându-și maxilarul tăios, privind-o pe Phaedra de sus, cu o expresie dictatorială, făcând-o să se simtă mică din toate punctele de vedere.

Exact în clipa în care Roberta deschise gura ca să vorbească, David interveni și o salvă pe musafira lor:

– Haideți să ne așezăm, propuse el, iscând un moment de confuzie atunci când își duse mâna spre talia Phaedrei ca s-o conducă pe fată spre sofa, iar apoi răzgândindu-se și retrăgându-și-o în ultima clipă. Harris o să-ți aducă ceva de băut, spuse el băgându-și mâna rătăcită în buzunar. Ce dorești să bei?

– Apă minerală cu lămâie.

– Sigur nu vrei ceva mai tare? întrebă el zâmbindu-i.

– Mai târziu, poate.

– Mi-aș cere eu scuze pentru ei, îi șopti el după ce se așezară cu toții. Dar sunt și familia ta.

Râseră amândoi, iar Antoinette își spuse în gând că se comportau deja ca frații.

Harris aduse băuturile, iar ei începură să discute în jurul focului. Roberta ședea, înțepată, pe fotoliul de lângă fereastră, la ceva distanță de restul familiei, ascultând fără să participe. Antoinette nu se sinchisi să-i facă semn să se apropie. Dacă Roberta voia să fie distantă, își zise ea, era problema *ei*. Spera doar ca Phaedra să nu observe lipsa de politețe a tinerei femei.

Însă Phaedra observă totul, nefiind câtuși de puțin surprinsă de ostilitatea Robertei, deși o astfel de atitudine o făcea să se simtă prost. Le fu recunoscătoare celorlalți pentru că o tratau cu amabilitate. Julius îi spusese că familia lui George avea s-o primească în sânul ei ca pe o fiică rătăcită, însă Phaedra nu fusese chiar atât de sigură. I se părea că așa ceva ar fi însemnat să i se ceară cam mult unei familii aflate încă în doliu. Dar acum se gândea că meritase să riște. Antoinette era pregătită s-o primească, iar David, în special, făcea tot ce-i stătea în putință s-o facă să se simtă că acolo îi era locul. Ochii lui Joshua se luminau de fiecare dată când o privea, iar Rosamunde, în mod evident dornică să-i facă pe plac surorii ei, era într-adevăr foarte binevoitoare. Pentru Phaedra însă, sângele avea o importanță prea mică – dragostea lor comună pentru George îi lega într-un fel în care ADN-ul n-ar fi putut-o face niciodată.

În timp ce Antoinette vorbea despre câinii ei, Phaedra îi observă durerea din spatele privirii. Femeia zâmbea și râdea ocazional la glumele lui David, însă Phaedra ghici că, în adâncul ei, inima îi era de împietrită de durere. Antoinette afla singură la începutul unui drum solitar, necunoscut. Îi avea pe fiii și pe sora ei care s-o consoleze și să-i dea putere, și totuși văduvia o lăsase singură și cu sufletul pustiit.

Phaedra ar fi vrut să-i vorbească, însă știa că nici cele mai bine alese cuvinte nu i l-ar fi putut aduce înapoi pe George. Orice în afară de asta părea dezolant de puțin.

La ora la care se mutară în sufragerie pentru cină, Tom tot nu apăruse. Antoinette se uită, îngrijorată, la ceas.

– Nu-ți face griji pentru el, mamă. Probabil că a uitat, spuse David, trăgând un scaun pentru Phaedra.

– Nu-mi fac griji, răspunse ea zâmbind neconvingător.

– Sunt sigură că n-a uitat, o liniști Rosamunde.

– Când a fost Tom punctual în vreo privință? se întrebă retoric Joshua, așezându-se.

– O, asta mi se pare un pic cam nedrept, răspunse Antoinette, încruntându-se și pregătindu-se să-i ia apărarea.

– O să vină, adăugă Roberta. Sunt sigură că n-ar rata pentru nimic în lume weekendul ăsta. Nimic nu-i place mai mult decât o dramă de calitate.

Phaedra vru să răspundă sugestiei că *ea* ar fi provocat drama, dar se abținu. N-avea rost s-o calce pe coadă pe tigroaică, fiindcă ar fi fost mușcată.

– Vine el, fiindcă s-ar folosi de orice pretext ca să conducă mașina tatei, adăugă David.

Joshua râse pe înfundate.

– Da, zici că e broscoiul Toad[5] la volanul acelui Aston Martin!

Phaedra râse, iar, pentru o clipă, lui Joshua i se luminară ochii de plăcere.

– Nu sunt prea sigură că i-ar face plăcere o astfel de asociere, spuse ea. Nimănui nu i-ar plăcea să fie comparat cu broscoiul Toad!

– El ar fi primul care ar vedea paralela. Tom seamănă mult cu Toad, continuă Joshua, încântat că Phaedra îl găsea amuzant.

Roberta se așeză chiar în fața Phaedrei, observând cum David și soțul ei ocupară locurile din stânga și din dreapta fetei.

– Așa, deci ești o admiratoare al lui Kenneth Grahame, spuse ea.

– Bineînțeles. *Vântul prin sălcii* e una dintre cărțile mele preferate.

– Unde ai studiat?

– La Vancouver, răspunse Phaedra ridicând din umeri. Nu mi-a plăcut deloc școala.

– Dar ai fost la universitate?

– Nu, m-am angajat de la vârsta de șaisprezece ani. Am plecat de-acasă imediat ce am putut.

Roberta strâmbă din nas.

– Serios vorbind, de ce ai face asta?

– E o poveste lungă, răspunse Phaedra, disprețuitor.

N-avea de gând să i-o împărtășească Robertei.

– Ce păcat că nu ți-ai terminat studiile! Pun pariu că acum regreți, continuă Roberta, aruncându-i Phaedrei un zâmbet sarcastic.

– Deloc. Viața mi-a dat o educație grozavă.

– Știi, personajul meu preferat a fost dintotdeauna Ratty, spuse Joshua.

– O, și al meu, sări și Phaedra, entuziasmată, bucurându-se că nu mai era nevoie să-i acorde atenție Robertei. Bătrânul și înțeleptul Ratty!

– Eu cred că David seamănă un pic cu Ratty, spuse Joshua.

– Aș prefera să fiu Bursucul, e mai charismatic, interveni David, sec.

– David seamănă mai degrabă cu Bursuc decât cu Ratty! exclamă Phaedra.

Roberta se încordă și începu să bată, nerăbdătoare, cu degetele în masă.

– Povestește-ne despre tine și George, Phaedra. Murim cu toții de curiozitate să aflăm.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Joshua își fixă soția cu privirea, însă Roberta zâmbi precum un crocodil viclean. Antoinette se chinui să găsească ceva de spus. Știa că era inevitabil ca în seara aceea discuția să ajungă, până la urmă, la George, dar nu se așteptase ca asta să se întâmple atât de repede. Roberta n-avea nici o scuză pentru lipsa ei de maniere. Însă Phaedra nu păru deranjată. Harris îi umplu paharul cu vin alb, iar ea bău, pe îndelete, o gură. Lui David i-ar fi plăcut să schimbe subiectul ca s-o salveze pe Phaedra de orice situație jenantă, însă era la fel de curios ca și ceilalți.

– Ce anume ai dori să afli mai exact, Roberta? întrebă ea.

– Totul, de la începutul începutului. De la mama ta.

Phaedra se încruntă.

– Amintirile mamei sunt doar ale ei. Nu mi le-a împărtășit niciodată.

– Roberta, aici nu e Inchiziția spaniolă, spuse Rosamunde, repetând ceea ce o auzise pe sora ei spunându-i lui Margaret.

– Nu te preface că nu te interesează, Rosamunde! Fiica nelegitimă a lui George apare dintr-odată la înmormântarea lui și moștenește o avere, ca să nu mai vorbim despre Safirele Frampton, turui Roberta, iar glasul i se subție de emoție de îndată ce se referi la bijuterii. Cred că e dreptul nostru, ca familie, să știm cum s-a ajuns aici.

– Phaedra trebuie să ne spună numai ceea ce dorește să ne spună, interveni Antoinette, diplomatic.

– N-ai nimic împotrivă, nu-i așa? o întrebă Roberta pe Phaedra.

– Doar nu e pe banca acuzaților, Roberta, pledă Joshua.

Roberta se întoarse către soțul ei.

– Păi, se pare că sunt singura de aici îndeajuns de sinceră ca să admită că toată situația asta i se pare deosebit de șocantă.

– Roberta! exclamă David, iar chipul i se crispă de furie.

Phaedra se forță să zâmbească și ridică o mână.

– Vă rog, haideți să nu pornim un război! O să vă răspund bucuroasă. Bineînțeles că sunteți șocați, Roberta. Și eu aș fi, în locul vostru. Bărbatul pe care credeați că îl cunoașteți a avut un mare secret, unul pe care nu l-a spus nimănui. Dar oare nu avem cu toții mai multe fațete? Nu păstrăm cu toții secrete, într-un fel sau altul? Nu e asta ceva natural? El mi-a ținut secretă existența ca să nu vă rănească pe voi. Și, după cum puteți vedea din reacția Robertei, bine a făcut. Dacă n-ar fi murit, nici unul dintre voi n-ar fi aflat.

– Dar, pe cât se pare, avea de gând să ne spună? întrebă Antoinette, apăsat.

– Așa mi-a spus și mie. Dar poate că n-ar fi făcut-o niciodată, răspunse Phaedra ridicând din umeri. Adică, vorbea despre asta și cu siguranță că și-a exprimat foarte clar intențiile față de Julius. Dar una e *să spui* că o să faci ceva, și cu totul alta e s-o și *faci*.

– Și știm cu toții cât de impulsiv era George, interveni Roberta. Făcea pasiuni efemere pentru diverse lucruri, nu-i așa? Mai țineți minte trabucurile acelea din Havana? Cât a durat? Cel mult un an. Pe urmă s-a decis să importe lame din Peru. Pasiunile astea ale lui s-au extins și în sfera oamenilor.

– Dar și-a iubit tot timpul familia, o întrerupse Antoinette.

– Așa e, încuviință Roberta, iar apoi examină chipul Phaedrei, încercând să-i

descopere asemănări cu George. Nu semeni deloc cu el, conchise ea.

Phaedra îi simți răceala privirii scrutătoare.

– Corect, semăn cu mama.

David îi sări în apărare.

– Nici *eu* nu semăn deloc cu tata.

– Dar ai multe dintre trăsăturile lui de caracter, adăugă Roberta. *Tu* ce trăsături ai de la George, Phaedra?

La această întrebare, chipul Phaedrei se lumină.

– Aveam atât de multe în comun! Iubeam amândoi aceleași lucruri: munții, colindatul prin zone sălbatice, călătoriile, sportul.

– Nu schiezi, așa-i? întrebă David cu febrilitate.

– Ba da! Am crescut la Vancouver.

– Ai schiat împreună cu tata?

– Da, era un schior superb.

– Te-a dus la Murenburg? întrebă Antoinette, încercând să alunge un sentiment subit că fusese trădată.

Cum de făcuseră atât de multe lucruri împreună fără ca ea să știe? Escalade, călătorii, partide se schi... Își înghiți lacrimile, secretele căpătând dintr-odată proporții nebănuite.

– Nu, m-a dus la Whistler, în Canada, de ziua mea. Jucam, de asemenea, cărți. Era un jucător înrăit de bridge.

Antoinette își aminti diversele situații în care George încercase, zadarnic, s-o învețe bridge. O privi pe Phaedra de la capătul celălalt al mesei și se întrebă dacă George își găsise un suflet pereche în fiica lui, pe cineva care iubea toate lucrurile pe care le iubea și el, toate lucrurile pe care *ea* le detesta.

– A fost foarte surprins atunci când ai apărut, pretinzând că ești fiica lui? săpă Roberta și mai adânc. Adică, mama ta chiar a tăinuit față de el venirea ta pe lume? Mie asta mi se pare foarte puțin probabil.

Phaedra nu putu să nu admire perseverența acelei femei, deși nu-i plăcea să-i răspundă la întrebări. Inima îi bătea nebunește, iar mâinile începură să-i transpire. Toată lumea o privea țintă, iar asta era dezarmant.

– Mama n-a vrut nimic de la George, Roberta. A fost o aventură amoroasă scurtă, care se terminase. N-ar fi reînviat dacă ea i-ar fi spus că era însărcinată cu copilul lui. În plus, s-a măritat la scurt timp cu Jack și, pentru o vreme, am fost o familie. Eu am crescut crezând că Jack era tatăl meu.

– De ce a lăsat să treacă atâta vreme până să-ți spună adevărul? întrebă Roberta.

Phaedra își coborî privirea, părând să cedeze pentru o clipă sub presiunea interogatoriului Robertei.

– Jack a murit. Mama a vrut ca eu să aflu atunci că el nu era tatăl meu adevărat.

– Draga de tine, ce oribil să pierzi doi tați într-un timp atât de scurt! spuse Rosamunde.

– Jack mi-a fost tată în primii mei zece ani de viață, iar după ce a plecat, m-am simțit îndurerată și trădată. El s-a stabilit în Noua Zeelandă și și-a întemeiat o familie acolo. N-am păstrat legătura. Atunci când a murit, n-am simțit nimic. Acum, abia dacă mi-l mai amintesc.

David observă că ochii Phaedrei începură să licărească și-și împinse scaunul în spate.

– Bun, acum haideți să mâncăm! Sunt lihnit! exclamă el văzând că Harris adusese

deja mâncarea pe niște platouri mari de porțelan și le așezase pe un bufet de la capătul camerei. Phaedra, haide cu mine să te servești, îi sugeră el cu glas scăzut.

Dar Roberta nu terminase.

– Te-ai văzut des cu George în ultimul an și jumătate de când l-ai cunoscut? insistă ea.

– Da. Era un om ocupat, dar și-a făcut timp pentru mine. Am schiat și am făcut drumeții împreună. Eu locuiam la Paris, însă călătoream mult în Asia, locul în care îi plăcea și lui să meargă. Eu lucram la un amplu album de fotografii despre comunitățile din regiunea Himalayei. George m-a ajutat. El cunoștea foarte bine locurile. M-am mutat la Londra abia de curând, ca să-l pot vedea mai des, spuse ea plecându-și privirea și jucându-se nervoasă cu furculița. Acum o să mă mut înapoi la Paris, pentru că trebuie să-mi termin albumul și pentru că nu mai am de ce să rămân aici.

– De ce la Paris?

– Am locuit peste tot, Roberta, dar Parisul e orașul în care mă simt cel mai acasă, răspunse Phaedra încercând să rămână calmă, chiar dacă Roberta o bombarda cu întrebări. Vorbesc franțuzește și am mulți prieteni acolo.

– George te-a prezentat cunoscuților lui? Cum de a ținut secretă existența ta în tot acest timp?

– N-a fost nevoit să mă prezinte nimănui. De cele mai multe ori, am făcut escalade. Doar noi doi și câțiva șerpași și cărăuși. N-avea de ce să facă cine știe ce prezentări.

– Dar atunci când schiați la Whistler, de exemplu? Acolo cum de a ținut secretă existența ta?

– N-a făcut-o. A ținut secret faptul că eram *fiica* lui.

Roberta își încreți nasul.

– Și atunci, cum te prezenta?

– Ca pe un fotograf, răspunse Phaedra simplu, așezându-și șervetul pe masă și ridicându-se. N-a simțit nevoia să dea explicații nimănui.

Exact în clipa aceea ușa se dădu de perete, iar în prag apăru Tom, cu părul vâlvoi ca o maimuță.

– Scuze de întârziere! Am condus tocmai de la Londra, cu mașina decapotată. La viteză maximă! Mmm, ce-avem de mâncare?

Personaj obsedat de o căruță trasă de cal, din cartea de povești pentru copii *Vântul prin sălcii*, de Kenneth Grahame

Capitolul 8

Phaedra răsuflă ușurată, fiindcă Tom apăruse la țanc ca să devieze conversația de la ea. Nu-i plăcea deloc să vorbească despre George. Se simțea expusă ori de câte ori trebuia să răspundă întrebărilor privitoare la relația lor. Din punctul ei de vedere, îi simțeau cu toții lipsa, iar asta era tot ceea ce conta.

Își dorea să nu se fi vârât în familia lui, dar fusese hotărâtă să participe la înmormântare. Julius o avertizase asupra consecințelor, însă ea insistase. Acum înțelegea de ce o sfătuise el să acționeze cu precauție. Cu cât reușea să se întoarcă la Paris mai repede și să lase totul în urmă, cu atât mai bine.

Și Antoinette fu ușurată să-l vadă pe Tom. Vâltoarea constantă a gândurilor și a temerilor din mintea ei fu domolită pentru moment atunci când fiul ei se aplecă s-o sărute.

– Scuze, mamă! M-am trezit târziu.

– E în regulă, dragule. Mă bucur că ești aici.

Îl privi salutând-o pe Phaedra, fericită că cicăleala Robertei fusese întreruptă. Poate că acum se puteau bucura cu toții de o cină liniștită în familie.

– Și mă bucur că ești și *tu* aici, surioară, spuse el râzând. Ce-mi place cuvântul ăsta, „surioară“, sună cumva frumos, plăcut!

Roberta își dădu ochii peste cap și oftă prelung.

David se uită la ea din dreptul bufetului.

– Dacă nu-i spui nevesti-tii să se potolească, am s-o fac eu, îi șuieră el printre dinți lui Joshua, care își punea acum în farfurie niște cartofi copți.

– E suspicioasă, atâta tot, răspunse Joshua.

– Păi, să-și țină pentru ea teoriile astea ale conspirației!

– Du-te și ia-ți ceva de mâncare, dragule, până când nu se răcește, îi spuse Antoinette lui Tom, observând cât de obosiți îi arătau ochii.

Stilul lui de viață era cumplit de nesănătos, dar, în afară de oboseală generală, arăta bine. Tom își luă o porție generoasă de clătite cu somon, iar apoi se așeză lângă mama lui și le povesti comesenilor ultimele drame de la clubul lui de noapte. Un angajat vânduse poveștile unor celebrități care erau clienți ai clubului și fusese prins cu mâța-n sac după ce i se servise o bârfă inventată și se așteptase, apoi, ca aceasta să apară în presă. Tipul fusese deosebit de încântat că bârfa apăruse în *Daily Mail* a doua zi.

– L-am concediat, spuse Tom. Nu putem permite așa ceva la Șopârla Roșie!

Phaedra discută cu Joshua, care n-o întrebă nimic despre George. Pe el îl interesa mai degrabă ce fel de persoană era ea, nu relația ei cu tatăl lui. Se părea că doar

Roberta avea nevoie de detalii, de parcă ar fi suspectat-o de minciună și ar fi intenționat s-o dea în vileag. Phaedra se simțea la adăpost între Joshua și David. Avea același sentiment de siguranță ca atunci când fusese în compania tatălui lor, astfel încât se relaxă și se bucură de cină, fiindcă acum făcea parte din ceva mai puternic decât ea însăși.

După masă, jucă bridge cu Tom, cu David și cu Joshua la o măsuță aranjată în bovindoul mare de la celălalt capăt al salonului. Roberta dispăru la etaj ca să vadă ce făcea Amber, însă Phaedra o bănui că nu voise să rămână în compania ei, folosindu-și fiica drept pretext ca să plece. Antoinette se așeză lângă foc împreună cu sora ei, de unde urmăriră amândouă ce făceau cei patru frați.

– Așa trebuia să fi fost dacă aș mai fi avut un copil, îi spuse ea în șoaptă lui Rosamunde.

– Da, ar fi fost frumos dacă ai fi avut o fiică! Nu e nici un pic de roz în toată casa asta.

– M-am temut ca nu cumva s-o sperie Roberta, dar, judecând după cum arată toți patru acum, jucând bridge împreună și înțelegându-se de minune, cred că temerile mele sunt nefondate. Phaedra e plămădită dintr-un aluat mai dur decât mă așteptam.

– Roberta e inacceptabil de grosolană, fu de acord Rosamunde. Nu știu de ce se erijează ea în șeriful familiei. Bijuteriile alea oricum n-aveau să fie vreodată ale ei, ci ale lui David. A spus-o și Margaret.

– Da, a spus-o, desigur, dar George a schimbat totul acum. Mie chiar nu-mi pasă deloc de ele. De fapt, aș spune că sunt prea țipătoare, genul de podoabe pe care i-ar plăcea lui Margaret să le poarte. Dar ele fac parte din istoria familiei noastre. Ar fi mare păcat să ajungă la o altă ramură a familiei, spuse Antoinette, simțind cum i se strângea inima la gândul că Phaedra ar fi putut să dispară la Paris pentru totdeauna, luând cu ea safirele. În orice caz, ai dreptate, nu e treaba Robertei să reprezinte familia, adăugă ea. Orice ar crede ceilalți, dorințele lui George trebuie onorate.

– Ea ar face bine să nu uite că doar s-a măritat cu un bărbat din familia asta și că, evident, n-are același sânge cu Framptonii.

– E doar invidioasă, Rosamunde. Phaedra e mult mai frumoasă și mai fermecătoare decât ea.

– Și are același sânge!

– Da, are același sânge. Mie tot îmi vine greu să mă obișnuiesc cu gândul ăsta. E bulversant să mă gândesc că, în toți acești ani, ea a crescut fără să știe că George era tatăl ei. Iar el n-a știut niciodată că avea o fiică.

– Nu-i de mirare că a iubit-o de îndată ce a cunoscut-o. Phaedra are ceva vulnerabil, nu crezi?

– Da, mă face să vreau să-i fiu mamă. Mi-a venit s-o omor pe Roberta în momentul în care a început s-o bombardeze cu întrebări. Zici că moare de disperare de a o da pe Phaedra în vileag ca șarlatancă.

– S-a făcut un test ADN, și asta e! Roberta n-o să descopere altceva.

– Mă tem că e vorba numai și numai despre bani, spuse Antoinette oftând. Roberta a intrat în familia asta fără să aibă nimic și s-a îmbogățit dintr-odată. Să zică mersi că n-o luăm pe *ea* la întrebări despre motivele pentru care s-a măritat cu Josh!

– Poate că suspiciunile Robertei cu privire la Phaedra scot la iveală mai multe despre ea decât își dă seama.

– Da, nu m-am gândit la asta!

Antoinette se uită la Harris, care tocmai punea o tavă cu cafele pe măsuța joasă din fața ei.

– Mă întreb dacă Roberta mai are de gând să coboare sau dacă am terminat cu prezența ei pe seara asta.

Phaedra era o jucătoare de bridge talentată. Văzând cât de vicleană era, Tom se bucură să-i fie partener. Câștigară fără probleme și râseră tot timpul jocului. Phaedra bău ceai de mentă, amintindu-și cu nostalgie cum George fusese cel care o învățase să joace, în timpul unei opriri de trei zile în tabăra de la Annapurna, pe care o făcuseră din cauza vremii proaste. Fără George, escaladele nu mai aveau să fie la fel. Acel capitol din viața ei se încheiase pentru totdeauna.

David o privi pe Phaedra de la celălalt capăt al mesei. Cu cât o cunoștea mai bine, cu atât o admira mai mult, iar, din vreme în vreme, atunci când ochii aceia cenușii, uluitori, se uitau într-ai lui, simțea că și ea îl admira pe el. Era ceva intim în felul în care îl privea Phaedra, ca și cum cina de la Londra ar fi fost secretul lor. David o dorea doar pentru el, dar ea era și sora lui Joshua și a lui Tom. Prin naștere, le aparținea în mod egal tuturor celor trei. Și totuși, David se simțea superior, pentru că ea venea să stea în casa *lui* în noaptea aceea, iar el avea de gând s-o ducă și să-i arate domeniul a doua zi de dimineață. Phaedra îl rugase să aibă grijă de ea, iar el avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință ca să-i îndeplinească acea rugăminte.

Roberta nu mai coborî. Joshua se retrase la etaj curând după încheierea partidei de bridge, iar Antoinette și Rosamunde se duseră la culcare puțin mai târziu. Tom, David și Phaedra se așezară lângă foc și stătură de vorbă, râzând și glumind, iar Tom mai deschise o sticlă de vin roșu de Bordeaux.

Trecuse bine de ora unu atunci când David și Phaedra se urcară în mașină și traversară parcul până acasă la el. Distanța dintre cele două case era de numai zece minute de mers pe jos, dar se făcuse prea întuneric pentru ca ei să mai poată traversa câmpul într-o plimbare. Câtă vreme străbătură drumeagurile de la fermă, Phaedra se uită pe fereastra mașinii, savurând profunzimea nopții de la țară. Luna era ca o seceră strălucitoare pe fundalul cerului negru ca cerneala, iar stelele sclipeau precum niște ciobulețe de sticlă. În oraș, stelele abia dacă se vedeau, iar cerul nu căpăta niciodată culoarea aceea intensă, catifelată.

– Vai, ce-mi place la țară! spuse ea, căscând.

– Ești pregătită de culcare.

– Știu. A fost o seară minunată, David! Chiar mi-a plăcut să stau cu familia ta.

– Familia *noastră*, îi reaminti el.

– O să-mi ia ceva timp până să simt că fac cu adevărat parte din ea.

– Îmi cer scuze pentru Roberta.

– Nu trebuie. E nemulțumită că am dat buzna așa, deodată.

– N-ai dat buzna, Phaedra! Ești o Frampton.

– Mulțumesc. Ești foarte drăguț.

– Știu, ca Ratty, replică el, iar vorbele lui îi făcură să râdă pe amândoi, însă apoi el redeveni serios. Să știi că Roberta poate fi foarte rea!

– E de înțeles că e suspicioasă. Mă crede o oportunistă care se strecoară în familia voastră ca să vă fure toți banii, spuse Phaedra fixându-l pe David cu privirea. Nu mă interesează banii lui George. N-o să mă ating de ei.

– Nu vorbi prostii. Sunt ai tăi!

– Nu, nu sunt. Ești foarte amabil și îți mulțumesc pentru susținere. Dar, serios

vorbind, află că nu vreau banii. Îmi câștig singură existența și sunt fericită cu viața mea. Nu sunt lacomă. Am gusturi simple. George s-a pripit să mă includă în testament dintr-un sentiment de vinovăție..., spuse ea, iar apoi se opri din vorbit și se uită pe fereastra mașinii. N-ar fi trebuit s-o facă... și poate că, dacă ar fi trăit, și-ar fi modificat din nou testamentul.

– Păi, n-o să știm niciodată. Acceptă pur și simplu lucrurile așa cum sunt, Phaedra. Indiferent de ceea ce simți față de asta, ești o Frampton. N-ai cum să schimbi un fapt împlinit.

Mașina trase în fața unei căsuțe pitorești.

– Casă, dulce casă, spuse David, oprind motorul.

– E divină! exclamă Phaedra, entuziasmată, contemplând cărămida veche, deteriorată, și acoperișul puțin lăsat.

S-ar fi putut spune că acea construcție obosise să tot stea dreaptă și-și gârbovise puțin umerii, ca să se odihnească. Coborâră amândoi din mașină.

– Casa ta arată aproape adormită, nu crezi? fu de părere Phaedra.

– Nu-mi dau seama, răspunse el, ridicându-și privirea și măsurând căsuța din ochi.

– O, ba da, așa e! Îmi imaginez că e veche de o sută de ani. Biata bătrânică, să reziste cu stoicism toți anii ăștia ploilor și vânturilor! Nu-i de mirare că pare și ea mai gârbovită.

– Vrei să spui că am o casă dărăpănată?

Ea râse de expresia derutată de pe chipul lui.

– Păi, e cam obosită. Dar e adorabilă, David, adăugă Phaedra pornind spre ușă. Abia aștept să-l cunosc pe Rufus!

David deschise portbagajul și luă valiza Phaedrei.

– O să te adore. Știe să recunoască o doamnă.

– Asta înseamnă că, dacă nu mă place, nu sunt o doamnă?

– Crede-mă că o să te placă.

Îi duse valiza la ușă și descuie. Rufus, foarte agitat, ieși în fugă din bucătărie și sări la Phaedra.

– Hei, jos, Rufus! strigă David.

Dar Phaedra era încântată.

– E superb, spuse ea bucuroasă, cuprinzând câinele în brațe. Bună, măi, Rufus!

– Vezi, te place!

– Deci, *sunt* o doamnă, spuse ea. Ce ușurare!

David o conduse în bucătărie. Era imaculată.

– Mary a venit în mod special să deretice, explică el, simțindu-se un impostor. De obicei, nu e atât de curat.

Ea își plimbă privirea peste blaturile strălucitoare de granit și peste frumoasele dulapuri albastre.

– Îți place checul cu ciocolată?

– Tu ce crezi?

– Atunci, o să consider că ai spus „da“. Aș zice să facem mâine un chec. Mă pricep foarte bine la checul cu ciocolată. Nu-i rezistă nimeni.

– Te cred.

– Sunt atât de bucuroasă! Bucătăria ta e fermecătoare!

– Haide să te conduc în camera ta, spuse David, iar Rufus începu să urce scările

repede, înaintea lor. Sau, mai bine zis, Rufus o să te conducă în camera ta. Sper s-o găsești la fel de fermecătoare.

Merseră pe un coridor îngust. Din pricina tavanului jos, David fu nevoit să se aplece.

– Ce bine că sunt scundă! spuse ea râzând.

– E un miracol că nu mi-a crescut o cocoașă până acum, răspunse el. Bun, eu sunt aici, iar tu ești acolo.

Ea aruncă o privire în camera lui și văzu colțul patului și scrinul plin de cărți și de reviste adunate în maldăre dezordonate. Încăperea mirosea a câine și a om.

– Unde doarme Rufus?

– Ar trebui să doarmă în bucătărie, dar iarna doarme cu mine. Când e prea cald, se întoarce jos.

– Ce drăguț e că ai un prieten cu care să-ți împarți nopțile!

Pe urmă râse, pentru că își dădu seama cât de obraznic sunaseră vorbele ei.

– E-n regulă, ești sora mea, răspunse el râzând împreună cu ea, deși în sinea lui ar fi vrut să blesteme zeii pentru acea stare de fapt.

Dormitorul ei era foarte drăguț, cu un pat mare, cu cadru de alamă, cu o cuvertură imprimată cu maci roșii și cu draperii asortate.

– Mi-ar plăcea să mă dau mare că eu am decorat-o, dar mama a făcut-o.

Ea râse.

– Am bănuit eu!

– Dă-i ceva de decorat și se pune imediat pe treabă.

– Asta se întâmplă pentru că nu ești însurat. Dacă ai avea o soție, probabil că ar lăsa-o pe ea să aibă grijă de tine.

– N-aș spune neapărat că are grijă de mine. Duse sunt zilele când duceam la ea rufele murdare! Acum se ocupă de Tom. El o face să se simtă necesară. Acum, că tata nu mai e, o să fie și mai preocupată de el.

– Mi-aș dori să merg mâine la mormântul lui, spuse Phaedra cu glas scăzut. Azi am trecut pe lângă biserică, dar n-am avut timp să mă opresc.

– Desigur. Te duc eu.

– Mulțumesc.

– Barry a făcut din lemn un monument funerar temporar. Cel definitiv o să fie gata peste o lună. Mie îmi place mai mult cel făcut de Barry, dar mama vrea să aibă unul din marmură. Presupun că o să țină mai mult.

– Cine-i Barry?

– Grădinarul. L-a iubit pe tata, spuse David, însoțindu-și vorbele de un oftat. Toată lumea l-a iubit. Bun, păi, baia ta e alături. Sper să dormi bine. Să nu te sperii dacă o să auzi niște țipete ascuțite, ciudate, e doar Boris, bufnița de hambar.

– Vine dacă o chemi?

– Poți încerca. Dacă-i întinzi un șoarece mort, vine imediat.

Phaedra râse.

– Noapte bună, David, și mulțumesc pentru găzduire. Ai avut dreptate, casa asta mi se potrivește perfect. Mă simt foarte în siguranță aici. Casa cea mare este extrem de... mare, nu-i așa?

– Nu și după ce te obișnuiești cu ea. Mă bucur însă că îți place casa mea. Nu te trezi devreme, dar, dacă o faci, ai multă mâncare în frigider. N-am știut ce-ți place,

așa că am cumpărat de toate, chiar și clătite americane.

– Clătite americane? O să-ți fac eu clătite *proaspete*, spuse ea zâmbind larg.

– Toate surorile sunt atât de drăguțe?

– N-am de unde să știu, eu am crescut singură.

David puse valiza pe suportul pentru bagaje.

– Atunci, se pare că eu am avut noroc.

Ea îi zâmbi cu căldură.

– La fel și eu.

Phaedra se întinse în pat, ascultând sunetele nopții. Îl auzi pe Boris țiuind dintr-un copac de lângă casă și auzi vântul șuierând printre ramuri. Alături de George găsise, în sfârșit, potențialul pentru siguranța pe care o căutase toată viața, ca și cum ar fi fost o bărcuță ancorată de o stâncă mare, robustă. Nu se așteptase niciodată ca acea stâncă să dispară. Sentimentul de a se afla din nou în derivă era intolerabil. Acum se simțea ca și cum își găsise din nou o stâncă de care să se ancoreze. Se ghemui, greutatea păturii și a cuverturii dându-i o senzație plăcută. Se simți străbătută de un fior de fericire și închise ochii. Sunetele acelea bucolice o adormiră curând, ca un cântec de leagăn.

De dimineață, se trezi la ora nouă în altfel de sunete rurale. Păsările cântătoare ciripeau prin copaci, porumbeii uguiau pe acoperiș, chiar în fața ferestrei ei, iar huruitul îndepărtat al unui tractor venind pe drumeagul fermei îi reaminti unde se afla. Se întinse pe spate și se bucură de soarele care pătrundea prin crăpătura dintre draperii, scăldând în lumină marginea patului. Ziua era plină de perspective atrăgătoare.

Văzu, atârnat pe spatele ușii, un halat de casă bărbătesc, pe care și-l trase peste pijama. Se duse la bucătărie și îl găsi pe David deja îmbrăcat, bându-și cafeaua și citind ziarele de duminică.

– Bună dimineața, spuse el, văzând-o îmbrăcată în halatul lui de casă de modă veche și cu părul ciufulit revărsându-i-se pe umeri într-o dezordine atrăgătoare. Ai dormit bine?

– O, da, Boris a cântat foarte armonios!

– Îți dau o ceașcă de cafea? Mă tem că nu e o cafea la fel de sofisticată ca a ta.

– O cafea ar fi minunată. Văd că ai o cafetieră, mai bine de-atât nu se poate.

– Urăsc cafeaua instant.

– Și eu. Oribilă chestie! exclamă ea în timp ce deschidea frigiderul. Uau, chiar te pricepi la cumpărături!

– Ți-am spus, am cumpărat de toate.

– Tu ce-ai mâncat?

– Nimic, încă. Te-am așteptat.

– Ce frumos din partea ta! Ți-am promis că fac clătite, îți amintești?

– E o ofertă de nerefuzat.

– Ok, deci, ai făină, ouă și lapte?

– Am.

– Și o mașină de gătit retro, Aga. Astea sunt niște chestii grozave! Eu am învățat cum să fac clătite americane de la o specialistă care avea o astfel de mașină de gătit. Privește și învață, domnule Frampton! îl îndemnă Phaedra, dar, imediat ce rosti acele vorbe, își duse mâna la gură și începu să râdă. O, acum ești *Lord* Frampton, nu-i așa?

– Mă tem că da.

– Foarte aristocratic! Bun, *milord*, să trecem la treabă.

Cât timp David prepară cafeaua, Phaedra amestecă aluatul de clătite în vasul unui mixer de un roșu aprins, pe care îl găsise în ambalajul lui original, fiindcă fusese cumpărat de Antoinette, iar David nu-l folosise niciodată. Apoi, Phaedra stoarse niște lămâi într-o carafă pe care o puse pe masă, alături de zaharniță și de câteva farfurii, cuțite și furculițe.

Privind-o cum trebăluia prin bucătăria lui, David fu năpădit de un val de plăcere. Phaedra arăta adorabil în vechiul lui halat de casă și, din când în când, el reușea să îi vadă, ițindu-se de sub halat, câte un petic din pielea fină a picioarelor. După ce compoziția fu gata, ea începu să toarne porții mici direct pe plita mașinii de gătit.

– Să știi că am și o tigaie, spuse el.

– Nu-i nevoie.

– Serios? Până acum n-am mai văzut pe nimeni făcând așa ceva!

– Asta e genial la o mașină de gătit Aga. Privește cât de bine se rumenesc clătitele! N-o să mai mănânci niciodată clătite cumpărate din comerț.

– Ba da, pentru că tu n-o să mai fii aici ca să-mi faci.

– Atunci, cred că pur și simplu o să trebuiască să stau mai des la tine.

El râse.

– Mi-ar plăcea.

Ea folosi spatula ca să dezlipească clătita de plită și s-o întoarcă. Era brun-aurie și mirosea delicios. Pe David îl durea stomacul de foame.

– Adu-mi farfuria ta, îl rugă ea.

David făcu ceea ce i se ceruse, iar Phaedra puse clătita fierbinte pe farfurie, pentru ca el s-o stropească cu lămâie și zahăr. Apoi își făcu și ei una.

– O, chiar *e* bună! *Foarte* bună, spuse David încântat, mestecând cu ochii închiși, ca să savureze gustul. Nu cred c-o să te mai las să pleci, adăugă el.

– Mie-mi convine. O să-mi plătesc chiria cu clătite.

– Aș spune că nu trebuie, pentru că faci parte din familie – dar n-aș refuza oferta privitoare la clătite.

Phaedra se așeză în capul mesei și începu să mănânce din clătita ei. David se uită la vasul cu aluat.

– Mai sunt?

– Câte poți mânca.

– Am un apetit uriaș.

– Știu. Ești un om uriaș, așa că apetitul se explică.

– O bucătăreasă care știe să schieze...! Există ceva ce nu poți face, Phaedra?

– Nu pot să fac o mulțime de lucruri. Mă dau mare doar cu chestiile pe care le *pot* face.

– Mai rămâne de văzut.

– Dă-mi voie să mă fac și mai plăcută pregătindu-ți încă o clătită.

După micul dejun, Phaedra făcu o baie lungă, plină de răsfățuri, iar apoi o porni, alături de David și de Rufus, înspre casa cea mare. Ocoliră prin pădure, unde soarele cădea pe potecă în mici petice de lumină sclipitoare, iar ciripitul vesel al păsărelelor răsuna printre ramurile bătrânilor stejari și fagi. Trei căprioare săriră cu agilitate peste tufele de ferigi și de mure, dispărând printre aluni, iar Rufus urmări, plin de vitejie, iepuri și fazani prin lăstăriș. Phaedra era fermecată și zâmbea, fericită, în timp ce David îi povestea despre fermă și despre copilăria lui în cuprinsul acelui

domeniu mirific.

Ieșiră din pădure și străbătură câmpuri întregi de culturi care foșneau în bătaia vântului, iar apoi urcară pe un delușor, unde se înălța o construcție de piatră cu proporții clasice, care ședea singură și abandonată în mijlocul buruienilor și al maldărelor de frunze aduse de vânt. De acolo, de sus, puteau vedea lacul din stânga și hornurile de la Fairfield Park, ascunse parțial de copaci.

– Ai o casă foarte frumoasă, spuse Phaedra. Căsuța asta la ce folosește? e adorabilă, dar foarte părăginită.

Își plimbă privirea peste zidurile de culoarea mierii și simți un mic imbold înlăuntrul ei, ca și cum construcția i-ar fi murmurat un îndemn să intre.

– Se numește „folíe“, o informă David.

– E doar ornamentală?

– Poate că da, sau a fost construită ca loc pentru luat ceaiul, spuse David. Nu știu exact.

– Loc pentru luat ceaiul? Tocmai aici, sus?

– Da, ei obișnuiau să construiască astfel de case pentru ceaiul de după-amiază.

– Cine sunt „ei“?

– Habar n-am.

– Ai întrebat vreodată?

– Nu.

Ea se încruntă.

– Pare uitată. Dar cum să uite cineva o căsuță atât de magică?

– În copilărie, obișnuiam să ne jucăm aici, dar, în afară de asta, căsuța n-a interesat niciodată pe nimeni. Sunt de acord cu tine, e foarte drăguță.

– E *mai mult* decât drăguță. E caldă și ispititoare. Tu nu te simți tentat să intri și să te ghemuiești pe sofa? Poate că o fi și un șemineu înăuntru! Uite, are hornuri. Odinioară trebuie să fi fost specială pentru cineva, fiindcă e frumos concepută și se vede că a fost construită cu multă grijă. Iar priveliștea e spectaculoasă. Dacă ar fi a mea, aș renova-o și i-aș reda vechea glorie, iar apoi m-aș așeza aici, sus, ca să privesc asfințitul. E foarte romantic.

– Poate că o să se joace Amber înăuntru, după ce mai crește puțin.

– O, casa asta e mai mult decât un loc de joacă pentru un copil! Ar fi păcat. Adică, un copil n-ar aprecia-o. Casa are nevoie să fie iubită, David. Să vă fie rușine tuturor că ați lăsat-o la mila iederei și a mușchiului și a Dumnezeu mai știe ce! spuse Phaedra în timp ce-și trecea palma peste coloanele care susțineau frontonul. Mi-ar fi plăcut să cresc într-un loc ca ăsta. E plin de farmec, continuă ea în șoaptă.

– Crezi?

– N-ai cum să înțelegi, pentru că ești obișnuit cu astfel de priveliști. Casa asta zici că e luată din Enid Blyton[6] și C.S. Lewis, spuse ea râzând. Pun pariu că, dacă intri, o să nimerești într-o cu totul altă lume.

– Tu în ce fel de lume ai crescut? o chestionă David, privind-o întrebător.

– Într-una din beton. Mamei nu i-a prea plăcut viața la țară. A spus mereu că este anostă. A fost o femeie foarte sociabilă, ieșea în oraș tot timpul, întotdeauna coafată și fardată ca la carte.

– Cu ce s-a ocupat?

– Cu nimic. Tatăl ei a crescut-o vârându-i în cap ideea că ea era un fel de trofeu. Astfel de femei n-au serviciu, își găsesc bărbați care să muncească pentru ele, spuse Phaedra zâmbind, rușinată. Eu am plecat de-acasă la șaisprezece ani și m-am angajat

în Whistler. Eram, în sfârșit, în munți, mă-nțelegi, piscuri înalte, ceruri infinite, multe cățărări și mult schiat. Am lucrat ca reprezentant pentru o companie de schi. Mi-a plăcut atât de mult, încât am stat trei ani.

– Și de ce ai plecat?

– Păi, nu-ți poți trăi toată viața într-un astfel de loc. Am devenit agitată și am vrut să văd lumea.

– Atunci ai învățat să fotografiezi?

– Da, la Roma am avut o relație cu un fotograf. El m-a inspirat. Relația n-a funcționat, dar eu am rămas cu un aparat foto și cu toate cunoștințele pe care le dobândisem. Apoi m-am întors în Canada.

– Și cum ai ajuns la Paris?

– E o poveste lungă, poate că ți-o spun altă dată, răspunse ea întorcându-se cu spatele, în timp ce vântul îi lipea o șuviță de obraz, iar David simți foarte clar că Phaedra nu voia să vorbească despre acel capitol al vieții ei. Te deranjează dacă fac niște fotografii aici? Priveliștea e de-a dreptul magică!

– Ți-ai adus aparatul?

– Doar unul mic. Un fotograf nu pleacă nicăieri fără un aparat.

– Sigur, dă-i bătaie.

– Te superi dacă te fotografiez și pe tine?

– Nu sunt fotogenic.

– Asta pentru că n-ai fost fotografiat de un profesionist, spuse ea zâmbind, iar apoi scoase un mic Canon din buzunar. Dă-mi voie!

După un timp, Phaedra părăsi împrejurimile casei fără tragere de inimă și coborî dealul în urma lui David. Ajunseră, în sfârșit la scările de la intrarea în casa cea mare.

– Vreau să te întreb ceva, Phaedra, spuse David rămânând locului pe pietriș.

– Da, desigur.

– Cât timp ai fost cu tata, iar el te-a prezentat oamenilor ca fotograf, lor nu li s-a părut puțin ciudat?

Ea ridică din umeri.

– La Paris, nimănui nu i s-a părut ciudat.

– Dar după ce te-ai mutat la Londra?

Chipul ei se întunecă. Dintr-odată, Phaedra deveni solemnă.

– A devenit complicat, murmură ea, vârându-și mâinile în buzunarele hainei.

– Dar n-a bârfit nimeni?

– Din câte știu eu, nu. N-am stat prea mult aici.

– E destul de ciudat.

– Te contrazic. Dacă cineva vrea cu tot dinadinsul să țină ceva secret, chiar poate, spuse ea ridicând din umeri. Dacă George nu m-ar fi inclus în testament, iar eu n-aș fi apărut la înmormântare, nici unul dintre voi n-ar fi aflat vreodată despre existența mea.

El îi simți tulburarea și vru s-o liniștească iarăși.

– Din punctul meu de vedere, pot spune cu certitudine că eu aș fi regretat cel mai mult.

– Ce drăguț!

Phaedra zâmbi vag, iar David se simți din nou fericit.
– Hai să mergem s-o căutăm pe mama!

Importantă scriitoare britanică de literatură pentru copii, cărțile ei fiind traduse în peste 90 de limbi și vândute în peste 600 de milioane de exemplare

Capitolul 9

Antoinette era în salon, împreună cu Roberta, cu Joshua și cu Rosamunde. Ei îi văzură pe David și pe Phaedra apărând în prag. Ochii lui Antoinette se luminară, obrajii cenușii ai lui Joshua se colorară în roz, iar Roberta le aruncă o privire încruntată. Ea măsură din ochi rochia înflorată, viu colorată, a Phaedrei, cardiganul verde-măr, dresurile negre și bocancii cu șireturi și-și spuse că era o ținută deosebit de inadecvată pentru viața la țară. Phaedra îi observă disprețul și-și dori să se fi îmbrăcat cu blugii.

– Mă întrebam când o să apăreți, spuse Antoinette.

– Ai dormit bine în camera ta? întrebă Rosamunde.

– Foarte bine, mulțumesc. Sunetele de la țară m-au adormit imediat, răspunse Phaedra.

– Mi-a făcut clătite americane la micul dejun, spuse David, observând că obrajii roz ai lui Joshua deveniră verzui.

– Norocosule! izbucni Rosamunde. Eu *ador* clătitele americane!

– E mult mai simplu să le cumperi de-a gata, pufni Roberta.

– Mai simplu, dar nici pe departe la fel de gustos, răspunse Phaedra.

– Susțin întru totul, fu de acord David.

– M-am gândit să mergem în Fairfield, propuse Antoinette. Sunt acolo câteva buticuri adorabile, care i-ar putea plăcea Phaedrei.

– Eu aș dori să văd unde e înmormântat George. Dacă nu vă deranjează, spuse Phaedra.

– Bineînțeles că nu ne deranjează. Putem culege niște narcise din grădină, dacă vrei.

Phaedra zâmbi.

– Asta ar fi minunat.

Atenția lui David fu distrasă se soneria mobilului. Se duse la fereastră să răspundă.

– Josh, vrei să vii și tu cu noi? întrebă Antoinette.

Joshua se uită la soția lui.

– Noi o să ieșim cu Amber la plimbare, răspunse el, încercând să pară entuziasmat.

– Vin și eu cu voi, spuse Rosamunde. În felul ăsta, Antoinette o să-și poată cunoaște mai bine nora.

Antoinette se întoarse spre Phaedra și zâmbi.

– Atunci, o să fim doar noi două și David. Tom încă doarme. Asta face el, se culcă

târziu toată săptămâna, iar apoi cade lat în clipa în care ajunge acasă.

– Își aduce și el la spălat rufele murdare? întrebă Phaedra zâmbind strengărește.

– De unde știi? întrebă Antoinette râzând.

– David mi-a mărturisit că a făcut și el asta mai demult.

– Ei bine, ai dreptate. Dacă Tom nu le-ar aduce acasă, ar rămâne pur și simplu murdare.

– Ești o mamă bună, spuse Phaedra, simțindu-și pielea sfredelită de privirea fixă și disprețuitoare a Robertei. Unde e Amber? Mi-ar plăcea s-o cunosc, adăugă ea, făcând un efort s-o includă și pe Roberta în discuție.

– Doarme la etaj, răspunse Roberta cu răceală.

– Abia aștept s-o văd după ce se trezește. Iubesc copiii.

– E adorabilă, spuse Joshua. Foarte frumușică, exact ca mama ei.

Roberta își dădu ochii peste cap.

– E obligat să spună asta, pufni ea.

– Roberta, eu aș spune că, dacă seamănă cu tine, e o fetiță norocoasă. Fața ta are o structură osoasă foarte frumoasă. Mi-aș da brațul drept pentru niște pomeți ca ai tăi.

Roberta era mult prea vicleană ca să poată fi impresionată de asemenea flaterii.

– Mulțumesc, răspunse ea cu o politețe rece.

Joshua îi zâmbi larg soției lui.

– Da, Amber o să fie foarte norocoasă dacă o să arate ca Roberta.

– Mă tem că trebuie să mă duc până la fermă, spuse David oftând. S-a stricat foreza.

– Vai de mine! exclamă Phaedra, părând alarmată.

– Vin și eu mai târziu, o asigură el.

– O, te rog! Noi mergem la biserică, iar apoi ne plimbăm pe strada principală, nu-i așa, Antoinette?

– Dacă vrei.

– Vino să ne cauți! Vii, da?

David se simți flatat.

– Imediat ce reușesc să scap.

– Crezi că o să dureze mult?

– O să am grijă să nu dureze cine știe cât, răspunse el. Dar mama o să aibă grijă de tine. Mie nu-mi prea place să merg prin magazine. Îmi pierd răbdarea și devin bădăran.

Antoinette clătină din cap.

– O să-i cumpărăm o înghețată și-o să se poată așeza undeva, afară, câtă vreme umblăm noi prin buticuri!

Antoinette și Phaedra se urcară în mașina celei dintâi și dispărură pe alee, în timp ce David se întoarse la fermă, care se afla la capătul drumului din spate, la vreo patru sute de metri de casă. Rosamunde rămase în salon, împreună cu Roberta și cu Joshua.

– E o fată foarte drăguță, spuse Rosamunde cu hotărâre. Seamănă foarte mult cu George, nu credeți?

– În ce sens? întrebă Roberta, care nu vedea nici un fel de similitudine.

– Al charismei. Amândoi au calitatea aceasta unică, ce atrage atenția oricui. Eu îi numesc pe oamenii aceștia „oameni cu aură“, pentru că sunt înconjurați de o lumină strălucitoare, care te face să nu te mai poți sătura să-i privești.

– Ei bine, mă tem că eu nu văd nici o aură la ea.

– De acord, Rosamunde, e deosebit de fermecătoare, spuse Joshua. Și te *place*, Roberta.

– Ba nu, răspunse Roberta, indignată de un asemenea gând. Încearcă doar să mă cucerească. Știe că miros o trădătoare.

– Ești rea, Roberta, spuse Rosamunde pe un ton strident. De când a venit, n-ai fost decât dușmănoasă față de ea.

Roberta pufni ușor.

– Eu nu sunt o exuberantă, explică ea. Dacă nu simt ceva, nu mă pot preface.

– Tot mai crezi că e o uzurpatoare care a pătruns în familia noastră ca să ne fure banii? întrebă Joshua.

– Nu sunt sigură. Nu-i cred povestea. Ceva nu se leagă, dar nu-mi pot da seama ce anume. Spune-i „intuiție“, dar am un sentiment puternic că nu ne spune adevărul.

Deodată, trupul formidabil al lui Margaret umplu cadrul ușii. Basil traversă podeaua în viteză, căutându-i pe Bertie și pe Wooster. Nu-i găsi, așa că țâșni înapoi afară.

– Ia spuneți-mi, unde e musafira noastră? întrebă ea, poruncitor, cercetând camera cu privirea ei incisivă.

Rosamunde îl privi în ochi pe Joshua.

– David a dus-o înapoi la el acasă, minți ea.

Margaret inspiră prin nările dilatate.

– Pentru numele Domnului, de ce nu mi-a spus și mie cineva? Am traversat toate câmpurile astea!

Bătrâna doamnă intră și se așeză pe fotoliu, iar Harris îi aduse o ceașcă de cafea pe o tavă. Margaret o luă și bău o gură.

– O, Doamne, ce concentrată e, Harris! O să fiu ca titirezul toată ziua!

– Coana Gunice a făcut-o, doamnă.

– Eu îți propun s-o faci *tu* data viitoare, Harris. Tu știi cum îmi place mie.

– Da, știu, doamnă.

– Bravo, atunci, așa rămâne! Vrei să te asiguri tu că Basil primește niște apă? A alergat kilometri întregi, probabil că e cumplit de însetat, spuse ea. Așadar, Roberta, cum e fătuca? li se adresă ea din nou, apoi, celor din cameră.

– E foarte amabilă, răspunse Roberta încordată.

– Știi tu, la școală ni s-a spus să nu descriem niciodată o persoană ca fiind „amabilă“. Poți mai mult de-atât.

– Bine, e dulce ca zahărul și fermecătoare.

– Chiar așa?

– Mă rog, i-a cucerit pe toți.

– Mai puțin pe tine.

Margaret făcu ochii mici și o scrută pe Roberta.

– Se străduiește din răsputeri, adăugă aceasta din urmă, iar un zâmbet vag îi traversă, fugar, chipul.

– Seamănă vreun pic cu George?

– Eu cred că e fata mamei ei, spuse Roberta.

– Adică, nu seamănă deloc cu el?

Rosamunde interveni ca să îndrepte situația:

– Are charisma lui George.

– O, da, el a avut cea mai uluitoare charismă! A moștenit-o *de la mine*.

– Ea e, fără îndoială, și la fel de inteligentă ca tine, adăugă Rosamunde, știind cât de ușor putea fi cucerită Margaret de flaterii.

– Serios? Interesant!

– Și e foarte frumoasă, adăugă Joshua.

– În sensul anost și convențional, interveni Roberta cu răutate. Și are un extraordinar simț al modei – sau, mai bine spus, n-are deloc simțul modei!

– Aici te contrazic, spuse Rosamunde. Mie îmi place felul ei atipic de-a se îmbrăca. Și are cei mai neobișnuiți ochi! N-are nimic anost sau convențional. Ce cred eu că vrei tu să spui, Roberta, e că fata e blondă și un pic neconvențională.

– La fel ca Tom, spuse Margaret, zâmbind. Frumoasă, isteață și blondă. Mie îmi sună a Frampton. În copilărie, George avea păr blond-deschis, aproape alb. Când se întorc?

– Nu prea curând, răspunse repede Joshua.

– Atunci, va trebui să mă duci cu mașina până acasă la David.

– Acum?

– Bineînțeles că acum. Doar nu te aștepți să merg pe jos până acolo, nu?

– Nu-ți face griji, iubitule, spuse Roberta. O scoatem eu și Rosamunde pe Amber la plimbare.

– Ai văzut, spuse Margaret, ridicându-se în picioare, ai scăpat din lesă! Să mergem. Haide să le căutăm.

Antoinette și Phaedra se îndreptară fără grabă spre mormântul lui George. Curtea bisericii era liniștită, doar niște mierle se jucau, gălăgioase, în iarbă. Soarele strălucea vesel, deși nu părea să poată răzbi prin vălul de tristețe ce plutea deasupra locului. Antoinette și Phaedra rămaseră tăcute, privind peticul de pământ proaspăt ce acoperea sicriul lui George, care era ascuns în groapa adâncă de dedesubt. Monumentul funerar din lemn făcut de Barry era simplu și modest. Vederea lui dezlănțui mâhnirea Phaedrei, lacrimile începând să-i șiroiască pe obraji și să-i picure din bărbie pe bluză.

– Nu pot să cred că toată viața lui s-a redus la acele câteva cuvinte și la acel grup trist de cifre, spuse ea în șoaptă, în timp ce Antoinette o prinse instinctiv de mână. Ultimele patru cifre arată atât de amenințător! Nu crezi? E ca un coșmar să le văd acolo. 2012. N-ar trebui să fie! Mă aștept să deschid ochii, să mă trezesc și să descopăr că totul a fost doar un vis urât.

Cuvintele Phaedrei atinseră o coardă în inima lui Antoinette, pentru că și ea se aștepta să se trezească, dar asta nu se întâmpla niciodată.

– Fiecare zi e la fel, Phaedra. Mă simt ca o mare prefăcută, pentru că nu pot continua să-mi plictisesc familia cu durerea mea. Râd și pretind că totul e în regulă, iar apoi încep să plâng de îndată ce sunt singură în pat și nu mă mai poate auzi nimeni.

– Of, Antoinette, e cumplit! Ar trebui să fii lăsată să jelești.

– Știu, și o fac, dar nu vreau ca ei să-și facă griji pentru mine. E și-așa destul de

rău că fiii mei și-au pierdut tatăl.

– Se vor vindeca și-și vor continua viețile. Joshua cu Roberta și Amber, Tom cu clubul lui și cu posibilitatea unei soții și a unei familii într-o zi, David cu ferma și cu sufletul-pereche pe care speră să-l întâlnească. Viețile lor se deschid ca niște flori, pline de tot felul de posibilități. Dar George *a fost* viața ta, iar floarea infinitelor posibilități pare închisă pe vecie. Eu înțeleg asta, Antoinette. Tu nu mai poți vedea vreun viitor fără George.

Antoinette o privi țintă pe Phaedra, văzând, printre lacrimi, compasiunea de pe chipul ei.

– Pentru o femeie atât de tânără, înțelegi foarte multe.

Phaedra îi strânse mâna.

– Pare o prostie, dar George a fost și viitorul meu, spuse ea ștergându-și obrazul cu mâneca. Înainte de el, n-am avut un loc căruia să-i aparțin și n-am avut pe nimeni. Pluteam în derivă, încercând să dau un sens vieții, încercând să găsesc un loc pe măsura mea, în care să mă potrivesc. George mi-a dat acel loc în care eu m-am potrivit perfect. El mi-a dat sentimentul de apartenență și sentimentul scopului. Acum el s-a dus și mă simt ca un nimic.

– Nu ești un nimic, Phaedra. Eu sunt mama ta vitregă, iar locul tău e la Fairfield, ca pentru noi toți.

Phaedra zâmbi.

– Ești atât de generoasă, dar n-aș putea vreodată...

– Nu, *tu* nu înțelegi, spuse Antoinette, simțindu-se străbătută de un puseu de adrenalină. *Eu* am nevoie de *tine*.

– Vorbești serios?

– Da, tu ești parte din George. O parte din bărbatul pe care l-am iubit.

Phaedra își coborî privirea în pământ.

– Tu știi că el nu e acolo, nu?

– Poftim?

– O, trupul lui e acolo, desigur. Ca o carapace de țestoasă sau o ca piele de șarpe. Dar George, esența lui, sufletul lui, persoana care ne-a privit prin ochii lui, nu e acolo, e altundeva, spuse ea privind împrejur. Ar putea fi aici, chiar acum.

Antoinette rătăci cu privirea, sperând să vadă un licăr de lumină, un tremur de umbră, un contur vag... orice.

– Tu crezi că el e aici? întrebă.

– Eu știu că e, spuse Phaedra cu vocea redusă acum la o șoaptă. El continuă să trăiască, Antoinette. Să nu crezi altceva. Trebuie să crezi că el e cu tine.

– Vreau să cred. Vreau cu disperare să cred.

– Atunci, închide ochii și simte-l.

Antoinette închise ochii și simți briza mângâindu-i obrazul și soarele încălzindu-i pielea. Poate că George era în vânt și în soare. Simți lacrimile strecurându-i-se printre gene și alunecându-i pe față. Oricât de mult ar fi încercat, nu simți nimic extraordinar. Deschise ochii. Phaedra îi avea încă închiși, iar pe față i se întipărise un zâmbet radios, ce dădea frumuseții ei o strălucire nepământeană. Antoinette simți un fior înlăuntrul ei, ceva ce murise atunci când, adolescentă fiind, descoperise că toate lucrurile aveau un sfârșit în cele din urmă: momentele, prieteniile, viața. Nimic nu era veșnic. Moș Crăciun era doar tatăl ei, iar Iepurașul de Pești, unchiul ei, Douglas, care îi aducea un coș plin de ouă de ciocolată. Dumnezeu nu era un bărbat prietenos, cu barbă, care trăia în nori, ci o invenție primitivă, la fel ca totemurile și

ca idolii de lut. Însă acum, mica fărâmă de speranță îngropată în genunea întunecată a sufletului ei începu să strălucească de viață și să-i umple pieptul cu ceva cald și dulce. Dar dacă Phaedra avea dreptate și George trăia încă? Închise ochii din nou și-i zâmbi acelei minunate posibilități.

– Ei, bine, nu-i aici! anunță Margaret, întorcându-se, cu mersul ei arogant, la mașină. Am ciocănit de câteva ori și nu mi-a răspuns nimeni. Ușa e încuiată. Nu-i nimeni acasă. Unde crezi că s-au dus?

– Poate că au plecat la plimbare, sugeră Joshua.

– Păi, Antoinette unde e?

– La magazinul de grădinărit, minți el.

– Se întorc cu toții la masa de prânz sau o să trebuiască să bat tot ținutul în căutarea lor?

– Se întorc la prânz.

Margaret pufni, nemulțumită:

– Haide să dăm o raită prin oraș. În ultima vreme, lui Antoinette îi cam place să dispară. Poate că s-au dus la mormântul lui George. Hai, Basil, treci în mașină!

Joshua o porni pe drumul îngust ce ducea la Fairfield. Margaret avea maxilarul încordat într-o grimasă și părea neimpresionată de splendoarea naturii trezite la viață de venirea primăverii. Nu vedea pițigoii albaștri țâșnind în și din gardurile vii, nici verdele crud al câmpurilor ori mugurii abia iviți. Pe când străbăteau străzile ce duceau spre centrul orașului, ea ignoră primulele și panseluțele plantate în grădinile oamenilor și fu insensibilă la farmecul caselor multicolore, în stil georgian, printre care trăise atâția ani din viața ei. De fapt, nu observă absolut nimic, cu excepția huruitului neîncetat din creierul ei în timp ce se concentra ca să dea de urma alunecoasei fiice a lui George.

Ajunseră, în cele din urmă, la biserică. Margaret zâmbi triumfător la vederea mașinii lui Antoinette, care era parcată în apropiere.

– Aha, vezi, am avut dreptate! Aici trebuie să fie. Acum o să le găsim.

Joshua trase lângă mașina lui Antoinette.

– Poate au plecat la cumpărături, sugeră el neconvingător.

– Ba nu, o să le găsim aici, în curtea bisericii, ascultă ce-ți spun!

Așteptă ca nepotul ei să-i deschidă portiera și s-o ajute să coboare.

– O, Doamne! exclamă Antoinette, observându-i pe Joshua și pe soacra ei la poarta bisericii. Femeia asta e un blestem! Vino cu mine, Phaedra, trebuie să ieșim de-aici.

– Cine-i femeia despre care vorbești?

Phaedra apucă să vadă o femeie voinică, în vârstă, îmbrăcată cu o rochie bleumarin și cu un cardigan lung, escortată pe alee de Joshua.

– Îți explic într-un minut. Vino, acum știu calea de evadare! E chiar foarte simplu și sunt sigură că doctorul Heyworth n-o să se supere că dau din nou buzna.

Antoinette se grăbi să ajungă în spatele bisericii. Phaedra o urmă, întrebându-se cine, oare, îi provocase lui Antoinette o asemenea stare de panică.

Margaret își puse mâinile în șold.

– Bun, tu uită-te în biserică, iar eu dau o raită prin curte, deși nu e tocmai locul în care îmi place să zăbovesc. Aș putea să nu mai plec niciodată de-aici!

Joshua făcu ce i se spusese și intră în biserică să caute. Margaret păși, ezitant, pe iarbă. Toți morții aceia de sub picioarele ei îi dădeau o stare de tulburătoare neliniște. Foarte curând, avea să se afle și ea printre ei, un gând deloc plăcut. Se uită printre morminte, sigură că Antoinette și nepoata ei erau acolo.

Pentru o clipă, atenția îi fu atrasă de un buchet de narcise de un galben intens, sprijinit de piatra temporară de mormânt. Se opri o secundă ca să citească inscripția. Pe urmă i se aprinseră obrajii, fiindcă își dădu seama că era mormântul fiului ei. O cuprinse o mare rușine pentru că nu-l vizitase încă. Nu că nu i-ar fi păsat – îi păsa din tot sufletul – dar se temea. Nu voise să vadă mormântul. Nu voise să creadă că iubitul ei George era mort și îngropat. Era prea greu de îndurat imaginea pământului afânat și a acelor cuvinte finale cioplite stângaci în lemn. Mai bine își îngropa durerea acolo unde să n-o poată găsi și mergea mai departe, așa cum făcuse și atunci când îi murise soțul. Jalea nu era ceva asupra căruia să te oprești prea mult, așa cum își rodea un câine osul preferat, pentru că jalea nu-l aducea înapoi pe decedat, ci doar prelungea agonia. Însă acum Margaret se ghemui și-și puse mâna pe pământ. Era cald în locul în care îl sărutase soarele. Un ghem de foc începu să-i urce din stomac spre piept. Inspiră adânc. Sentimentul era copleșitor, ca și cum toate măruntaiele i-ar fi fost incendiate. Își duse mâna la inimă, temându-se ca nu cumva să facă un atac.

– N-am găsit pe nimeni în biserică, spuse Joshua, venind în spatele ei. O, au fost aici, adăugă el, observând florile de pe mormântul tatălui său. Ce frumos din partea lui Barry să-i facă o asemenea piatră de mormânt! Deși e cam primitivă...

Auzind glasul nepotului ei, Margaret simți cum acel ghem de foc se stinse, dispărând ca și cum nici n-ar fi existat vreodată. Inspiră adânc, cu teamă, și-și lăsă brațul în jos. Joshua o ajută să se ridice, observând imediat că bunica lui devenise foarte palidă.

– Ești bine, bunico?

Ea dădu din cap în semn că da, așteptând o clipă înainte să-și recapete glasul.

– Da, n-am nimic.

– N-arăți bine.

– Sunt într-o formă admirabilă.

Își trase brațul și-și netezi rochia.

– Vrei să ne uităm și pe strada principală?

– Du-mă acasă.

– Acasă la tine?

– Nu, la casa cea mare. O să le aștept acolo.

Încercă să meargă, dar își simți picioarele grele și amorțite.

– Dă-mi brațul, Joshua. Așa, acum e mai bine. Mi-au amorțit un pic picioarele atunci când m-am ghemuit.

O luă, cu pași măsurați, înspre potecă. Joshua încercă să pretindă că nu observase că mișcările bunicii lui erau anevoioase și că ea respira greu. Margaret se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut Joshua. Oare ar fi făcut un atac de cord? Și ce anume *fusese* acea durere fierbinte care îi urcase în corp? Dar în loc să se gândească prea mult la asta, își anulă emoțiile, așa cum făcuse toată viața ori de câte ori lucrurile deveniseră prea dureroase ca să poată fi îndurate, concentrându-se, în schimb, pe ideea de a ajunge întreagă la mașină.

Antoinete închise poarta în urma ei.

– În sfârșit, suntem în siguranță! spuse ea punându-și mâna pe piept și simțind cum i se liniștea inima, care-i bătuse nebunește în ultimele câteva minute.

Phaedra privi la grădina frumoasă dimprejur.

– Ce loc uluitor! exclamă ea. Parcă am fi ajuns în paradis!

– E grădina doctorului Heyworth. Ultima oară când m-am ascuns de soacra mea, am dat din întâmplare peste locul ăsta și peste doctorul Heyworth, care, din fericire, are simțul umorului și m-a invitat la ceai.

– O, deci aceea era mama lui George!

– Înspăimântătoare femeie! Vrea să te cunoască. Nu sunt sigură că e o idee prea bună.

– Atât de groaznică e?

– Da, chiar e. Cred c-o s-o evităm pe cât de mult posibil. Deși tot o să te găsească până la urmă. E foarte perseverentă.

– Probabil că e devastată de pierderea unicului ei fiu.

– Așa s-ar putea crede, nu? Și totuși, ea e atât de englezoaică, încât n-ai bănui niciodată că e în doliu. De când o știu, are pe față o expresie severă și nemulțumită.

– Of, Doamne, ce trist!

În clipa aceea, doctorul Heyworth apăru în ușa serei.

– O, Lady Frampton, ce plăcere să vă văd la poarta grădinii mele! exclamă el zâmbind larg și cu subînțeles. Presupun că iar vă ascundeți?

– Vai de mine, îi șuieră ea Phaedrei, a început să devină o obișnuință! Poate că doctorul mă crede nebună! continuă ea, traversând peluza. Păi, ce să vedeți, *iar* mă ascund, îi răspunse doctorului.

– Dacă vreți să vă refugiați, ce-ar fi să intrați amândouă și să bem ceva împreună? propuse el, uitându-se la Phaedra.

– Ea e fiica lui George, îl lămuri Antoinette.

Doctorul Heyworth ridică din sprâncene.

– Aha!

– Bună ziua, eu sunt Phaedra.

Cei doi dădură mâna.

– Lady Frampton tocmai mi-a povestit despre dumneavoastră zilele trecute. Sunt foarte încântat că ați venit. Intrați! De cât timp aveți nevoie?

Antoinette intră pe ușa ținută deschisă pentru ea.

– De atât timp cât o să-i ia soacrei mele să scotocească tot orașul.

– Atunci, mai bine de o jumătate de oră, răspunse el râzând. Foarte bine, asta ne oferă timp suficient pentru un mic aperitiv.

Capitolul 10

Margaret ședea în salonul lui Antoinette, cu un pahar de vin de Xeres în mână și cu chipul livid precum cel al unei moarte. Rosamunde observă că tremura și că nu părea deloc în apele ei. Joshua întreținea conversația, ca s-o scutească de asta pe bunica lui. Ea nu spusese nici un cuvânt în mașină, la întoarcere.

– Mama și Phaedra au fost la mormântul tatei, pentru că mașina mamei era parcată în fața bisericii. Ele au pus și narcise pe piatra funerară făcută de Barry, explică Joshua.

– Bănuiesc că s-au dus la plimbare pe strada principală, ca să se uite un pic prin vitrine, fu de părere Rosamunde.

– Femeile chiar se mulțumesc să privească vitrinele și să nu cumpere nimic? întrebă Joshua, provocator, sperând să-și scoată bunica din transă, fiindcă ei nu-i stătea deloc în fire să fie atât de tăcută.

– Cele care n-au bani de cheltuit, fac asta adeseori. Totuși, nu cred ca Antoinette și Phaedra să se întoarcă acasă cu mâna goală. Tu ce părere ai? o întrebă Rosamunde pe Margaret, uitându-se la ea și încruntându-se. George le-a lăsat destui bani ca să-și poată cumpăra orice vor.

Acel ultim comentariu stârni un licăr trecător în privirea bătrânei doamne, care se ațintи asupra lui Rosamunde.

– Ești bine, Margaret? Să-ți aducem ceva?

– Mi-e frig, răspunse ea cu glas șoptit. Îmi e îngrozitor de frig.

Joshua sări în picioare și mai puse niște lemne pe foc. Flăcările le înghițiră, lacome, scuipând mici scântei.

– Așa e mai bine, spuse el, simțind cum se întețea dogoarea. Ar trebui ca mama și Phaedra să se întoarcă în curând. La urma urmei, câte cumpărături se pot face în Fairfield?

– Aș spune că mai multe decât îți imaginezi, răspunse Rosamunde.

Roberta intră în salon, cu Amber în brațe.

– Le-ați găsit? întrebă ea.

Joshua clătină din cap.

– Nu, dar se întorc la masa de prânz.

Roberta simți tensiunea din cameră și se uită la Margaret. Observă imediat că ceva nu era în regulă. Nu-i stătea deloc în fire lui Basil să stea întins atât de liniștit la picioarele ei.

– Bună, Margaret! Uite, Amber, ea e străbunica ta!

– Stai așa, dă-mi-o mie, interveni Joshua, făcând o grimasă către soția lui ca s-o

avertizeze de comportamentul bizar al bunicii.

Ea îi dădu copilul și se așeză lângă el, pe sofa.

– E o zi superbă de primăvară, continuă Roberta, încercând să nu se holbeze la Margaret, care acum se făcuse cenușie la față. Superbă! Ar trebui să ieșim cu toții după prânz și să mai facem o plimbare.

– Amber are obrăjorii ca doi trandafiri! exclamă Rosamunde. Precis că-i prieșt să stea în aerul curat de țară, nu-i așa?

– Asta nu se întâmplă doar în cazul ei. Și eu simt că parcă am înviat.

Joshua se uită la ceasul de la mână.

– E aproape prânzul. Ar trebui să se întoarcă acum.

Deodată, Margaret își luă capul în mâini.

– Cred că trebuie să mă duc și să mă întind, spuse ea cu glas sfârșit. Nu mă simt bine.

Rosamunde se ridică, alarmată. De când o știa pe Margaret, aceasta nu fusese niciodată bolnavă.

– Bineînțeles că da, Margaret. Ai un vertij. Dacă te întinzi, o să te simți mult mai bine.

Joshua îșI ajută bunica să se ridice în picioare.

– În ce cameră crezi că poate să se întindă, Joshua? întrebă Rosamunde.

– În camera albastră, răspunse el, așteptându-se ca Margaret să insiste pentru o alta, dar ea rămase tăcută, clătinându-se.

O escortară sus pe scări, Roberta rămânând în salon cu Amber și cu Basil, întrebându-se ce se întâmplase cât timp ea fusese la bucătărie să-i dea copilului să mănânce.

Odată ce Margaret fu instalată în pat, Rosamunde o acoperi cu pătura și trase draperiile. Observă cât de bătrână arăta cu ochii închiși. Avea fața flască precum o minge dezumflată, abandonată pe o plajă bătută de vânt. Fără să scoată un cuvânt, Rosamunde se duse la ușă. Tocmai când era pe punctul să iasă, Margaret vorbi:

– Adu-mi-o pe Phaedra după ce mă trezesc. Sunt sigură că o să mă simt mai bine.

– Bineînțeles că așa o să fac, Margaret. Acum odihnește-te un pic și nu te îngrijora de nimic. Probabil că ai mâncat ceva ce nu ți-a priit.

Margaret nu răspunse. Se relaxă, lăsându-și corpul să se cufunde în somn, unde nu era durere, ci doar amintiri însorite, din vremuri mai fericite.

Atunci când Rosamunde coborî, David, Phaedra și Antoinette intrau în antreu, cu Rufus și cu dogii germani după ei. Erau veseli, râzând cu toții ca și cum ar fi împărtășit aceeași aventură.

– Ea e aici? șuieră Antoinette, printre dinți, către Harris.

– Mă tem nu se simte bine, Lady Frampton, răspunse Harris solemn.

Antoinette își văzu sora coborând scările.

– Unde-i Margaret?

– S-a întins puțin în camera albastră. Nu se simțea prea bine, răspunse Rosamunde cu importanță. S-a întors împreună cu Joshua și n-a fost deloc în apele ei. Îi tremurau mâinile și avea o față palidă, cadaverică. Nu știu ce s-a întâmplat.

– Josh unde-i?

– În salon, cu Roberta.

Antoinette trecu în grabă pe lângă ea.

– Se pare că ai scăpat, îi spuse David Phaedrei.

– Dar mi-ar *plăcea* s-o cunosc pe mama lui George, răspunse Phaedra.

– Crede-mă, chiar n-ai vrea.

Phaedra îi dădu o palmă în joacă.

– Ce rău ești! Bunătatea e peste tot dacă o cauți.

– Atunci, poate că un ochi proaspăt o s-o găsească.

– Ce s-a întâmplat cu Margaret? îl întrebă Antoinette pe Joshua, neliniștită, așezându-se pe sofaua de lângă șemineu.

– A insistat să vă caute, explică el. Am dus-o acasă la David, ca să trag de timp. Pe urmă, a insistat să căutăm la biserică. Ți-a văzut mașina în față și s-a dus să te caute. Eu am intrat, dar nu te-am găsit. Când am ieșit, ea era ghemuită lângă mormântul tatei. Se ținea cu mâna de inimă.

– Of, Doamne, ce cumplit! icni Antoinette.

– Am ajutat-o să se ridice, iar ea a spus cu insistență că n-avea nimic, dar n-a vorbit deloc în mașină cât timp a durat drumul de întoarcere. Doar s-a uitat pe fereastră. Pe urmă s-a așezat aici, tremurând de frig, așa că am mai pus niște lemne pe foc.

– Apoi a cerut să se întindă, continuă Rosamunde, intrând în cameră. E întinsă în pat, acoperită cu o pătură. Chiar n-arată bine deloc.

– Vai de mine! Dacă a avut un atac cerebral? Credeți c-ar trebui să-l chemăm pe doctorul Heyworth? întrebă Antoinette. Eu și Phaedra am fugit pe poarta din spatele bisericii, care dă în grădina lui. Am băut ceva împreună, atâta tot. N-a fost frumos din partea noastră să fugim. Mă simt groaznic.

– Eu le-am găsit furișându-se prin oraș ca două evadate, adăugă David, intrând împreună cu Phaedra. Măcar ea n-o să trebuiască s-o întâlnească acum.

– Greșești! exclamă Rosamunde. A cerut în mod special să-i fie adusă Phaedra sus, după masa de prânz. Sunt sigură că atunci o să se simtă mai bine.

– Vedem cum se simte după ce se trezește și abia după aceea chem doctorul, dacă e cazul, spuse Antoinette.

– Mielul de sacrificiu, zise David, privind-o pe Phaedra cu o sprânceană ridicată.

– Fecioara dată drept ofrandă pentru liniștirea fiarei, spuse Tom, care apăruse în prag somnoros și care, văzându-le fețele, se încruntă. Ce se petrece aici? vru el să știe.

– Tom, scumpule, izbucni Antoinette, ai pierdut toată drama!

– Ce păcat, ador dramele! exclamă Tom trecându-și o mână prin părul blond care-i stătea vâlvoi. Deci, bunica s-a retras, nu?

– Doarme în camera albastră, răspunse Rosamunde.

– Se curăță curând? șuieră el printre dinți.

Antoinette roși.

– Nu poți spune așa ceva, Tom!

– Tocmai și-a pierdut fiul, interveni Roberta. Ca mamă, îmi imaginez foarte bine ce devastator poate fi un asemenea eveniment.

– Serios vorbind, Roberta, n-a vărsat nici măcar o lacrimă, o contrazise David.

– Nu în văzul lumii, spuse Roberta fixându-l cu privirea.

– E rezistentă ca un rinocer bătrân, adăugă Tom râzând pe înfundate. N-o să simtă niciodată nimic.

Roberta își dădu ochii peste cap.

– Of, băieți superficiali și fără suflet, nu pricepeți nimic!

– Haideți să mâncăm, spuse Antoinette, ridicându-se. Tom, dragule, du-te și vezi

ce face bunică-ta.

Tom se strâmbă.

– De ce eu?

– Mă duc eu, se oferi Roberta, luându-și copilul din brațele lui Joshua. Am s-o duc și pe Amber la culcare.

– Dar nu înainte să fac cunoștință cu ea, spuse Phaedra, traversând camera în grabă. O, ce frumoasă e! spuse ea admirativ. Îmi dai voie?

Roberta tresări.

– E cam obosită. Nu cred că i-ar plăcea s-o ia în brațe o necunoscută.

– O, te rog! E delicioasă, spuse Phaedra cuprinzând copila cu mâinile și ridicând-o din brațele mamei, ceea ce provocă un zâmbet forțat din partea Robertei și unul încântat din partea lui Amber. Arată exact ca tine, Roberta! Are ochii tăi. O să fie o frumusețe!

Phaedra strânse copilul în brațe, cu afecțiune. Roberta văzu expresia tandră de pe chipul lui Antoinette și i se strânse inima de iritare. Amber o prinse pe Phaedra de păr și încercă s-o tragă de el, iar Phaedra râse în timp ce Roberta desfăcu, blând, degețelele fetiței, eliberând părul Phaedrei.

– Ei bine, ți-ai mai câștigat un prieten, spuse Roberta sec.

– O, chiar sper asta!

– Mai bine o duc sus înainte să înceapă să plângă.

– Copiii mici trebuie să plângă, nu-i așa?

– De preferat, nu în public.

Phaedra își coborî vocea.

– Te contrazic. E important să plângă în public, ca să știe cu toții cine e șeful.

Roberta se luptă cu slăbirea bruscă a tăriei ei interioare. Se vedea cu ușurință cum persoanele mai slabe erau seduse de farmecul fetei.

– N-ai mai spune asta dacă ai auzi-o urlând, răspunse ea rece, iar apoi ieși în antreu.

Îndreptându-se spre scară, Roberta observă o geantă de pânză, cu dungi, care cu siguranță că era a Phaedrei și care fusese lăsată la întâmplare pe sofa. Privi împrejur, ca o hoață căreia i se oferea ocazia să fure. Era singură. N-ar fi durat decât o clipă să scotocească prin geanta aceea. Stăpânită de dorința intensă de-a o da în vileag pe fată, Roberta se așeză pe sofa, o puse pe Amber pe genunchi și-și strecură mâna în geantă. Începu să caute și dădu peste un mănunchi de chei, un carnețel, ruj, hârtii, un ambalaj de ceva dulce și Dumnezeu știe ce altceva, până când degetele pipăiră suprafața dură a unui iPhone. Îl scoase repede din geantă și apăsă pe butonul de sus. Ecranul se lumină, iar Roberta icni. Acolo, spre încântarea ei, o propoziție strălucea clar – *Apel pierdut: Julius Beecher*. Auzind voci din salon, băgă repede telefonul înapoi în geantă și urcă scările în fugă. Nu era o dovadă, dar era un fir. Julius Beecher și Phaedra puneau ceva la cale, iar Roberta era hotărâtă să afle ce anume.

O clipă mai târziu, David o însoți pe Phaedra în sufragerie, unde o friptură de vită la cuptor și o budincă de Yorkshire așteptau pe bufet.

– Trebuie să prinzi puteri dacă o să fii convocată, spuse el răutăcios.

Phaedra râse.

– Nu crezi că ești un pic cam aspru? Roberta are dreptate. Femeia abia și-a pierdut fiul. N-o plânge ea în public, dar ar fi supraomenesc să nu plângă în sufletul ei.

El o privi încruntat.

– Nu m-am gândit niciodată...

– Uneori, oamenii se încrâncenează să-și ascundă adevăratele sentimente, nu doar de ceilalți, dar și de ei înșiși. Pun pariu că bagă totul sub preș, ca să nu trebuiască să sufere. Problema e că, în felul ăsta, bunica ta suferă și mai mult, pentru că ține totul în ea.

David se strâmbă.

– Nu-mi place deloc să aibă dreptate Roberta în vreo privință.

– N-o placi, așa-i?

– E atât de evident?

– Atunci când sunteți cu toții laolaltă, atmosfera din casa asta e de-a dreptul șocantă.

– Roberta mă enervează teribil!

– Probabil că asta se întâmplă fiindcă ea crede că niciodată n-o ascultă nimeni.

– Am face-o, dacă ceea ce spune ar fi logic.

– N-ar trebui s-o faci să se simtă ca o străină! spuse Phaedra așezându-se și punându-și șervetul pe genunchi. Uite, data viitoare când simți nevoia s-o pui la respect, fă opusul. Am observat că, de obicei, funcționează.

El trase scaunul de lângă ea și se așeză.

– Adică să spun ceva drăguț?

– Da, să vedem ce se întâmplă.

– Îmi ceri foarte mult, Phaedra.

– Așteptările sunt mari de la cei care primesc mult.

– O să încerc, promise el. Dar o fac numai pentru tine.

Zâmbetul ei îi umplu sufletul de exaltare.

– Mulțumesc.

Roberta reveni, aducând cu ea un monitor pentru copii, și îi anunță că Margaret încă dormea.

– Sforăie? întrebă Tom.

Roberta clătină din cap indignată.

– E liniștită ca un șoricel.

– Asta e o contradicție de termeni, râse Tom.

Roberta se aplecă să bage monitorul în priză, iar apoi scoase un oftat prelung și jalnic.

– Doamne, urăsc sfârșiturile de săptămână când Kathy își ia liber!

– Kathy e bona voastră? întrebă Phaedra.

– Da, nu știu ce m-aș face fără ea.

– Mie mi se pare că te descurci foarte bine.

– Amber îmi umple toată ziua și nu-mi mai lasă nici o clipă pentru mine.

– E o fetiță foarte cuminte, spuse Phaedra.

– Așa e, încuviință Roberta. Plânge rareori.

– Știe că n-are de ce, pentru că mama ei pur și simplu n-o s-o bage în seamă, spuse Tom.

– Asta este exact ceea ce trebuie să facă o mamă, interveni David, făcându-i cu ochiul Phaedrei.

– Cum de știi *tu* dintr-odată atâtea despre copii? întrebă Roberta, așezându-se la masă.

– Nu știu, dar presupun că tu faci ceea ce trebuie. Amber e un copil fericit. Asta

spune multe, conchise David.

Roberta își turnă un pahar de apă.

– Ei bine, nu știu dacă fac sau nu ceea ce trebuie, dar pot să spun cu certitudine că mă străduiesc.

– Iar asta e suficient, adăugă David vesel.

– Mă iei cumva peste picior, David?

– Nu, răspunse el, ridicând inocent din umeri.

Entuziasmul lui David o puse în încurcătură pe Roberta, așa că ea schimbă subiectul.

– Cum ți s-a părut Fairfield, Phaedra? întrebă ea.

– E un oraș adorabil! Am fost cu Antoinette la biserică și pe urmă am umblat prin magazine.

– Încă n-ai văzut ferma, spuse David.

– Nu cred că vrea să vadă ferma, îl contrazise Roberta. Nu pot să cred că o fată ca Phaedra ar fi interesată de tractoare și de pătule.

– O fată ca mine? repetă Phaedra. Ce anume *e* o fată ca mine?

– Păi, pur și simplu, nu pari a fi genul, cu ghetele alea de oraș și cu dresurile de pe tine.

– O, genul de fată de la țară, vrei să spui?

– Da, exact asta vreau să spun.

– Poate că ar fi trebuit să port un costum de tweed.

– N-aș spune că trebuie să mergi chiar atât de departe, răspunse Roberta, trăgând aer pe nări. Dar, îmbrăcată așa, o să sperii fazanii!

– *Tu* ești genul de fată de la țară?

– Nu, spuse Roberta izbucnind în râs, de parcă însăși ideea era revoltătoare. Eu sunt fată de oraș!

– Atunci, mă judeci după standardele tale. Ceea ce e în regulă. Majoritatea oamenilor se grăbesc să presupună că toți ceilalți sunt ca ei. Dar trebuie să te corectez, eu iubesc viața la țară și sunt mai fericită aici decât în orice oraș sau metropolă. Mi-ar plăcea să mi se arate ferma, adăugă ea întorcându-se spre David. Chiar insist să mă duci în după-amiaza asta!

– Dacă insiști, nu te pot refuza, răspunse el. Apoi, amintindu-și de înțelegerea pe care tocmai o făcuse cu Phaedra, adăugă: Roberta, poate că tu nu te consideri o fată de la țară, pentru că ești foarte sofisticată și urbană, dar te adaptezi foarte bine. N-ai pe tine nici măcar o haină la întâmplare, ești mereu perfect asortată!

– David, am impresia că mă iei peste picior, spuse Roberta pe un ton sever.

– Deloc! Vorbesc sincer. Ești unul dintre acei oameni care arată de parcă ar fi făcuți pentru un loc anume, indiferent care e acela. Nu crezi?

– Mă străduiesc, desigur.

– Asta e, vezi? Nu te iau peste picior. Josh e norocos să aibă o soție cu care poate merge oriunde, știind că n-o să-l facă de rușine. Aparențele sunt importante pentru Josh.

– Ce-ai spus despre mine? îl întrerupse Joshua.

– Spun doar că ești norocos să fii însurat cu Roberta.

Tom își înăbuși un chicotit, Antoinette păru derutată, iar Rosamunde privi gura Robertei, care zvâcnea într-un zâmbet vag. Phaedra fu încântată să vadă că David nici nu clipi.

– Ai dreptate, spuse Joshua. Chiar *sunt* fericit că o am.

Roberta păru încurcată.

– Mulțumesc, Josh. E foarte drăguț din partea ta. Iar acum, haideți să vorbim despre altceva! Nu sunt obișnuită să primesc atâta atenție pozitivă! S-ar putea să mă obișnuiesc cu asta și pe urmă s-o cer tot timpul.

Toți cei din jurul mesei râseră. De data asta, râse și Roberta împreună cu ei.

După masa de prânz, Antoinette se duse la etaj ca să-și verifice soacra. Călcă în vârful picioarelor și întredeschise ușa camerei. Era întuneric înăuntru și nu se auzea nici un zgomot. Antoinette aruncă o privire, dar Margaret era întoarsă cu spatele, așa că nu putu vedea dacă respira sau nu. Preț de o secundă cumplită, se temu că ar fi putut să fie moartă. Păși încet pe covor și ocoli patul. Margaret era întinsă pe o parte, cu ochii închiși, dar Antoinette își dădu seama, după mișcarea ritmică a pieptului ei, că respira.

Tocmai voia să iasă din cameră, când bătrâna doamnă se trezi.

– Tu ești, George?

Lui Antoinette i se strânse inima.

– Margaret, eu sunt, Antoinette, spuse ea revenind lângă pat.

– Am crezut că ești George.

– Nu, îmi pare rău. Doar eu.

– George a murit, nu-i așa? Am uitat.

– Mi se mai întâmplă și mie. Mă trezesc și mă gândesc că totul e așa cum ar trebui să fie. Pe urmă, pe măsură ce-mi vin în fire, îmi dau seama că nimic nu mai e în regulă și că n-o să mai fie niciodată.

– Dar Phaedra e aici?

– Da, e jos.

– Adu-o la mine. Vreau s-o cunosc.

– Ești sigură?

– Bineînțeles că sunt sigură. Sunt unica din familie care n-a cunoscut-o și, de drept, *eu* ar fi trebuit să fiu prima.

Antoinette ieși din cameră, ușurată că nu era nevoie de ea. Margaret păruse atât de inofensivă în timpul somnului, încât lui Antoinette aproape că îi fusese milă de ea. Însă după ce se trezise, bătrânul dragon devenise la fel de feroce ca întotdeauna. Biata Phaedra! Antoinette spera că David o pregătise.

– Și-a revenit, spuse Antoinette, intrând în salon.

– Sunt atât de ușurată! exclamă Rosamunde. Am fost foarte îngrijorată. Dacă a stat atât de liniștită, chiar n-a fost în apele ei.

– Ei bine, acum nu mai e liniștită și s-ar putea să regreți că te-ai simțit ușurată, o anunță Antoinette. Phaedra, vrea să te vadă.

– Desigur, spuse Phaedra binevoitoare, ridicându-se în picioare.

– În caverna vrăjitoarei cu tine! strigă Tom.

– Nu te lua după Tom, Phaedra. O fi ea un pic cam aspră, dar are inima la locul ei, spuse Roberta.

– Nu sunt îngrijorată. Bineînțeles că vrea să mă cunoască. De fapt, mă bucur foarte mult.

– N-ar trebui să merg și eu cu ea? își întrebă David mama.

– Margaret n-a cerut să fii și tu de față, răspunse Antoinette.

– Da' tu ce ești, umbra ei? întrebă Tom.

– Mă simt responsabil, răspunse David. Eu am convins-o pe Phaedra să vină și să stea la noi. M-aș simți foarte prost dacă primește vreo mustruluială din partea

bunicii.

– De ce ar primi? întrebă Roberta.

– Ai dreptate, de ce? răspunse David. Tu te înțelegi cu ea extrem de bine, nu văd de ce nu s-ar înțelege și Phaedra.

David îi zâmbi Robertei, care îl privi cu suspiciune.

– E chiar o drăguță în adâncul sufletului, adăugă Roberta.

– Nu mă îndoiesc de asta, spuse David. Nici unul dintre noi n-a încercat vreodată să-i înțeleagă sufletul.

– Acum ar fi momentul potrivit să începeți. Are nevoie de familia ei mai mult decât oricând.

David ascultă, așa cum îl sfătuise Phaedra să facă. Spre surprinderea lui, constată că, cel puțin în acea împrejurare, Roberta avea logică.

Phaedra urcă scările în urma lui Antoinette. Privi peretele pe care garnitura de bijuterii cu safire și diamante strălucea din tabloul pictat în ulei.

– Ai o casă frumoasă, spuse ea.

– După ce m-am măritat cu George, am locuit în casa care, prin tradiție, îi aparținea lui Margaret în calitatea ei de văduvă a lordului, tatăl lui George. Acum, ea locuiește acolo. E o casă frumoasă, în stil Queen Anne, luminoasă și aerisită, cu ferestre mari și cu tavane înalte. Acolo nu există astfel de portrete prăfuite și tot felul de nimicuri adunate de-a lungul generațiilor. Trebuie să recunosc că am preferat să locuiesc în casa aceea. Am avut sentimentul că îmi aparținea. Nu simt că această casă îmi aparține. Eu sunt doar cea care are grijă de ea, asigurându-mă că toate lucrurile astea deosebite rezistă, ca să fie moștenite cândva de către viitoarele generații de Framptoni. După ce ne-am mutat aici, nu mi s-a permis să fac nici o modificare. Mi-ar fi plăcut enorm să schimb sufrageria și să redecorez salonul. Singura încăpere din casă pe care am redecorat-o a fost dormitorul nostru. Cred că e important să faci căminul tău dintr-o casă. Nu poți trăi într-un muzeu. Dar George era conștient de moștenirea lui și a insistat ca asta să rămână neschimbată. Acum, că el s-a dus, aș putea face orice îmi trece prin minte cu ea, dar n-am s-o fac. Lui George nu i-ar fi plăcut, spuse Antoinette însoțindu-și vorbele de un râset trist. Am s-o păstrez exact așa cum e, în amintirea lui.

– Trebuie să te gândești la tine, Antoinette.

– Nu pot schimba obiceiurile de o viață.

– Poți schimba un obicei oricând vrei, stărui Phaedra, zâmbind. Trebuie doar să-ți depășești temerile, iar asta nu e chiar atât de greu, dacă te ambiționezi.

– Nu m-am gândit niciodată...

– Tu ai trăit pentru George, însă acum el nu mai e aici, așa că trebuie să trăiești pentru tine. Trebuie să faci toate lucrurile pe care ai vrut să le faci pe când ai fost măritată, dar pe care n-ai putut să le faci fiindcă erai o soție și o mamă bună. Dar nu ești nici una, nici alta. Tu ești *tu*. Acesta e momentul perfect să faci ceva pentru propria-ți plăcere egoistă, altfel o să te rătăcești printre amintiri și îndatoriri și s-ar putea să nu te mai regăsești niciodată.

– Nu sunt sigură că Margaret s-ar bucura dacă aș face schimbări în casa asta.

– Ai întrebat-o vreodată?

– Nu. Însă ea n-a schimbat absolut nimic câtă vreme a trăit aici.

– Dar e locul *tău* și *tu* trebuie să trăiești în el! Cred că George ar avea altă părere acum, că e spirit. Lucruri care păreau atât de teribil de importante pe când era aici, nu mai au nici un fel de importanță acum, fiindcă lucrurile materiale au valoare

doar în lumea noastră materială. Sunt sigură că el o să fie încântat de indiferent ce alegi tu să faci, atâta vreme cât asta te face pe tine fericită și nu le face nici un rău celorlalți.

– Ești tu foarte sigură că el e în... în *spirit*.

Cuvântul acela i se păreau ciudat lui Antoinette.

– O, eu știu că e! o asigură Phaedra pe un ton în care nu se simțea nici pic de ezitare.

Antoinette se opri chiar în fața ușii dormitorului lui Margaret și oftă:

– Mi-aș dori să am și eu convingerea ta.

– O s-o ai, dacă vrei. Pur și simplu, concentrează-ți mintea la ceva frumos, ca, de pildă, la o floare sau la stelele de pe cerul nopții, și o să ai sentimentul a ceva mai mare decât tine însăți.

– Chiar așa? Atât de ușor să fie?

Phaedra dădu din cap în semn că da.

– Chiar atât e de ușor!

Phaedra era atât de convingătoare, încât Antoinette își dădu seama că era pregătită să încerce.

Capitolul 11

Phedra ciocăni la ușă.

– Intră! strigă Margaret.

Antoinette ezită, în timp ce Phaedra intră și închise ușa în urma ei. Simți un val de neliniște, ca și cum ar fi putut-o pierde pe Phaedra lăsând-o să pătrundă în ghearele lui Margaret. Rămase locului preț de o clipă, ascultând prin lemnul ușii, însă glasurile erau atât de scăzute, încât nu auzi nimic în afară de bubuitul propriei inimi îngrozite.

Margaret aprinsese veioza de pe noptieră, dar draperiile erau încă trase în fața ferestrei.

– Dă-le la o parte, te rog, ca să te pot vedea mai bine, ceru Margaret, sprijinindu-se mai drept de perne.

Phaedra făcu ceea ce i se spusese. Lumina se revărsă în cameră, transformând atmosfera apăsătoare într-o baie de soare. Phaedra se întoarse spre bătrâna din pat. Margaret Frampton era rotofeie și ciufulită precum o găină grasă, așezată pe cuib. Tristețea îi făcuse colțurile gurii să i se lase în jos, iar ochii ei cenușii, spălăciți, erau sticloși și congestionați. Phaedra fu cuprinsă de un surprinzător val de compasiune, pentru că era ușor de văzut că mama lui George era un ghem solid de întristare.

Privirea formidabilă a lui Magaret o studie, însă Phaedra nu și-o feri pe a ei. Acel mic act de sfidare îi câștigă admirația lui Margaret, fiindcă bătrâna doamnă era obișnuită ca oamenii să se facă mici în prezența ei.

– Ei bine, *asta* e moștenită de la mine, spuse ea, triumfător. Vino mai aproape, o îndemnă ea pe fată, bătând cu palma în saltea, iar Phaedra se așeză. Da, și eu am fost frumoasă cândva, exact ca tine. Totul e în ochi, să știi. Ai niște ochi superbi.

– Mulțumesc.

– Nu, tu i-ai moștenit de la mine, fără îndoială.

Margaret și Phaedra râseră, mai mult de ușurare decât de bucurie.

– Vă simțiți mai bine? întrebă ea.

– Trebuia doar să mă întind un pic. Presupun că Antoinette a crezut că o să mor.

– Păi, a fost îngrijorată.

– Uneori, am impresia că ar prefera să dispar din viața ei.

– Sunt sigură că nu e așa, nu în adâncul sufletului ei.

– Of, să știi că sunt o pacoste! Pe când trăia George, obișnuiam să vin aici tot timpul. El a fost unicul meu copil și am fost foarte apropiați. Soțul meu a murit

acum mult timp, așa că vreme de ani și ani am fost doar eu și George. Dar acum, că el s-a dus, îmi dau seama că am nevoie ca traiul printre ai lui să-mi distragă atenția. Fairfield Park a fost căminul meu aproape toată viața, mă-nțelegi. Antoinette trebuie să fie enervată la culme văzându-mă că vin zilnic aici. Semăn un pic cu un porumbel voiajor. Veneam pentru George, însă acum... nu știu, murmură ea, părând derutată, iar vocea i se stinse. Sunt retrasă aici...

– Camera asta e foarte frumoasă, spuse Phaedra cu entuziasm, plimbându-și privirea peste tapetul și cuvertura albastre, înflorate.

– Îmi place albastrul. E foarte odihnitor, nu crezi?

– Albastrul poate fi o culoare rece, dar aici pare să fie cald. Nu e rece deloc.

– Casa asta se păstrează caldă foarte greu, pentru că e atât de mare. Câtă vreme am trăit aici, n-am simțit frigul. În copilărie, George obișnuia chiar și iarna să alerge prin casă îmbrăcat în bluze cu mânecuțe scurte. Dar acum simt frigul. E vârsta, mă tem. N-ai cum să i te opui. Nu cred că mai am deloc energia să mă opun.

Oftă, părând puțin pierdută preț de o clipă, ca și cum mintea i-ar fi luat-o într-o direcție necunoscută.

– Dacă te opui, devii doar nefericit, spuse Phaedra cu înțelepciune. Doar prin acceptare și eliberare îți găsești pacea.

Privirea lui Margaret se mâhni.

– Mi-e cumplit de dor de George, tot timpul, dar trebuie să-l las să plece, fiindcă, dacă nu mă eliberez de această durere, o să continui doar să fiu nefericită, iar asta n-o să-l aducă înapoi.

Phaedra observă că gura bătrânei doamne zvâcni, ca o mică fisură a unui mare stăvilar.

– Am fost azi la mormântul lui și am pus pe el un buchet de narcise, spuse fata. Știu că George nu e acolo, înăuntru, dar m-am simțit bine să-l pomenesc și să simt că *făceam* ceva. N-am nevoie să-i vizitez mormântul ca să mă simt aproape de el. E tot timpul în preajma noastră, sunt sigură. Dar am avut nevoie să văd unde i se odihnește trupul, pentru liniștirea propriei conștiințe și ca să capăt sentimentul sfârșitului unei etape. Trebuie să accept că s-a dus și să-l las să plece.

Contracțiile gurii lui Margaret deveniră mai intense. Brusc, o prinse pe Phaedra de braț și o privi fix, cu ochi mari și înspăimântați.

– E inima mea, din nou! Cred că fac un atac de cord, icni ea.

Dar fierbințeala care se ivise iarăși în adâncul abdomenului îi ocoli inima și-i ajunse în gât, unde începu să se rostogolească, de parcă ar fi încercat cu disperare să găsească o cale de ieșire. Margaret rezistă, încordându-și mușchii gâtlejului și ținând fierbințeala în ea, de teama a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi eliberat-o. Phaedra o privi pe Margaret cu îngrijorare, iar chipul acesteia din urmă se făcu roșu ca racul. Apoi, exact în clipa în care Phaedra era pe punctul să sară în picioare și să dea alarma, Margaret scoase un vaiet puternic, iar tot corpul i se cutremură din pricina suspinului uriaș care făcu să țâșnească afară jalea dinlăuntrul ei.

Phaedra recunoscu acea durere copleșitoare și o cuprinse în brațe pe bătrâna doamnă. Margaret nu se trase înapoi. Fisura din stăvilar era acum o genune larg deschisă, prin care durerea femeii se revărsa precum un torent. Suspina, ofta, iar lacrimile i se rostogoleau printre brazdele pe care vârsta i le săpase în piele. Părea îngrozită, ca și cum o asemenea eliberare a emoțiilor ar fi fost o noutate deloc binevenită și destul de înfricoșătoare.

– E în regulă să plângeți, spuse Phaedra, simțind și ea cum lacrimile îi înțepau

ochii. Acum mă faceți și pe mine să plâng. Dar e în regulă. O să plângem amândouă.

Ea zâmbea pe măsură ce Margaret se potolea încetul cu încetul, trupul continuând să-i tremure după marele șoc. Phaedra se trase înapoi, dar își păstră o mână pe brațul ei, continuând s-o liniștească.

– Doamne sfinte! exclamă Margaret, găsind o pauză între două respirații sacadate. Nu știu ce-i cu mine astăzi!

– Lady Frampton...

– Cred că, după un asemenea spectacol penibil, îmi poți spune „Margaret".

– Ei bine, Margaret, nu trebuie să-ți fie rușine! Ești o mamă care și-a pierdut unicul copil. Știu că e foarte britanic să ții totul în tine, dar nu e sănătos. Și nu e normal. Există un motiv pentru care am fost înzestrați cu lacrimi și cu capacitatea de a plânge. Asta ne eliberează de tensiune și ne ajută să ne vindecăm. Cum ne-am putea vindeca dacă nu recunoaștem că suferim?

Bătrâna doamnă se uită țintă la Phaedra, surprinsă.

– Draga mea copilă, nu știu de la cine ai moștenit înțelepciunea, fiindcă George n-a fost niciodată înțelept, așa cum ești tu.

– Nu sunt înțeleaptă, Margaret, doar că mă pricep și eu un pic la nefericire.

Margaret miji din ochi.

– Știi, am sentimentul că ție pot să mă confesez, Phaedra, spuse ea făcând o grimasă și coborându-și privirea către mâini. Azi am văzut mormântul lui George pentru prima oară. N-am îndrăznit să merg acolo până acum. N-am putut suporta să-l văd. N-am putut vedea pământul afânat și n-am putut face față gândului că sicriul lui... toate astea însemnau prea mult pentru mine!

– E bine că ai fost la mormânt. Ți-ai luat rămas-bun. Acum poți face primul pas ca să ieși din doliu.

– Mă doare sufletul, spuse Margaret punându-și mâna pe inimă.

– Știu asta.

– Antoinette plânge tot timpul. Sunt atât de necăjită că eu nu pot!

– Acum poți, răspunse Phaedra privind cum acea femeie încordată se relaxa treptat și încercând un sentiment de mândrie fiindcă ea o ajutase să facă asta.

– Spune-mi, Phaedra, tu ai vreo bunică?

– Nu. N-am.

– Dar mama ta?

– E în Canada. Nu suntem apropiate.

– Deci, George a fost unica ta familie?

– Îți poți imagina cât de fericită am fost atunci când l-am găsit și cât de mult m-am bucurat în tot timpul în care ne-am înțeles atât de bine, spuse Phaedra luminându-se la față, ceea ce o făcu pe Margaret să zâmbească. George mi-a deschis niște perspective minunate! N-aș fi avut curajul să-mi fac albumul dacă el nu m-ar fi luat în toate acele călătorii!

– Da, ești fotograf, nu-i așa?

– Sunt. Îmi place foarte mult să fotografiez viața de la distanță – știi, s-o observ așa cum e ea, fără s-o manipulez. Am început să fotografiez familii și copii, în principal, ca să-mi plătesc facturile. Dar apoi am decis să fac ceva mai aventuros. George mi-a dat ideea.

– Chiar așa?

– Aș vrea să te fotografiez și pe tine dacă îmi dai voie.

Margaret se strâmbă.

– Eu nu sunt fotogenică, deși, în tinerețe, obiectivul mă iubea.

– Ai o față de om puternic, interesantă și plină de contradicții. Cred că o să iasă niște fotografii foarte bune.

– Păi, dacă insiști, fie! Deși, la vârsta mea, n-are rost să fii vanitos, fiindcă poți sfârși prin a fi foarte dezamăgit.

Phaedra râse.

– Nu ești bătrână, Margaret, și ești plinuță, iar asta te face să arăți mult mai tânără. Bătrânele uscate zici că sunt pe jumătate moarte, dacă mă întrebi pe mine.

– O să iau spusele tale drept un compliment.

– Bineînțeles că asta a fost intenția mea.

– Bun, presupun că ar trebui să coborâm. Dacă te țin prea mult aici, ceilalți o să creadă că te-am mâncat în loc de prânz! exclamă Margaret dând deoparte cuverturile. Ești o fată bună, Phaedra, și mă bucur că ne-ai găsit. Deși nu-mi place absolut deloc de Julius Beecher, ăla. Un om îngrozitor de arogant, pus numai pe rele, bănuiesc. I-am spus mereu lui George să aibă grijă cu el, dar fiul meu nu accepta să audă nici un cuvânt rău la adresa lui. Probabil că Julius a făcut treabă bună având grijă de afacerile lui George câtă vreme era el plecat pe te miri unde, relaxându-se. Așa că tu să fii atentă, Phaedra. Omul ăsta nu e de încredere.

– Julius a fost foarte bun cu mine.

– Sunt sigură că a fost, draga mea. Dar, ca bunică, simt că trebuie să te avertizez. Nu e un om onorabil, iar Dumnezeul lui e banul.

– O să țin minte sfatul tău.

– Iar acum, mă duc să mă aranjez puțin. Ce-ar fi să cobori și să le arăți că mai ești încă întreagă? Știu că pot avea încredere că o să păstrezi secretul în privința conversației noastre.

– Ce se petrecere în Vegas, rămâne în Vegas, răspunse Phaedra.

Margaret se încruntă.

– Presupun că așa se spune „da“ în America.

Phaedra coborî, simțindu-se un pic amețită. Din experiența ei de viață, știa că oamenii răi erau oameni nefericiți. Ea încă nu cunoscuse o persoană cu adevărat mulțumită și care să fie haină. Deci, conform acelei reguli, Margaret era de-a dreptul mârșavă. Traversă antreul, unde Bertie și Wooster dormeau pe preșuri, alături de Basil, sentimentul cald de împlinire făcându-i pasul vioi. Se simțea minunat, fiindcă făcuse un lucru bun.

– O, Phaedra! exclamă Rosamunde văzând-o.

– Ești în regulă? întrebă Antoinette, încântată c-o vedea zâmbind.

– Margaret se simte mai bine, anunță Phaedra.

– Și *tu* cum te simți? întrebă Tom, care ședea pe sofaua de lângă șemineu.

– Bine, mulțumesc. E o femeie adorabilă.

Se holbară cu toții la ea, uluiți.

– Ești sigură că vorbim despre aceeași persoană? spuse David.

– Uitați, eu n-o cunosc așa cum o cunoașteți voi, dar a fost adorabilă cu mine.

Se duse și se așeză pe sofa, lângă David.

– Așa le place lor, să se agite, spuse Roberta. Personal, consider că femeia are un suflet foarte blând.

– E doar nefericită, continuă Phaedra. În orice caz, vine jos, și așa o să vedeți cu ochii voștri. Se simte perfect.

– *Sunt* ușurată, declară Antoinette.

– Propun să ieșim cu toții la o plimbare, spuse Joshua. O trezești pe Amber? își întrebă el soția, uitându-se la ceas.

– Ai putea-o duce în cârcă, spuse Roberta.

– Grozav, haideți să fugim până nu apare bunica, îi îndemnă Tom, sărind în picioare.

– Serios, dragule! Eu zic că ești un pic cam răutăcios, îl dojeni Antoinette, dar zâmbi, ca și cum chipul lui ar fi fost făcut din lumină solară.

Când Margaret apăru, tot palidă era, însă spiritul ei belicos se redresase.

– Joshua, vrei să mă duci tu acasă cu mașina? Nu mă simt destul de în putere pentru o plimbare.

– Te-ai odihnit? întrebă Antoinette.

– Phaedra m-a înveselit enorm.

Se întoarse spre nou descoperita ei nepoată și îi zâmbi cald, ceea ce fu o revelație pentru Antoinette.

– Sunt atât de încântată, răspunse Phaedra, simțind ochii tuturor celor din cameră ațintiți asupra ei.

– Sper să faci din locul ăsta căminul tău, continuă Margaret. Ești, fără îndoială, bine-venită în casa mea oricând vrei să evadezi din Londra.

Roberta simți un fior de invidie. Ea și Margaret avuseseră mereu o relație specială.

– Mulțumesc foarte mult. Mi-ar plăcea s-o văd, răspunse Phaedra.

– Atunci, așa să faci. David o să te aducă mâine-dimineață și o să-ți arăt fotografiile din copilărie ale lui George. Era un scump! Iar acum aș vrea să merg acasă. Joshua!

– Te așteptăm, spuse Roberta.

– Nu te necăji, draga mea, n-o să-l reții.

Acestea fiind spuse, Margaret ieși din cameră, strigându-l pe Basil.

După ce se întoarse Joshua, familia o porni pe drumul de pământ care ducea în pădure. Cerul se înnorase și părea că urma să plouă. Un vânt rece sufla printre copacii în care păsările se zbenguiau printre ramuri și în care veverițele își urmăreau propriile cozi. Sezonul vânătorii se încheiase, așa că Bertie, Wooster și Rufus alergau liberi, iar fazanul gras, fără pereche, zbură din lăstăriș, cu aripile scârțâind ca niște balamale ruginite în timp ce se înălța spre cer.

Phaedra mergea alături de David. Îl plăcea foarte mult. Nu semăna cu tatăl lui, dar avea aceeași charismă ce umplea spațiul din jurul lui și care o făcea să se simtă revigorată. Era atrasă de el precum un călător înghețat de focul din căminul unui han. La fel ca George, David o făcea să se simtă în siguranță.

După o vreme, ea recunoscu peisajul, știind că în apropiere era casa lui David.

– Vrei să coacem o prăjitură în după-amiaza asta?

– Nu e cam multă muncă? răspunse el zâmbindu-i larg.

– Pentru mine, nu, îmi place să coc. Tu nu trebuie decât să guști amestecul. Dacă ești foarte cuminte, îți dau voie să lingi castronul.

– Și să mănânc prăjitura.

– O s-o împărțim cu restul familiei tale. Pun pariu că lui Tom îl place checul cu ciocolată, spuse ea, iar apoi îl strigă pe Tom, care mergea între Rosamunde și mama lui: Hei, Tom, îți place checul cu ciocolată?

– E cineva căruia să *nu-i* placă checul cu ciocolată? strigă el înapoi.

– Mie, nu, spuse Roberta, care mergea lângă soțul ei, cu Amber prinsă într-un ham de spinarea lui.

– Atunci, pentru tine facem un chec cu lămâie, spuse Phaedra.

– O, lăsați-mă pe mine, replică Roberta.

– Dar îți place checul cu lămâie? întrebă Phaedra.

– Da, îmi place.

– Ți se pare că arată ca o femeie care mănâncă chec? șuieră David printre dinți.

Phaedra îl ignoră.

– Atunci, n-o să te lăsăm pe dinafară, nu-i așa, David?

– Nu, n-o s-o lăsăm pe Roberta pe dinafară, răspunse David supus.

– Îl poți împărți cu Amber, sugeră Phaedra.

Roberta zâmbi forțat.

– Încearcă să fie amabilă, spuse Joshua, coborându-și glasul. Dă-i o șansă, iubito.

– Nu vreau checul ei! pufni Roberta.

Joshua clătină din cap plictisit.

– Te rog, pot să ling și castronul cu compoziția de lămâie? o întrebă David pe Phaedra.

Phaedra îi zâmbi.

– Da, David, mai mult ca sigur că poți.

Se simțea bine să facă parte din acea familie.

Odată reveniți în bucătăria lui David, Phaedra se apucă să curețe masa din bucătărie. Scoase măsurători, castroane, o spatulă, două linguri de lemn, o linguriță de ceai pentru David și ingredientele pe care Harris le adusese cu mașina din casa cea mare: ouă, niște unt în plus, făină, cacao și praf de copt – lucruri pe care David nu le-ar fi avut niciodată în cămara lui. David se așeză la masă, cu o ceașcă de ceai în față, privind-o cum se învârtea de colo până colo, de parcă ar fi gătit dintotdeauna în bucătăria lui. Ea își pusese șorțul verde al lui Antoinette și avea o expresie hotărâtă pe chip. El se gândi că, probabil, femeile gândeau cu toatele la fel, fiindcă mama lui găsise locuri anume pentru toate tacâmurile, ustensilele și vasele de gătit, iar Phaedra părea să știe din instinct unde le pusese ea pe toate.

Phaedra își strânsese părul la spate într-o coadă de cal, așa că el îi putea vedea acum fața mai bine. Frumusețea ei îi tăia respirația, mai ales pomeții obrajilor, înroșiți ca două prune coapte. O parte din el era în extaz din pricină că ea intrase în viața lui, înflăcărând-o cu entuziasmul și veselia ei, însă cealaltă parte deplângea faptul că n-o putea avea niciodată. El își dădea seama că, în ciuda tuturor piedicilor dintre ei, se îndrăgostea de Phaedra.

– Decât să stai și să te uiți la mine de parcă aș fi extraterestră, ce-ar fi să freci niște unt cu zahăr pudră pentru glazură? îi propuse ea, dându-i un bol și o lingură de lemn. Și nu lingi nimic decât atunci când îți dau eu voie!

– Nu ești o extraterestră, Phaedra, spuse David serios. Ești o femeie frumoasă. Încă nu pot concepe faptul că ești sora mea vitregă.

Phaedra sparse un ou de marginea castronului ei și lăsă conținutul găoacei să cadă, cu o bufnitură înfundată, peste amestecul de făină și zahăr.

– Nici eu. În clipa asta n-am pe nimeni, iar în următoarea, brusc, am o familie.

– Nu-ți poți amâna plecarea la Paris? sugeră el.

Ea începu să amestece în compoziție.

– E doar dincolo de Canal, David.

– Știu, dar noi abia te-am găsit.

– Londra nu e căminul meu.

– Fairfield poate fi căminul tău. Noi suntem familia ta acum. Nu ți-ar plăcea să faci parte dintr-o familie mare?

Ea se opri din amestecat preț de o clipă și zâmbi melancolic.

– Obișnuiam să-i privesc pe prietenii mei și familiile lor și să-mi doresc să am și eu o familie, ca ei. Știi, vechiul clișeu: mamă, tată, un câine sau doi. M-am simțit întotdeauna diferită. În locul din care vin eu, familiile din clasa de mijloc sunt foarte convenționale. Mi-am dorit să fiu ca toată lumea, mărturisi ea în timp ce începu să bată din nou, viguros, compoziția. Însă acum sunt fericită. Îmi place viața mea.

– Nu ești singură?

– Bineînțeles că nu.

David n-o crezu.

– Toată lumea are nevoie de o familie, insistă el.

– Sunt un om matur acum.

– Nu contează ce vârstă ai. Tu ai învățat doar să-ți înăbuși dorința. Amână-ți plecarea la Paris și dă-ne o șansă. Eu cred că ai fi fericită dacă ai rămâne.

Phaedra îi zâmbi larg, așa că el își dădu seama că o cucerise.

– Bate amestecul ăla mai cu forță, iar eu o să mă gândesc la asta.

Ea schimbă lingura de lemn cu un mixer electric, care umplu camera cu huruitul lui.

După ce băgă checurile în cuptor, Phaedra dispăru sus, în dormitorul ei. Închise ușa și se așeză pe marginea patului, privind, neliniștită, în gol. Nu-și imaginase că avea să se simtă atrasă de vreunul dintre fiii lui George. Nici măcar nu pusese asta pe lista posibilităților. Dar nu putea nega faptul că îl plăcuse pe David din clipa în care îl văzuse în biserică. Apoi, atunci când el venise la Londra să o convingă să vină la Fairfield Park la sfârșit de săptămână, îi plăcuseră fiorii pe care el i-i stârnise în stomac și felul în care senzația aceea o însoțise toată săptămâna, alături de nerăbdarea entuziastă de a-l revedea vineri. Doamne, ce ar fi spus George? Dacă ar fi privit-o în acel moment, ce ar fi crezut?

David fusese foarte convingător. Ideea de a avea o familie i se părea foarte seducătoare Phaedrei. Toată viața se simțise singură – o povară pentru mama ei, respinsă de societate pentru că era „sărăntoaca aia de Chancellor“, pasată de colo până colo prietenelor mamei ei, să doarmă la ele ori de câte ori voia maică-sa să-și facă de cap cu amanții ei, sau, și mai rău, târâtă prin vacanțe atunci când mama n-avea altă variantă decât s-o ia cu ea și cu amantul respectiv. Phaedra își amintea verile solitare petrecute pe plajele bătute de vânt, plecată la joacă din proprie inițiativă pentru că maică-sa voia să rămână singură cu un bărbat. Cât de mult își dorise o familie în acele clipe! Acum, când avea șansa de a face parte dintr-o familie mare, ar fi fost o nebunie s-o lase să-i scape.

Coborî din nou și simți că bucătăria era plină de aroma dulce a prăjiturii. David rămăsese la masă, citind ziarele de duminică.

– Miroase a copt, spuse ea luând mănușile și deschizând ușa cuptorului.

Îi învălui un abur fierbinte cu aromă de pandișpan. Phaedra scoase mai întâi tava cu checul de lămâie, iar apoi se aplecă din nou și scoase și checul cu ciocolată.

– Glazura e perfectă, cred că ești de acord cu asta, spuse David ridicând ziarul și dând la iveală bolul cu amestecul lui.

– Trebuie să se răcească înainte să le putem glazura.

– Păi, și ce să facem între timp?

Phaedra își băgă un deget în amestecul de unt cu zahăr pe care David îl frecase până când căpătase o textură omogenă, cremoasă.

– Mmm, ce bun e! Vrei și tu? îl întrebă ea, întinzându-i linguriță.

David luă niște glazură și o băgă în gură.

– E foarte bună, spuse el încântat. Deci, ce ai vrea să faci până când se răcesc checurile?

– Jucăm cărți?

– Bine.

Ea începu să curețe masa.

– Te avertizez, sunt un adversar feroce!

– Ți-am văzut ferocitatea la partida de bridge, mai știi?

– O, atunci doar mă încălzeam.

– Foarte bine, pentru că nu sunt cine știe ce jucător de bridge. Eu dețin în familie titlul de Demon al Vitezei.

– Doar *un singur* titlu în familie? spuse ea râzând.

– Sunt mult mai multe, dar n-o să te plictisesc acum cu realizările mele. Deocamdată, hai să luăm cărțile și să mai facem un ibric de ceai...

– Un ibric de ceai, uau, *chiar* că ești pus pe fapte mari!

– Chiar sunt. Pentru un englez, ceaiul e ca spanacul pentru Popeye.

– Atunci, să vedem dacă ești la fel de mintos pe cât ești de forțos. Împarte cărțile, prietene, sunt pregătită!

Capitolul 12

Antoinette se simțea mai bine. De vineri seara, de la sosirea Phaedrei, Fairfield avusese parte de o infuzie de voioșie cum nu se mai văzuse vreodată pe acolo. De la moartea lui George, o miasmă tulbure persistase în toate încăperile precum o ceață, iar lui Antoinette îi fusese tot timpul frig. Însă acum ea nu mai simțea frigul, iar negura întunecată fusese exilată în unghere, izgonită de firea optimistă și entuziastă a Phaedrei. Fata aceea era ca un înger frumos, iar Antoinette era bucuroasă că, deși George îi fusese luat cu o mână, Phaedra îi fusese dăruită cu cealaltă.

Fata era un miracol. O cucerise pe Margaret. Joshua, Tom și David erau, în mod clar, fermecați de ea. Phaedra avea darul de a crește vibrația oricărei încăperi în care intra, iar cele trei chipuri nerăbdătoare ale lor se întorceau către ea precum florile-soarelui către soare. Nimeni nu era imun la farmecul ei, cu excepția Robertei, care era inflexibilă. Antoinette regreta că George o tăinuise pe Phaedra atât de mult timp, pentru că s-ar fi putut bucura de ea împreună.

Până și doctorul Heyworth o găsise încântătoare. El își dăduse osteneala să le prepare ceai. Pusese pe masă biscuiți și niște chec cu fructe dăruit de un pacient în semn de mulțumire, plus șervete. Poate că, dacă n-ar fi fost Phaedra, nu i-ar fi făcut mare plăcere s-o vadă din nou pe Antoinette în grădina lui. Aceasta din urmă nu-și putea imagina că exista bărbat pe fața pământului care să nu tresalte de bucurie la vederea Phaedrei. Stătuseră mult de vorbă, timpul părând să treacă în zbor. În mod cert, doctorul Heyworth nu se grăbise să le vadă plecate, servindu-le cu ceai proaspăt și cu încă niște felii de chec, ca să le convingă să mai rămână. Checul fusese foarte gustos, iar Antoinette nu-i putuse rezista. Nu fusese niciodată slabă, dar nu pentru că n-ar fi încercat să slăbească. Entuziasmul doctorului Heyworth fusese molipsitor, iar ea îi îngăduise, în mod nesăbuit, să-i mai taie o felie. Urma să regrete faptul că mâncase prea mult, deși nu mai avea un bărbat pentru care să vrea să fie suplă.

George o plăcuse mereu așa cum era. Pe vremea când se cunoscuseră, ea fusese „drăguță“, iar el nu-i ceruse niciodată să se schimbe. Asta nu însemna că el nu se uita după femei. Iubea femeile frumoase și flirta cu toate persoanele de sex feminin cu care intra în contact. Dar Antoinette nu se îndoise niciodată că pe ea o iubea cel mai mult. Un pic de flirt îi făcea plăcere lui George, iar ceea ce-i făcea lui plăcere, îi făcea și ei. Lui îi făcuse plăcere faptul că ea îi dăruise trei fii, și tot plăcere îi făcuse și faptul că ea își dedicase tot timpul creșterii lor. După ce fiii deveniseră bărbați și părăsiseră cuibul, lui George îi plăcuse ca ea să aibă grijă în exclusivitate de el, de soțul ei, și de căminul lor. Astfel, el avusese mereu la braț o soție fermecătoare și se

bucurase de o primire călduroasă ori de câte ori revenise acasă.

Antoinette știa că George n-ar fi fost fericit să stea pe lângă casă, pentru că era mult prea energic și dornic de experiențe, așa că ea acceptase acea viață fără să se împotrivească. Era atât de obișnuită cu asta, încât nu realizase că și-ar fi putut pune anumite probleme decât în momentul în care Phaedra îi spusese că era timpul să se gândească și la ea. Nu se mai gândise la ea însăși de atâta vreme, încât nici nu mai știa ce credea cu adevărat despre una sau alta. Dar posibilitatea de a face ceva cu totul egoist îi dădea un mic frison de încântare. Sentimentul acela că putea face o obrăznicie, cum ar fi fost să chiulească de la școală sau să șterpelească niște dulciuri dintr-un magazin. Phaedra o inspirase să privească optimist viitorul. Mai mult decât orice, gândirea pozitivă îi dădea un bine-venit sentiment de control.

– Săptămâna viitoare plec împreună cu Tom la Murenburg, își anunță David familia duminică, la masa de prânz. Doar pentru câteva zile. Trebuie să văd unde a murit tata, înțelegeți, ca să pot merge mai departe.

Margaret îi aruncă o privire istovită.

– Chiar vrei să perpetuezi tragedia?

– Bunico, problema e că, dacă nu merg acolo, n-o să-i pot pune capăt, explică el, părând tulburat.

– Sunt de acord cu Margaret, spuse Antoinette cu glas scăzut. N-ar fi mai bine dacă noi toți am încerca să nu ne mai gândim la asta?

Margaret se îndreptă de spate, surprinsă.

– Ei bine, e o premieră ca tu și cu mine să fim de acord în vreo privință, Antoinette, remarcă bătrâna doamnă zâmbind vag, iar în încăpere se așternu liniștea, pe care apoi Margaret o curmă, spunând pe un ton ridicat: Antoinette și cu mine suntem amândouă de părere că de acum încolo ar trebui să ne continuăm cu toții viețile și să-l lăsăm pe George să se odihnească în pace.

Antoinette își încordă aproape toți mușchii feței, străduindu-se să nu plângă. Gândul renunțării la George era cumplit.

– Eu doar așa o să-mi găsesc liniștea, insistă David, iar apoi privirea i se opri la Phaedra. Cum tu ești sora noastră, ai vrea să vii cu noi?

Phaedra păru stânjenită.

– Eu? Ești sigur?

– De ce n-aș fi sigur? întrebă David. Ai dreptul să mergi acolo la fel de mult ca și noi. El a fost și tatăl tău.

Ea își coborî privirea.

– Dacă ești sigur că n-aș fi în plus, chiar mi-ar plăcea să vin.

– Nu-mi imaginez cum ai putea fi în plus, Phaedra, interveni Margaret pe când Harris tocmai revenea, aducându-i un pahar de vin de Xeres. Băieții ar fi nespus de bucuroși să mergi cu ei. Deși nu prea sunt de acord cu planul lor.

– Atunci, așa rămâne, spuse Tom vesel, ridicându-și paharul pentru ca Harris să i-l umple. Josh, vrei să vii și tu? Roberta?

Din tonul lui se ghicea limpede că spera ca ei să refuze. Antoinette își dori foarte tare ca Harris să nu-i umple lui Tom paharul până la buză.

– Eu am programul foarte plin săptămâna viitoare, răspunse Joshua. N-aș avea cum să las totul baltă, și la fel și Roberta, nu-i așa, iubito?

– Da, mă tem că agenda mea e foarte plină, confirmă Roberta. Oamenii fac

programări cu multe luni înainte.

– Atunci, așa rămâne. Mă întreb care e starea stratului de zăpadă. Să verific pe internet? N-ar fi grozav dacă am avea zăpadă din plin?

Tom își scoase iPhone-ul din buzunarul de la piept.

– După masă, Tom, spuse Antoinette, observând că Harris, aflat în prag, clătina din cap. Acum, haideți să mâncăm!

Tom sări în picioare, încă având în mână paharul plin cu vin.

– Ce-avem de mâncare?

– Pulpă de miel, răspunse Harris solemn.

– Perfect, preferata mea! Sper ca doamna Gunice să fi făcut suficiente budinci. Mi-e o foame de lup, mai adăugă Tom, fiind primul care traversă antreul și ajunse în sufragerie.

Masa de prânz fu un eveniment surprinzător de vesel. Margaret își revenise în urma crizei neînsemnate din ziua precedentă și părea înviorată după dimineața petrecută împreună cu Phaedra. Era roșie în obraji de la vinul de Xeres și de la plăcerea pe care i-o făcea s-o asculte pe Phaedra imitându-și toți profesorii de la școală. Fata aceea chiar știa cum că transforme situațiile neplăcute în anecdote amuzante. Asta îi făcu și pe băieți să povestească despre vremurile în care fuseseră la școală, amintindu-și de profesori care sufereau de halitoză și de nopțile în care se furișaseră în cămara cu merinde. Chiar și Roberta li se alătură și râseră cu toții la povestirile ei. În acel moment rar de armonie în familie, Antoinette crezu cu sinceritate că totul avea să fie bine.

După masa de prânz, Antoinette o rugă pe Phaedra s-o însoțească în dormitorul lui George.

– N-am avut curajul să intru până acum. Cred că aș reuși mai bine să-i sortez toate lucrurile dacă o facem împreună, explică ea.

Numaidecât, Phaedra se simți tulburată.

– Nu crezi că asta e ceva ce ar trebui să faci singură, sau împreună cu fiii tăi? Vreau să spun că ai nevoie de timp ca să-ți amintești de el, fără să fie nevoie să te îngrijorezi din pricina altcuiva.

– Nu, vreau să fii și tu lângă mine. Am nevoie de suport moral.

Phaedrei nu-i reuși mai mult decât un zâmbet slab.

– Bine, dacă insiști.

Antoinette o privi cu afecțiune maternă.

– Știu că ți-e și ție puțin teamă. E în regulă. O s-o facem împreună, o liniști ea pe Phaedra, care inspiră adânc și o urmă pe scări. George păstra totul, continuă Antoinette. Nu-i plăcea să arunce nimic. Eu arunc totul. Urăsc dezordinea și urăsc să adun toate fleacurile. Dar George avea sertare pline cu tot felul de chestii cu valoare sentimentală, pe care le păstrase de-a lungul anilor. Pur și simplu nu le pot tria pe toate de una singură. Jumătate din mine vrea să ia un tomberon mare și să arunce totul, ca să nu mai fie nevoie să mă uit la ele, însă cealaltă jumătate e îngrijorată că s-ar putea să-i scape ceva important. Adevărul e că nu pot crede cu adevărat că el nu se mai întoarce. Trierea lucrurilor lui e ceva atât de definitiv, ca și cum aș accepta faptul că el a murit! Nu mă simt pregătită să fac asta.

– Atunci n-o face, Antoinette, decât în momentul în care o să te simți mai puternică.

– Nu, trebuie s-o fac acum. George nu se mai întoarce. Trebuie să accept ideea, altfel o să rămân blocată în starea asta oribilă.

Rămaseră o clipă în fața camerei lui, luptându-se cu sentimentul brusc de pierdere pe care nici toată buna dispoziție sau stoicismul din lume nu l-ar fi putut anula. Antoinette trase aer pe nări, ca și cum și-ar fi adunat tot curajul de care era în stare, iar apoi apucă zăvorul și deschise ușa. Înăuntru mirosea a bărbat: puțin condimentat, parcă a santal, și totuși atât de unic a George. Aerul în sine vibra de prezența lui, ca și cum el ar fi fost acolo împreună cu ele, umplând spațiul din jur cu puternica lui charismă. Și totuși camera era goală, în afară de hainele lui, aruncate la întâmplare pe patul dublu, mare, pe scaune și pe divanul de sub una dintre ferestre. Tipsii de argint puse la întâmplare pe masa de la capătul patului și pe scrinul înalt din lemn de cireș din fața celeilalte ferestre, pline cu mărunțiș și cu agrafe de birou, știfturi și cotoare de taloane de îmbarcare, precum și alte nimicuri nefolositoare care făcuseră cândva parte din ceva important. Micile sertare de sub oglinda Queen Anne dădeau pe dinafară de bilete vechi la spectacole de operă, balet, cinema, teatru și chiar de bilete la metroul londonez.

Se simțea și un miros înecăcios, pentru că de la moartea lui George nu se mai făcuse curățenie acolo, iar casa aceea veche strângea o mulțime de praf. Phaedra se duse la fereastra care dădea înspre peluza din față și tresări când văzu în colț, lângă geam, ciorchini de gărgărițe scăldându-se în lumina soarelui.

– Cred că ar trebui să eliberez aceste biete creaturi, tu nu? spuse ea ridicând zăvorul rigid, de plumb, ca să deschidă fereastra.

Observă că mâinile îi tremurau. Împinse gărgărițele afară cu degetele și lăsă aerul proaspăt să pătrundă în cameră. Vântul adia, purtând cu el sunetul delicat și zornăitor al trilurilor de păsări. Phaedra inspiră adânc, înviorată puțin de frumusețea grădinilor scăldate în soare.

– Vino, Antoinette! Privește puțin afară, spuse ea, iar Antoinette i se alătură la fereastră. E atât de frumos, încât aș vrea să rămân aici o clipă și să mă bucur.

Antoinette îmbrățișă cu privirea întreaga priveliște.

– E o zi frumoasă, nu-i așa? spuse ea.

– Probabil că George se uita afară în fiecare dimineață după ce trăgea draperiile. Respira aer proaspăt și se bucura de priveliște. Cu siguranță că i-a plăcut mult aici.

– Așa e. Fairfield a fost mereu căminul lui. Dar, în mod ciudat, a și fugit mereu de locul ăsta.

Phaedra îi aruncă o privire nedumerită.

– Crezi?

– Sunt sigură de asta. N-a petrecut niciodată mai mult de câteva zile la rând aici, după care își lua tălpășița la Londra sau pleca să facă o nebunie, ca, de pildă, să escaladeze Everestul ori să schieze.

– Da, părea un om neliniștit, mereu dornic să-și testeze limitele, încuviință Phaedra.

– Până când s-a prăbușit, adăugă Antoinette cu tristețe.

– N-a vrut să se prăbușească.

– Bineînțeles că nu. Dar dacă îți tot testezi limitele, până la urmă o să le atingi.

Plecară de la fereastră.

– Acum, de unde să începem? se întrebă Antoinette cu un oftat.

Cantitatea de lucruri din cameră era copleșitoare.

– Haide să începem cu sertarele, propuse Phaedra, arătând spre noptiere.

– Să le scoatem și să le punem în mijlocul camerei. Astfel, le triem metodic. O să avem o grămadă cu gunoi și una cu lucruri care au o prea mare valoare

sentimentală ca să le aruncăm – și, scumpo, dacă vrei să păstrezi ceva, te rog să nu-ți fie jenă să-mi spui!

Brusc, Phaedrei i se făcu rău. Își dorea să fie oriunde altundeva, numai nu acolo, gata să umble prin lucrurile personale ale lui George.

– Mulțumesc, așa o să fac, răspunse ea fără vlagă.

Scoase sertarul de sus al scrinului din dreapta și îl puse jos, pe covor. Era plin până sus cu hârtii, fotografii, ținte de tir sau itinerare. Cele două femei scoaseră pe rând conținutul, ambele fiind emoționate la gândul celor ce s-ar fi putut găsi acolo. Dacă el fusese capabil să țină secretă existența Phaedrei, ce altceva ar fi putut ascunde?

– O, acum îmi amintesc de *asta*, spuse Antoinette, arătându-i Phaedrei meniul scris de mână al unui dineu, meticulos decorat cu modele aurii, rozalii și albastre. A fost pentru cea de-a cincizecea aniversare a lui George la Paris, la Moulin Rouge, murmură ea, iar ochii îi scânteiară nostalgic. Ne-am distrat extraordinar. Cred că o să-l păstrez. Și îl puse deoparte, alături de notițele pentru un discurs și de un jurnal alcătuit cu câțiva ani în urmă, în timpul unui safari.

– A ținut o evidență a tuturor lucrurilor. E incredibil, spuse Phaedra gânditoare, scoțând vechi fotografii alb-negru, în care apăreau colegii lui de la Eton și care aveau scris pe verso câte un mesaj personal de la fiecare dintre acei colegi. Mă întreb ce s-a întâmplat cu toți tinerii de atunci. Mă întreb cu câți dintre ei a păstrat legătura.

Antoinette le privi chipurile imberbe.

– Îi recunosc pe câțiva dintre ei. O, Doamne, ce frumos mai era Henry Patterson pe atunci!

– Ce s-a ales de Henry Patterson?

– S-a însurat de două ori și a divorțat tot de două ori, are acum fața stacojie și e gras ca un broscoi. Nu l-am mai văzut de ani buni.

Phaedra râse, simțindu-se un pic mai bine.

– Viața e minunată, nu-i așa? Atâtea capitole diferite, ca viețile însele.

– Ia te uită la asta! exclamă Antoinette. Că tot vorbeam de capitole. *Ăsta* e un capitol despre care eu nu știu nimic. Tare secretos mai era George!

Studie cu atenție o fotografie, iar pe frunte îi apăru un rid adânc. Apoi îi dădu Phaedrei un teanc de fotografii cu George lângă niște ziduri ce arătau ca niște fortărețe și castele în ruină, undeva în deșert. George rânjea golănește, făcând, în mod evident, pe bufonul.

– Par recente, nu-i așa? Vreau să spun că asta trebuie să fi fost făcută anul trecut. Unde crezi că era?

Phaedra le privi cu atenție pe fiecare. La început, nu spuse nimic. Antoinette îi observă paloarea și ochii i se umplură din nou de lacrimi. Era prima fotografie cu George pe care o găsiseră, iar el arăta atât de fericit în ea, având toate motivele să trăiască! Antoinette se bucura din plin de compania fiicei ei vitrege. Era mai ușor atunci când aveai pe cineva cu care să-ți împarți jalea.

– Sunt vechile castele ale Cruciaților, spuse Phaedra în cele din urmă. Probabil că fotografia a fost făcută în Siria sau în Iordania.

Antoinette fu impresionată.

– O, Doamne, de unde cunoști tu despre castelele Cruciaților?

– Ador ruinele, deși preferatele mele sunt cele irlandeze. Probabil că pasiunea asta o am pentru că în Canada n-avem prea multă istorie. Se grăbi să treacă în

revistă fotografiile, iar Antoinette se întrebă dacă nu cumva Phaedrei i se părea prea dureros să zăbovească asupra lor. După ce le văzu o dată, le mai luă încă o dată de la capăt, de data asta, mai lent. Culoarea îi reveni în obraji, iar mâinile încetară să-i mai tremure.

– Sunt uluitoare, nu-i așa? spuse Phaedra. Când te gândești că aici au locuit oameni acum nouă sute de ani! Cred că asta e Shobak, în Iordania, spuse ea în timp ce îi înapoia fotografiile lui Antoinette. Shobak e faimos și incredibil de frumos.

– De ce nu păstrezi și tu una sau două?

– Pot?

– Desigur. Am atâtea! E ciudat, însă uneori mă gândesc că George a mai avut o viață, una cu totul diferită de cea pe care am împărțit-o cu el. Mie nici măcar nu mi-a spus vreodată că a fost în Iordania. Găsești că e ciudat? întrebă ea ridicând din umeri. Iar eu credeam că îl cunoșteam atât de bine...

– Nu cred că știm cu adevărat vreodată pe cineva, răspunse Phaedra. Nu sunt sigură nici măcar dacă ne cunoaștem pe noi înșine.

– Îl înțelegeam că avea nevoie să petreacă timp singur, să știi, continuă Antoinette.

– Nu crezi că se simțea vreodată singur?

– Nu, își făcea prieteni oriunde mergea, iar, în același timp, avea o latură de lup singuratic. Avea nevoie de clipele lui cu el însuși.

– Nu te-ai simțit niciodată dată deoparte?

– Deloc. Eram atât de ocupată aici, la Fairfield, și la Londra! Sincer vorbind, George era atât de exigent, încât mă bucuram că aveam parte de odihnă în perioadele în care el lipsea de acasă, se confesă Antoinette, iar apoi fața i se crispă, încruntată. Mă rog, poate că m-am simțit un pic dată deoparte, dacă tot ai adus vorba despre asta, continuă ea în timp ce-și ștergea nasul cu batista. Cred că uneori te obișnuiești atât de mult cu un anumit program de viață, încât nu te mai gândești să-ți pui întrebări despre el. Așa am fost eu cu George. N-am analizat niciodată stilul nostru de viață.

Phaedra îi zâmbi cu blândețe.

– Dar acum o faci.

– Acum o fac, repetă Antoinette, punând fotografiile în teancul pe care intenționa să-l păstreze. Ție ți-a tăinuit existența. Asta m-a făcut să-i pun la îndoială integritatea.

– Of, Antoinette...

– Nu, n-am o părere proastă despre el, doar că nu mai am aceeași siguranță în legătură cu noi ca un cuplu. Mă pot destăinui ție, știu că n-o să le spui băieților. Nu mi-ar plăcea deloc ca ei să creadă că le critic tatăl. Nu fac asta, crede-mă. Mă întreb, doar, ce alte lucruri mi-a mai ascuns, atâta tot, și mă mai întreb de ce n-a avut destulă încredere în mine ca să mi se destăinuie.

– A încercat doar să te protejeze...

– Da, da, dar el mă cunoștea mai bine de-atât. Nu-i stătea deloc în caracter să nu mi se confeseze, înțelegi. Poate că ți-a tăinuit existența din alt motiv... Nu știu din care anume, dar nu pot să cred că a făcut-o pur și simplu pentru că s-a temut că n-o să fiu de acord sau că m-aș fi simțit lezată. El știa că l-aș fi susținut.

– Dacă ar fi trăit, sunt sigură că ne-ar fi făcut cunoștință cândva, sugeră Phaedra cu blândețe.

– Poate că da. Doar că n-a mai avut timp.

Anoinette alungă acele gânduri și reveni la ceea ce făcea. Încetul cu încetul, trecură prin toate sertarele și dulapurile lui George.

– Phaedra, o să te întorci curând? întrebă Antoinette atunci când simțiră amândouă că făcuseră îndeajuns pentru o după-amiază. Chiar am nevoie de tine. Mai sunt atâtea de făcut și mă simt bine să facem totul împreună, spuse Antoinette zâmbind timid. Tu chiar l-ai înțeles pe George, chiar dacă l-ai cunoscut un timp atât de scurt.

– O să vin oricând ai nevoie de mine. Îmi place să caut prin lucrurile lui, asta mă face să mă simt aproape de el.

– Știi că ai spus că el nu se află în pământ, ci printre noi, ca spirit?

– Da.

– Crezi că acum se află aici?

Phaedra își plimbă privirea prin cameră.

– Sunt sigură că e. Poate că de aceea l-am simțit amândouă atât de puternic în clipa în care am intrat aici.

– Iată un gând liniștitor!

– N-am nici o îndoială.

– Te invidiez. Trebuie să fie frumos să n-ai îndoieli. Ce și-o zice el, văzându-ne scotocind prin toate nimicurile astea pe care le-a strâns?

– Cred că își zice că toate astea sunt doar niște nimicuri. Pentru el, în moarte, lucrurile care au părut foarte importante în viață sunt dintr-odată lipsite de valoare. Acum, suvenirurile astea cu valoare sentimentală contează doar pentru *noi*. El râde, probabil, de câtă importanță le dăm.

– Ca și Safirele Frampton, spuse Antoinette, chicotind. Mie niciodată nu mi-au plăcut prea mult bijuteriile, nu ca Robertei, care e ca o coțofană.

– Nici eu nu mă dau în vânt după bijuterii. Sunt flatată că George mi le-a lăsat mie, dar nu-mi pot imagina că o să le port vreodată. Nu duc genul acela de viață.

– Împodobită cu ele, o să arăți foarte frumos. Safirele îți pun în evidență albastrul ochilor.

– O să mă simt ca un pom de Crăciun.

Antoinette râse.

– Te înțeleg. Nici mie nu mi s-au potrivit niciodată bijuteriile. Am fost mereu prea banală ca să port diamante! Dar tu nu ești banală. Tu strălucești pur și simplu prin tine însăți.

– Ce-ar zice George dacă ne-ar vedea discutând împreună despre Safirele Frampton?

– Cred că ar fi încântat că suntem prietene, spuse Antoinette cu glas șoptit.

Phaedra ridică una dintre fotografiile din teancul ei și studie, gânditoare, chipul lui George.

– Eu cred că în rai nu contează nimic în afară de iubire. Dacă acțiunile unei persoane sunt motivate de iubire, trebuie să fie bune. Eu am venit aici cu sufletul deschis, Antoinette. Știu că n-a fost simplu pentru nici unul dintre voi. Dar sper că acum vă dați seama că nu vreau nimic de la voi.

Antoinette râse.

– Of, Phaedra, scumpo, ai adus o gură de aer proaspăt în familia asta! Dacă George ne privește acum pe toți, nu poate decât să fie fericit.

– Sper, răspunse Phaedra, înfiorându-se.

Capitolul 13

Phaedra se întoarse în Cheyne Row la ora șapte seara, cu sufletul încărcat. Tristețea despărțirii de noua ei familie fusese ușurată de promisiunea celor patru zile pe care avea să le petreacă la Murenburg împreună cu David și cu Tom, precum și de invitația de a reveni la Fairfield oricând dorea. Totuși, nu-i plăcuse că trebuise să plece din casa lui George, ca și cum spiritul lui ar fi fost *acolo*, iar ea l-ar fi părăsit pe *el*... sau să fi fost David cel pe care ar fi dorit cel mai mult să nu-l părăsească?

Cu toții o conduseseră până pe treptele de la intrare și fluturaseră din mâini în semn de rămas-bun. Chiar și Margaret venise la ceai și rămăsese până la ora cinci și jumătate, când Phaedra se ridicase, fără tragere de inimă, să plece. O conduseseră afară, unde David o îmbrățișase cu afecțiune, cuprinzând-o în brațele lui puternice și strângând-o puțin cam prea tare. Ea își ținuse respirația și se trăsese înapoi, dându-și seama că se îmbujorase. Fiorul subit al atracției o luase prin surprindere, iar incertitudinea o amețise de-a dreptul.

Cu privirea plină de îngrijorare, Antoinette o sfătuise să aibă grijă la Murenburg, iar Rosamunde îi sugerase să poarte cască, ceea ce însemna că știa foarte puține despre schiul modern, fiindcă în prezent *toată lumea* purta căști în mod firesc. Dar Phaedra nici nu auzise sfaturile celor două femei. Fusese conștientă doar de prezența lui David, care se afla pe a doua treaptă, privind-o cu o expresie ciudată pe chip. Derutată de surpinzătoarea atracție dintre ei, sărutase repede obrazul rece al Robertei, simțindu-i pometul ascuțit ca metalul, și-și luase rămas-bun de la Joshua, care radiase de plăcere atunci când îl sărutase și pe el. Nu îndrăznise să se mai uite încă o dată la David, dar văzuse cu coada ochiului că el continua s-o privească, cu mâinile în buzunare, cu fața devenită prelungă și serioasă.

Tom decisese să plece odată cu ea. Imediat ce ajunseseră pe șosea, automobilul Aston Martin dispăruse în mare viteză din raza vizuală a Phaedrei, iar ea fusese lăsată doar cu glasul melancolic al lui Sarah McLachlan[7] și cu propriile-i gânduri încâlcite.

Ajunsă din nou acasă, își duse valiza de weekend în dormitor și-și porni telefonul mobil. Chiar pe când intra în baie ca să-și umple cada, telefonul sună. Pentru o clipă, se gândi că poate era David, iar inima îi tresări de bucurie, dar apoi văzu, spre marea-i dezamăgire, numele lui Julius afișat pe ecran.

– Ești acasă? întrebă el fără ca măcar s-o salute.

– Da, răspunse ea.

– Cum a mers?

Ea se așeză pe pat.

– A fost grozav.

– Înseamnă că Roberta nu te-a mâncat de vie?

– Nu chiar, dar a fost foarte neprietenoasă.

– Nu uita că ea are un singur lucru în minte, Safirele Frampton.

– Of, o să i le dau, spuse Phaedra, sfârșită. Sincer vorbind, puțin îmi pasă de bijuteriile alea.

– Ba n-o să faci așa ceva, Phaedra! Sunt ale tale. George ți le-a dat ție și, dacă-i respecți dorința, o să le păstrezi.

– Bineînțeles că îi respect dorința. Dar, dacă asta o să provoace zâzanie între mine și Framptoni, prefer să renunț la safire.

– Nu fi absurdă, Robertei o să-i treacă!

– Mă simt ca o infractoare.

– Să nu te mai aud că spui vreodată așa ceva! George a vrut să aibă grijă de tine. A fost foarte conștient de faptul că avea să moară înaintea ta și a vrut neapărat să se îngrijească de viitorul tău.

– Este o familie foarte cumsecade, spuse ea, visătoare.

– Ia spune, încă te mai gândești să pleci la Paris?

– Bineînțeles că da. Asta nu schimbă lucrurile, Julius. Doar le amână puțin.

– Păcat. Se pare că v-ați înțeles cu toții foarte bine.

– Așa e.

– Atunci, o să mai fii invitată la ei, spuse el râzând pe înfundate. Să nu-mi spui că nu ți-a plăcut să faci parte din familia lor.

– Nu spun. Mi-a plăcut să fiu o Frampton, mărturisiri ea.

– Dar tu *ești* o Frampton, draga mea! exclamă el, triumfător.

– Nu te amăgi, Julius. Eu sunt o Chancellor.

– O să dureze puțin până să te obișnuiești, dar, cu timpul, o să te simți ca o Frampton, crede-mă.

– Plec la Murenburg săptămâna viitoare, împreună cu David și cu Tom.

– Bravo! Un pic de consolidare a relațiilor de familie.

– Mergem să vizităm locul în care a murit George.

– În felul ăsta o să uiți de el, ca să poți merge mai departe.

– Nu cred că o să pot să-l uit vreodată pe George, Julius, spuse ea, simțind cum îi năvălea un val de durere în piept. Sunt atât de derutată!

– Ce-ai zice să cinăm împreună?

– Să cinăm?

– Pari la pământ. Te înveselesc eu. Mâine-seară?

– Păi, eu..., murmură Phaedra, neputând să găsească o scuză.

– Am s-o pun pe secretara mea să rezerve la Ivy. Vin să te iau pe la ora opt? Ce zici?

– În regulă, mulțumesc.

– Facem echipă bună, tu și cu mine. George ar fi foarte fericit să știe că am grijă de tine.

– Chiar n-am nevoie să aibă cineva grijă de mine, Julius. Mi-am petrecut mare parte din viață purtându-mi singură de grijă și m-am descurcat foarte bine.

– Nu la fel cum a vrut George să aibă grijă de tine.

– Banii nu sunt totul, Julius.

– Ei bine, aici greșești. Acum ești bogată și o să descoperi că banii sunt cheia succesului.

Phaedra puse capăt convorbirii și rămase întinsă în pat, uitându-se în gol. Îi era rușine. George îi lăsase o avere, plus valoroasa garnitură de bijuterii, pe care nici măcar n-o voia. Înainte să moară, el o răsfățase, însă darurile lui erau ușor de acceptat atunci când erau oferite de două mâini calde. Acum el era mort, așa că acceptarea lor părea, într-un fel, o dovadă de avariție. Nu era corect să dețină ea Safirele Frampton, și totuși, Julius o făcuse să se simtă nerecunoscătoare în clipa în care ea propusese să i le dea Robertei. De ce acest tam-tam pentru câteva bijuterii de aur cu diamante și safire? Julius *nu* avea dreptate: în marele plan al lucrurilor, banii n-aveau valoare reală. Ea învățase asta urmărind viața maică-sii. Doar iubirea avea valoare, iar ei îi era dor de George din tot sufletul.

Cu toate astea, în scurt timp, gândurile îi reveniră la David. Se ridică din pat și se duse la baie să umple cada. Cât timp aștepta, ea se uită în aparatul foto digital, la fotografiile făcute la casa de piatră de pe deal. Se opri la chipul lui David și simți o căldură bine cunoscută răspândindu-i-se în piept, urmată de un sentiment chinuitor de rușine, care o făcu numaidecât să-l dea deoparte ca pe o jucărie interzisă. George nici nu se răcise bine în mormânt, iar ea simțea deja o dorință interzisă pentru fiul lui mai mare. Se dezbrăcă și intră în apa înspumată, lăsând-o să-i învăluie tot corpul. Poate că n-ar fi trebuit să meargă la Murenburg. Poate că ar fi fost mai bine dacă nu i-ar fi revăzut pe fiii lui George. Dacă își petrecea timpul împreună cu David, ar fi putut da de bucluc, iar de vină ar fi fost doar ea. Trebuia să se întoarcă la Paris și să uite de Fairfield și de familia Frampton. Închise ochii și-și cufundă capul în apă.

Antoinette regretă plecarea Phaedrei, dar era bucuroasă că se împrieteniseră. Într-un singur sfârșit de săptămână, realizaseră mai multe decât ar fi putut spera vreodată. Nu doar că petrecuseră timp împreună, dar chiar se bucuraseră una de compania celeilalte. Dacă ar fi fost binecuvântată cu o fiică, i-ar fi plăcut ca ea să fi fost exact ca Phaedra.

Intră în camera lui George și privi pe fereastră. Cerul era înnorat, doar ici și colo se vedeau câteva crâmpeie de cer senin, pe care străluceau stelele. Își aminti că Phaedra o sfătuise să se concentreze la stele ca să simtă acea putere mai mare decât ea însăși, așa că le privi pe cele apărute printr-o spărtură din nori și se pierdu, pentru o clipă, în spațiul etern de dincolo de ele. Se simți foarte mică, dar, în același timp, undeva în zona pieptului i se înfiripă senzația că simțea o parte din acel misterios infinit, ca și cum ea ar fi fost mai mult decât doar piele și oase, ca și cum ar fi fost parte din nesfârșitul fluviu al vieții.

Momentul de conștientizare fu scurt. După aceea, atenția îi fu atrasă de ceva din grădină. Deși era întuneric, putea distinge niște meri și vârfurile șirului de tei, acei copaci conturându-se pe cerul nopții. Ascultă adierea vântului printre ramuri și-și aminti cum Phaedra și-l imaginase pe George admirând în fiecare dimineață acea priveliște, pe când trăgea draperiile. Era adevărat, George iubise domeniul Fairfield și, asemenea unui porumbel voiajor, își punctase viața, ori de câte ori putuse, cu sfârșituri de săptămână petrecute acolo. Și totuși fusese neliniștit, ca și cum ar fi așteptat mai multe de la căminul lui și ar fi fost dezamăgit. Ca și cum, poate, *ideea* de cămin ar fi depășit realitatea.

Antoinette se gândi la Margaret și la genul de mamă care fusese ea. Nu își exprimase în mod direct afecțiunea, dar Antoinette era sigură că ținuse enorm la

George, care, la urma urmei, fusese unicul ei fiu. Și totuși, el se însurase cu o femeie foarte diferită. De fapt, cu cât Antoinette cumpănea mai mult asupra diferențelor dintre ele, cu atât realiza că el alesese să-și petreacă viața alături de antiteza vie a mamei lui. Poate că se însurase cu o femeie a cărei afecțiune îi era asigurată, tocmai fiindcă cea a mamei lui fusese greu de câștigat. Pentru Antoinette, el fusese un erou chiar din momentul în care îl cunoscuse. Margaret era mai puțin generoasă cu laudele, ceea ce nu însemna că nu fusese mândră de el, ci doar că ei îi fusese greu să se exprime. Dar George fusese un bărbat care avea nevoie de confirmarea atât verbală, cât și fizică a valorii lui. Antoinette nu era sigură că Margaret îi satisfăcuse vreodată acea nevoie.

Phaedra avusese un efect calmant și asupra lui Margaret. Din clipa în care bătrâna doamnă se trezise după acel episod de slăbiciune fizică, ea își revenise complet. Phaedra nu povestise despre conversația lor, însă, indiferent de ceea ce-și spuseseră atunci, Margaret ieșise din mocirla durerii ei reprimate și-i zâmbise Phaedrei într-un fel în care Antoinette o văzuse rareori zâmbind. Doar Roberta rămăsese rece și bănuitoare. Antoinette știa în adâncul sufletului că Roberta era deosebit de protectoare cu familia ei, dar mai știa și cât de materialistă era nora ei. Oare ar fi acceptat-o pe Phaedra dacă George nu i-ar fi lăsat acesteia Safirele Frampton?

Se gândi la Tom și la David, care voiau s-o ia cu ei pe Phaedra la Chalet Marmot, iar apoi își îndreptă gândurile către ea însăși. Oare ce urma să facă *ea* acum, când George nu mai era prin preajmă și nu mai avea nevoie de ajutorul ei? Da, era bogată, putea face orice dorea... Dar ce? Ideea de a porni de una singură într-o aventură i se părea de-a dreptul dezarmantă. Acolo, la Fairfield, era în siguranță. O parte din ea voia pur și simplu să se ascundă și să-și lingă rănile. Nu se simțea în stare să se vadă cu altcineva în afară de membrii familiei – cu excepția doctorului Heyworth.

Pe *el*, nu o deranja să-l vadă. Fusese atât de amabil și de înțelegător atunci când o găsise în grădina lui *prima* dată! O ascultase descărcându-se de povara furiei față de George și a resentimentelor față de el pentru că renunțase la orice prudență și-și asumase riscuri inutile. Doctorul Heyworth n-o contrazisese, de fapt îi spusese că era „perfect normal“ să simtă astfel și că era bine să vorbească despre toate acele lucruri. După ce se refugiase în grădina lui a *doua* oară, erau acum prieteni buni. Margaret n-ar fi fost deloc de acord, își zise ea zâmbind. Dar Rosamunde ar fi putut să fie un pic descurajată – la urma urmei, spusese pe față că îl plăcea. Decise să-l invite din nou pe la ea, pentru Rosamunde. Plecă de la fereastră, simțindu-se dintr-odată mai optimistă. Poate că avea să-l invite la cină.

În seara următoare, BMW-ul negru al lui Julius opri în fața căsuței Phaedrei de pe Cheyne Row, iar Julius coborî din mașină ținând în mână un buchet mare de trandafiri roșii. Ajunse în fața ușii, își aranjă cravata și se pregăti să sune la sonerie. Phaedra îl urmărise de la fereastra de deasupra, iar inima i se înmuie la vederea florilor. Se consolă cu gândul că urma să zboare cu avionul la Zürich peste câteva zile, își luă geanta de pe pat și coborî să deschidă ușa.

– O, Phaedra! spuse Julius, măsurând-o din cap până-n picioare cu o privire admirativă. Arăți foarte bine!

– Mulțumesc, răspunse ea, sperând că faptul că purta o rochie nu transmitea cumva niște semnale greșite.

– Ți-am cumpărat trandafiri. Știu că fetele iubesc florile și m-am gândit că seara

trecută ai părut destul de tristă la telefon.

– Mi-e dor de el, Julius.

– Bineînțeles că îți e. Dar timpul știe să le vindece pe toate. La fel și distracția. O să-ți fac cinste cu o cină delicioasă și o să încerc să te fac să uiți de toate astea.

Îi dădu florile și intră după ea în micul hol.

– Mă duc să pun trandafirii în apă. Sunt frumoși, mulțumesc.

BMW-ul lui Julius era ultimul model și imaculat de curat. Scaune tapițate cu piele fină, bord lucios, de lemn, nici un fir de praf nicăieri. Interiorul mirosea a ceară de lustruit și a colonia pe care Julius o folosea din belșug. El porni motorul, iar mașina fu inundată de acorduri de muzică clasică. Phaedra își puse centura, Julius ieși în bulevard și apoi porni în viteză spre Chelsea Embankment. Era în amurg. Pe cerul de un roz delicat, estompat, lumina transforma pescărușii tânguioși în adevărați flamingi. În timp ce mașina gonea prin oraș, Phaedra se simți înviorată de imaginea pâlcurilor de brebenei și de narcise din Hyde Park. Petale rozalii pluteau în adierea vântului, iar grupuri de porumbei erau adunate pe pavaj și în jurul coșurilor de gunoi, unde erau resturi de mâncare de ciugulit.

– Îmi place Londra în momentul ăsta al anului, spuse ea.

– Foarte frumos, fu de acord Julius, dar era clar că nu observa cu adevărat asta.

– La Fairfield era atât de frumos! Frunzele abia au început să iasă, merii au început să înflorească, sute de lalele au răsărit din pământ. Locul acela e unul cu totul special.

– Ai văzut tablourile? Familia are câteva opere de artă valoroase.

– Le-am văzut, dar n-aș putea să vorbesc despre valoarea lor.

– Ți-a arătat Antoinette portretul Theodorei, în care modelul poartă Safirele Frampton?

– Nu, minți ea, nevrând să pară că trăsese cu ochiul.

– Chiar așa? Tabloul e agățat pe peretele din capul scării. Știi, lângă portretul ăla mare al lui Algernon Frampton. Verifică la viitoarea ta vizită. Portretul Theodorei trebuie să valoreze o mică avere.

– Se poate să-l fi văzut și să nu-mi mai aduc aminte de asta. Gazdele mele nu mi-au arătat safirele.

– Sunt mari cât niște bomboane.

– Cu siguranță că sunt superbe.

– O să le porți foarte curând.

Phaedra râse.

– Nu prea cred! Când o să am eu ocazia să port bijuterii? Știi bine că nu duc o astfel de viață.

– Ai putea dacă ai vrea.

– Dar nu vreau. Sunt foarte fericită cu viața mea așa cum e. Sunt genul de fată care se simte bine în blugi și în tricou.

El o privi pieziș și râse, ca și cum ar fi vrut să sugereze că știa el mai bine.

La Ivy, interiorul avea o lumină estompată, caldă, și era plin de clienți. Spre evidenta încântare a lui Julius, personalul lingușitor făcu mare tam-tam la vederea lui, fiindcă era un oaspete pe care George îl invitase frecvent. Managerul îi prezentă condoleanțe în timp ce îi conduse pe el și pe Phaedra la masa obișnuită a lui George, din mijlocul sălii, iar Julius afișă o morgă gravă în tot acel timp. Phaedra se așeză pe bancheta de piele roșie și privi în jur la ceilalți clienți. Până să se așeze și Julius, ea identificase deja trei actori faimoși și un maestru bucătar celebru.

– Suntem într-o companie selectă, spuse Julius, fericit.

– Este un restaurant superb.

– Preferatul lui George. El venea aici de cel puțin trei ori pe săptămână.

– Nu-i de mirare că te tratează ca pe un membru al Casei Regale.

– Aici aveam întâlnirile de la prânz, iar pe cele de la cină, la Mark's Club. George avea obiceiuri foarte rigide, spuse Julius, iar apoi, fără să se uite în meniu, comandă o sticlă de vin. O să începem cu unul alb. Pe urmă, mai vedem.

– Mie îmi convine vinul alb.

– Depinde de ce anume mănânci.

– Nu sunt pretențioasă. Ce ai recomanda?

– Comand eu pentru tine.

Phaedra îl privi pe Julius parcurgând meniul cu privirea lui incisivă. Avea ochi mici, de un cenușiu-închis, iar ea bănuia că nu le scăpa nimic. Lui nu-i trebui mult să se decidă și pocni din degete ca să cheme chelnerul.

– Cred că o să fii încântată, spuse Julius după ce chelnerul plecă. Te cunosc mai bine decât ai crede.

– Mai vedem noi, spuse ea zâmbind, sigură că n-o cunoștea deloc.

– Acum ești o femeie bogată. Ce planuri ai?

– O să fac exact ceea ce am făcut și până acum. Mă întorc la Paris, îmi termin albumul...

– Fotografia e un hobby fascinant, Phaedra, dar nu crezi că ți-ai putea folosi mai bine timpul în niște comitete de binefacere? Cunosc niște personaje importante, care ar fi fericite să te recomande.

– Te referi la cauzele care i-au fost dragi lui George, precum copiii din Tibet...

– Nu, mă refer la cauze susținute de înalta societate londoneză.

– De ce aș vrea să fac asta? Adică, ajut cu bucurie dacă am un interes în acea cauză, dar nu vreau să mă implic doar ca să urc pe scara socială.

– Eu nu sugerez o ascensiune socială, doar că munca de binefacere e modul principal prin care străinii ca tine cunosc pe cine trebuie.

– Cunosc destui oameni la Paris.

– Ăla e Paris. Eu mă refer la Londra și la oamenii *potriviți* din Londra. Tu ești acum o tânără bogată. E timpul să te amesteci printre alți oameni bogați.

– Julius, dă-mi voie să te întrerup chiar aici. Eu nu vreau bani.

Julius păru îngrozit.

– Dar asta e ridicol!

– Vorbesc serios. Nu îi vreau. N-o să mă ating de nici un sfanț.

– Ba da, atunci când tot bănetul ăsta o să-ți facă cu ochiul dintr-un cont bancar pe numele tău.

– Nu ți-am dat coordonatele mele bancare și nici n-am s-o fac. Ți-am mai spus, nu vreau banii ăia. Sunt murdari.

El râse și bătu din palme.

– Până la urmă, o să vezi logica și o să începi o viață cu totul nouă. Noi prieteni, noi...

Ea îl întrerupse:

– Îmi cunosc prietenii și am încredere în ei. N-am de ce să încep să-mi fac unii noi. În plus, mă simt mai confortabil să nu ies în evidență. Eu nu sunt o

petrecăreață.

– Nu-mi spune că o să refuzi invitația la Annabel's după cină.

– Vrei să mergi să dansezi? îl întrebă ea, siderată.

– Absolut. Am o fată frumoasă la braț în seara asta. Vreau să mă dau mare cu ea.

– Of, Julius, eu sunt obosită. Nu cred că am energia să merg la dans.

– Așteaptă mai întâi să bei câteva pahare de vin. S-ar putea să te simți altfel.

Dar, la sfârșitul cinei, Phaedra se simți la fel. Julius fu dezamăgit, însă nu încercă s-o facă să se răzgândească. Ea îl felicită pentru alegerile pe care le făcuse în privința mâncării. Peștele fusese delicat și suculent, iar friptura de miel, de un roz perfect. El o duse acasă cu mașina, ajungând la Chelsea Embankment cât putu de repede, pentru ca ea să poată vedea Tamisa noaptea. Știa că fetelor le plăcea romantismul luminilor reflectate în apă. Ajunseră în Cheyne Row la unsprezece și jumătate noaptea.

– Arăți mult mai înviorată acum, spuse Julius pe când deschidea portiera și o ajuta pe Phaedra să coboare din mașină.

– Seara a fost într-adevăr frumoasă, mulțumesc.

– Mă bucur, pentru că știu că George ar fi fost de acord să am grijă de tine, iar eu îi datorez totul, spuse el, iar Phaedra își imagină că trebuia să fi fost foarte avantajos să fii avocatul lui George. Deci, miercuri pleci, încheie Julius.

– Da.

– Chalet Marmot e fascinant. Antoinette are gusturi foarte bune. Păcat că nu știe să schieze.

– Ai stat vreodată acolo cu George?

– Da. Sunt un schior excelent. La Murenburg, pârtia nemarcată pentru avansați e fenomenală. Știi, am niște filmări frumoase cu George și cu mine schiind împreună, se lăudă el zâmbind larg. Una dintre cele mai frumoase zile pe care le-am avut a fost în săptămâna de dinainte ca el să moară.

Phaedra păli.

– Ai fost cu el în săptămâna de dinainte să moară?

– A trebuit să mă întorc la Londra ca să aranjez niște chestii pentru el. George n-a putut rezista stratului proaspăt de zăpadă și a rămas. Sunt sigur că, dacă aș fi fost acolo, l-aș fi convins să nu se ducă pe pârtia nemarcată în ziua aceea.

– De ce?

– Era mult prea cald, iar condițiile de pe pârtie deveniseră periculoase. Dar George credea că putea face orice. Se credea nemuritor. Și *eu* l-am crezut nemuritor, adăugă Julius clătinând din cap cu tristețe.

Deodată, Phaedrei i se făcu milă de el și-i puse o mână pe umăr.

– Așa am crezut cu toții, Julius.

El îi aruncă o privire plină de seriozitate.

– Sper ca băieții ăia să aibă grijă de tine.

– Sunt sigură că o să aibă.

– Nu-mi prea fac mari speranțe în privința lui Tom. Dacă reușește să se trezească la timp pentru schi, aș fi tare surprins.

– Chiar nu contează. David e de nădejde.

Julius se strâmbă.

– Nici unul dintre ei n-are însă hotărârea lui George. Nu-i așa?

Phaedra băgă cheia în broască.

– Nu știu dacă ăsta e un lucru rău. Vreau să spun că George avea ceva de demonstrat, era o fire mai complicată. David e fericit în pielea lui.

– Pe Joshua trebuie să fim cu ochii, el face bani frumoși în City, dar e sub papucul lacomei de nevastă-sa. George nu era o fire slabă. Tom are un club de noapte. Ce meserie o mai fi și asta? Nu cred că face prea multe parale, iar el mai și bea prea mult ca să aibă vreodată succes cu ceva. Ce familie!

Phaedra fu șocată și-și retrase mâna.

– Am crezut că îi placi.

– Am făcut bani frumoși plăcându-i, spuse Julius, râzând de expresia Phaedrei. Nu fi atât de alarmată! Bineînțeles că îi *plac*. Ca familie, nu sunt răi. Doar că nu e ceva obișnuit ca merele să cadă departe de trunchi, iar eu l-am admirat enorm pe George. Nici unul dintre ei nu-i seamănă, încheie el oftând adânc.

Phaedra deschise ușa și intră în hol.

– Mulțumesc pentru cină, Julius. Și iartă-mă că n-am mers cu tine la dans.

– Data viitoare. Sună-mă.

Ea se încruntă, fiindcă o cuprinse un sentiment neplăcut.

– Ascultă, Julius, ai fost minunat. M-ai ajutat să trec printr-o perioadă cu adevărat grea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Dar mă poți elibera acum. Crede-mă că pot să mă descurc și singură.

Julius îi puse mâinile pe talie și se aplecă s-o sărute pe obraz, iar ea tresări.

– Nu fi naivă, Phaedra. Suntem împreună în chestia asta, tu și cu mine, și știi că *ai* nevoie de mine. O să te sun după ce ajungi la Murenburg, ca să mă asigur că totul e în regulă.

– Nu-ți face griji! O să fiu împreună cu frații mei, răspunse ea, socotind că vorbele lui Julius sunaseră absurd.

– Frații sunt buni numai până la un punct. Tu ai nevoie de un *bărbat*.

– Am avut unul.

– Deci, ai nevoie de altul. Inimile frânte se vindecă, Phaedra, iar viața e mai distractivă în doi. Iar acum du-te la culcare și dormi neîntoarsă!

Ea închise ușa. Inima îi bătea nebunește în piept, ca o maimuțică speriată. Simți pe piele mirosul lui de colonie și se scârbi.

„Of, George, uite în ce dandana m-ai băgat!“

Câteva zile mai târziu, Phaedra, David și Tom se întâlniră la Aeroportul Heathrow pentru zborul către Zürich. Excursia lor avea un aer de entuziasm, în ciuda solemnității misiunii. Băieții duceau cu ei niște valize mici, pentru că echipamentul de schi era deja la Murenburg, iar Phaedra avea o valiză mare și grea.

– Ai de gând să rămâi acolo până la vară? glumi Tom când îi văzu bagajul.

– Știu, scuze, e ridicol de mare, dar casca ocupă jumătate din spațiu.

– Mătușa Rosamunde o să fie fericită să afle că ți-ai luat casca, spuse David în timp ce trăgea valiza către ghișeul de verificare a documentelor.

– Mătușa voastră, Rosamunde, este o figură, spuse Phaedra râzând.

– Oare o să plece la un moment dat? întrebă Tom.

– E încântată să fie de folos, răspunse David. Dar, până la urmă, mama o să se satură de ea.

– Știi ce se spune despre musafiri: că, la fel ca peștii, încep să pută după câteva

zile, spuse Phaedra.

– Ei bine, mătușa Rosamunde deja e la noi de vreo câteva săptămâni. Cred că pute groaznic! spuse Tom.

– O, serios, Tom, nu-i frumos să vorbești așa! îl certă Phaedra, lovindu-l peste mână în joacă. Voi de ce credeți că nu s-a măritat niciodată?

– Proastă sincronizare, alegeri proaste..., începu David.

– Tu, dacă ai fi bărbat, ai vrea să te însori cu ea? întrebă Tom.

– Poate că a fost frumoasă în tinerețe, spuse Phaedra.

– N-a fost niciodată frumoasă și i-au plăcut dintotdeauna caii mai mult decât bărbații.

– Aha, deci asta era hiba, spuse Phaedra.

Tom râse fornăit.

– Nu există bărbat care să bată un cal!

Ajunseră la ghișeu, iar David ridică valiza Phaedrei pe bandă.

– Pașapoartele, spuse el, întinzând mâna. Văd că trebuie să vă organizez eu pe amândoi, adăugă, privindu-i pe Phaedra, care scotocea prin geantă, și pe Tom, care se căuta prin toate buzunarele.

Până la urmă, Tom își găsi pașaportul în buzunarul de la spate al blugilor, iar Phaedra îl scoase pe al ei din harababura din geantă.

– Ai pașaport britanic? se miră David văzându-l pe al Phaedrei.

– Da, sunt cetățean britanic, răspunse ea, mândră.

– Cum așa?

– Ei bine, află că am fost măritată cu un britanic.

Tom și David o priviră uluiți.

– Ai fost măritată?! exclamă David.

– Ei bine, ești o divorțată sexy, spuse Tom rânjind.

– Fii cuminte, Tom, și dă pașapoartele, biata femeie așteaptă răbdătoare și e ditamai coada în urma noastră!

David îi dădu angajatei SwissAir pașapoartele, iar apoi se întoarse din nou către Phaedra.

– El a fost cel care ți-a frânt inima? întrebă el în șoaptă.

– Acum nu e nici momentul, nici locul să discutăm despre fostul meu soț, răspunse Phaedra, iar o poartă invizibilă, dar tangibilă, se închise peste trecutul ei.

– Geanta ta e ca o mașină a timpului, spuse Tom, trăgând cu ochiul înăuntru.

– Ba seamănă mai degrabă cu o găleată, replică Phaedra.

Angajata SwissAir îi înapoie pașapoartele lui David și, în timp ce Phaedra vorbea cu Tom despre geanta ei de umăr, el aruncă o privire la fotografia ei, care era foarte reușită. Privirea lui alunecă spre dreapta, unde data de naștere îl izbi ca un glonț. 9 februarie 1984. Se holbă la cifrele acelea uluit. Dacă avea treizeci și unu de ani, după cum pretindea, ar fi trebuit să fie născută în 1981. Asta însemna că avea în realitate douăzeci și opt de ani, cu un an mai puțin decât el.

– Hei, sper că nu te uiți la fotografia mea, nu? spuse ea râzând și smulgându-i pașaportul din mână.

– Arăți exact ca acum, răspunse el, mascându-și tulburarea sub o grimasă care se voia nonșalantă.

– Dă-mi să văd, ceru Tom.

– Nu, se împotrivi Phaedra, băgând pașaportul în geantă. E o fotografie oribilă. Iar acum, trebuie să beau o cafea. Sunteți de acord să mergem și să căutăm o

cafenea convenabilă?

Traversară toți trei aeroportul. David nu era în apele lui. Dacă Phaedra era cu un an mai mică decât el, atunci mama ei se culcase cu tatăl lui în timp ce era însurat cu Antoinette, ceea ce ar fi însemnat că tatăl lui îi fusese necredincios mamei chiar de la începutul căsniciei. Oare Phaedra mințise ca să-l protejeze pe George? Mințise ca să-i protejeze pe *ei*? David inspiră adânc și încercă să nu se mai gândească la asta. La urma urmei, totul se întâmplase cu douăzeci și opt de ani în urmă, iar părinții lui fuseseră fericiți în tot acel timp. Se gândi la mama lui și la cât de devastată ar fi fost dacă ar fi aflat adevărul. Decise să încerce să uite.

Cântăreață și textieră canadiancă

Capitolul 14

Chalet Marmot era o cabană elvețiană tipică, pitorească și tradițională. Era construită pe pajiștile înalte de deasupra satului, balcoanele ei ample dând înspre impresionantul munte Gotschna, iar în dreapta având panta lină a văii Prättigau. Frumosul acoperiș al cabanei era acoperit de zăpadă, pereții erau construiți din lemn înnegrit până la o nuanță de brun-închis, iar în obloanele roșii fuseseră tăiate cu iscusință niște contururi mari, în formă de inimi.

Phaedra, David și Tom sosiră la ora patru după-amiază. Cerul era de un albastru intens, uluitor, iar soarele strălucea orbitor, făcând cristalele de zăpadă să sclipească precum un covor de diamante. David duse bagajele înăuntru, în timp ce Tom rămase afară, plimbându-se de colo până colo cu iPhone-ul lipit de ureche și cu o țigară atârnându-i în colțul gurii. Phaedra intră în hol și inspiră mirosul reconfortant de pin. Își plimbă privirea prin interior, încântarea sporindu-i atunci când intră în salon, unde un șemineu elvețian tradițional, în care era gata pregătită o stivă de lemne așezate ordonat, domina peretele cel mai îndepărtat. Pereții și plafoanele aveau lambriuri vechi, obișnuite la fermele din Prättigau ce aveau o vechime de două sau de trei sute de ani. Lambriurile erau cioplite în tradiția elvețiană, cu flori și inscripții cu litere cursive. Tablouri impresioniste atârnau alături de cele semnate de vechi maeștri, iar sofalele erau mari și ademenitoare, pline de perne. Afară, totul era alb, acoperit de nea, însă înăuntru lambriurile de lemn și imensul covor persan îți dădeau senzația de căldură.

– Mama ta are gusturi desăvârșite, spuse Phaedra trecând pe sub o arcadă și intrând în sufragerie. Se pricepe la țesături. Albastrul și roșul arată foarte bine la munte.

– Nu știu, răspunse David ridicând din umeri. Cu siguranță că e un loc confortabil.

– Antoinette ar fi trebuit să fie decorator de interioare. Are atâta stil!

El veni după ea în sufragerie, unde vechi halbe de cositor erau aliniate pe pervazurile ferestrelor, iar pereții și căpriorii de lemn dădeau spațiului aerul unei ferme tradiționale.

– Poate că ar fi devenit, dacă nu s-ar fi măritat cu tata, spuse el.

– E încă tânără.

– E greu să începi ceva nou la vârsta ei, o contrazise David.

– Poate că o să facă o renovare generală la Fairfield.

– Tata n-a lăsat-o niciodată să se atingă de ceva de acolo, cu excepția dormitoarelor.

– Știi, ar cam trebui, cel puțin în cazul zugrăvelilor din anumite camere. Acum, George nu mai e prin preajmă ca să o împiedice...

– Sunt de acord cu tine. O casă trebuie să fie un cămin. Dar cred că ea e mult prea conștientă de moștenire ca să facă vreo schimbare. Iar bunica e încă foarte prezentă și e cu ochii pe tot ceea ce se petrece la Fairfield House.

– Eu cred că Antoinette ar trebui să facă așa cum vrea ea. Și-a petrecut ultimii treizeci de ani din viață făcându-le pe plac altora. Nu crezi că e timpul să-și facă și ei pe plac? Poate că ar trebui să călătorească.

– N-a plecat niciodată singură, iar mătușa Rosamunde ar înnebuni-o destul de repede.

– Trebuie să iasă din casa aceea și din mintea ei. Atunci când suntem în locuri familiare, persistăm în gândurile care ne frământă, adică în toate gândurile care ne fac nefericiți și de care n-avem nevoie cu adevărat. Iar atunci când plecăm în străinătate, trăim prin simțurile noastre, absorbind toate imaginile, mirosurile și sunetele noi și minunate. Ne ridicăm deasupra zgomotului propriilor gânduri și existăm pe deplin în prezent, așa cum fac eu acum. Mă bucur de aceste minunate noi imagini și mă simt reînviată, spuse Phaedra râzând timid și dându-și seama că vorbele ei păreau oarecum pompoase. Ai avut o idee atât de bună cu plecarea asta! Mă simt deja mai bine.

Phaedra citi în privirea plină de afecțiune a lui David că el nu considera că vorbele ei ar fi fost pompoase.

– Și eu la fel, spuse el. Dar, la urma urmei, simpla ta vedere e suficientă ca să mă facă să mă simt mai bine!

Ea se întoarse cu spatele, stânjenită. Flirtul din comentariul lui o luase prin surprindere. David râse, ca și cum și pe el l-ar fi luat prin surprindere, iar acum își regreta spusele.

– Haide, vino să-ți arăt unde o să dormi, spuse el.

Dacă parterul cabanei o încântase, etajul avea s-o încânte și mai mult. Dormitorul ei era decorat integral cu tapet din *toile de Jouy*[8] și avea un pat atât de înalt, încât trebuia să se cațăre ca să ajungă în el. Se duse la fereastră și privi jos, în vale. Nu era de mirare că George iubise atât de mult Murenburgul. Avea farmecul unei ilustrate de Crăciun.

Băieții nu-i dădură timp Phaedrei să despacheteze. Erau nerăbdători să-și închirieze și ea schiuri și clăpari, ca să pornească a doua zi dis-de-dimineață. Merseră în sat cu mașina de teren a lui George și parcară în fața unul magazin alimentar ca să se aprovizioneze. Phaedra abia aștepta să gătească în acea minunată cabană, dar David și Tom insistară amândoi să iasă în fiecare seară și să ia cina la restaurant, la Wynegg și Chesa Grishuna.

Phaedra închirie o pereche impresionantă de schiuri Core de la Gotschna Sport, iar David se îngriji ca ea să primească și un pager, în caz că aveau să schieze pe pârtii nemarcate. Personalul de la Gotschna Sport le transmise sincere condoleanțe. George fusese foarte iubit și mai fusese și omniprezent în Murenburg. De la moartea lui, satul aproape că nu mai vorbise despre altceva, iar locuitorii îl regretaseră ca pe unul de-ai lor.

David fixă schiurile Phaedrei pe suportul de pe plafonul mașinii, iar apoi străbătură încet satul, cei doi frați arătându-i fetei priveliștile și făcându-le cu mâna localnicilor, care recunoșteau mașina și îi salutau cu entuziasm.

Phaedra era încântată. Murenburgul avea aerul unei ere apuse a eleganței,

precum și farmecul unei cutii cu praline Lindt. Doi câini Saint-Bernard își întâmpinară cu entuziasm stăpâna, ce purta o haină de blană, atunci când aceasta ieși dintr-un magazin de suveniruri, doi cai înhămați la o sanie în fața hotelului Alpina sunau din zurgălăi ori de câte ori își mișcau capetele, iar vizitiul, îmbrăcat în haina lui tradițională brodată, de culoare albastră, fuma pipă, discutând jovial cu trecătorii care se opreau să mângâie animalele. Dincolo, pe peronul gării, un localnic cu un basc pe cap și cu pielea înnegrită de soare și de vânt vindea castane la o tarabă, așa cum o făcea de patruzeci de ani încoace, vocea răsunându-i pe străzi în timp ce striga: „*Heisse maroni, heisse maroni!*“[9] Hotelul Vereina, cu galbenul lui de primulă, strălucea în soare cu grandoare regală, în vreme ce mai discretul Chesa, aflat ceva mai încolo pe aceeași stradă, emana farmecul unei lumi de altădată.

Tom le arătă singurul club de noapte, Casa Antica, iar apoi le povesti niște aventuri pe care le trăise el acolo. David opri în fața brutăriei, pe ale cărei rafuri mai rămăseseră doar câteva pâini împletite. Phaedra intră împreună cu el și îl ascultă discutând amabil, într-o germană elvețiană stricată, cu doamna în vârstă de la tejghea.

– Mă tem că nu sunt un mare vorbitor de limbi străine, îi spuse el Phaedrei în timp ce vânzătoarea lua o pâine cu cleștele și îi dădea drumul într-o pungă de hârtie.

– Te-ai descurcat bine, din câte am auzit eu, răspunse ea.

– Ce-ai auzit e cam tot ce știu să spun.

– Atunci când vorbești într-o limbă străină, ideea de bază e să comunici, nu? Ceea ce înseamnă că tu ți-ai atins scopul.

– Tom vorbește mult mai bine decât mine. După ce și-a terminat studiile, el și-a petrecut un an întreg aici, muncind. Tom vorbește cu ușurință limbi străine, spuse David privind pe fereastră și văzându-și fratele dând ocol mașinii și vorbind la telefon.

– Presupun că e genul acela de om înzestrat, dar mai degrabă leneș. Corect?

David râse.

– Te-ai prins. E capabil de orice, dar a ales să conducă un club de noapte.

– Nu-i nimic rău în asta, atâta vreme cât e fericit.

– Nu sunt sigur că e, spuse David încruntându-se. Îi place să se fofileze...

Vânzătoarea întinse mâna, iar el se căută prin buzunar după mărunțiș ca să plătească pâinea. Phaedra îl privi pe Tom, care râdea în hohote în timp ce vorbea la telefon, și se întrebă dacă el chiar jelise moartea tatălui său sau dacă, așa cum sugerase David, dăduse durerea la o parte, pur și simplu. Atunci realiză că, dacă acea călătorie era importantă pentru ea și pentru David, pentru Tom era *foarte* importantă.

În seara aceea cinară toți trei la Chesa, unde David și Tom fură primiți de parcă ar fi fost din familie. Ei păreau să-i cunoască pe majoritatea oamenilor de acolo și dură ceva până când, printre atâtea strângeri de mână și schimburi entuziaste de replici, reușiră să ajungă la masa lor. David le-o prezentă tuturor pe Phaedra, dar fără să pomenească despre faptul că era sora lui vitregă. Ea fu ușurată. Nu se simțea pregătită să-și spună povestea străinilor. Era mai bine pentru ei toți dacă acel grad de rudenie rămânea un secret de familie.

Cum toată lumea o privi cu admirație și cu simpatie, îi fu clar că oamenii presupuneau că era iubita lui David. Se uitau la ea și la el zâmbind cu subînțeles, iar din privirile lor admirative reieșea că îi considerau o pereche potrivită. David își

puse mâna pe spatele ei și o conduse la masa lor, care se afla într-unul dintre colțurile sălii. Dar Phaedra simțea cum toți cei de acolo îi priveau și vorbeau despre ei în șoaptă. O surprinse că îi plăceau toate astea, că îi făcea plăcere să fie asociată cu David.

Locul în care se afla masa lor oferea o privelițte de ansamblu asupra întreg localului. Restaurantul era aproape plin, iar chelnerițele făceau slalom printre mese, îmbrăcate în frumoasele costume populare numite *dirndl*, peste care purtau șorțuri albe, imaculate. Phaedra își plimbă privirea peste scenele alpine sculptate în lemnul căpriorilor de deasupra capetelor lor, absorbită de atmosfera caldă a încăperii, și oftă încântată. Se mai bucura și din pricina faptului că se lăsase convinsă de Julius să accepte invitația inițială a lui David de a sta la Fairfield. Acum simțea că făcea parte din familie, iar ea nu se simțise *niciodată* parte dintr-o familie adevărată.

Băură vin, mâncară preparate delicioase și râseră ascultând poveștile lui Tom. Apoi, acesta din urmă ieși să fumeze, iar David și Phaedra rămaseră singuri, tensiunea dintre ei vibrând din nou cu atâta forță, încât Phaedra fu sigură că toți cei de față aveau să observe. David îi zâmbi de peste masă. Nu reușea să-și mascheze sentimentele, iar ele luau amploare atât de rapid, încât el nu era sigur că le putea controla. Dacă n-ar fi fost cuvântul acela, „frați“, care atârna între ei precum gratiile unei închisori, ar fi fost cel mai natural lucru din lume să ia mâna Phaedrei într-a lui.

David achită nota – Phaedra observă că Tom nici măcar nu se oferise s-o facă – după care se urcară în mașină și se întoarseră, pe aleea îngustă, la Chalet Marmot. Cerul sclipea de stele, iar luna lumina munții cu o lumină argintie, fosforescentă, astfel încât fiecare copac și fiecare stâncă de pe Gotschna se vedea limpede.

– E magnific, nu-i așa? spuse Phaedra atunci când ieși împreună cu David pe balcon, puțin mai târziu, fiecare cu câte o cană de ciocolată caldă în mâini. Ai impresia că muntele e lângă tine, iar cerul pare atât de adânc! Atât de departe.

Privi cum respirația i se transforma, în aerul rece, în vălătuci de abur.

– E greu de imaginat că tata a murit acolo, sus, spuse David încruntându-se.

– Văzut de aici, locul acela pare atât de inofensiv!

– Groaznic, dacă te gândești că ceva așa de frumos poate provoca atât de mult rău.

– Așa a fost scris în Cartea Vieții, David.

– Știu.

– A fost destinul lui să se ducă.

– Totuși, e greu pentru noi toți.

El luă o gură de ciocolată fierbinte și înghiți cu greu.

– Cei rămași în viață suferă cel mai mult. Probabil că tatăl tău nici nu și-a dat seama când l-a prins avalanșa. Se poate să nu fi suferit deloc. Dar noi suferim constant.

David o cuprinse cu brațul pe după umeri și o trase mai aproape de el.

– Mă bucur că ești aici, Phaedra.

– Și eu, răspunse ea, clipind ca să-și stăvilească lacrimile. Suntem împreună în toată povestea asta, ceea ce face ca povara să fie mult mai ușor de dus.

David vru s-o întrebe de ce minți̦se în legătură cu vârsta ei. Întrebarea îi stătea pe limbă. Dar teama îi fu mai mare decât curiozitatea, așa că se abținu. Nu voia să rișteă să-i piardă încrederea, recunoscând că trăsese cu ochiul sau că o prinsese cu

minciuna. Era evident că mințise doar ca să-i protejeze pe ei de adevăr, și anume că tatăl lor fusese infidel imediat după ce se însurase. Cu siguranță că nu era nevoie să-i pună întrebări. Și totuși, întreaga poveste îl enerva precum o inestetică pungă de plastic aruncată într-o frumoasă pădure. Atâta vreme cât știa că punga se afla acolo, el nu se putea bucura cu totul de priveliște. Trebuia s-o întrebe, în cele din urmă, dar nu câtă vreme ea stătea lipită de el.

Mai târziu, după ce se întinse în pat, David se gândi la căsnicia părinților lui. Din cât își putea da el seama, ei fuseseră foarte fericiți. Mama lui îl venerase pe tatăl lui într-un fel oarecum copilăresc, nepunându-i niciodată la îndoială acțiunile și permițându-i, cu acceptarea supusă a unei gheișe, s-o domine. George, la rândul lui, o tratase întotdeauna cu cel mai mare respect și, dacă cineva încercase vreodată s-o rănească, o apărase cu ferocitatea unui leu. Nu se certaseră ori contraziseră niciodată. David își amintea momentele tandre dintre ei, ca, de pildă, cele în care tatăl lui o ținuse de mână sau se aplecase ca s-o sărute pe obraz. Expresia plină de iubire de pe chipul mamei lui era o imagine pe care el n-o uitase niciodată. Așadar, conta dacă tatăl lui fusese infidel? Din câte știa David, asta nu le afectase căsnicia. Infidelitatea lui George era ceva greșit din punct de vedere moral, dar nu făcuse nimănui vreun rău. Ochii nu văd, inima nu doare, iată o afirmație care era un clișeu tocmai pentru că era adevărată. Se întoarse pe o parte și închise ochii. Un lucru știa sigur: dacă tatăl lui se străduise atât de mult să evite s-o rănească pe Antoinette, atunci trebuia să facă și el la fel.

A doua zi de dimineață luară micul dejun devreme, iar la ora nouă se aflau deja în vârful muntelui Gotschna. Aerul era rece și tăios, iar cerul era senin, de un albastru intens. Muntele strălucea puternic pe acel fundal de azur. Totuși, între cei trei plutea o atmosferă sumbră. În ziua aceea vizitau locul în care murise George. Anticiparea plutea deasupra lor precum un nor de furtună.

Phaedra era agitată. Doar mănușile o împiedicau să-și roadă unghiile. Cu excepția câtorva glume jalnice pe care le făcuse în teleferic, Tom rămăsese foarte tăcut. David reuși să-și mascheze tulburarea comunicându-i Phaedrei planul zilei și arătându-i versantul Wang, unul dintre cei mai abrupți din Murenburg.

– Cu fiecare serpentină, mai cobori câțiva metri, explică el. Este superb atunci când zăpada e afânată, dar este, de asemenea, fenomenal de periculos.

Phaedra privi fâșia lată de copaci înmuguriți din pădurea de jos și-și dădu seama că acela era un teritoriu propice avalanșelor.

Ajunși în vârf, Tom fumă o țigară la repezeală, cât timp își puseră schiurile și admirară splendoarea priveliștii din vale și pe cea a muntelui Madrisa, aflat în fața ei, orientat spre sud și scăldat în lumina soarelui. Phaedra purta pantaloni albi și o jachetă bleumarin, care îi scotea în evidență talia subțire și șoldurile feminine. Tremura, dar nu de frig, și se uită cum Tom își aruncă mucul de țigară în zăpadă. Se priviră în ochi, iar ea putu vedea pentru prima oară teama pe chipul lui. Îi zâmbi, plină de înțelegere, iar Tom se strădui să-i zâmbească, la rândul lui. Arăta ca un băiețel, iar ei îi veni să se ducă repede la el și să-l ia în brațe. Importanța lucrului pe care aveau să-l facă îi izbi dintr-odată, precum o rafală puternică de vânt rece. După aceea, nu mai spuseră nimic. David își făcu vânt, iar Phaedra se luă după el, cu inima grea de mâhnire, pentru că George coborâse, probabil, muntele acela de o mie de ori.

Acea primă coborâre împreună ar fi trebuit să-i umple de bucurie, fiindcă schiau cu toții rapid și cu multă dibăcie. David era impresionat de abilitatea Phaedrei, care

aborda virajele ca un schior profesionist, mutându-și cu agilitate greutatea dintr-o parte într-alta, schiurile ei tăind zăpada cu un șuierat precis. Era elegantă și puternică, dar, mai presus de orice, era rapidă, iar Framptonii erau și ei recunoscuți pentru viteză. Însă, fiind cu toții mult prea conștienți de scopul pe care îl aveau, nu manifestau pic de veselie, iar moartea lui George rămânea cel mai prezent gând în mințile lor.

Tom se urcă într-un teleschi, lăsându-i pe Phaedra și pe David împreună.

– E tăcut, spuse ea.

– De obicei, Tom evită situațiile neplăcute, dar aici n-are cum să-l evite pe tata.

– Îl afectează, nu?

– Tot avea să-l afecteze până la urmă.

– Bietul Tom, oftă ea, plină de compasiune.

– Pare rezistent...

– Ba nu, pare să încerce să se fofileze.

– E obișnuit să-și înece necazurile în alcool. Acum n-are unde să se ascundă.

– Ceea ce e mai sănătos. O să jelească, iar apoi o să se elibereze și o să-și vadă mai departe de viață. Asta ar trebui să facem cu toții.

David se uită la ea.

– Schiezi bine, Phaedra.

Ea îi zâmbi.

– Și tu la fel, David.

– Unde ai învățat să schiezi așa?

– Am crescut la Vancouver, ai uitat?

– Nu cunosc prea multe femei care știu să schieze la fel de rapid ca tine.

– Am s-o iau ca pe un compliment, nu ca pe un comentariu misogin.

– Eu spun cum stau lucrurile, nu vreau să fiu impertinent. Majoritatea femeilor pe care le cunosc nu sunt la fel de curajoase ca tine. Ești la fel de bună și în afara pistei?

– Desigur, răspunse ea ridicând din umeri cu modestie. Accept tot ce mi se oferă.

– O să fii pusă la încercare. Tata a murit făcând schi extrem. Asta i-a plăcut să facă, să-și depășească limitele. Așa a schiat mereu și, de cele mai multe ori, a scăpat cu bine. Cred că în cele din urmă a avut, pur și simplu, ghinion.

– Noi o să fim precauți.

– Mă îndoiesc că ghinionul o să lovească de două ori.

Phaedra clătină din cap.

– Niciodată să nu spui „niciodată“. Și eu pot fi nesăbuită, dar George m-a învățat să mă mai țin în frâu.

– Ți-ai pornit pagerul? întrebă David, referindu-se la accesoriul electronic folosit ca să se găsească între ei în eventualitatea unei avalanșe.

– Desigur. Te rog, spune-mi că știi cum să-l folosești!

David deveni serios și-și ridică privirea la piscurile ascuțite ale culmii Weissfluhgipfel.

– Știu. Dar să sperăm că n-o să fie nevoie.

Se regrupară la capătul telefericului Mahder, apoi porniră către Furka, de unde traversară în Gaudergrat, iar apoi își scoaseră schiurile ca să urce pe Alp Duranna tot restul dimineții. Soarele devenea mai fierbinte, iar Phaedra își legă jacheta și casca în jurul taliei și făcu întreg urcușul cu mânecile puloverului suflecate până deasupra coatelor și cu fermoarul tras până sub piept. Zăpada sclipea în jurul ei, iar

munții se înălțau în piscuri ascuțite și coborau în prăpăstii ametitoare.

Ajunseră, în sfârșit, în vârf. Își înfipseră schiurile în zăpadă și se așezară ca să împartă un baton de ciocolată și niște gin de porumbar din plosca adusă de David.

– Suntem pe acoperișul lumii, spuse David.

– E un sentiment incredibil, completă Phaedra. Parcă am aparține eternității. Mă face să mă simt atât de mică, și totuși atât de conectată la tot!

Trase adânc, din plin, aer în plămâni.

– După urcuș, tata trebuie să fi stat și el aici, spuse David, solemn. Probabil că abia aștepta coborârea, încântat de zăpada proaspătă. Mă întreb dacă a privit și el spre piscurile acelea, așa cum facem noi acum, simțind legătura cu ceva mai mare decât el. Nu l-am întrebat niciodată ce părere avea despre Dumnezeu.

Tom inspiră adânc și privi în jos, la întinderea vastă, ce părea fără margini. La kilometri depărtare, tocmai înspre îndepărtatul orizont, munții se pierdeau în negură. Dincolo de ei, era infinitul. Privind într-acolo, simți ceva profund vibrându-i în suflet. Pentru prima oară în viața lui, deveni conștient de eternitate și, într-un fel extraordinar, simți că făcea parte din ea. Nu îndrăznise să-și imagineze unde era tatăl lui acum. Nu voise să admită faptul că George se dusese. Singura formă de autoapărare pe care o cunoștea consta în a pretinde că totul era în regulă. Dar acum, dintr-odată, simți cum i se umplea pieptul de o emoție neexprimată. Gemu, îngrozit, atunci când aceasta îi urcă în gât și apoi mai sus, până când el nu mai avu încotro și scoase un vaiet adânc, tremurător. N-avea control, ca și cum o entitate străină pusese stăpânire pe trupul lui, iar el nu putea decât să observe, neputincios, cum i se dezlănțuia înlăuntru, provocându-i spasme și frisoane.

David privi îngrozit la chipul schimonosit de durere al fratelui său și la cum se chinuia să respire. Phaedra se târî prin zăpadă până la el și îl luă în brațe. Tom cedă fără ezitare, îngropându-și fața în jacheta ei. Rămaseră cu toții foarte tăcuți, în timp ce Tom lăsă durerea să-l străbată.

– Asta e bine, spuse Phaedra după ce Tom se liniști. O să te simți mult mai bine. Nu poți ține durerea în tine la infinit, ăsta e cel mai rău lucru pe care-l poți face. Trebuie s-o accepți, iar apoi să te eliberezi. Dacă te prefaci că nu e acolo, ea doar o să devină mai puternică.

Tom întinse mâna după rucsac, dar David fu mai rapid. Îl deschise și căută înăuntru țigările lui Tom. Cu mâini tremurânde, Tom își puse o țigară între buze și o aprinse cu bricheta întinsă de David. Primul fum îi umplu plămânii și pe dată se simți mai calm.

– Îmi cer scuze, spuse el în cele din urmă. Nu știu ce m-a apucat.

– E în regulă, răspunse David. Reacția ta a fost doar un pic întârziată, atâta tot.

Tom se uită la munții în care tatăl lui schiase spre întâlnirea cu moartea.

– Mi-e dor de el, spuse, în șoaptă. Mi-e foarte dor de el.

– Știu, răspunse David, privind în aceeași direcție ca și Tom, de-a lungul versantului. Undeva, acolo jos, e avalanșa.

– Ești pregătit să-i faci față, Tom? întrebă Phaedra.

– Nu cred că o să fiu pregătit vreodată, răspunse el cu un oftat, iar apoi mai trase un fum prelung.

– Dar trebuie s-o facem, continuă Phaedra. Nici unul dintre noi n-o să poată merge mai departe dacă nu îl comemorăm pe George aici, spuse ea în timp ce se ridica în picioare. Haideți, băieți! Cu cât așteptăm mai mult, cu atât o să fie mai greu.

Termenul *toile de Jouy* provine de la o suburbie a Parisului. Țesătura moale și versatilă are un imprimeu decorativ, constând dintr-un fond, de obicei alb sau aproape alb, pe care e desenat un model care se repetă, de obicei o scenă pe o temă pastorală.

„Castane fierbinți! Castane fierbinți!“ (în limba germană în original)

Capitolul 15

Ninsese de curând, iar perfecțiunea zăpezii de pe versantul muntos era marcată de numai câteva urme. Tom se simți revigorat sărind prin pulberea ușoară ca puful de gâscă, iar David descoperi, încântat, că Phaedra era la fel de pricepută pe trasee extreme cum era și pe pistele marcate.

Ea simți soarele pe față și vântul pe piept acolo unde puloverul îi era încă descheiat, iar inima i se umplu de nostalgie în mijlocul acelei frumuseți, pentru că acolo, printre cristalele sclipitoare și pantele șerpuitoare, se afla cu siguranță George, privindu-i pe oamenii dragi lui în locul pe care el îl iubise cu atâta pasiune.

După un timp și câteva pauze pentru a-și trage sufletul, se opriră. În jos, traseul dispărea într-o pantă foarte lungă și abruptă. În clipa aceea, vântul păru că se potolise, iar Tom și David deveniră tăcuți. Câțiva nori răzleți se adunaseră pe culmea muntelui și umbreau acum locul în care poposiseră. Phaedra îi simți că ajunseseră.

– Haideți s-o coborâm pe rând, spuse David. Țineți dreapta și nu vă opriți. Eu sunt primul.

Când se lansă pe muchie și începu să coboare panta, văzu în stânga urmele avalanșei care antrenase cu ea jumătate din zăpada de pe versant. Știind că era prea riscant să se oprească, își continuă coborârea până când ajunse la bază. Avalanșa începuse exact în vârf, lăsând o brazdă lată de vreo doi metri adâncime în locul în care zăpada se desprinsese, pur și simplu, ca o felie dintr-un tort de nuntă. Căpătase amploare, probabil, pe măsură ce alunecase la vale, dobândind viteză și forță pe parcurs, până când ajunsese la bază, unde terenul se aplatiza într-o mică vale înainte să devină din nou abrupt. Acolo se adunase într-o grămadă de bolovani mari de gheață, acoperită acum cu un strat gros de zăpadă. Arăta cu totul inofensivă, ca o mare fiară sălbatică adormită sub o pătură albă. Era greu de imaginat că fusese cândva atât de feroce, încât îi adusese moartea tatălui său.

Phaedra coborî a doua, încercând să nu privească în stânga, de teamă să nu se dezechilibreze și să cadă, punându-se, astfel, în pericol. Așa că nu se opri decât atunci când ajunse la David, iar apoi rămase lângă el, privind imaginea pentru care bătuseră cu toții atâta drum. Doar sunetul bătăilor accelerate ale inimii ei și al respirației gâfâitoare tulbura liniștea aceea atât de apăsătoare.

Tom ajunse următorul. Își scoase schiurile și păși prin zăpada adâncă, escaladând masa de gheață și de zăpadă adusă acolo de avalanșă. Ajunse în vârf și-și puse mâinile în șold, uitându-se în sus la panta despuiată, ca și când ar fi încercat să înțeleagă cum anume reușise avalanșa să-l doboare pe tatăl lui, care, aparent, fusese

invincibil.

– Haide să mergem și noi la el, propuse David, scoțându-și schiurile și înfigându-le în zăpadă.

Phaedra îl urmă, dar, atunci când păși pe zăpadă, se cufundă până la genunchi.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi David întinzând mâna.

Phaedra se prinse de ea și înaintară împreună prin zăpadă.

– E greu de crezut că asta l-a ucis pe tata, spuse Tom cu glas șoptit în momentul în care ceilalți ajunseră la el, pe movilă. Nu pare mult, nu credeți?

– Nu *trebuie* mult, răspunse David.

– Așa a fost să fie, spuse Phaedra, filozofic, simțind cum i se strângea gâtlejul din pricina tuturor lucrurilor pe care nu apucase să i le spună lui George. Cred că, în clipa în care îți sună ceasul, n-ai cum să mai scapi. El a murit făcând ce-i plăcea.

– Asta a spus și mama, murmură, îngândurat, David.

– Pentru noi e greu, dar el a schiat, pur și simplu, până în rai.

– Faci să pară totul atât de simplu, Phaedra, spuse Tom.

– Eu cred că *e* ușor atunci când, în cele din urmă, părăsești lumea.

– Nu, nu la asta mă refeream. Vreau să spun că o astfel de situație nu e ușor de acceptat.

– Nu, nu e deloc ușor. E foarte greu de acceptat că el nu mai e și că n-o să mai facă parte din viața mea. Totuși, n-am de ales și trebuie să accept. Dacă m-aș opune, el tot nu s-ar întoarce și nici eu nu m-aș simți mai bine. M-aș simți doar jalnic și aș fi plină de resentimente. Aș sfârși prin a-mi urî viața pentru că el mi-a fost luat. Dar nu poți să te dai cu capul de pereți tot timpul. La un moment dat, trebuie să realizezi că lucrurile nu se mai schimbă și că furia ta nu rezolvă nimic – toate astea nu fac decât să-ți dea dureri de cap.

– Bun, și eu cum pot să accept totul în felul în care o faci tu? întrebă Tom.

– O să ne luăm rămas-bun, Tom.

El o privi cu tristețe.

– Cum să-mi iau rămas-bun?

Phaedra observă că ochii lui sclipeau, iar obrajii îi erau rubinii. Așa, devastat, era din nou doar un băiețel, iar ea întinse brațul și îl luă de mână. Spre surprinderea ei, David o prinse de cealaltă mână. Ea îi zâmbi cu recunoștință, iar apoi închise ochii.

– Ni-l imaginăm viu și sănătos, într-un loc mai bun, spuse ea în șoaptă. Îl vedem zâmbind radios și plin de bucurie și-i dorim numai bine, din tot sufletul. Apoi, atunci când sunteți pregătiți, luați-vă rămas-bun oricum vă place vouă, știind că el o să fie mereu prin preajmă și că într-o zi, atunci când o să vă vină și vouă vremea să plecați, el o să vă aștepte și o să vă întâmpine acasă.

Stătură toți trei în locul în care murise George și-și luară rămas-bun. Adierea vântului le mângâie fețele, o pasăre țipă în înaltul cerului, iar norii se împrăștiară, soarele scăldând din nou muntele în lumina lui. După ce deschiseră ochii, lumea părea aceeași, și totuși ceva se schimbase înlăuntrul celor trei. Se simțeau diferit. Aveau sentimentul unei încheieri.

Coborâră muntele pe schiuri, lăsând avalanșa mult în urma lor. Înainte, păruse lipsit de respect să se distreze, dar acum se simțeau liberi s-o facă. Ajunseră într-un sat de staule și cabane închise pe timpul iernii, adăpostite în ceafa muntelui, apoi continuară să schieze printre copaci, iar apoi coborâră, prin pajiștile Serneus, până în vale. Condițiile nici nu puteau fi mai bune pentru schi extrem, așa că se bucurară, hulpavi, de ele.

Se întoarseră acasă la fârșitul zilei, obosiți și cu dureri în tot corpul, dar simțindu-și inimile mai ușoare.

– Aș avea chef de o saună și de niște ture de înot, spuse David așezându-se pe băncuța de lemn și scoțându-și clăparii.

– Bună idee, încuviință Tom.

– Unde mergem pentru acest răsfăț? îl întrebă Phaedra pe David.

– În subsol, răspunse el, nonșalant.

Phaedra păru surprinsă.

– Aveți o piscină aici?

– Bineînțeles.

– Nu, *eu* am o piscină aici, corectă Tom. Nu uitați că tata mi-a lăsat mie locul ăsta.

– Deci, acum trebuie să ne dăm bine pe lângă tine tot restul vieții dacă vrem să ne bucurăm și noi de ea? întrebă David râzând.

– Evident, răspunse Tom, plecând și apucând-o pe coridorul dintre vestiar și bucătărie. E prea devreme pentru un pahar de vin?

– După ziua pe care am avut-o, aș spune că un pahar de vin e esențial, răspunse Phaedra.

David se încruntă, îngrijorat, și îl privi pe Tom dispărând în bucătărie.

Phaedra găsi un halat albastru, atârnat pe spatele ușii dormitorului ei. Se dezbrăcă și și-l puse pe ea. David o conduse, pe niște scări înguste, până în subsol. Era cald în pântecul cabanei și mirosea a clor și a pin. Continuară printr-un tunel nisipiu, călcând pe niște traverse lungi, pe care Antoinette le pusese pe jos ca să fie mai moale pentru tălpile goale, până când unul dintre pereți se transformă deodată în niște geamuri mari, prin care se vedea bazinul. Era spațios și ademenitor, la fel ca și cele șase șezlonguri de lemn de tec, aranjate în șir și acoperite cu saltele cu dungi albastre și albe. Lumina electrică se reflecta în apă, desenând forme caraghioase pe pereți și pe tavan. Podeaua de piatră era încălzită.

David o conduse pe Phaedra în zona piscinei și apoi la vestiare. Un hipopotam de carton îmbrăcat într-un costum de baie din anii ’20 era agățat de ușa vestiarului băieților, în timp ce pe ușa vestiarului fetelor era o femelă de hipopotam care purta un bikini roz.

– Saună umedă sau uscată? întrebă el.

– Umedă, dacă am de ales.

– Bineînțeles că da, spuse el, iar apoi deschise ușa ca să pornească sauna.

Phaedra intră în vestiar, unde găsi prosoape albe așezate într-un teanc ordonat și costume de baie atârnate de cârlige. În spatele celor două lavoare se înșira o gamă întreagă de produse Clarins de îngrijire corporală. Era ca la spa. Phaedra nu înțelegea de ce lui Antoinette nu-i plăcea acolo. Dacă *ea* n-ar fi schiat, ar fi fost absolut mulțumită să se răsfețe în paradisul acela subteran. Își scoase halatul și alese un costum de baie drăguț, albastru cu alb. Apoi se înfășură într-un prosop și se duse să-l caute pe David la saună.

El se așezase pe bancheta cea mai de sus, cu un prosop în jurul taliei, iar aburul începuse să plutească în jurul lui ca o ceață fierbinte. Phaedra urcă și ea, alegând peretele opus, ca să poată sta cu fața la el.

– Locul ăsta e minunat, spuse ea oftând și lipindu-se cu spatele de piatră. Exact ce a recomandat doctorul.

– E un mod grozav de destindere după tot efortul de azi, spuse David.

– Miroase a ulei de eucalipt.

– E bun pentru căile respiratorii.

Phaedra râse.

– Tu ai folosit?

– O, da, îmi place aromoterapia, spuse el pe un ton plin de sarcasm.

– Dar cui îi place?

– De unde să știu eu? Probabil că uneia dintre iubitele lui Tom. Le aduce mereu aici.

– Atunci, înseamnă că eu port costumul uneia dintre iubitele lui.

– Nu, astea nu aparțin nimănui. A cumpărat mama câteva pentru cabană. S-a gândit la toate.

– Să știi că da. E ca un hotel de cinci stele.

– Mă bucur că îți place.

– O, ador locul ăsta, David! E foarte frumos. O să-mi fie greu să merg mâine la schi, știind ce răsfățuri sunt aici!

Începură amândoi să se încingă și să se simtă adormiți. Mica încăpere se umplu de abur, așa că abia se mai puteau vedea.

– Cât trebuie să stăm aici?

– Cam cincisprezece minute ajung.

– Și cât a trecut?

– Cam opt.

– Aoleu, nu sunt sigură că o să supraviețuiesc încă șapte minute!

– Gândește-te, doar, ce bine îți face!

– O să încerc să nu leșin.

– Stau eu cu ochii pe tine.

Ea râse.

– Mersi.

Dar David vorbea serios. Să stea cu ochii pe Phaedra era cel mai ușor lucru din lume. O privi închizând ochii și lăsându-se pe spate. Avea un adorabil gât fin, se gândi el, lăsându-și privirea să-i alunece până la claviculă și apoi la piept. Piele compactă, albă, și membre lungi, subțiri. Șovăi, încercând să-și stăpânească dorința ce-i chinuia vintrele. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât îi era mai dificil să-și stăpânească ardoarea tot mai mare. Nu simțise niciodată asta pentru nici o femeie pe care o cunoscuse. Nu doar faptul că nu putea fi a lui o făcea atât de dorită. Ea avea calități pe care el nu le mai găsise la nimeni altcineva, calități pe care le admira.

David fusese impresionat de felul în care ea îl consolase pe Tom pe munte și, mai mult decât atât, de faptul că reușise să descopere ce era mai bun în bunica lui, recunoscută ca fiind foarte dificilă. Phaedra era o persoană *bună*. Își lăsă mintea să viseze, pentru că n-avea puterea s-o stăpânească. Ea ar fi fost o mamă iubitoare, își permise el să gândească, amintindu-și cât de tandru o luase pe Amber în brațe și o sărutase. Putea fi o amantă senzuală, intui el, lăsându-și mintea să pătrundă în cel mai interzis dintre teritorii. Nu credea că mai era vreo femeie pe pământ care să poată fi o soție perfectă. Se opri, visarea asta cu ochii deschiși provocându-i mai mult suferință decât plăcere. N-o putea avea. O picătură de sudoare îi alunecă pe tâmplă. Sub nici o formă n-o putea avea.

– Timpul a trecut, spuse el.

Phaedra deschise ochii.

– Slavă Domnului! răspunse ea și coborî.

David o urmă.

– Eu o să sar direct în piscină.

– Și eu! O să sfârâie când o să-mi intre corpul fierbinte în ea! spuse Phaedra, uitându-se cum David își lăsa prosopul lângă bazin și se arunca în apă.

El avea trupul puternic, atletic, al unui bărbat aflat în permanentă mișcare, ridicând, măturând, culegând, cărând. Avea umeri lați și musculoși, talia suplă, picioarele lungi și puternice. Viața de la fermă îl ajuta să fie în formă maximă.

David înotă făcând câteva mișcări de craul, iar apoi se răsuci cu fața la ea. O surprinse privindu-l și râse. Phaedra simți cum i se urca sângele în obrajii deja stacojii. N-avea rost să se mai ascundă că se plăceau reciproc. Atracția era la fel de puternică precum soarele într-o zi toridă de vară. Un sărut ar fi putut relaxa tensiunea, dar așa ceva n-avea cum să se întâmple. Deci, tensiunea urma să crească și să tot crească, și pe urmă?

– Nu poți sta acolo toată seara, spuse David râzând, în timp ce ajungea la marginea bazinului. Trebuie să te răcorești.

Aici avea dreptate, își spuse Phaedra. Observă tonul măsliniu intens al pielii lui și nu putu să nu-și imagineze trupul ei palid, alb ca un crin, întins lângă al lui.

– Bine. Mai înoată o tură, îi porunci ea.

El zâmbi obraznic și începu să înoate. Phaedra intră în apă, căreia îi simți din plin răceala pe pielea ei încinsă. Aproape că se simți sfârâind ca o tigaie fierbinte într-o chiuvetă. Era o senzație plăcută să-și ude părul și să-și spele sudoarea. Lovi apa, conștientă de fiecare mișcare a lui David. Simpla lui prezență avea darul de a face să pară mică o încăpere imensă.

David se întoarse la ea înot.

– Nu-i așa că apa îți dă un simțământ plăcut? întrebă el.

– Fără discuție.

Ea râse nervos, simțind, pe sub apă, o atracție magnetică înspre el. David râse împreună cu ea, voind, de fapt, s-o lipească de marginea bazinului și s-o sărute. Îi vedea corpul sub apă. Încercă să-și mențină privirea pe chipul ei.

– Eu cred că o să ies acum, spuse ea, brusc.

– Dar abia ai intrat!

– Iar asta e o mare realizare. Dar acum vreau să ies și să fac o baie.

– Eu mai înot câteva ture de bazin.

Phaedra îl privi îndepărtându-se și înotă până la trepte. Se uită spre bazin să se asigure că el încă înota, iar apoi ieși și se grăbi să ajungă la prosop. David se lipi cu spatele de marginea îndepărtată a bazinului și o petrecu din priviri în timp ce ea se întorcea la vestiare. Se întrebă cum naiba avea să se rezolve întreaga poveste, dorindu-și din suflet să se petreacă totul ca într-un film hollywoodian cu sfârșit fericit. Dar cum se putea sfârși, dacă nu cu dezamăgire și frustrare? Se înfioră la gândul incestului, dându-și totuși seama că ar fi sacrificat orice ca să poată fi cu ea. Se străduia din răsputeri, dar nu reușea să se gândească la Phaedra ca la o soră. Fie ea și soră *vitregă*. Nu simțea nici un fel de instinct fratern.

În seara aceea cinară la Wynegg, un mic restaurant alpin din centrul satului, și jucară cărți până târziu, împreună cu câțiva prieteni care cinau într-unul dintre separeurile aflate în partea îndepărtată a restaurantului. David comandă o carafă

mare de Fendant, vinul casei, ce fu băută aproape în întregime de Tom, care golise deja pe jumătate o sticlă de vin roșu înainte să plece de la cabană. Phaedra fu din nou prezentată ca prietenă de familie și din nou se presupuse că era noua iubită a lui David. Nimeni nu încercă să corecteze informația, Tom fiind mult prea amețit de băutură ca să observe. În cele din urmă plecară spre casă, iar Tom, care ședea pe bancheta din spate a mașinii, deveni foarte tăcut, privind pe fereastră la stele, ca și cum acestea s-ar fi mișcat pe cer într-un dans hipnotic.

Ajunseră acasă și îl ajutară pe Tom să coboare din mașină.

– Cred că am băut prea mult, articulă el cu greu, în timp ce era cărat spre cabană.

– Să știi că da, spuse David.

– Poate că o să fumez o țigară.

– Nu-i timp pentru asta. Haide să te vârâm în pat!

El ezită, lipsit de vlagă, înainte să-i lase să-l ducă la etaj și să-l bage în dormitor. Phaedra îi scoase pantofii, îl ajută să-și scoată puloverul și cămașa, iar apoi îl lăsă pe David să facă restul.

Acesta din urmă își termină treaba și coborî din nou. O găsi pe Phaedra afară, pe balcon, înfofolită în palton și așezată pe unul dintre șezlongurile de tec folosite vara pentru statul la plajă.

– În momente ca ăsta mi-ar plăcea să fumez, spuse ea în timp ce David ieșea pe balcon și venea lângă ea. Ar fi plăcut să stau aici, în frig, cu o țigară.

– Ce-ai zice de o cană de ciocolată fierbinte?

– Merge și asta.

– Mă ocup eu, spuse David, după care intră înapoi în casă.

Phaedra rămase singură cu gândurile ei. Iubea munții și liniștea. Înconjurat de atâta măreție, era greu să nu te gândești la marile întrebări. În fața unei asemenea frumuseți, era greu să nu fii într-o dispoziție romantică. Dacă reduceai viața la esență, descopereai că iubirea era singurul lucru care rămânea.

David se întoarse câteva minute mai târziu, aducând două căni aburinde, pline cu ciocolată fierbinte. Îi întinse una Phaedrei, apoi se așeză lângă ea, pe celălalt șezlong de lemn. Phaedra luă o gură.

– Mmm, ce bună e! Ce ai pus în ea?

– Puțin întăritor, răspunse el aruncându-i un zâmbet jucăuș.

– Asta e tot o tradiție elvețiană?

– O tradiție *Framptoniană*.

Ea strânse cana între palme și mai luă o gură, simțind ciocolata alunecându-i, fierbinte, până în stomac.

– Sunt total de acord cu rețeta.

– M-am gândit eu.

– Mi-a plăcut cina din seara asta, deși sunt sigură că o să transpir usturoi prin toți porii toată săptămâna următoare.

– Bine că am mâncat cu toții usturoi!

– Acum ne putem săruta, spuse ea râzând.

David o privi prin întuneric. Avea părul dat pe spate, iar gulerul de blană al hainei îi era ridicat până sub bărbie. În lumina lunii, pielea îi părea albă ca laptele, buzele, roșii ca o fragă, iar ochii albaștri îi deveniseră strălucitori precum două pietre ale lunii – era mai frumoasă în seara aceea decât o văzuse el vreodată. Cu fiecare fibră îndurerată a corpului, David tânjea s-o sărute.

– Povestește-mi despre fostul tău soț, Phaedra, o rugă el ca să-și devieze atenția.

– Păi, eram foarte tânără, aveam doar douăzeci de ani. Îl chema Shane Connelly, irlandez, desigur, cu mamă englezoaică. Știai că numele de Connelly înseamnă „feroce ca un zăvod“ în irlandeză? Mă rog, așa mi-a spus el, și chiar era feroce uneori. Ne-am cunoscut în Whistler. Venise la schi împreună cu un grup de prieteni și ne-am îndrăgostit unul de celălalt. Totul s-a petrecut foarte repede. El era mult mai în vârstă decât mine și foarte articulat. Eu eram mai împrăștiată. Mă rog, încă sunt, ăsta-i adevărul.

– Nu pari deloc haotică.

– Mă pricep să n-o arăt. În realitate, sunt foarte uitucă și dezorganizată.

– Azi n-ai uitat nimic.

Ea râse.

– Asta pentru că mi-am pregătit toate lucrurile și mi le-am așezat pe scaun încă de aseară, ca să nu uit nimic! Ar fi fost tipic pentru mine să ajung în vârful muntelui cu o singură mănușă. Am vrut să vă fac o impresie bună.

– Ei bine, ai reușit. Iar acum, spune-mi ce s-a întâmplat, fu David curios să afle despre trecutul ei, chiar dacă imaginea Phaedrei alături de Shane Connelly îl umplea de gelozie.

– El lucra la Geneva, pentru Franck Muller, știi, creatorul de ceasuri. Era înnebunit după ceasuri. Din păcate, eu n-am fost atentă la semne. El era un foarte bun schior și arăta foarte bine. Nu mi-am dat seama că n-aveam nimic în comun, nici că firea lui obsesivă avea să ne distrugă, în cele din urmă.

– Cum adică, fire obsesivă?

– Totul trebuia să fie imaculat. Se enerva dacă uitam lucruri. Putea fi foarte crud și era foarte posesiv. Nu-mi dădea voie să am prieteni bărbați. Se înfuria dacă stăteam de vorbă cu vreun alt bărbat.

– Îl urăsc pe Shane Connelly ăsta! exclamă David înfocat.

Phaedra râse.

– Ești minunat, David! Te iubesc pentru că mă susții.

– Habar n-ai tu, spuse el aruncându-i o privire plină de afecțiune. Cât timp ați fost căsătoriți?

– Cinci ani.

– El a fost cel care ți-a frânt inima?

Ea oftă din rărunchi și se uită la luminile telefericului de pe Gotschna, care licăreau pe culmea muntelui ca niște stele mari.

– Nu. Eu i-am frânt-o pe a lui. Iubisem un miraj. După ce mi-am dat seama de asta, am realizat că nu fusesem deloc îndrăgostită, ci doar îmi împlinisem niște dorințe. Dragostea mi s-a spulberat precum ceața în soare și n-a mai rămas decât dezamăgire. Am plecat.

– La Paris?

– Da, m-am dus să muncesc la Paris. Tatăl tău a vrut să mă mut la Londra, continuă ea, iar apoi își coborî privirea în cană și oftă. Nu cred că s-a gândit bine. Era foarte impulsiv...

Rămaseră tăcuți mult timp. David îi simțea stânjeneala, ca și cum aerul dintre ei se tensionase. Chiar atunci se auzi fâșâitul trenului roșu care străbătea valea. O clipă mai târziu, locomotiva șuieră, iar ei priviră cum șerpuia prin sat șirul de mici ferestre pătrate, luminate, care apoi dispăru pe după cabane.

– Phaedra, spuse el în șoaptă. Știu adevărul despre tata.

Ea îl privi fix, uluită. Rozul obrajilor îi păli, lăsând în urmă o paloare cenușie.

– Îl știi?

– E în regulă. Înțeleg de ce ai mințit.

Ea părea îngrozită, ca și cum ar fi privit în țeava unei puști.

– Dă-mi voie să-ți explic. E o poveste atât de lungă...

David o întrerupse.

– Știu că ai făcut-o ca să-l protejezi pe tata.

– O, Doamne! gemu ea.

– Și ca s-o protejezi și pe mama, pentru că ar fi fost distrusă dacă ar fi aflat că tata i-a fost necredincios.

– Îmi pare atât de rău! exclamă Phaedra, punându-și palma peste gură ca să-și înăbușe plânsul.

– E-n regulă, Phaedra.

– N-am știut! Jur că n-am știut!

– Uite ce e, nu mi-am schimbat părerea despre tine. De fapt, ai acționat cu mult tact, continuă David, dar Phaedra era atât de afectată, încât el își dori să nu fi spus nimic. Știi, n-arăți de treizeci și doi de ani!

– Poftim?!

– Păi, acum se explică. Ești mai mică decât mine. Deci, pe când era însurat cu mama mea, tata a avut o relație cu mama ta. Nu contează. N-are nici o relevanță! exclamă David, iar Phaedra se opri din plâns și îl privi țintă, încruntată. M-am gândit mult, în amănunt, și n-am avut de gând să-ți spun că știam. Dar nu pot continua să mă prefac că nu știu adevărul. Nu te pot minți, Phaedra!

– Cum ai aflat?

– Ți-am văzut pașaportul în aeroport.

Simțind o ușurare bruscă, Phaedra i se aruncă în brațe. David nu se așteptase la o reacție atât de extremă.

– O, mulțumesc, David, îngăimă ea. Îți mulțumesc pentru iertare.

El o strânse în brațe și îi simți mâinile prinzându-se strâns de marginile hainei lui, ca și cum viața ei ar fi depins de el.

– Bineînțeles că te iert, spuse el râzând și nevenindu-i să creadă că ea reacționase atât de violent.

– Îmi pare atât de rău!

– Nu fi prostuță, nu e vina ta. Și totul s-a întâmplat în urmă cu atât de mult timp! Dar, ascultă-mă, ăsta trebuie să rămână secretul nostru. Nu trebuie să spunem niciodată altcuiva, înțelegi? Mama mea ar fi distrusă dacă ar afla.

– Da.

– Atunci, așa rămâne. Nu mai discutăm despre asta.

Însă Phaedra nu se retrase, iar David nu-și dorea nici el asta.

Capitolul 16

În noaptea aceea, după ce se duse la culcare, Phaedra primi un mesaj de la Julius, care o întreba cum mergeau lucrurile și-i propunea ca, după ce se întorcea ea la Londra, să ia cina împreună. Phaedra citi mesajul cu un sentiment pregnant de dezgust. Julius o băgase în toată încurcătura asta, iar acum nu mai putea ieși. Ca avocat al lui George, ar fi trebuit să-l convingă să nu-și schimbe testamentul atât de repede. Dacă n-ar fi fost menționată, ar fi putut să dispară pur și simplu și nimeni n-ar fi știut că minți se. Dacă George fusese atât de hotărât ca ea să primească safirele, de ce nu i le dăduse, pur și simplu? De ce trebuise să-și schimbe testamentul? Cu siguranță că el ar fi putut anticipa problemele pe care implica schimbarea unui astfel de document. Ea fusese pusă într-o poziție foarte neplăcută. Și, ca să pună gaz pe foc, se mai și îndrăgostea acum de David.

Rămase trează, cu mintea trepidându-i de atâtea gânduri greu de strunit. Julius și George se roteau în capul ei ca niște pietre într-o betonieră. Însă în centrul tuturor era David. Phaedra nu anticipase deloc să s-ar fi putut îndrăgosti de fiul lui George. Ideea era de neconceput și greșită. Nu-l putea avea niciodată, iar dacă o durea sufletul de regret, ea era singura vinovată.

A doua zi de dimineață, ningea. În fața ferestrei ei cădeau fulgi mari și pufoși, ca niște ghemotoace de bumbac, iar prin ceață nu se mai putea distinge decât conturul vag al vârfurilor brazilor. Era liniște și tihnă, iar ea rămase întinsă un timp, privind baletul ninsorii și dorindu-și ca David să fie lângă ea, s-o țină în brațe. Se gândi iarăși la George și se întrebă ce ar fi spus el despre pasiunea tot mai mare pe care ea o nutrea pentru fiul lui.

Tom era prea mahmur ca să poată schia, așa că David și Phaedra plecară singuri. Nu era aproape nimeni pe Gotschna. Ca de obicei, doar britanicii erau îndeajuns de temerari ca să vrea să-și petreacă ziua în ninsoare. Dar David o duse să schieze prin pădure, unde vizibilitatea era mai bună. Căzuse suficientă zăpadă peste noapte, așa că peste urmele făcute cu o zi în urmă se așternuse un strat gros de nea. Așadar, cei doi schiară toată dimineața prin impecabile poieni albe și pajiști unduioase, iar la urmă ajunseră în satul Saas.

La ora prânzului, raze albe de soare străpunseră norii, făcând ultimii fulgi fragili de nea să sclipească precum beteala. Mâncară pe vârful Weissfluhjoch, cel mai înalt din Murenburg, admirând panorama piscurilor ascuțite care se întrezăreau prin negura ce se risipea. Știau amândoi că nu le mai rămăsese mult timp de petrecut la Murenburg, iar melancolia îi cuprinse ca o negură la care soarele nu reușea să ajungă. În timp ce David își bău cafeaua, iar Phaedra, ciocolata caldă, simți ră

amândoi atracția unuia față de celălalt în felul în care o făceau animalele, fără cuvinte, instinctiv – amândoi știind că era un lucru prea îngrozitor ca să vorbească despre el.

Phaedrei îi plăcea mult să schieze împreună cu David. Împreună, doar ei, în munți, era mai romantic decât orice altceva. Se urmăriră în mare viteză, coborând pe pârtii și ocolind brazii în timp ce stârneau cu schiurile vârtejuri de pulbere diafană. Se opriră amândoi într-o poiană, ca să privească un mic grup de capre de munte ce scormoneau zăpada cu boturile, în căutarea ierbii. Munții erau tăcuți și măreți, iar Phaedra și David se simțiră amândoi copleșiți și privilegiați că se aflau acolo, într-o zi atât de splendidă, în mijlocul unei asemenea frumuseți.

Nici unul nu voia ca ziua să se sfârșească. Veniseră acolo pentru George, dar se găsiseră unul pe celălalt. Era o descoperire care îi lăsa pe amândoi frustrați și derutați.

Se întoarseră la cabană și îl găsiră pe Tom tot în pijama, uitându-se la un DVD. Pe masa de lângă fotoliu se găseau o sticlă goală de vin și o porție pe jumătate mâncată de *bundnerfleisch*, șunca crud-uscată specifică locului. David și Phaedra se priviră în ochi, iar David ridică din umeri, resemnat.

– Presupun că era inevitabil, având în vedere circumstanțele, șopti el.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu Tom.

– Ai chef de o saună?

– Ne întâlnim jos.

– Nu întârzia prea mult, c-o să iau foc.

Phaedra se apropie încet de fotoliul în care zăcea Tom, ametit, uitându-se la *Clanul Soprano*. Ea luă sticla, ceea ce îl făcu să tresară, fiindcă abia acum își dădu seama că nu era singur.

– O, salut, spuse el râzând. O zi bună?

– O zi perfectă, răspunse ea. Dar ne-ai lipsit.

– Nu eram în stare să schiez azi-dimineață.

– La ce oră te-ai trezit?

– Nu știu. Pe la prânz.

– Ai mâncat? întrebă ea luând farfuria cu șuncă. Asta nu e suficient pentru un băiat în creștere.

– Am mâncat și niște pâine.

– Bravo, dar ar fi trebuit să iei o masă ca lumea, să știi. Ce-ar fi să gătesc eu și să mâncăm împreună în seara asta?

– David zice că faci niște paste demențiale.

– Așa e. Sunt atât de demențiale, că devin periculoase.

– S-a făcut.

– Haide jos, să faci saună împreună cu noi! îl îndemnă ea zâmbind cu blândețe. Mai scoți din alcoolul ăla dacă transpiri.

– N-am băut mult, doar un strop.

– Așa începe mereu, cu un strop, spuse Phaedra, iar chipul lui se înnegură, iar ea știu că era pe cale să devină defensiv. Mama mea a fost alcoolică, adăugă ea, urmărind cum expresia lui de vinovăție se transformă într-una de interes.

– Serios?

– Da. Ani buni a fost în negare.

– De ce?

– Pentru că viața a dezamăgit-o cu fiecare ocazie. Fiecare om are motivele lui, și

toate aceste motive sunt bune, dar trebuie să găsești cumva puterea să te ridici deasupra sentimentului de inadecvare sau a fricii, continuă ea, iar Tom își țuguie buzele și-și lăsă privirea să-i alunece către prețul de la picioare. Eu am crescut fără frați sau surori, povesti ea mai departe, dar știi ce? Chiar îmi place să am frați. Mi-a lipsit asta. E plăcut să ai în preajmă oameni de care să-ți pese. Mie îmi pasă de tine, Tom. Ideea e că pe mama n-am putut-o ajuta. Ea nu asculta, iar problemele i-au devenit prea grave. Noi două n-am avut niciodată o legătură reală. Am avut întotdeauna impresia că eram o străină care căzuse pur și simplu în poala ei la naștere. Am fost întotdeauna două străine. Dar simt că am o legătură cu voi. Înțeleg că treci printr-o perioadă dificilă și că cel mai simplu mod în care îi poți face față e să eviți durerea înecând-o în alcool. Te simți mult mai bine după ce bei ceva. E valabil pentru noi toți. Dar leacul ăsta e doar un panaceu, n-o să te vindeci niciodată astfel, ci numai dacă iei durerea în piept și străbați cu răbdare tot drumul, până la vindecarea completă.

– Te înțeleg, spuse el privind pe fereastră. Știi, tata a fost acel erou grozav care a escaladat insurmontabilul, a colindat ținuturi îndepărtate și a ajuns să fie una cu natura, continuă el râzând, dar cu un râs plin de obidă. Toată lumea l-a iubit pe tata. Dar el n-a fost niciodată alături de *noi*. Mama n-ar fi de acord cu mine, desigur, pentru că ea l-a venerat fără tăgadă, precum un câine credincios. Dar ăsta-i adevărul. El n-a fost niciodată prin preajmă ca să facem sport împreună sau ca să ne petrecem laolaltă sfârșiturile de săptămână. Nu cred că Joshua și David au fost atât de deranjați de asta. Dar eu am fost. Aș fi vrut ca el să fie interesat de mine, dar a fost mai interesat de el însuși, zise Tom oftând, ca și cum o povară imensă i-ar fi căzut de pe umeri. N-ar fi trebuit să spun asta. Mă simt prost că spulber un mit.

Phaedra întinse mâna și și-o puse pe brațul lui.

– E în regulă. Ai dreptul la opinia ta. Dar, Tom, nu poți purta povara asta la infinit. Trebuie să te lepezi de ea. Trecutul nu mai există, e numai în amintire. E povestea ta, însă nu e cel care ești tu acum.

El o privi cu ochi sticloși și zâmbi.

– Zici că citești dintr-o carte de autocunoaștere!

Ea râse.

– Am citit câteva.

– Se vede.

– Haide să faci o saună, iar apoi mâncăm cu toții la gura șemineului. Ne-am putea uita împreună la *Clanul Soprano*. Nimic nu se compară cu o dramă americană de calitate.

Tom oftă și opri televizorul.

– Bine, vin să transpir. Îmi place să te am prin preajmă, Phaedra, spuse el ridicându-se în picioare. Ai ceva care mă face să mă simt mai bine în pielea mea.

– Urăsc să văd pe cineva la care țin apăsând pe butonul autodistrugerii.

– Ajută, de asemenea, să vorbești cu cineva din afara familiei. Mă rog, tu *ești* din familie, desigur, dar înțelegi ce vreau să zic.

– Cu certitudine.

– Nu mi-e atât de rușine să vorbesc cu tine despre tata.

– N-ar trebui să-ți fie deloc rușine, Tom. Cu toții avem războaiele noastre, chiar și cei care nu par să le aibă – tot au câteva. Cu toții ne căutăm drumul prin întuneric, încheie ea zâmbindu-i cu afecțiune.

Tom își dădu capul pe spate și începu să râdă.

– Haideți, Înțelepciunea Voastră! Să mergem la saună! Unde e David?
– Se fierbe deja.
– El știe că avem un guru în familie?
Ea zâmbi rușinată.
– Nu știu. Poate că ar trebui să-i spui tu.
– Nu, cred că o să te păstrez drept gurul meu *secret*.
– E perfect.
– O să mă ajuți, da?
– Dacă vrei.
– Doar pentru că ești un guru drăguț. Dacă ai fi fost un guru-*bărbat* păros și mare, aș fi refuzat. Dar tu ești drăguță și isteață, așa că da, te rog, împărtășește-mi din înțelepciunea ta și fă din mine un om mai bun!

În noaptea aceea se așezară lângă foc și jucară cărți. Phaedra gătise paste cu sosul de roșii preferat al lui George. Băieții mâncaseră câte două porții fiecare, iar Tom curățase, chiar, fundul oalei, ajutându-se de o spatulă. Nici unul dintre ei nu bău vin, iar Tom nici nu ceru. Transpirase atât de mult alcool în saună, încât își promisese că nu va mai bea vreodată nici măcar un strop. Cu ajutorul Phaedrei, era convins că se putea ține de cuvânt.

Șuieratul trenului răsună în vale, iar David o privi pe Phaedra în ochi. Ea roși, fiindcă își aminti conversația pe care ei doi o avuseseră cu o noapte înainte. El nu-și abătu privirea, plină de o patimă care o emoționă profund pe Phaedra, pentru că și ea simțea la fel. Se priviră astfel mult timp, mărturisindu-și dorința fără cuvinte, până când Phaedra găsi puterea de a privi în altă parte.

Ea putea accepta moartea lui George și putea accepta ideea că trebuia să-și continue viața. Dar nu putea îndura gândul că trebuia să se resemneze, fiindcă David era un bărbat pe care nu-l putea iubi vreodată. George i-l făcuse inaccesibil pentru totdeauna.

La Fairfield, Antoinette și Rosamunde se întorseseră acasă după câteva zile petrecute la Londra, la cumpărături de haine pentru primăvară. Prânziseră de mai multe ori împreună cu prietenii la Lucio's, pe Fulham Road, și goliseră rafturile de la Harvey Nichols și Harrods, până când își simțiseră picioarele atât de obosite, încât fuseseră nevoite să se oprească la o ceașcă de Earl Grey la ceainăria din Harrods. Rosamunde nu era foarte interesată de modă, dar gândul că ar fi putut să dea nas în nas cu doctorul Heyworth o determinase să-și cumpere o bluză nouă, cu un frumos imprimeu înflorat, și o pereche de pantaloni largi, asortați. Antoinette n-avea pentru cine se îmbrăca, dar se întoarse acasă cu un portbagaj plin de sacoșe de cumpărături, care o făceau să se simtă infinit mai bine.

– Ar trebui să facem asta mai des, îi spuse ea lui Rosamunde în timp ce își beau amândouă ceaiul în salon. Mă simt întinerită.

– Și eu la fel, fu de acord Rosamunde. Ce mai cheltuială să-mi cumpăr bluza aia de mătase, dar abia aștept s-o port! Mătasea nu e un material pe care l-aș cumpăra în mod normal.

– Să nu regreți niciodată ceea ce faci, ci numai ceea ce nu faci. Crezi că asta e valabil și pentru cumpărături?

– Cred că da.

– O să petrec mai mult timp în oraș, declară Antoinette. Nu pot lâncezi aici toată

ziua, chiar e bine să mai plec de-acasă din când în când, fiindcă asta mă face să-mi apreciez și mai mult căminul după aceea, spuse ea, iar apoi zâmbi, făcând o mică pauză cu ceașca lângă buze. Poate că n-ar fi rău să merg pe la Phaedra și să-i propun să prânzim împreună. Crezi că mi-ar accepta invitația?

– Nu văd de ce nu. A arătat foarte clar că te place.

– Ar fi drăguț, nu crezi? Am putea să aruncăm o privire la magazinul Peter Jones, iar ea mi-ar putea da niște sfaturi în legătură cu machiajul. E atât de frumușică!

– Tu arăți bine exact așa cum ești.

Rosamunde era de părere că o femeie n-avea nevoie decât de un pic de ruj ca să-și îmbunătățească aspectul.

– Mă gândesc că Phaedra mi-ar putea da și niște sfaturi legate de părul meu.

– Dar ce-are părul tău?

– O, n-are nimic. Dar m-am cam plictisit de el, atâta tot.

– Îl porți așa de treizeci de ani, de ce să-l schimbi acum?

– Nu știu. Mă prostesc și eu, atâta tot, răspunse Antoinette punându-și ceașca jos și lăsându-se pe spate, pe pernele sofalei. George nu mai e, iar viața mea a luat o întorsătură neașteptată. Simt că vreau s-o schimb.

– Schimbarea e bună. Însă mie îmi place părul tău. Te reprezintă, spuse Rosamunde.

– Dar cine sunt eu?

– Cum adică, cine ești tu? Ești Antoinette Frampton, răspunse Rosamunde, nedumerită.

– Da. Eu sunt Antoinette Frampton. Am fost Antoinette Frampton mai bine de treizeci de ani. Dar cine e Antoinette?

Rosamunde părea acum îngrijorată.

– Nu-mi dau seama ce vrei să spui. Crezi că Harris ar putea aduce niște biscuiți din aceia fragezi, din cei pe care îi face coana Gunice?

– Desigur, se învoi Antoinette, ridicându-se și trăgând de cordonul din dreapta șemineului.

O clipă mai târziu, Harris apăru în prag.

– Harris, te rog să ne aduci niște biscuiți fragezi, din cei pe care îi face doamna Gunice.

– Desigur, Lady Frampton, răspunse el.

Rosamunde zâmbi, nerăbdătoare.

– Sunt de-a dreptul delicioși! spuse ea, încântată.

– Despre ce vorbeam? întrebă Antoinette.

– O căutai pe Antoinette, răspunse Rosamunde ironic.

– Da. Phaedra m-a pus pe gânduri. Am fost soție și mamă atât de mult timp, încât m-am pierdut pe drum. Știu că sună prostesc, dar eu sunt cea care le face pe plac celorlalți. Așa am făcut mereu. Mi-am sacrificat mereu propriile dorințe ca să-l pun pe George pe primul loc. Acum el nu mai e aici, eșafodajul vieții pe care am dus-o împreună s-a prăbușit, iar eu am rămas doar cu mine. Și ce vreau *eu*? Nu sunt sigură că știu.

– Ba cred că știi.

– Nu, Rosamunde, nu înțelegi. Chiar nu știu. Mă trezesc dimineața și nu știu ce să fac cu mine însămi. Nu știu ce o să-mi aducă ziua. Pe când trăia George, știam care îmi era locul. Puteam face planuri. Acum nu mai am direcție. Nu-mi spune nimeni când avem vreun dineu sau când mergem la un spectacol de balet, ori când sunt

așteptată la Londra, la un cocteil. Nu mai umplu casa cu prietenii lui la sfârșit de săptămână, nu-i mai duc costumele la curățătorie. Sunt liberă, dar libertatea mă face să mă simt pierdută. Înțelegi?

– Da, cred că înțeleg.

– Nu pot rămâne în derivă pentru totdeauna.

– O să-ți găsești tu rostul.

– Trebuie să fac ceva constructiv.

– Cum ar fi?

– Exact, spuse Antoinette, părând înfrântă. Cum ar fi?

În clipa aceea intră Harris, care aducea un platou cu biscuiți fragezi. Se aplecă s-o servească mai întâi pe Rosamunde, pentru că observase că ea îi devorase pe toți în timpul întâlnirii cu Julius Beecher. Rosamunde luă o mușcătură. Gustul dulce, untos, i se topi pe limbă, iar ea scoase un mic geamăt de plăcere.

– O, sunt grozav de gustoși! Mulțumesc, Harris! Poți să lași platoul aici.

El puse platoul pe măsuța de cafea și ieși din cameră.

Rosamunde își lăsă umerii să-i cadă și nu se mai simți atât de încordată. Antoinette reacționa exact ca toate femeile abia rămase văduve, care se aflau, brusc, în fața viitorului incert.

– De ce nu înveți să joci bridge?

– Asta nu, în nici un caz. George a încercat să mă învețe să joc bridge, dar eu n-am înțeles niciodată jocul ăsta. Și nici nu-mi place.

– Te-ai putea implica în opere de binefacere.

– Susțin deja mai multe cauze, dar dacă te gândești să mă îndemni să fac parte din comitete, mai gândește-te o dată. Nu sunt potrivită pentru asta. Sunt prea rezervată. Comitetele de binefacere sunt pline de femei ca Margaret.

– Înțeleg, spuse Rosamunde, luând încă un biscuit. Cei din comitete au nevoie de femei dinamice, formidabile, care să strângă încontinuu fonduri. Dar și tu ai o grămadă de relații în lumea bună.

– Eu prefer să donez la modul discret și nu vreau să-mi hărțuiesc prietenii, o lămuri Antoinette, zâmbind trist. În tinerețe, voiam să am un butic.

– Draga mea, nu poți avea un butic. Tu ești o doamnă din înalta societate.

– Nu visează orice fetiță să aibă un magazin?

– Tu nu mai ești o fetiță. Și, da, e un vechi clișeu, spuse Rosamunde râzând. Și ce-ai vinde tu în magazinul ăla al tău?

– Nu știu. E doar o fantezie.

– Te-ai putea implica în problemele legate de biserică.

– Margaret se ocupă deja de asta. Aș putea redecora casa, spuse Antoinette, luminându-se la față.

– Asta ar omorî-o pe Margaret înainte de vreme, nu crezi?

– O casă e ca să trăiești în ea, nu ca să fie muzeu.

– Încearcă să-i spui asta soacrei tale!

Antoinette ridică din umeri, descumpănită.

– Atunci, nu știu ce să fac cu mine.

– Mai lasă să treacă un pic de timp, o sfătui Rosamunde. Și ia un biscuit. Sunt minunați.

A doua zi, Rosamunde se întoarse acasă, în Dorset, ca să-și vadă câinii. Antoinette își încălță bocancii, își îmbrăcă paltonul și îi scoase pe Bertie și pe Wooster în grădină. Zilele erau mai lungi acum, soarele îi încălzea fața și strălucea

atât de tare, încât Antoinette se văzu nevoită să-și pună ochelarii de soare. Binedispusă de lumină, ea inspiră mireasma dulce a regenerării, ce se înălța din stratul de îngrășământ de la baza tufelor de erbacee, din lăstărișul abia înfrunzit și din bulbii proaspăt încolțiți. Petice de flori sălbatice, albăstrii, sclipeau pe sub castani, iar narcisele își suflecau fustițele galbene în soare. Pițigoi albaștri intrau în tufișuri și apoi ieșeau, iar pomii vuiau de cântece de păsărele. Pământul se trezea din nou la viață, iar Antoinette se gândi că ea nici măcar nu observase asta.

Îl găsi pe Barry făcându-și de lucru prin grădină.

– Bună dimineața, Lady Frampton, spuse el.

De sub șapcă i se vedea părul alb, cu cârlionți mici, ca lâna unei oi.

– Barry, scuză-mă că nu m-am mai îngrijit de grădină în ultimul timp...

– E de înțeles, Lady Frampton.

– Știu, dar grădina e un loc tămăduitor. Mi-ar face bine să-mi petrec mai mult timp în ea.

Antoinette îi zâmbi bărbatului modest care avea grijă de domeniul lor de când se știa ea la Fairfield, simțind un impuls subit de a-și murdări mâinile așa cum o făcuse la începuturi, când fusese tânără și plină de entuziasm.

– Haide să dăm o raită pe aici și să-mi arăți și mie ce faci. Acum, că a venit primăvara, mi-ar plăcea să mă implic și eu.

– Foarte bine, doamnă, răspunse el jovial, neputându-și ascunde încântarea. Păi, haideți să începem cu grădina îngrădită, atunci. N-o să duceți lipsă de legume anul ăsta. O, chiar plănuiesc o recoltă îmbelșugată!

Barry traversă câmpul împreună cu Antoinette și o duse pe stăpâna lui la grădina de legume, îngrădită cu un vechi zid de cărămidă roșie. Poarta de lemn de stejar, decolorată de vreme, se deschise cu un scârțâit, iar ei trecură pe sub arcadă și intrară într-un labirint scund de brazde ordonat aranjate și de potecuțe de pietriș mărginite de lavandă sau de cimișir. În mijloc trona un refugiu circular, zidit din piatră, în care te puteai așeza ca să admiri grădina, dar Antoinette n-avusese niciodată timp pentru asta. În lumina soarelui, refugiul părea liniștit și tentant.

Barry îi prezentă, mândru, fiecare zonă, indicându-i primele vârfuri de sparanghel și de anghinare, șirurile frumos plantate de sfeclă, de morcovi și de fasole, precum și movilițele din care aveau să apară în scurt timp cartofii. Peste niște cărărui se arcuiau araci de fier pe care urma să înflorească mazărea țucără, iar mai târziu, trandafirii cățărători și clematitele.

– Știu că mazărea țucără pe care o preferați e cea mov-închis, îi spuse el zâmbind. O să am grijă să avem din belșug în vara asta.

Barry continuă să vorbească, Antoinette devenind tot mai entuziastă. Pe când trăia George, ea fusese atât de ocupată prin casă, încât n-avusese timp să se intereseze prea mult de grădini. Barry, cu ajutorul unei mici echipe de flăcăi de prin partea locului, menținea frumusețea domeniului, iar vizitatorii admiraseră întotdeauna rondurile impecabile și ghivecele cu plante, dar Antoinette nu se gândise niciodată să-și asume meritele pentru toate astea. Barry era grădinar-șef de peste patruzeci de ani și știa mai bine decât oricine cum să se îngrijească de grădină.

La vremea la care Antoinette se mutase acolo în calitate de tânără doamnă George Frampton, grădinile fuseseră singura parte din Fairfield pe care reușise s-o transforme. Îi făcuse o plăcere deosebită să lucreze în grădină alături de Barry. Merseseră împreună la magazinele de grădinărit și cumpăraseră sute de lalele, pe urmă își ocupaseră o după-amiază întreagă punându-le în pământ, de-o parte și de

alta a aleii cu tei. Primăvara următoare, când răsăriseră acele lalele, ei i se păruse că făcuse un miracol. Se simțise ca și cum despărțise apele Mării Roșii. Acum, Antoinette îi zâmbi acelei amintiri. Cât de repede i se schimbase viața! Veniseră copiii, George devenise mai pretențios, iar grădinile fuseseră cumva uitate, alături de sentimentul aproape divin de bucurie.

– Haide să mergem la magazinul de grădinărit, Barry, spuse ea, cuprinsă dintr-odată de un val de entuziasm.

– Acum?

– Da. N-avem timp de pierdut.

– Ce vreți să cumpărați?

– Nu știu. Orice, totul, orice o să-mi atragă atenția.

– Foarte bine.

– O, mai ții minte cât ne-am mai distrat cu ani și ani în urmă, Barry?

– O, da, cum să nu, doamnă!

– Vreau s-o facem din nou. Vreau să-mi murdăresc mâinile și să văd cum cresc plantele, spuse ea râzând la vederea uimirii întipărite pe fața lui. Probabil că vorbesc ca o nebună, Barry! Nu mai sunt tânără. Dar cred că grădinile mă vor face să mă simt foarte fericită.

– O, să fiți sigură de asta, răspunse el.

– Nu te supăr cumva, nu? întrebă ea, brusc îngrijorată. Nu vreau să crezi că o să preiau controlul.

El râse.

– Să mă supărați, Lady Frampton? Păi, eu aștept de ani buni să faceți asta, adăugă el cu blândețe.

Capitolul 17

A doua zi, Rosamunde se întoarse la Faifield și-și găsi sora îngenuncheată în livadă, plantând niște puieți de pomi fructiferi. Îi trebuise un sfert de oră ca s-o găsească, timp în care strigase cât o ținuseră bojocii, până când câinii apăruseră de undeva din gardul viu, lătrând-o ca și cum ar fi fost o intrusă.

– O, Doamne, Antoinette! Ce naiba faci acolo?! exclamă Rosamunde văzându-i genunchii plini de noroi și obrajii roșii.

– Sădesc, răspunse Antoinette, mândră. Am fost împreună cu Barry la magazinul de grădinărit, nu la cel mic din Fairfield, ci la acela mare de tot, din Bristlemere. A trebuit să cer să ne livreze magazinul produsele, pentru că am cumpărat prea multe ca să încapă în mașină. Uită-te la minunea asta de piersic! Îți dai seama, Rosamunde, că o să avem piersici?

– Dar Barry are nevoie de ajutoare? Am crezut că avea o armată de tineri care să-l ajute!

Antoinette râse.

– *Eu* vreau s-o fac, prostuțo.

– Dar uită-te în ce hal arăți! Ești plină de noroi.

Antoinette îi zâmbi larg.

– Dacă ți-ai vedea fața!

– Sunt doar surprinsă, atâta tot.

– Nu m-am mai distrat așa de ani întregi! exclamă Antoinette luând puietul de pom și trăgându-l cu grijă din vas. În pământ cu tine! spuse ea, iar Rosamunde o privi cum îi elibera rădăcinile și cum îl punea cu grijă în groapa pe care o săpase. Poftim, o căsuță nouă pentru tine, domnule piersic! jubilă ea așezându-se pe călcâie, ștergându-și fruntea cu dosul palmei și lăsând în urmă o dâră de noroi. Mai ții minte când eram mici și plantam zambile împreună cu mama?

– Bineînțeles. Ador zambilele.

– Și tu săpai mereu prin grădină, iar apoi veneai acasă plină de noroi din cap până-n picioare.

– Da, iar tu erai mereu foarte pedantă și curățică, dacă îmi aduc eu bine aminte.

– Mda, dar cred că tu te distrai mai mult decât mine.

– Să fii sigură. Copiii adoră să se joace în noroi.

– Deci, acum recuperez timpul pierdut. Barry s-a dus să mai aducă un puiet. Sunt aliniați cu toții în spatele casei. Am cumpărat zece.

– Numai piersici?

– Nu, avem doi pruni, doi meri, doi peri, doi cireși și, desigur, doi piersici.

– Dacă n-aveam șoldul ăsta înțepenit, m-aș fi așezat și eu în genunchi să te ajut.

– Știu asta. Dar mi-ai putea ține companie. Stai de vorbă cu mine! Nu-i așa că e o zi superbă? Ascultă păsărelele! De ce le aud prin copaci, dar nu le pot vedea? Tu ți-ai pus vreodată întrebarea asta? Ascultă! Ramurile sunt pline de viață din pricina lor. Păsările astea sunt *sute*, și totuși nu pot vedea nici măcar una. De ce, oare?

Rosamunde râse, pentru că o bucura foarte mult să-și vadă sora fericită din nou.

– Poate că îmi aduce și mie Barry un scaun după ce se întoarce.

– Da, un scaun de grădină, ar fi vremea să le scoatem de la iernat și să le curățăm de pânzele de păianjen. Apropo, ghici cine vine la cină în seara asta?

– Margaret.

– Nu, nu Margaret, deși aș îndrăzni să spun că o s-o vedem și pe ea astăzi, spuse Antoinette, iar apoi se uită la Rosamunde și râse. O să poți să porți bluza aia nouă și pantalonii!

Chipul lui Rosamunde se lumină.

– O, doctorul Heyworth!

– Da, m-am gândit că ar fi frumos să-l invit și să-i mulțumesc că m-a primit în grădina lui nu o dată, ci de două ori, pe când mă ascundeam de Margaret.

– Așa e, doctorul Heyworth e un cavaler care salvează domnițe aflate în primejdie.

– Am știut eu că o să fii încântată!

– Îmi place și mie câte un flirt nevinovat. Crede-mă că nu e nimic mai mult de-atât.

– Ești sigură că spui adevărul? Doar vorbești cu mine, nu?

– O, Doamne, sunt prea bătrână pentru mai mult de-atât. Și, în plus, am tabieturile mele. Dar un pic de flirt e bun pentru moralul oricui.

Antoinette începu să umple groapa cu un amestec de pământ și de îngrășământ.

– Au trecut mai bine de treizeci de ani de când am flirtat ultima oară. Nici n-aș mai ști cum s-o fac, se confesă ea.

– Nu e ca mersul pe bicicletă?

– Nici asta nu cred c-aș mai putea face, spuse Antoinette în timp ce nivela pământul cu mâinile. Nu mi-aș putea imagina vreodată să fiu cu altcineva în afară de George.

– Ești încă tânără.

– „Văduvă“ e un cuvânt oribil, cred.

– Nu trebuie să rămâi singură pentru tot restul vieții.

Antoinette se ridică și-și întinse picioarele.

– Uită-te la mine, Rosamunde! Nu sunt potrivită pentru nimeni.

– Păi, nu cu dârele alea de noroi pe față.

– Și nu sunt sigură că o să mai *vreau* vreodată pe cineva.

– O, asta se mai poate schimba în anii care vin!

– Nu, Rosamunde, insistă Antoinette cu fermitate. Eu o să-i aparțin mereu lui George.

La sfârșitul zilei, Antoinette reușise să sădească toți cei zece puieți de pomi fructiferi. Barry săpase gropile, iar ea făcuse restul. Rosamunde șezuse pe un scaun de grădină și-i ținuse companie surorii ei, în timp ce soarele își urmase agale drumul pe deasupra lor, pe un cer fără nori, iar Bertie și Wooster dormiseră, leneși, la

picioarele ei.

Antoinette făcu o baie și se schimbă pentru cină. Își simțea sufletul mai ușor și fredonă în timp ce umbla prin dormitor ca să-și aleagă hainele și să-și usuce părul. Grădina îi refăcuse dispoziția și le dăduse obrajilor ei o strălucire plină de sănătate. Dusă era paloarea cenușie a pielii, iar ochii îi scânteiau de fericire. Nu crezuse că avea să se mai simtă fericită vreodată, ci fusese convinsă că George îi luase fericirea cu el. La urma urmei, oare fericirea ei nu fusese legată de a lui?

În ziua aceea ea simțise gustul libertății, al detașării de griji, de un program, de planuri, de îndatoriri și de obligații. În acea zi își făcuse de lucru prin grădini, bucurându-se de vântul care îi răvășise părul și-i mângâiase fața cu degete delicate, de încântătoarea gălăgie a păsărelelor și de soarele cald, atât de plin de iubire, încât îi pătrunsese adânc în inima nemângâiată și i-o umpluse până când ea simțise că avea să-i explodeze. Aceea fusese ziua în care își dăduse seama că, până la urmă, avea să se descurce și de una singură.

Antoinette coborî și o găsi pe Rosamunde în salon, așezată într-un fotoliu și brodând. Purta pantalonii noi și bluza de mătase înflorată, legată la gât cu o fundă lejeră.

– Arăți foarte bine, spuse Antoinette.

– Iar tu arăți mult mai bine fără dâre de noroi pe toată fața.

Antoinette zâmbi larg.

– Am avut o zi atât de frumoasă! Chiar așa, a fost o zi *perfectă*!

– Și nici urmă de Margaret! Foarte neobișnuit să nu ne viziteze...

– Sper că e bine.

– Bineînțeles că e bine.

– Da, doar că e cam ciudat să n-o văd. De obicei, vine zilnic. Și a mai avut și criza aceea zilele trecute.

– Vrei s-o suni?

Antoinette își alungă grijile cu o mișcare a mâinii.

– Nu, o sun mâine. Doctorul Heyworth trebuie să apară din clipă-n clipă.

Harris apăru în ușă.

– Doriți ceva de băut, Lady Frampton?

– Da, ar fi foarte bine. O votca tonic, mulțumesc.

– O votca tonic? repetă Rosamunde, surprinsă.

– Trăiesc periculos, răspunse Antoinette.

– Să știi că da. Păi, dacă bei tu una, beau și eu. N-am mai băut un cocteil de ani buni.

Harris traversă camera până la gheridonul cu băuturi. George insistase mereu să fie bine aprovizionat, cu toate tăriile ținute în sticle frumoase, de cristal, fiecare dintre ele fiind etichetată cu câte un lănțișor de care atârna o plăcuță inscripționată.

– Mie nu mi-a plăcut niciodată votca, spuse Antoinette.

– Păi, atunci ce ți-a venit să bei așa ceva?

– Beau pentru că sunt o persoană nouă, Rosamunde.

Atunci când sosi doctorul Heyworth, cele două femei își băuseră deja pe jumătate cocteilurile. Harris deschise ușa de la intrare și îl conduse pe doctor în antreu, luându-i paltonul și punându-l pe braț înainte să-l conducă în salon.

– Lady Frampton, a sosit doctorul Heyworth.

Antoinette se ridică în picioare ca să-l întâmpine, când Bertie și Wooster dădură năvală înăuntru, aproape doborându-l în prag.

– Ce întâmpinare entuziastă! exclamă doctorul Heyworth, mângâindu-l pe Wooster pe cap.

– Câinii vă plac, doctore Heyworth, spuse Rosamunde păşind pe covor spre el, ca să-l salveze. Ştiţi, asta spune multe despre dumneavoastră.

– Numai lucruri bune, sper, răspunse el dând mâna cu Rosamunde.

Ea luă câinii, iar doctorul reuşi să se strecoare pe lângă ei şi să intre. Îşi îndreptă atenţia către Antoinette, care rămăsese lângă fotoliu, iar pe chip îi înflori un zâmbet larg.

– Arătaţi bine, Lady Frampton!

– Mă simt foarte bine astăzi, răspunse ea. Am fost în grădină toată ziua, am sădit copaci.

– V-a făcut mult bine. V-aţi recăpătat culoarea în obraji.

– Se poate să fie de la cocteil, mărturisi Antoinette ridicând dintr-o sprânceană.

El râse.

– O, da, asta ar putea fi explicaţia!

– Ce-aţi dori să beţi, doctore Heyworth? întrebă ea pe când Harris tocmai revenea după ce dusese paltonul doctorului.

– Mi-ar plăcea un pahar de vin.

– Roşu sau alb?

– Alb, dacă se poate.

Harris dădu din cap şi se duse să ia o sticlă de vin din frigiderul de băuturi, ascuns îndărătul unei uşi mascate a bibliotecii de la capătul îndepărtat al salonului.

– N-ar fi vinul roşu mai bun pentru dumneavoastră? întrebă Rosamunde.

– Ba da, dar sunt în afara serviciului. Şi, în plus, cred că un mic viciu, acolo, este esenţial pentru o sănătate bună.

– Adorabil, oftă Antoinette, lăsându-se din nou în fotoliu. Sunteţi un doctor pe sufletul meu.

Se aşezară toţi trei lângă foc, pe care Harris îl aprinsese în fiecare seară de la moartea lordului Frampton, fiindcă în casă fusese foarte frig. Antoinette şi Rosamunde îşi goliră paharele, dar doctorul Heyworth bău mai cumpătat din vinul lui.

– Care e numele dumneavoastră de botez? întrebă Rosamunde. „Doctorul Heyworth“ pare foarte formal, având în vedere că acum suntem prieteni şi că bem ceva împreună.

Antoinette se încruntă. Nu era sigură că dorea să îşi spună pe numele mic cu doctorul ei.

– William, răspunse el, părând un pic cam stânjenit.

– William, repetă Rosamunde, ca şi cum numele acela ar fi fost mai frumos decât altele. Acum va trebui să-mi spui şi dumneata mie „Rosamunde“, William. Nu sună mai bine?

El mai luă o înghiţitură de vin. Lui Antoinette i se păru că vedea o mică urmă de roşeaţă în obrajii lui.

– Ştiţi, David, Tom şi Phaedra au plecat cu toţii la Murenburg, spuse ea, schimbând subiectul.

– Cum le merge? întrebă el.

– N-am nici cea mai mică veste de la ei. Sper că le merge bine. Eu zic întotdeauna că, dacă nu primeşti veşti, e de bine.

– Sunt sigur că aveţi dreptate.

– Dumneata schiezi, William? întrebă Rosamunde, pe care votca o făcuse să fie minunat de încrezătoare.

– Nu, din păcate.

– Ei bine, nici eu. Nu-i așa că-i minunat?

– Pare foarte distractiv, dar, din păcate, părinții mei n-au fost genul sportiv, explică el.

– Tatăl dumneavoastră a fost și el doctor? întrebă Antoinette.

– Da, a fost. Acum e pensionar.

– Ce vârstă are?

– Optzeci și nouă, iar mama, optzeci și trei. Sunt amândoi foarte sănătoși, slavă Domnului.

– E superb să ajungi la bătrânețe întreg, spuse Rosamunde. Sper că le-ai moștenit genele, William.

– Și eu sper, răspunse el. În viață ai nevoie doar de sănătate și de noroc.

– Nici una, nici cealaltă nu sunt în mâinile noastre, spuse Antoinete.

– De aceea trebuie să trăim clipa, îi spuse doctorul Heyworth zâmbind. Așa cum ați făcut dumneavoastră astăzi, Lady Frampton.

Îi întoarse și ea zâmbetul.

– Să știți că așa e, doctore Heyworth, am făcut un lucru bun, iar acum mă simt mult mai bine, se confesă ea în timp ce băga de seamă că Harris apăruse iarăși în prag. Cina e gata. Mergem?

Harris aranjase o masă rotundă în salonașul de la celălalt capăt al antreului, făcuse focul în cămin și pusese o vază cu zambile albastre în mijlocul mesei. Camera era intimă, cu tapet floral pictat manual în nuanțe de purpuriu și de verde, cu covoare persane puse peste mochetă și cu o bibliotecă plină cu volume vechi, care ocupa un întreg perete. Draperiile erau trase, iar lumânările parfumate, aranjate pe masa de lângă sofa, pâlpâiau primitor. Era o încăpere mai prietenoasă decât marele salon, iar ei trei se așezară la masă și mâncară o supă de creson făcută în casă, urmată de rață à l'orange. Rosamunde unse cu unt o chiflă mare de făină integrală, mușcă din ea și mestecă plină de încântare, ceea ce era un omagiu adus talentelor culinare ale doamnei Gunice. Pâinea era întotdeauna coaptă în casă, legumele erau proaspete și de sezon, culese direct din grădină, iar carnea era mereu fragedă și bine pregătită de măcelarul din Fairfield. Rosamunde spera să nu mai fie nevoie niciodată să se întoarcă acasă la ea.

Harris le servi pentru început un Sauvignon ușor, urmat de un Bordeaux care însoțea friptura de rață. Antoinette era puțin ametită după votcă, așa că avu grijă să nu bea prea mult vin, cerându-i lui Harris să-i umple paharul cu apă pentru a doua oară. Rosamunde însă era mult prea încântată de prezența doctorului Heyworth ca să mai observe că vinul i se urca acum la cap. Bău zdravăn și savură fiecare dumicat de varză roșie, de cartof copt și de piept fraged de rață. Micul salonaș avea un aer degajat, iar ei trei râseră și vorbiră relaxați.

Rosamunde descoperi că ea și William aveau multe în comun. Pe lângă faptul că nu schiau, amândoi adorau grădinăritul, deși acum Rosamunde nu se mai putea implica activ în munca de săditre. Antoinette lăudă cu entuziasm grădina doctorului și-i povesti lui Rosamunde despre *Daphne odora* cea atât de frumos mirositoare, încât o făcuse, literalmente, să se oprească locului prima dată când se strecurase în grădina lui. De asemenea, doctorului îi plăceau caii, iar în tinerețe obișnuise să

călărească. Rosamunde îi povesti cu mare plăcere despre cum, pe când era fată, participase în concursuri și mersese la vânătoare de vulpi.

– Antoinette nici nu se poate apropia de cai, pentru că e alergică la ei, spuse ea. Dar eu am trăit și respirat printre cai ani de-a rândul, până când a început să-mi facă probleme șoldul. Nimic nu se compară cu ceea ce simți atunci când galopezi la mare viteză, cu vântul în față și cu imaginea fugară a câmpurilor verzi pe dinaintea ochilor. Mi-e dor de asta, mărturisi ea oftând și luând în furculiță ultima bucățică de friptură de rață. O, doamna Gunice e o adevărată minune! Asta e cea mai bună mâncare de care am avut parte vreodată.

Pentru desert, doamna Gunice preparase cea mai pufoasă, dulce și cremoasă budincă de ciocolată pe care o gustase Rosamunde vreodată. Cu judecata ușor afectată de vin, plimbă prima lingură de budincă prin gură, savurând aroma ușor astringentă a portocalei. Gustul era atât de senzual, încât Rosamunde se simți debordând de plăcerea pe care i-o provocă. Antoinette observă că obrajii surorii ei căpătaseră culoarea gemului de zmeură, iar ochii îi scânteiau precum cei ai unei adolescente visătoare. Vru să-i ia paharul de vin din față, dar se gândi că ar fi umilit-o în fața doctorului Heyworth. Așa că renunță să ia paharul, neavând cum s-o facă fără să fie observată. Neavând încotro, continuă s-o privească, neajutorată, pe Rosamunde, care devenea mai dezmățată decât un ghem de lână prost înfășurat. Râdea cu gura până la urechi, cu corpul moale, renunțând la postura ei de obicei înțepată și aplecându-se deasupra budincii, astfel încât pieptul generos i se odihnea acum pe masă precum un pachet învelit în mătase și legat cu o fundă.

Atunci când Rosamunde începu să vorbească împleticit, Antoinette decise că venise momentul să se retragă în salon, pentru cafea. Poate că atmosfera ceva mai formală de acolo avea s-o trezească măcar un pic pe sora ei. Ieșiră în antreu, unde Harris îi aștepta cu o tavă pe care se găseau ceai și cafea.

– Du-le în salonul mare, Harris, spuse Antoinette.

– Eu cred că mă duc până sus ca să-mi pudrez *nazul*, chicoti Rosamunde. Adică *nasul*, rectifică ea în timp ce urca scările.

Conversația dintre Antoinette și doctorul Heyworth fu abrupt întreruptă, amândoi văzând că Rosamunde ajunsese până la jumătatea scării și că se oprise acolo, șovăind. Ea se legănă pe treaptă preț de un moment care păru îngrozitor de lung, luptându-se să-și recapete echilibrul. Își agită brațele în aer, își mută greutatea de pe-o parte pe alta, se clătină alarmant, dar eforturile ei fură în van. Foarte lent, ca și cum totul s-ar fi mișcat deodată cu încetinitorul, căzu pe spate. Printr-un miracol, reuși să-și răsucească trunchiul și căzu în fund, nu pe spate, rostogolindu-se în jos pe scări ca un butoi. Doctorul Heyworth se grăbi s-o prindă în clipa în care se prăvăli pe podea. Antoinette icni, îngrozită, și încremeni, șocată.

Rosamunde gemu, simțind o durere ascuțită în piciorul stâng și în zona lombară. Îl privi pe doctorul Heyworth clipind.

– O, Doamne, mai trăiesc? îngăimă ea, simțind că se învârtea toată casa.

– O să fii bine, răspunse doctorul cu glas liniștitor. Acum stai aici nemișcată până când verific că e totul la locul lui.

– Mă doare piciorul stâng, murmură ea. Și... da... cred că mă doare peste tot.

El îi scoase încet pantofii și îi atinse degetele.

– Îți simți degetele, Rosamunde?

Ea le mișcă.

– Da.

– Le vezi mișcându-se?

– Văd *sute* de degete mișcându-se. Sunt foarte agitate.

– Îți simți picioarele?

Ea reuși să-și miște și picioarele.

Antoinette se apropie.

– Și-a rupt ceva? întrebă ea în șoaptă, privind cum doctorul verifica umerii, brațele și gâtul lui Rosamunde.

– Ai suferit un șoc teribil și te-ai ales cu niște vânătăi pe cinste. Acum haide să te ducem în pat, spuse el în cele din urmă.

Rosamunde fu surprinsă că se putu ridica în picioare atât de ușor. O durea corpul, dar nu era nimic atât de rău pe cât își imaginase.

– Ai fost moale ca o cârpă atunci când ai căzut, de aceea n-ai suferit traume grave, spuse doctorul Heyworth în timp ce o ajuta să urce scările.

– Cred că am băut prea mult, spuse Rosamunde începând să tremure toată din cauza șocului. Mă simt foarte instabilă.

– O să te simți mai bine după ce te întinzi, o liniști el.

– Să-i aduc niște analgezice? întrebă Antoinette, vrând să se facă utilă.

– Da, vă rog, și niște arnică, răspunse doctorul, iar Antoinette trecu în fugă pe lângă ei și se duse să caute în dulăpiorul din baie.

Se întoarse numaidecât, înarmată cu jumătate din conținutul dulapului de medicamente.

Împreună, o așezară pe Rosamunde pe pat. Ea se simțea ca o nătângă. Seara începuse atât de bine, însă acum o durea tot corpul, iar mândria îi era știrbită! Îl lăsă pe doctor s-o învelească, iar apoi închise ochii, sperând ca analgezicele să-și facă efectul curând, dar, înainte ca ea să mai apuce să se gândească la răni sau la senzația de amețeală, vocile se stinseră și lumea se întunecă dintr-odată. Rosamunde se cufundă adânc în întunericul acela reconfortant, până când nu mai fu conștientă de sine.

– Mâine o să fie toată numai o vânătaie, spuse doctorul Heyworth, închizând încetișor ușa dormitorului.

– Cu toată arnica folosită?

– Mă tem că s-a lovit rău pe o parte. N-aș fi deloc surprins dacă vânătaia o să aibă culoarea celui mai vinețiu cer englezesc pe care îl cunoaștem.

– Vai de mine, sărmana Rosamunde!

– Cât timp mai rămâne la dumneavoastră?

– Oricât o să am nevoie de ea.

– Ei bine, acum o să aibă *ea* nevoie de dumneavoastră. Vreme de cel puțin o săptămână, nu cred să fie în stare să plece acasă.

– Chiar atât de mult?

– Trebuie să fie îngrijită. Cu cât îmbătrânim, cu atât avem nevoie de mai mult timp pentru vindecare. Nu mi-ar plăcea să mă gândesc că o să trebuiască să iasă din casă și să-și facă singură cumpărăturile. Aici o să fie îngrijită și se poate odihni. E singurul lucru pe care-l pot prescrie: multă odihnă.

– Dacă spuneți dumneavoastră, doctore.

– Spun.

– Vai de mine, ce dramă! Îmi cer scuze.

– Pentru ce? Bine că am fost aici.

– Nu cred că s-ar fi întâmplat dacă n-ați fi fost aici, spuse ea, oftând adânc. Haideți să bem niște cafea. Mă întreb dacă doamna Gunice o fi făcut ciocolată de casă. Cred că aș mânca o bucată.

Se așezară din nou în salon. Harris le umplu ceștile cu cafea, apoi se duse la bucătărie să caute ciocolată de casă.

–Trecși mâine s-o văd pe sora dumneavoastră, Lady Frampton.

– O, nu trebuie să vă deranjați atât de mult!

– Mi-ar plăcea, dacă nu vă supărați. Aș vrea să mă asigur că e în regulă și poate că o să-i aduc o alifie pentru echimoze. S-ar putea să aibă nevoie și de un analgezic mai puternic.

– Bine, dacă nu vă deranjează. Știu că Rosamunde v-ar fi foarte recunoscătoare.

– Dacă e frumos afară, poate că o să-mi arătați ce ați sădit.

Chipul lui Antoinette se lumină de un zâmbet entuziast.

– Mi-ar plăcea mult! Grădinăritul e noua mea ocupație. Astăzi a fost divin să stau afară, la soare, cu mâinile în pământ, și să ascult păsărelele ciripind. M-am simțit atât de bine! Barry spune că sunt foarte multe de făcut la momentul ăsta, cu toate pregătirile pentru vară. Spune că i-ar prinde bine încă o mână de ajutor.

– Sunt sigur că vă e foarte recunoscător pentru că îl ajutați.

– Sincer vorbind, cred că vrea doar să-mi facă pe plac. La urma urmei, el s-a descurcat și fără mine ani întregi! Dar eu sunt fericită să fiu în aer liber. Toate răsar și înfloresc acum, iar verdele are o nuanță atât de frumoasă!

– Judecând după ce-am mâncat la cină, cred că aveți o grădină de legume nemaipomenită.

– Așa e. De fapt, de dimineață tocmai am vorbit despre asta cu Barry. Am stabilit ce anume plantăm după ce se face un pic mai cald. Avem teren cât să hrănim o armată, dar acum suntem doar eu și David aici, plus Josh și Tom atunci când vin în weekend. Pe când trăia George, aveam casa plină de musafiri la fiecare sfârșit de săptămână. Adoram să fim gazde. El nu se oprea niciodată, nici măcar de sărbătorile oficiale! Acum e mai liniște, prin comparație, dar mie-mi place așa. Îmi pot auzi gândurile. Dintr-odată, am timp. Ce lux e timpul, nu credeți?

– Unul dintre cele mai mari luxuri dintre toate, dacă știi să-l folosești.

– În afară de grădinărit, dumneavoastră ce faceți în timpul liber, doctore Heyworth?

– Cânt la pian.

– Vorbiți serios?

– Da, găsesc că e foarte relaxant.

– Ați vrea să-mi cântați ceva acum? întrebă Antoinette, dar el păru să șovăie. N-o faceți, dacă nu vreți. N-aș vrea să vă forțez.

– Bineînțeles că am s-o fac. Ce anume ați dori? Clasic? Jazz?

– Orice aveți dumneavoastră chef.

Doctorul Heyworth se ridică și se duse la pianul cu coadă.

– E un Steinway, spuse el, impresionat.

Se așeză pe taburet și deschise capacul.

– Eu sunt jalnică, spuse Antoinette, rămânând așezată în fotoliu. Cântam bine în copilărie. În timp ce Rosamunde umbla călare pe coclauri, mie îmi impuneau ai mei să exersez la pian. Vai, ce mai uram să fac asta! Acum, desigur, îmi doresc să fi exersat mai mult. E admirabil să știi să cânți la pian, să creezi muzică. Începeți când vreți, iar eu o să tac.

– O să vă interpretez bucata mea preferată, spuse el așezându-și degetele pe clape.

Începu să cânte, iar Antoinette tăcu și ascultă. Nu mai auzise acea piesă. Era frumoasă și îi trezea un sentiment de liniște și de uimire. Își imagină un cârd de gâște sălbatice zburând pe un cer rozaliu, în drum spre culcușurile lor de lângă un râu cristalin. Se gândi la seară, la melancolia zilei ce se sfârșea și la senzația de efemeritate pe care o avem mereu în fața frumosului. Se gândi la mormântul lui George, așezat în acel colț liniștit din curtea bisericii, apoi se gândi la spiritul lui, liber și neîmpovărat de greutatea apăsătoare a corpului fizic, iar apoi mintea îi zbură la Phaedra și la credința ei neclintită în viața de după moarte. Muzica o impresionă în chip profund și neașteptat. În timp ce doctorul Heyworth cânta, ea simți cum i se deschidea în minte un soi de conștientizare, ca o floare ce-și deschidea corola în lumina și la căldura soarelui. Închise ochii și lăsă muzica s-o pătrundă.

Doctorul Heyworth cântă nota finală, iar Antoinette deschise ochii și-i zâmbi.

– A fost frumos, spuse ea. Ce e?

– Mama a compus asta.

– Mama dumneavoastră e compozitoare?

– *Amatoare*. Muzică simplă, dar cred că se pricepe bine la compoziție.

– Eu cred că se pricepe să compună *mai mult* decât bine. Sunt uluită! Muzica asta m-a dus departe.

– Pe mine mă face să mă gândesc la finalul unei zile, spuse el închizând capacul pianului.

– Și pe mine. Exact la asta m-am gândit și eu.

El râse încântat.

– Așa și trebuie. Piesa se numește *Amurg*.

– Ce uimitor e că o bucată muzicală ne poate face să ne gândim la același lucru!

– Are o seninătate minunată și induce o stare de relaxare. E o piesă foarte tristă, de fapt.

– Amurgul e trist, pentru că e atât de magnific și de efemer, spuse Antoinette în timp ce privea cum el se așeza din nou pe sofa. Cântați minunat, doctore Heyworth.

– Mă bucur că v-a plăcut.

– Ați vrea să-mi mai cântați și altă dată?

– Cu o singură condiție.

– Și anume?

– Să-mi oferiți mâine un tur ghidat al grădinii dumneavoastră.

Ea zâmbi.

– E un târg bun. Și m-ați inspirat. Sunt ani de când n-am mai atins acele clape. O să mă apuc din nou de cântat.

– E o idee foarte bună.

– O să-mi recomandați ce anume aș putea cânta?

– Aduc câteva partituri mâine, când vin pentru tur și ca s-o văd pe sora dumneavoastră.

– Îmi aduceți *Amurg*? Credeți că mama dumneavoastră ar fi de acord?

– Ar fi onorată, Lady Frampton, și la fel aș fi și eu.

Antoinette se lăsă pe spate în fotoliu și-i zâmbi doctorului Heyworth. Nu-și dădea seama prea bine dacă era din pricina zilei petrecute în grădină, a vinului sau a superbei piese muzicale pe care tocmai o ascultase, dar inima îi era plină de

optimism, ca și cum viitorul ar fi fost un loc luminos, atrăgător, plin de minunate posibilități. Dacă Rosamunde n-ar fi căzut, acela ar fi fost un final perfect al unei zile perfecte.

Capitolul 18

În dimineața următoare, Rosamunde se trezi cu o migrenă crâncenă și cu o durere surdă pe toată partea stângă a corpului. Se ridică din pat ca să se ducă la baie și păși împleticit pe covor. Suflecându-și cămașa de noapte, văzu proporțiile vânătăilor și se îngrozi. Toată coapsa stângă arăta ca o bucată de carne crudă. Imposibil să-l lase pe William s-o vadă așa.

Antoinette îi lăsase pe noptieră un flacon de analgezice și un pahar cu apă. Luă patru și se urcă înapoi în pat. Probabil că adormise din nou, pentru că data următoare când deschise ochii, Antoinette era aplecată deasupra ei.

– Bună dimineața, Rosamunde, spuse ea zâmbind compătimitor. Cum te simți?

Rosamunde își ridică privirea la sora ei și clipi, verificându-și, în gând, starea în care i se afla corpul. Durerea de cap îi trecuse sau îi fusese domolită de pilule, iar coapsa o mai durea doar atunci când se mișca.

– Groaznic, răspunse ea. Pur și simplu, groaznic! Ce s-a întâmplat aseară? Nu-mi amintesc nimic.

– Ai căzut pe scări.

– O, da! Acum, când mi-ai spus-o tu, mi-am amintit. Ce mai trântă am luat! Abia dacă mă pot mișca fără să mă doară.

– Doctorul Heyworth a venit să te vadă.

Rosamunde se albi la față.

– Aici? Acum? Cum arăt? Încă nu m-am spălat pe dinți! Spune-i să aștepte. Nu sunt pregătită să-l primesc chiar în momentul ăsta.

– Nu știu dacă e bine să te dai jos din pat, murmură Antoinette văzând că Rosamunde dădu la o parte păturile și se duse, șchiopătând, la baie, gemând la fiecare pas.

Antoinette auzi zgomotul periuței de dinți și apa curgând la robinet. Știind că doctorul aștepta la ușă, o întredeschise și-i vorbi prin crăpătură:

– Doar un minut, doctore Heyworth!

– E în regulă, răspunse el. Nu mă grăbesc.

O clipă mai târziu, Rosamunde reveni în pat, iar doctorul Heyworth fu lăsat să intre.

– Ce mai face pacienta noastră în dimineața asta? întrebă el, punându-și geanta pe podea.

Imediat, Rosamunde se simți mai bine. Omul acela avea o voce foarte calmă și un fel blând de-a fi. I se păru că făcuse o prostie atunci când se gândise să nu-i arate vânătăile. El văzuse, probabil, lucruri mult mai rele de-atât.

– Am avut o durere de cap oribilă de dimineață, când m-am trezit, așa că am luat patru pastile și m-am culcat la loc.

El se încruntă.

– Păi, e un pic cam mult, Rosamunde.

– Mă durea foarte tare. N-am crezut că două ar fi fost de ajuns.

– Ți-am adus ceva puțin mai puternic, dar trebuie să iei doar două deodată, bine?

– Dacă își fac treaba...

– Ce-ți face piciorul?

– Arată foarte urât.

– Pot să-l văd?

– Dacă trebuie neapărat... Nu e o imagine pentru ochi sensibili.

– Ochii mei sunt perfect în regulă în dimineața asta, spuse el în timp ce îi ridică puțin cămașa de noapte, cât să-i expună șoldul și coapsa. Da, m-am gândit eu c-o să te învinețești un pic. Nu te îngrijora, Rosamunde, e perfect normal. Ai căzut destul de rău. Am adus o alifie cu care să te ungi și niște pastile de înghițit. În orice caz, mă tem că o să trebuiască să lăsăm vindecarea în seama odihnei și a Mamei Naturi.

– Ce plictisitor! Urăsc să stau în pat.

– Sunt sigur că Lady Frampton îți poate aduce niște cărți din minunata dumneaei bibliotecă.

– Nu-mi prea place să citesc, William. Cred că acum o să-mi pot termina broderia, spuse ea oftând adânc. Pot să stau la parter, ca să mă uit la televizor?

– Bineînțeles, dar îți propun să te ajute cineva ori de câte ori cobori scările. N-ar fi bine să cazi încă o dată.

– O, Doamne, nu! O să merg cu mare atenție.

Rosamunde se înveseli la gândul petrecerii unei săptămâni de odihnă în salon, lângă foc, uitându-se la televizor și brodând.

– O să trec mâine pe aici să văd cum te recuperezi.

– Ar fi foarte drăguț, mulțumesc.

Ea îi observă ochii verzi, care îi zâmbeau compătimitor. Aveau un verde foarte delicat, ca de aventurin.

– Lady Framptom mi-a promis un tur al grădinilor, spuse el.

– Presupun că astăzi se pune iar pe treabă.

– O ajută enorm.

– Știu. Încep să mă întreb dacă George nu cumva a subestimat-o în multe privințe.

– Acum descoperă că există, totuși, o viață și pentru ea.

– Iar ăsta e un lucru bun. Și-a dedicat mai bine de treizeci de ani din viață copiilor și soțului. Sunt foarte încântată că își găsește, în sfârșit, timp și pentru ea.

– Există întotdeauna și o parte bună a lucrurilor.

– Dar nu întotdeauna o vezi la timp. Atunci când Dumnezeu închide o ușă, El deschide o alta.

Doctorul Heyworth ieși din cameră, iar Rosamunde zâmbi la gândul părții bune a propriului ghinion – William avea să mai vină s-o vadă, poate că în fiecare zi a acelei săptămâni. Un astfel de gând era suficient pentru o însănătoșire grabnică.

Doctorul Heyworth o găsi pe Antoinette așteptându-l în salon. El îi adusese niște partituri muzicale, precum și compoziția mamei lui, *Amurg*. Ea se bucură nespus și le puse pe pian, plină de zel.

– Vă mulțumesc foarte mult! exclamă ea, fericită. Sunt atât de emoționată! N-am crezut că o să mai cânt vreodată la pian.

– Puteți face tot ce doriți dacă vă propuneți, răspunse doctorul Heyworth.

– Atunci, haideți să vedeți grădinile. Am atâtea idei! Eu și Barry coacem niște planuri minunate.

Doctorul Heyworth ieși după ea și se trezi învăluit de lumină. Negura dimineții se împrăștiase sub soarele cald al primăverii, iar cerul era de un albastru senin. Ici și colo se mai vedea o ceață diafană, dar în scurt timp avea să se topească și aceea, lăsând văzduhul limpede și luminos. Dacă n-ar fi fost copacii abia înmuguriți, ai fi putut jura că era aproape vară.

Traversară peluza până la grădina de legume îngrădită cu zid, iar Antoinette îi explică ce se plantase acolo și care erau planurile de viitor. Doctorul Heyworth rupse o rămurică de rozmarin și o duse la nări.

– Iubesc mirosul ierburilor aromatice, dumneavoastră nu? spuse el.

– Ba da, foarte mult, răspunse Antoinette. Cimbrul e preferatul meu. Vara, toate aceste potecuțe sunt pline de el, iar mirosul e absolut delicios ori de câte ori calci acolo.

– Îmi amintește de Italia.

– Chiar așa? O, ce frumos! Italia e minunată.

Se plimbară prin livada în care Antoinette sădise pomii fructiferi cu o zi înainte. Ea deschise poarta și deranjă un stol de porumbei. Păsările se înălțară spre cer, bătând zgomotos din aripi.

– Sunt atât de grași, încât mă și mir că mai pot să zboare, spuse Antoinette.

– Îi hrăniți?

– Nu intenționat. Barry pune hrană pentru păsările mici: măcălendri, sturzi și, desigur, fermecătorii pițigoi albaștri. Sticleții adoră semințele de niger, iar Barry pune tăvițe special pentru ei. Desigur că porumbeii încearcă să acapareze tăvițele. George vâna, așa că paznicul punea mereu hrană pentru fazani și potârnichi. Nu știu ce o să se întâmple de acum înainte. Depinde numai de David, iar eu nu sunt deloc sigură că lui îi place vânătoarea, fiindcă detestă să ucidă vietăți.

– Mi se pare corect, spuse doctorul Heyworth. E un sport brutal.

Ea îi arătă, cu mândrie, pomii pe care îi sădise la marginea livezii. Unii dintre ei aveau deja mici floricele roz.

– Nu vă pot spune cât de mult m-am distrat ieri! A fost atât de eliberator să stau aici și să muncesc! Am simțit că aveam un scop real. A fost liniște și cald, spuse ea zâmbind satisfăcută. Serios vorbind, nu-mi imaginez de ce n-am muncit mai mult în grădină pe când trăia George. Am fost prea ocupată, cred. Dar ar trebui să ne străduim să facem lucrurile care ne plac. Nu credeți că am dreptate, doctore Heyworth?

El îi aruncă o privire înțelegătoare, vizibil fermecat de entuziasmul ei.

– Eu cred că ați găsit cheia fericirii, Lady Frampton.

Ea râse dezaprobator.

– Vreți doar să mă flatați!

– Deloc. Eu cred că oamenii își petrec viețile alergând atât de repede, încât n-au timp niciodată să se rezume la *a fi*. Ieri, dumneavoastră doar ați *fost* aici, afară, în această superbă grădină, printre plante și insecte. Ați trăit clipa, și cred că asta e cheia fericirii adevărate.

– Să știți că m-am simțit fericită, mărturisi Antoinette, dar apoi îi aruncă o privire

îngrijorată doctorului Heyworth. Oare e în regulă dacă mă simt fericită atât de curând după moartea lui George?

– Nu cred că Lord Frampton ar vrea să-l jeliți la nesfârșit.

– Dar au trecut doar câteva săptămâni!

– O să aveți momente bune și momente mai puțin bune, Lady Frampton. Dar ori de câte ori sunteți deprimată, trebuie să ieșiți în grădină, pentru că asta vă face să vă simțiți mai bine. Ieșitul în grădină nu poate fi decât un lucru bun.

Ea zâmbi din nou.

– Atunci, așa o să fac și n-o să mă simt vinovată pentru asta. Veniți, mai avem multe de văzut! Să vă uitați la tăvițele cu semințe pentru păsărele, o să fiți uimit de cât de multe păsărele avem aici, la Fairfield.

Își continuară plimbarea pe domeniu, discutând plini de veselie. Doctorul Heyworth admiră arborii bătrâni. Cunoștea denumirea fiecăruia dintre ei. Recunoscu plantele ce ieșeau din pământ după o iarnă lungă și sugeră unul sau două soiuri de arbuști care s-ar fi potrivit de minune în grădină. La un moment dat, spuse că era momentul să plece, dar Antoinette îl convinse să meargă la casa de piatră de pe deal.

– E un drum de numai câteva minute în susul pantei. Vă duc la un locșor fermecător și în ruină acum, explică ea. Nu mă mai gândisem la el de ani buni până ieri, când trebăluiam prin grădină. Vedeți dumneavoastră, casa e singură-singurică acolo sus, pe deal. Neglijată și uitată, ceea ce este o adevărată crimă dacă te gândești că e atât de frumoasă! Apucându-mă acum din nou de grădinărit, m-am gândit s-o renovez. Face parte din Fairfield Park, la urma urmei, și e foarte clar că cineva a construit-o cu multă dragoste. Ar fi corect să avem grijă de ea.

Folía era fermecătoare, în ciuda mucegaiului care îi acoperea ferestrele și a iederei care creștea, sălbatică, pe coloanele ce susțineau frontonul. Casa avea proporții și o armonie clasice, piatra din care era zidită dându-i o înfățișare caldă.

– Ce interesant, spuse doctorul Heyworth, studiind-o de aproape. E făcută din piatră de Bath. O recunosc de la o casă din Wiltshire, în care am locuit cândva, în copilărie.

– Ce să caute piatra de Bath tocmai aici, în Hampshire? se miră Antoinette.

– Nu-mi pot imagina.

– E romantic, nu-i așa?

– Foarte.

– Ce să fac cu ea? Vreau să spun că e izolată aici și năpădită de buruieni. Dacă o lași, natura pune stăpânire pe orice loc, nu-i așa?

– Cu certitudine, răspunse doctorul Heyworth scărpinându-și bărbia, gânditor. Eu cred că are nevoie de un pic de curățenie, pe dinafară și pe dinăuntru. E clar că a fost construită aici pentru vederea asupra casei celei mari și a lacului.

Priviră amândoi pământurile ce li se întindeau dinainte și care alcătuiau o priveliște spectaculoasă. Lacul lucea într-o nuanță intensă de albastru, iar câteva rațe sălbatice alunecau lin pe oglinda lui, ca niște bărcuțe.

– Am considerat mereu că aici e un loc ideal pentru picnic, spuse Antoinette, visătoare.

– Poate că da. Locul e orientat spre sud, așa că are parte de însorire directă de la răsărit și până la apus. E foarte multă liniște aici. Desigur că se poate ca această construcție să fi fost ridicată special ca să poată fi văzută din casa cea mare, caz în

care a avut doar un scop pur ornamental.

– Ce pierdere, dacă așa stau lucrurile!

– Da, sunt de acord cu dumneavoastră. Însă locul în sine e unul de care trebuie să te bucuri.

– O s-o fac. Plănuiesc să fac casa asta frumoasă din nou, declară Antoinette, iar vocea i se umplu de entuziasm. Și o să încerc să aflu de ce a fost construită din piatră de Bath. Mă gândesc că ar fi fost mult mai simplu s-o construiască din cărămidă de Hampshire.

– Dar n-ar fi fost nici pe departe la fel de frumoasă, spuse doctorul Heyworth.

Ea oftă.

– Când te gândești c-a fost aici, sus, în toți anii de când locuiesc eu în casa cea mare, și nu m-am întrebat nici măcar o dată de ce a fost construită, ca să nu mai vorbesc despre a-mi petrece măcar un pic de timp aici! Nu mi-a dat niciodată prin gând așa ceva. Acum, când descopăr locul ăsta și casa, e ca și cum aș fi deschis ochii și aș fi văzut o lume separată de cea în care am trăit până acum. Vi se par cumva o prostie spusele mele?

– Deloc.

– E, într-adevăr, foarte ciudat. Mă simt foarte diferit.

– Gândiți-vă la un copac, Lady Frampton. La umbra lui crește un copac mai mic. Copacul acela mic vede doar ramurile copacului celui mare, care cresc deasupra lui. Într-o zi, copacul cel mare e doborât, iar copacul cel mic are impresia că n-o să poată supraviețui fără ocrotirea copacului celui mare. Pe urmă însă, copacul cel mic deschide ochii și vede cerul, soarele, stelele nopții și păsările zburând în văzduh. Ele au fost mereu acolo, doar că el nu le-a putut vedea din cauza ramurilor copacului celui mare. În timp ce jelește pierderea acelui copac, aclamă noua lume ce s-a deschis chiar deasupra creștetului său.

– Iar eu sunt copacul cel mic, spuse ea zâmbind melancolic, amintindu-și cum George o dominase mereu cu personalitatea lui, care fusese mai puternică decât a ei.

– E adevărat. Vă va fi mereu dor de George, dar pentru dumneavoastră începe un nou capitol.

– Cred că o să fie un nou capitol fascinant.

Coborâră dealul și se întoarseră la Fairfield House.

– Eu o să plec acasă acum, spuse doctorul Heyworth, scoțând din buzunar cheile mașinii.

– Vă mulțumesc că ați venit într-o zi de sâmbătă.

– Nu, *eu* vă mulțumesc că m-ați invitat la cină aseară. Îmi pare doar rău că sora dumneavoastră a căzut atât de urât. O să trec mâine să o văd.

– Dar e duminică! Doar nu vreți să veniți aici duminică, nu?

– Pentru mine, zilele de la sfârșit de săptămână sunt cam la fel cu zilele din cursul săptămânii, pentru că lucrez cu program redus. Mi-ar plăcea mult s-o văd pe Rosamunde, doar ca să verific dacă se recuperează așa cum ar trebui.

Antoinette zâmbi cu subînțeles.

– Bine, dacă insistați.

– Asigurați-vă că se odihnește suficient. Să nu meargă dacă nu e absolut necesar.

– Așa o să fac.

– Sunați-mă dacă vă îngrijorează vreun simptom anume.

Ea îl privi suindu-se în mașină și băgând cheia în contact.

– Rosamunde e o fată puternică, o să se vindece repede. Acum mă duc să-l caut pe Barry, să-i povestesc ce planuri am cu căsuța de pe deal.

– Abia aștept s-o văd în toată splendoarea ei!

Ea râse.

– O s-o vedeți. Mâine, după ce se întoarce, îl pun pe David să mă ajute. Sper că se distrează din plin. N-am nici o veste de la ei.

– Pe mâine, Lady Frampton. O, apropo...

– Da?

– Aveți o grădină foarte frumoasă!

Pe când mașina se îndepărta pe alee, Antoinette flutură din mână în semn de rămas-bun. Nici nu plecă bine doctorul Heyworth, când silueta omniprezentă a lui Margaret Frampton apăru la orizont, traversând câmpul cu Basil după ea. Antoinette rămase pe trepte și-i făcu și ei cu mâna. Margaret îi răspunse cu același gest. Antoinette se întrebă ce mai făcuse soacra ei în zilele din urmă. Era neobișnuit pentru ea să nu iasă atât timp la lumină.

O urmări din priviri cum deschidea portița de la marginea câmpului și cum aștepta, nerăbdătoare, ca Basil să treacă. Câinele adulmecă o urmă de ceva atrăgător și o luă la fugă în direcția opusă. Margaret strigă la el, lovindu-se cu palma peste coapsă, până când câinele fu obligat să-și abandoneze prada și să se supună. Basil trecu de portiță iute ca săgeata și semănând leit cu un hamster speriat. Margaret închise portița în urma ei, traversă aleea de pietriș și ajunse în fața casei.

– Bună, Antoinette! exclamă ea.

– Bună, Margaret! Aveam de gând să te sun în dimineața asta, spuse nora ei.

– O, chiar așa? De ce?

– Nu te-am mai văzut de câteva zile. Am vrut să mă asigur că ești bine.

– Sunt foarte bine, mulțumesc.

Urcă treptele, iar apoi făcu o mică pauză la capăt, ca să-și tragă sufletul. Pieptul ei generos se ridica și cobora precum o pereche de foale.

– Am auzit că Rosamunde a căzut aseară.

Antoinette fu uluită de repeziciunea cu care circulase vestea.

– Da, așa e. Cine ți-a spus?

– Reverendul Morley, răspunse Margaret cu un aer cât se poate de firesc.

– Reverendul Morley? De unde naiba știe?

– El știe tot, spuse Margaret, cu un zâmbet misterios înflorindu-i în jurul ochilor și în colțurile gurii. Nu uita că are linie directă cu Dumnezeu.

Antoinette nu știa ce era mai surprinzător, zâmbetul de pe chipul soacră-sii sau faptul că făcuse o glumă despre Dumnezeu.

– Haide să intrăm, spuse ea, întorcându-se și intrând în antreu.

Era ceva diferit la Margaret în dimineața aceea.

Intrară în salon și se așezară pe sofaua de lângă căminul fără foc. Era o zi cladă, iar Antoinette îi spusese lui Harris să aprindă de data asta focul în micul salonaș, astfel încât lui Rosamunde să-i fie cald dacă avea de gând să coboare și să se uite la televizor.

– Așadar, l-ai invitat pe doctorul Heyworth la cină, spuse Margaret.

Antoinette se întrebă dacă spionul îi spusese soacrei ei, de asemenea, că Rosamunde se îmbătase.

– Da, a fost foarte bun cu mine în aceste ultime săptămâni, răspunse ea.

– Serios vorbind, Antoinette, asta îi depășește atribuțiile. Totuși, e foarte generos

din partea ta să-l inviți.

Margaret vorbea de sus, iar Antoinette înțelese că nu se cădea să-l invite la masă pe doctor.

– A venit în dimineața asta ca s-o vadă pe Rosamunde.

– Cum se simte? A căzut rău de tot?

– Da. Are niște vânătăi urâte.

– Vai de mine, sărmana de ea! exclamă Margaret, părând sincer afectată. Chiar sper să nu se dea jos din pat și să-i dea răgaz corpului să se refacă. Să lase hoinăreala pe coclauri, cu câinii ei!

– Nu, o s-o ia ușurel.

– Foarte bine.

Expresia lui Margaret se îmblânzi, fiindcă tocmai îi trecea prin minte un anumit gând.

– Ia spune-mi, când vine acea încântătoare fată din nou la Fairfield?

– Adică Phaedra?

– Bineînțeles că Phaedra. Doar nu mai există încă o fată încântătoare de care să nu știu, nu?

– Se întorc de la Murenburg mâine, răspunse Antoinette.

– Așadar, la viitorul sfârșit de săptămână. Ar fi frumos să vină aici. O inviți, da?

– Bineînțeles. Și mie mi-ar plăcea s-o revăd.

– Știi, e foarte înțeleaptă pentru vârsta ei.

– Da, e o persoană profundă, fu de acord Antoinette.

– Așa e, ăsta-i cuvântul potrivit, spuse Margaret cu satisfacție. Are profunzime, profunzime *adevărată*.

– Cred că a fost crescută cu severitate.

– Nefericirea face ca oamenii să devină profunzi, așa spune reverendul Morley. Se zice că ăsta ar fi un lucru bun. Se pare că ne învață să fim înțelepți și miloși. Phaedra pare să aibă ambele calități din belșug. Neobișnuit pentru o tânără, nu crezi? Tinerii din prezent sunt cumplit de egoiști.

– Eu cred că băieții au fost mai degrabă dezamăgiți că ea s-a dovedit a fi sora lor vitregă, îi mărturisi Antoinette.

– Păi, înțeleg și de ce. E o fată foarte frumoasă. Ar fi fost prea bună pentru Tom, oricum, și nu mi-aș fi dorit să fie cu David. El nu e o partidă potrivită. Însă, ca frați, vor fi mereu prezenți unii în viețile celorlalți.

Antoinette sări în apărarea fiului ei:

– Nu cred că David nu e o partidă bună, Margaret. El doar n-a găsit încă fata potrivită. E foarte selectiv.

– Ar trebui să iasă mai mult. Poate că Phaedra ar reuși să-l scoată puțin prin Londra. Nu prea are cum să întâlnească potențiale neveste pe-aici, nu?

– Asta-i foarte adevărat. Poate că o avea Phaedra vreo prietenă drăguță pe care să i-o prezinte.

– Îmi imaginez că are o mulțime. Cine se-aseamănă se-adună.

– Ai mare dreptate, așa e. Data viitoare când o văd, o iau deoparte și o rog să se ocupe de David.

Acea idee o făcu pe Antoinette să se simtă străbătută de un puseu de încredere.

– Dacă moștenește proprietatea asta într-o bună zi, David o să trebuiască s-o umple cu copii. Nu poate umbla creanga pe-aici de unul singur.

– Cam ca mine, spuse Antoinette, oftând. Acum eu sunt cea care umblă creanga pe-aici. N-am nici un rost.

– Dar tu ai avut ani buni în care ai umplut casa asta cu o familie. E complet diferit să pornești la drum de unul singur. După ce se însoară David, o să poți să te gândești să-i predai casa, așa cum am făcut eu și Arthur după ce George s-a însurat cu tine. Casa asta are nevoie să fie plină de oameni. Dar să nu te simți niciodată prost că tu umbli acum singură pe aici, fără rost. În casa ta, poți să faci asta cât vrei.

Antoinette fu dezarmată de reacția soacrei ei. De fapt, fuseseră de acord aproape cu orice, ceea ce era extraordinar.

– Știi, Margaret, mă gândesc uneori la Arthur, spuse ea, dusă pe gânduri.

Expresia lui Margaret se aspri.

– Chiar așa?

– Da, a avut aceeași fire veselă ca și George.

Margaret pufni:

– Presupun că da!

– Te făcea să râzi.

– Da, așa e. Însă nu prea știu cum reușea, ca să fiu sinceră.

– Eu asta îmi amintesc cel mai bine.

– Probabil că ți-o amintești pentru că nu prea mai râd acum, spuse bătrâna doamnă, iar apoi se aplecă spre Antoinette, conspirativ. Știi, uneori, când râd, mă simt ca o impostoare.

– Vorbești serios? De ce?

– Pentru că am uitat cum s-o fac. Nu-mi mai vine firesc. Pare ceva forțat și nelalocul lui, mărturisi Margaret, scuturând din umeri ca să arate cât de stânjenită se simțea.

– Dar ai dreptul să râzi, ca orice om!

– Sunt o babornița acră, oribilă.

Antoinette râse. Dacă era să existe vreun moment potrivit pentru râs, acela era acum.

– Dar nu *trebuie* să fii o babornița acră!

– Eram foarte jovială în tinerețe. Pusă pe râs, jovială.

Părea iritată, ca și cum i se impusese să devină o babornița acră.

– „Jovial“ e un termen livresc, nu se prea mai folosește, Margaret.

– Prostii! Acum înțelegi ce vreau să spun atunci când afirm că tinerii sunt egoiști. Era un cuvânt perfect pentru „fericit“ înainte să apară ei și să-l dea uitării, spuse ea cu colțurile gurii tremurându-i și sugându-și obrajii. Vezi tu, Antoinette, eu *sunt* o babornița acră, oribilă!

Deodată, pur și simplu din senin, Margaret râse. Veselia îi explodă în abdomen, îi străbătu pieptul, ajunse în gâtlej și-i ieși pe gură într-un hohot vesel, spumos. Antoinette râse și ea. Nici nu-și mai amintea când râseseră astfel împreună ultima oară, dacă o făcuseră vreodată. Antoinette se uită uluită la Margaret, pentru că aceasta părea să se fi transformat chiar sub ochii ei. N-arăta deloc ca o impostoare. Dimpotrivă, în veselia ei, arăta foarte relaxată.

După ce plecă Margaret, Antoinette și Harris o ajutară pe Rosamunde să se instaleze în salonaș, lângă foc. Se așeză pe sofa, cu picioarele ridicate și învelită cu o pătură, și se uită la televizor. Harris puse pe măsuța de cafea un platou cu niște biscuiți fragezi făcuți de doamna Gunice, alături de un ceainic plin. Rosamunde luase două analgezice din cele aduse de doctorul Heyworth și se simțea acum mult

mai bine. De fapt, de îndată ce mușcă dintr-un biscuit, își zise că lucrurile nici că puteau să stea mai bine de-atât.

Antoinette se duse afară să-l caute pe Barry. Miji din ochi, fiindcă soarele strălucea puternic. Parcul răsuna de cântecul păsărilor, o adiere înmiresmată îi mângâie fața, iar inima i se umplu de fericire.

Privirea îi fu atrasă de micul deal pe care căsuța de piatră stătea distantă și izolată, supraveghind pasiv domeniul, învăluită într-o tăcere plină de înțelesuri. Era ca și cum ferestrele ei puteau vedea – și era o ciudată compasiune în felul în care privea, ca și cum ar fi așteptat ceva sau pe cineva, iar răbdarea avea să-i fie răsplătită cu timpul. Antoinette se încruntă. Ce ciudat era să investești o clădire cu trăsături umane, se gândi ea. Se întoarse și-și văzu de drum, continuând să simtă însă ochii aceia blânzi urmărind-o.

Capitolul 19

David, Tom și Phaedra aterizară pe Heathrow duminică după-amiază târziu. Scurta lor vacanță la munte fusese idilică, dar acum se întorseseră în Anglia și simțeau că parcă ar fi venit de pe un tărâm fermecat într-o lume de piatră și beton. Tom trebuia să se întoarcă la clubul lui de noapte, David, la fermă, iar Phaedra, la fotografiile ei și la apelurile insistente ale lui Julius. Își aduseseră omagiul la locul în care murise George și-și luaseră rămas-bun. De acum încolo, aveau să-și continue viețile fără el. Gândul în sine era descurajant. Dar și mai descurajant pentru David și Phaedra era gândul că se vedeau nevoiți să-și trăiască tot restul vieților pretinzând că se iubeau ca soră și frate, când erau amândoi mistuiți de o cu totul altfel de dragoste.

Ultimele câteva zile fuseseră un test. Schiaseră împreună de dimineață până seara și cinaseră tot împreună, devenind din ce în ce mai apropiați, grație conversațiilor din teleschi și clipelor în care admiraseră împreună frumusețea liniștită a poienilor și a defileurilor montane ascunse. Tom li se alăturase, fără să observe atracția tot mai puternică dintre ei. De fapt, el era atât de preocupat de propria prietenie înfloritoare cu Phaedra, încât nu observase că formalismul adesea rece dintre Phaedra și fratele lui era doar felul lor de a masca adevărul – că fiecare dintre ei începea să-l considere irezistibil pe celălalt.

Phaedra știa că nu era înțelept să-și petreacă timpul împreună cu David și decise ca, odată revenită la Londra, să se distanțeze de el. David era hotărât s-o vadă cât de des s-ar fi putut, socotind că a fi în preajma ei în calitate de frate era mai bine decât să nu fie în preajma ei deloc.

Se despărțiră la aeroport. Phaedra și Tom împărțiră un taxi până la Londra, în timp ce David își luă mașina pe care și-o lăsase în parcarea pe termen lung. El o îmbrățișă pe Phaedra și savură momentul insolit în care se lipiră unul de altul, trup lângă trup, obraz lângă obraz. Însă după ce se dezlipiră, el simți teribila apăsare a pasiunii lui fără speranță.

David o luă pe M3, întrebându-se cum avea să navigheze pe acel teren minat pe care singur și-l așternuse în cale. Ar fi fost cu mult mai simplu dacă n-ar fi simțit că și ea îi împărtășea sentimentele. Dar Phaedra o făcea. El n-avea nici cea mai mică îndoială. Era ceva mult prea puternic pentru ca vreunul dintre ei să se poată ascunde față de sine sau față de celălalt.

David se duse mai întâi la el acasă, fiindcă era nerăbdător să-l vadă pe Rufus. De cum deschise ușa de la intrare, câinele sări pe el într-un nor de praf și de blană, țopăind ca o minge și întinzându-și gâtul în încercarea de a-i linge fața stăpânului.

David îl mângâie fericit, scărpinându-l după urechi, acolo unde îi plăcea lui cel mai mult, iar Rufus dădu din coadă cu atâta bucurie, încât i se mișca tot fundul, de parcă acea parte a lui ar fi avut o viață proprie.

David își lăsă geanta în hol, ieși din casă, se urcă în mașină și se duse să-și viziteze mama, cu Rufus privindu-l drăgăstos de pe scaunul de alături. După ce ieși de pe drumul de pământ și intră pe alee, trase pe margine ca să lase altă mașină să treacă. Nu recunoscu acel Volvo bleumarin. Bărbatul îl salutase, iar el fu surprins să vadă că era doctorul Heyworth. Surprinderea i se transformă în îngrijorare. Oare era ceva în neregulă cu mama lui? Mări viteza, ajunse la conac și urcă scara de la intrare din două în două trepte. Fu ușurat s-o găsească pe Antoinette în micul salonaș, perfect sănătoasă, șezând împreună cu Rosamunde și cu bunica lui.

– David! exclamă Antoinette fericită. Te-ai întors!

– Și ești întreg, spuse Rosamunde. Din păcate, nu pot spune același lucru despre mine.

David se aplecă să-și sărute bunica. Aceasta îi zâmbi.

– Iar acum, povestește-ne totul. Ce mai face fata aceea fermecătoare?

– Ce căuta doctorul Heyworth aici? întrebă el, trăgând unul dintre scaunele de la masă, pentru că mătușa lui ocupase toată sofaua, de parcă aceasta ar fi fost un șezlong.

– Rosamunde a căzut pe scări, îl informă Margaret.

– Mare prostie din partea mea, interveni Rosamunde, bucurându-se vădit de atenția ce i se acorda. Doctorul Heyworth s-a purtat minunat cu mine. Mă simt mult mai bine, dar el îmi recomandă cu insistență să mă odihnesc toată săptămâna. Așa că iată-mă lipită de sofa, în timp ce mama ta își petrece toată ziua în grădină, murdărindu-se pe mâini.

David îi aruncă o privire nedumerită lui Antoinette.

– Adevărat?

– Da, am atâtea să-ți povestesc, atâtea planuri în derulare! Dar mai întâi spune-ne cum a fost! Tom e bine?

David se așeză. Harris apăru în prag, aducând un pahar de whisky pe o tavă. David îl salută călduros pe Harris și-i mulțumi.

– Rămâi la cină, dragule? întrebă mama lui.

– Cu plăcere, răspunse David.

– Deci, o să fim patru, îi spuse Antoinette lui Harris.

– Foarte bine, doamnă, răspunse acesta, înclinând scurt din cap, după care ieși.

David inspiră adânc și, pentru o clipă, rămase cu privirea ațintită în paharul cu whisky. Acele patru zile la Murenburg ar fi trebuit să fie despre tatăl lui, dar fuseseră despre Phaedra. Nu și-o putea scoate din minte. Tatăl lui nu mai era și îi era teribil de dor de el, Phaedra era aici, dar inaccesibilă lui pentru totdeauna, iar de ea îi era și mai dor.

– A fost eliberator să vedem locul în care a murit tata și să-i aducem un omagiu, spuse el cu un aer plin de gravitate. Lui Tom i-a fost greu, dar a fost bine că a venit și el. Acum putem să trecem mai departe cu toții.

– A fost o avalanșă foarte mare? întrebă cu teamă Antoinette.

– Destul de mare, întrerupse Margaret.

– A fost, într-adevăr, destul de mare, răspunse David. Dar, atunci când l-am comemorat noi pe tata, muntele era foarte liniștit, iar ziua a fost superbă, povesti el, iar apoi îi apăru un zâmbet pe față și-și plecă privirea. Phaedra a fost uimitoare. Ne-

a pus pe toți să ne ținem de mână și să ne luăm rămas-bun. Sună cam siropos și cred că așa a și fost, dar, nu știu cum, felul în care a făcut-o ea a transformat totul în ceva foarte firesc. Ne-a ajutat să punem punct.

– Ce drăguț c-a fost și ea cu voi! spuse Margaret încântată. Privirea lui Antoinette zăbovi pe chipul radios al fiului ei, iar când el continuă să vorbească despre Phaedra, ea observă, îngrozită, strălucirea iubirii în toată ființa lui. David radia de pasiune, de parcă ar fi fost luminat pe dinăuntru, ca un felinar chinezesc.

– A fost minunată și cu Tom, continuă David. El e foarte calm în preajma ei și nu se mai satură să discute cu ea. Tom îi spune „gurul“ lui, pentru că e atât de înțeleaptă. Eu cred că e doar miloasă și deloc critică.

– Ea când vine pe aici? întrebă Margaret.

– N-am întrebat-o.

– Păi, trebuie s-o faci, insistă Margaret. Invit-o să vină la sfârșit de săptămână. Asta e casa ei acum.

Margaret pufni de parcă ar fi vrut să parafeze înțelegerea.

– Uite ce-i, mama ta și cu mine spuneam că ar trebui să ieși și tu mai mult în lume. Îți petreci tot timpul cu câinele ăla al tău, aici, în văgăuna asta de la țară. N-o să-ți găsești o nevastă dacă tot umbli pe tarla cu tractorul, așa că ne-am gândit că acum, când ai și tu o soră, nu crezi că ar fi bine s-o rogi să te prezinte prietenelor ei? Cred că știe o mulțime de fete drăguțe, pe care le-ai putea cunoaște. Cine se-aseamănă se-adună. Phaedra e foarte frumoasă și e absolut încântătoare. Sunt sigură că prietenele ei sunt exact ca și ea.

David râse de absurditatea ideii. Simplul fapt că mama și bunica lui complotaseră împreună era, în sine, de neimaginat.

– Nici prin cap nu-mi trece să fac așa ceva!

– Dar de ce nu? întrebă Rosamunde. Eu cred că e o idee minunată.

– În primul rând, urăsc Londra.

– Atunci, Phaedra își poate ruga prietenele să vină aici. Casa e destul de mare și ar fi timpul ca Antoinette s-o umple din nou cu oameni. Lui George așa i-a plăcut mereu, plină de prieteni, spuse Margaret.

– Phaedra ar fi stânjenită, explică David. Ea nu simte că Fairfield House i-ar fi cămin. Abia s-a obișnuit cu faptul că noi suntem familia ei. Încă îi spune tatei „George“, iar atunci când vorbește despre el cu Tom sau cu mine îi spune „tatăl tău“. Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să organizeze aici petreceri pentru prietenele ei.

– Vorbesc eu cu ea după ce vine aici la sfârșit de săptămână, spuse Margaret, ca și cum Phaedra ar fi acceptat deja invitația. O să vorbim ca între femei. Las' pe mine.

– Bunico, te rog!

Margaret râse, cu o licărire năstrușnică în ochi.

– Uneori, dragul meu băiat, trebuie să ai încredere în cei mai bătrâni și mai înțelepți decât tine. Noi știm ce facem.

Antoinette nu-și văzuse niciodată fiul atât de înflăcărat ca atunci când vorbea despre Phaedra. Avusese și el poveștile lui de amor în trecut și-și adusese uneori iubitele acasă, însă acum ea înțelegea că nu-i păsase niciodată cu adevărat de nici una dintre ele. Phaedra îi pusese inima pe jar. Ca mamă a lui, se temea pentru el. Dintre toate fetele din lume, de ce trebuise ca lui să-i placă tocmai de cea pe care n-

o putea avea? Era atât de nedrept! Oricât de mult i-ar fi dorit fericirea, ea nu dorea *asta*. Era pur și simplu greșit. Dar ce putea face ea? N-avea cum să-i mărturisească lui David că *știa*. Oricum, el ar fi negat. La cină, în timp ce îl privea cum mânca, simți că i se făcea o cumplită milă de el – și, în mod ciudat, cumplit de frică pentru ea însăși. Dacă David și Phaedra se certau, cum ar fi afectat-o asta pe *ea*?

Iubirea părea să înflorească la Fairfield. Pe lângă acel secret întunecat al lui David, Rosamunde nu mai vorbea despre altceva decât despre cât de amabil era William. El venise s-o vadă în acea după-amiază, după cum promisese, și luaseră toți trei ceaiul în salonaș. Doamna Gunice copsese biscuiți fragezi, iar Rosamunde mâncase veselă jumătate de platou, în timp ce doctorul Heyworth gustase din cealaltă jumătate. Din discreție, Antoinette îi lăsase singuri. În plus, fusese nerăbdătoare să se întoarcă la grădină și la Barry, care era ocupat cu plantarea lângă lac a unui număr imens de pomișori pe care ea îi cumpărase de la magazinul de grădinărit. Pentru prima dată în viața ei, avea idee despre cum dorea să arate locul acela. Era minunat să-și vadă ideile materializate.

Mai târziu, doctorul Heyworth o găsi cu mâinile vârâte în noroi până la coate. Se așezară pe malul lacului și stătură de vorbă, în principal despre Rosamunde. De dragul surorii ei, Antoinette dorea să încurajeze prietenia dintre aceasta și doctor. Poate că acum, în toamna vieții, avea să-și găsească și ea fericirea, în sfârșit, alături de William. El îi spusese lui Antoinette că avea de gând să revină în fiecare zi, până când pacienta avea să se însănătoșească, iar Antoinette zâmbise, fiindcă știa că sora ei se recupera de minune și că nu mai avea neapărat nevoie de un doctor. Dar dacă el voia să vină, folosind drept scuză accidentul lui Rosamunde, Antoinette n-avea de gând să-i strice planurile.

După cină, David își duse bunica acasă cu mașina. Rosamunde se duse la culcare, iar Antoinette rămase singură în salon, simțindu-se dintr-odată un pic cam pierdută. Aveau să treacă luni bune până să se obișnuiască de-a binelea cu absența lui George. Așa cum cu înțelepciune spusese Phaedra, copiii ei aveau să-și vadă mai departe de viețile lor, așa cum fac toți copiii, dar George fusese viața ei, iar Antoinette simțea că, fără el, ea n-avea încotro s-o apuce.

Se așeză la pian și puse partiturile doamnei Heyworth pe suport. Începu să cânte, mai mult tatonând. La început, degetele îi șovăiră, iar ea ezită la acordurile ceva mai complicate. Curând însă deveni mai încrezătoare și, încetul cu încetul, mâinile ei își amintiră cum să se miște cu dibăcie pe clape și se acomodară cu plăcuta succesiune de note înalte și joase. Își simți sufletul ușurat pe măsură ce muzica o înălță, până când se simți foarte departe de toate grijile ei și deloc singură.

David se întinse în pat și începu să citească. Rufus sforăia în coșul lui din colțul camerei. În rest, era o noapte liniștită. El făcuse o plimbare în jurul lacului, gândindu-se tot timpul la Phaedra și întrebându-se dacă ea avea să vină la sfârșit de săptămână. Se îndoia, oarecum. La aeroport, pe când se îmbrățișau, observase teamă în ochii ei. Dacă ea bătea în retragere acum, făcea asta doar pentru că știa ce pericol însemna o prea mare apropiere.

David lăsă cartea jos și privi în gol. Își dorea să poată vorbi cu ea. Ceasul de pe noptieră arăta miezul nopții. Era prea târziu să o sune. Își luă mobilul și se uită la el mult timp, cumpănind ce să facă. Oare Phaedra dormea? Oare se gândea la el?

Îi scrise un mesaj: *Sunt aici, împreună cu Rufus. El mă tot bate la cap să te invit la noi în weekend. Nu-mi dă pace dacă n-o fac... deci, vii? David*

Stătu mult pe gânduri înainte să apese pe comanda „Trimite“. Operațiunea fu

marcată printr-un șuierat. Gata, mesajul fusese expediat! Acum, David nu mai putea face nimic. Se uită țintă la telefon, sperând într-un răspuns, dar în zadar. Până la urmă, se întinse în pat și stinse lumina. Adormi cu greu, dar după aceea avu un somn adânc, cu vise pline de pasiune.

Phaedra se trezi și văzu mesajul lui David pe ecranul telefonului, iar inima îi tresări brusc. Fusese atât de obosită cu o seară înainte, încât ignorase apelul de la Julius și se culcase la ora nouă. Rămase întinsă în pat, zâmbind la gândul că David se folosise de câine ca s-o invite la Fairfield House în weekend. Era tipic pentru umorul lui. Ea își dorea mai mult ca orice să plece la țară, dar era conștientă de riscuri. Acum, cel puțin, încă mai avea tăria să se retragă. Nu se implicase atât de mult, încât să nu mai aibă cale de ieșire. Dacă ar fi petrecut mai mult timp alături de David, n-ar fi făcut decât să treacă de pragul imposibilei întoarceri, ceea ce i-ar fi provocat o suferință insuportabilă, fiindcă situația în sine era imposibilă. Iubise deja o dată, iar inima ei nu mai putea îndura încă o dezamăgire.

Făcu un duș și se îmbrăcă, iar apoi se duse să ia micul dejun și să citească presa la Caffè Nero de pe King's Road. Era o superbă dimineață însorită. Nu putu să nu-și dorească să fi fost la Fairfield, unde nu existau trotuare de beton, ci doar câmpuri unduitoare și păduri dese.

Ajunsă la cafenea, se așeză pe una dintre sofale și privi pe fereastră la trecători. Cu toții păreau să fi renunțat la hainele de iarnă și mergeau acum pe stradă cu pași vioi. Așa păși și ea. Îi venea să râdă ori de câte ori își amintea cum o invitase Rufus să vină la Fairfield House la sfârșit de săptămână. Dar ea se decisese. Trebuia să spună „nu". Aceea era decizia corectă.

Se uită la telefonul mobil și ezită înainte să-i răspundă lui David. Nu voia să-i rănească sentimentele. Își dorea să-i fi putut explica. Își mușcă buzele, știind că n-avea cum să-i poată explica *vreodată* – nici gând.

În clipa aceea, telefonul sună, afișând un număr pe care ea îl recunoscu doar după prefix. Era de la Fairfield. Străbătută de un fior, răspunse.

– Phaedra la telefon?

Ea recunoscu imediat vocea lui Margaret.

– Da, eu sunt.

– Bun. Aici e Margaret Frampton. Te-am sunat în legătură cu următorul sfârșit de săptămână.

– Aha...

– Știu că data trecută ai locuit la David, dar chiar nu-mi place ideea ca tu să lâncezești în coliba aia bizară a lui. Aș dori să stai la mine.

– O, păi... eu...

Phaedra nu știu ce să spună. Invitația lui Margaret era total neașteptată.

– Bun, atunci așa rămâne. Știu că Antoinette s-ar putea să nu fie prea încântată, dar ea e ocupată până peste cap cu biata Rosamunde, care a avut un accident absolut oribil.

– Ce s-a întâmplat?

– A căzut pe scări și are o vânătaie de culoarea unei vitrine de măcelărie.

– E în regulă?

– Păi, nu și-a rupt nimic, slavă Domnului! Dar i s-a spus să se odihnească toată săptămâna, iar doctorul Heyworth vine zilnic s-o verifice. Așa că bănuiesc că e grav.

Cred că ar fi prea mult pentru Antoinette să te aibă și pe tine în casă.

– Crezi?

– Da, draga mea. Știu că am dreptate. Tu o să stai la mine și o să-i dai lui Antoinette un pic de pace.

Că-i plăcea sau nu, Phaedra pleca la Fairfield la sfârșit de săptămână.

– Bine, asta ar fi minunat. Mulțumesc, Margaret!

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești. Îmi face plăcere să te găzduiesc. Vino vineri seară, dacă poți, ca să te bucuri de tot sfârșitul de săptămână. Noi două avem treburi serioase de discutat.

– A, da? Avem?

Dar înainte ca Phaedra să apuce se gândească prea mult la criza subită de panică ce îi strânsese stomacul ca într-o gheară, Margaret îi explică:

– Da, vreau să-ți cer o favoare, dar asta poate să aștepte deocamdată. Ne vedem vineri.

– Da, ne vedem vineri.

Margaret închise, iar Phaedra rămase uluită, dar încântată. Margaret nici măcar nu încercase s-o convingă să-i viziteze la sfârșit de săptămână. În definitiv, Phaedra făcea parte din familie, iar locul ei era la Fairfield. Nici nu încăpea vorbă să nu se ducă.

Cu inima trepidându-i, îi trimise un mesaj lui David: *Dragă Rufus, cum să pot refuza o invitație atât de irezistibilă? Mi-ar plăcea mult să te vizitez la sfârșit de săptămână, dar mă tem că bunica lui David a insistat să locuiesc la ea. Pot, totuși, să trec pe la tine și să-ți fac clătite? Phaedra*

Abia apăsase pe comanda „Trimite“, când și apăru un răspuns pe ecranul telefonului ei: *Ham, ham! Dar n-o să stai la Margaret!*

Phaedra râse tare. Câțiva pensionari din cafenea se uitară la ea pe deasupra ochelarilor și-i zâmbiră.

Phaedra: *Sunt prea speriată de Margaret ca s-o refuz.*

David: *Las' pe mine, mușcătura mi-e mai puternică decât lătratul...*

Phaedra: *Rufus, mie îmi pari mai degrabă un câine mare, sentimental.*

David: *Nu fi atât de sigură! Eu sunt sentimental doar în prezența fetelor frumoase.*

Phaedra: Ăsta-i un compliment, venind de la un câine?

David: *Stăpânul meu e de acord cu mine, dar e prea timid ca să ți-o spună...*

Phaedra: *Atunci, va fi secretul nostru...*

David: *Nu mă prea pricep să țin secrete față de el, dar o să mă străduiesc... o, uite-l că vine...*

Phaedra: *Mai bine pleacă, Rufus, și asta trebuie să fac și eu. Am de lucru la albumul meu...*

David: *Ham, ham...*

Phaedra râse tot drumul spre casă. George avusese un cert simț al umorului, însă n-avusese un simț al umorului *jucăuș*, ca David.

Așadar, avea să-și mai petreacă un sfârșit de săptămână la Fairfield. Gândul întoarcerii în acel loc frumos o binedispuse. Trebuia doar să-și țină sentimentele în frâu. Cu siguranță c-o putea face. *Trebuia* s-o facă. Dacă ar fi stat la distanță de David, asta ar fi însemnat să rupă legăturile cu Fairfield și cu restul familiei – o perspectivă devastatoare, fiindcă ea era atrasă de locul acela precum l-ar fi atras o vatră caldă, primitoare, pe un biet rătăcitor prin lume. Acel loc exercita asupra ei o atracție irezistibilă și, oricât de mult i-ar fi strigat rațiunea să nu se ducă, inima o

implora s-o facă, iar Phaedra era o fată care își punea întotdeauna inima înaintea rațiunii.

Capitolul 20

Antoinette stătea în fața căsuței de piatră de pe deal. Purta o salopetă și o șapcă pe care și le cumpărase de la magazinul de echipament agricol din Winchester și mânuia o mătură mare de grădină.

– Eu încep cu interiorul, îi spuse ea lui Barry. Tu vezi ce poți face pe-afară.

– Recepaj[10], spuse el scărpinându-se în bărbie.

– Cred că aici ar trebui să sădim niște plante frumoase. Clematis, care să se cațăre pe ziduri, și arbuști frumos mirositori, acolo unde au năpădit toate urzicile alea. Ce crezi?

El privi în soare.

– Cred că ar fi prielnic aici pentru clematis.

– Bun.

– Știu pe unul care ar putea repara scaunele acelea, spuse el arătând spre o pereche de frumoase scaune de fier care fuseseră puse sub fronton, lângă o masă din același material.

– Știi cine a ridicat casa asta?

El clătină din cap.

– Habar n-am.

– E foarte romantică. Trebuie să aibă o poveste, nu crezi?

– O, ba da, sigur că are, răspunse Barry, începând să smulgă urzicile și să le arunce în remorca pe care o adusese acolo cu unul dintre tractoarele de la fermă. E un mister, doamnă.

Antoinette dispăru înăuntru și se apucă să mănture praful și pânzele încâlcite de păianjen care atârnau prin colțurile casei ca niște bucăți murdare de tifon. Pe pervazurile ferestrelor erau molii moarte, iar pe podea, lești descompus al unei păsări. Observă că un geam era spart. Pe-acolo intrase biata pasăre în mormântul ei, fără să mai poată ieși. Lângă peretele înnegrit era o stivă de mobilă strânsă sub un cearșaf mare, alb. Antoinette avea nevoie de ajutorul lui Barry ca să le care pe toate afară.

Doctorul Heyworth spusese că urma să vină la ora cinci. Deși nu voia să se amestece în prietenia care se lega între el și sora ei, Antoinette abia aștepta să-i spună cum interpretase piesa mamei lui și cum se simțise transportată către un frumos asfințit. Voia să-i arate și căsuța, fiindcă atunci când fusese împreună cu el îi venise ideea restaurării ei. Se uită la ceas și-și dori să-i fi spus doamnei Gunice să le facă niște sendvișuri pentru prânz. Părea o pierdere de timp să se întoarcă la conac ca să mănânce.

Încetul cu încetul, casa fu eliberată de tentaculele pădurii. Era mult de muncă, însă, până la ora prânzului, Barry terminase deja de smuls urzicile și tăiase o parte din lăstărișul care începuse să pună stăpânire pe construcție. Plantele se sădiseră singure, iar lăstarii de alun crescuseră unii peste alții, formând o încrengătură deasă de ramuri și frunze. Stătură și-și admirară munca, ștergându-și sudoarea de pe frunți cu mâinile lor murdare.

– E un început bun, spuse Antoinette.

– Îți dai seama câte sunt de făcut doar atunci când te apuci de treabă, răspunse Barry.

– La sfârșit de săptămână, o să-l aduc pe David ca să mă ajute.

– El ar putea face munca mai grea. Toată mobila aia va trebui scoasă, ca să puteți curăța ca lumea.

– Sunt atât de încântată că o readucem la viață, Barry! Câtă vreme a trăit George, n-am avut niciodată timp de astfel de lucruri, se confesă Antoinette în timp ce gonea o muscă ce i se așezase pe față. Viața merge mai departe, nu? Adică, ai impresia că nu-i așa și nici nu-ți poți imagina contrariul. Dar ea merge mai departe.

– E ca un râu, Lady Frampton. Când ajunge la un obstacol, reușește de fiecare dată să-l ocolească și să-și continue cursul.

– Mă poartă cu el.

– Trebuie să priviți numai înainte. Nu înapoi. Ca un acrobat care merge pe sârmă.

– Știu, spuse Antoinette zâmbind. Ți-e foame?

– Foarte.

– Atunci, haide să mâncăm ceva. Noi, muncitorii, avem nevoie de întăritoare.

– Eu am sendvișurile mele în seră.

– Ți le face soția?

– Ea mi le face, de patruzeci de ani.

– Chiar ești însurat de atâția ani?

– În toamna asta se fac patruzeci și trei.

– Asta e ceva, Barry.

El oftă adânc și zâmbi strengărește.

– O viață de om, Lady Frampton.

Coborâră dealul împreună, lăsând tractorul lângă casă, cu intenția să se ajute de el mai târziu. Pe când traversau peluza, Antoinette îl văzu pe David venind către ea.

– Trebuie să vorbim, spuse el grav.

Antoinette îi făcu semn lui Barry să plece, iar acesta îi lăsă singuri pe cei doi.

– Ce s-a întâmplat?

Gândurile ei zburară imediat la Tom; pe dată o năpădi bine cunoscutul sentiment de mâhnire.

– E vorba despre bunica.

– Aha, oftă ea ușurată.

– A invitat-o pe Phaedra la sfârșit de săptămână.

– Foarte bine.

– Să stea la *ea*.

– O, nu, asta nu mai e bine! Ai vorbit cu Phaedra?

– N-are încotro. Nu vrea să fie nepoliticoasă. Dar o să stea la bunica numai peste cadavrul meu. Bunica poate că nici nu se mai trezește dimineața.

– Înțeleg. Doar nu te-aștepți să intervin *eu*, nu?
– Cineva trebuie să spună ceva.
– Iar acel cineva trebuie să fii tu, David.
– Din ce motiv? întrebă el, ridicând din umeri neajutorat.
– Poți să spui că Josh și Tom vin și ei, așa că o să fie mai distractiv pentru ea la Fairfield House.
– Atunci, ăia doi ar face bine să vină!
– Sunt sigură că, dacă află că vine Phaedra, o să vină ca din pușcă!
– Și Roberta! spuse David strâmbându-se.
– Roberta e doar exagerat de protectoare. Se dă ea pe brazdă până la urmă.
El râse forțat.
– Sper să ai dreptate. Mă duc chiar acum la bunica.
Antoinette intră repede în casă și se duse să-i spună lui Rosamunde. Era greu de suportat gândul la Phaedra aflată în ghearele de oțel ale lui Margaret. Își găsi sora în salon, brodând și ascultând o emisiune la radio.
– Putem vorbi? întrebă ea, dându-și seama că o întrerupea pe Rosamunde.
– Nu e o emisiune foarte bună, spuse aceasta. Prefer să mă uit la golf. Vrei să vezi dacă se transmite?
Antoinette apăsă pe butonul televizorului, ușor iritată că Rosamunde nu se sinchisea să facă asta singură. Sora ei luă telecomanda.
– Iar acum, te rog să-mi mai spui o dată cum folosesc Sky.
– Ei, Rosamunde, nu e cine știe ce filozofie!
– Pentru mine, este. Crezi că e gata masa? Sunt lihnită.
– Atunci, n-are rost să mai dăm pe Sky dacă tot vrei să mănânci.
– Mă gândeam că astăzi ar fi bine să mă ridic și să mă așez la masă.
– Bravo!
– Da, mă simt puțin mai bine.
– Ți-au mai trecut vânătăile?
– În mare parte, dar cred că tot ar trebui să mai vină doctorul Heyworth și să se uite la ele.

– Eu nu cred că el vine ca să-ți vadă vânătăile, Rosamunde.
Sora ei se înroși la față.
– Doar nu crezi...?
– Ba da, spuse Antoinette oprind televizorul și așezându-se. Eu cred că se folosește de pretextul ăsta ca să vină și să te vadă pe tine.
– Dar, după ce-o să mă simt mai bine, ce crezi c-o să facă?
– O să-și mărturisească sentimentele, presupun. Altfel, cum o să te mai vadă?
Rosamunde se înfioră de emoție.
– O, vorbești serios? Nu știu... vai de mine, asta mă cam tulbură. La naiba, e ridicol de-a binelea!
Antoinette zâmbi.
– Vine la ceai, nu-i așa?
– O, da, cred că a spus că la ora cinci.
– Atunci, eu o să vă las singuri.
– O, nu! Nu face asta! se rugă Rosamunde, părând un pic alarmată.
– Insist. Am atâtea de făcut sus, la *folía* de pe deal! De fapt, stai să mă spăl și eu pe mâini. Sunt plină de praf.

– Să-mi schimb bluza pentru ceai?

– Da, cred c-ar trebui să ți-o pui pe cea albastră. E o culoare care te prinde bine. Și ce-ar fi ca, de data asta, să-ți lași părul despletit?

– Nu l-am mai purtat așa de treizeci de ani!

– Atunci, ăsta ar fi momentul potrivit s-o faci din nou. Apropo, avem o mică problemă.

– Da? Ce anume?

– Margaret a invitat-o pe Phaedra să stea la ea în weekendul ăsta.

– Vai de mine!

– David s-a dus să stea de vorbă cu Margaret, dar bănuiesc că ea o să vină valvârtej încoace, imediat ce pleacă el.

Rosamunde se ridică de pe sofa cu precauție. Coapsa îi era încă sensibilă, dar reuși să meargă fără durere. Cel puțin roșul acela oribil se mai domolise cât de cât. Îi amintea de un accident de vânătoare pe care îl avusese pe la douăzeci de ani, atâta doar că atunci se vindecase mult mai repede.

Îmbătrânea, ăsta era necazul. Oare nu cumva era penibil să flirteze la vârsta ei? Nu cumva se făcea de râs? Oare nu era prea legată de tabieturile ei ca să mai aibă rost să se înhame la o relație? Și, la urma urmei, era ea *pregătită* pentru o relație? Se duse la masă și se așeză ușurel. Era *amuzant* să se bucure de atenția unui bărbat atrăgător. Nici nu-și mai amintea ultima oară când un bărbat o făcuse să se simtă specială. Era greu de crezut că i se întâmpla asta acum, dar chiar așa stăteau lucrurile, deci era mai bine să se bucure, în loc să se tot frământe întrebându-se dacă era sau nu pregătită. Dacă nu era pregătită la acea minunată vârstă, atunci nici că avea să fie vreodată!

Trebuia să urmeze sfatul surorii ei și să-și lase părul despletit. Nu era la fel de frumoasă ca Antoinette, dar cu siguranță că putea îmbunătăți ceea ce-i dăruise Dumnezeu. Oftă, îndurerată. Domnul nu fusese foarte generos în privința asta.

David parcă în fața casei bunicii lui. Era o construcție în stil Queen Anne, frumoasă, armonios proporționată, cu un acoperiș abrupt de țiglă, pe care patru hornuri înalte vegheau precum niște santinele neînduplecate. Glicina purpurie, abia înfrunzită, se cățăra pe fațada de cărămidă roșie, lăstarii ei încercând să se furișeze clandestin prin ferestrele deschise, doar ca să fie împiedicați, până la urmă, de Margaret și de foarfecele ei. Porumbeii se cuibăreau printre ramurile încâlcite ale glicinei, zbenguindu-se printre frunze, iar în luna mai, florile atârnau ca niște ciorchini de struguri, emanând o mireasmă dulceagă ce se revărsa în toate încăperile casei.

David admirase dintotdeauna casa bunicii lui. Nu-și amintea că se născuse acolo, nu-și ținea minte nici primii ani ai vieții, care se depănaseră înainte ca părinții lui să se mute la Fairfield House. Dar avea amintiri fericite despre zilele în care se jucase în casa bunicii, băiețel fiind. Margaret avea pe atunci un joc numit „Lăptarul“, cu sticluțe de lapte și calupuri miniaturale de unt și de brânză. David putea rămâne în lumea acelui joc ore în șir, întinzând toate piesele pe covorul din spatele sofalei care trona în camera de zi. Casa bunicii avea, de asemenea, două scări, una în față și una în spate, locul perfect pentru „mijoarcă“, un joc de-a v-ați ascunselea jucat de toată familia duminica, după prânz. Uneori, când părinții erau plecați împreună în călătorii, el și frații lui rămâneau acasă la bunica și furau din cămară biscuiți, pe

care îi mâncau în miez de noapte, ascunși pe sub paturi. Odată, îi prinsese bunicul lor. Spre deosebire de soția lui, care era irascibilă și nerăbdătoare, bunicul fusese un om foarte blând, gata oricând să râdă. Încercase și el să fie supărat, strângând din buze și punându-și mâinile în șolduri, dar Tom chicotise, iar acel mic act de sfidare îl făcuse pe bătrân să râdă în hohote. Îi pusese să strângă firimiturile și să promită că n-aveau să mai fure niciodată, urmând ca, dacă își călcau cuvântul, bunica lor să le tragă un perdaf zdravăn. Toți trei frații erau obișnuiți cu dojenile ei, așa că-i erau recunoscători bunicului pentru protecția oferită.

Pe când parca în fața casei, David își aminti că, în ciuda temperamentului ei, Margaret râsese mult împreună cu Arthur. El era singurul care o putea face să râdă cu adevărat. În lipsa bunei lui dispoziții, viața devenise foarte grea pentru Margaret.

David observă că pe alee mai era parcată încă o mașină. Un Morris Minor vechi fusese lăsat la umbra gardului viu de tisă. David se întrebă al cui o fi fost. Îi dădu drumul lui Rufus și îl urmări din priviri în timp ce se ducea la mașina străină și-și ridica piciorul lângă una dintre roțile din față. David nu se sinchisi să sune la ușa intrării principale, fiindcă nu-i stătea în obicei să facă asta. Casa bunicii lui îi era la fel de familiară ca propria-i casă și i s-ar fi părut foarte ciudat să trebuiască să sune la sonerie.

Intrând în vestibul, auzi voci venind din camera de zi. La început, cuvintele fură doar un zumzet grav, precum cel al unei albine uriașe, dar, după ce se apropie, distinse glasul unui bărbat care vorbea despre dragoste. Se opri lângă ușa lăsată larg deschisă și cumpăni dacă să intre sau nu. Nu-și imaginase că bunica lui ar fi avut un admirator. Presupusese mai degrabă că era prea bătrână pentru asemenea lucruri – și prea irascibilă. Dar ea se afla acum acolo, în camera ei de zi, ascultând cum un bărbat îi vorbea despre dragoste. Îi îngheță sângele în vene și bătu în retragere, dându-și seama, dintr-odată, că ar fi putut întrerupe o întâlnire secretă. Dar în clipa în care încercă s-o ia, tiptil, înapoi spre ușa de la intrare, Basil ieși în fugă din camera de zi, mârâind zgomotos. David nu mai avu încotro și intră, sperând să fie scuzat pentru întrerupere.

Văzându-l, Margaret tresări și-și retrase mâna din cea a reverendului Morley. David fu sigur că o văzuse roșind.

– Bună, bunico! spuse el pe cel mai jovial ton cu putință, încercând să pretindă că nu era șocat de imaginea bunicii lui aflate lângă vicar. Bună ziua, domnule reverend Morley!

– Bună ziua, David!

Reverendul Morley nu păru deloc jenat.

– David, ce cauți aici? întrebă Margaret.

– Pur și simplu, am venit să-ți fac o vizită.

– Prostii! Nu vine nimeni să-mi facă „pur și simplu o vizită“, spuse Margaret, zâmbindu-i vicarului. Întotdeauna vor ceva de la mine! adăugă ea, sec.

– Pot să revin altă dată, spuse David, vrând să plece.

– Acum e la fel de bine ca și altă dată, insistă ea.

– Eu chiar ar trebui să plec..., începu reverendul Morley.

– Ba nu, n-ar trebui, îl întrerupse Margaret, punându-și o mână pe brațul lui ca să-l împiedice să se ridice în picioare. Ce-ar fi să iei loc, David? Acum, că ești aici, poți rămâne.

– Bine, se învoi el, așezându-se în vechiul fotoliu al bunicului lui și amintindu-și de cutia verde cu biscuiți cu cheddar, care se afla mereu pe măsuța alăturată și pe

care o umplea zilnic Moira, bucătăreasa lor irlandeză.

– Ai venit ca să vorbim despre Phaedra, nu? spuse Margaret.

N-avea rost să nege.

– Printre altele, răspunse el, indiferent.

– La sfârșitul săptămânii ăsteia, locuiește la *mine*.

– Nu crezi că ar fi mai amuzant pentru ea să stea la mama?

– Cu certitudine, nu! În primul rând, vreau să-i dau moștenirea, iar în al doilea, noi două avem multe de discutat, spuse Margaret. Este o fată încântătoare! adăugă ea, punându-l în temă și pe vicar.

Reverendul Morley dădu din cap, neștiind despre cine era vorba.

– N-o poți avea doar pentru tine, David, reluă Margaret. Trebuie s-o împarți. În plus, a fost foarte fericită că am invitat-o. N-am întâlnit niciodată pe cineva care să accepte cu atâta bucurie o invitație!

David știa că n-avea nici un rost s-o contrazică. Margaret făcea întotdeauna doar ce voia ea.

– Bun! Atunci, așa rămâne.

– Bine.

Urmă o pauză lungă. Reverendul Morley încercă să-și slăbească puțin potgalțul[11]. Era foarte cald în camera de zi a lui Margaret.

– Te-aș ruga să-i incluzi pe unii dintre noi la cină, o rugă David, în cele din urmă.

Margaret își supse obrajii.

– Dacă sunteți cumințI, s-ar putea ca sâmbătă seara să vă invit pe toți la cină, spuse bunica lui, iar David se întrebă în gând, îngrijorat, ce-avea să fie vineri. Am chemat-o ca s-o cunosc mai bine, mă-nțelegi, continuă Margaret. Dacă trebuie să mă lupt cu restul familiei ca să-i obțin atenția, n-o să reușesc niciodată.

– Nu-mi pot imagina că așa ceva e cu putință, spuse reverendul Morley.

– O, ai fi surprins, domnule reverend. Noi, cei din familia Frampton, avem temperamente destul de furtunoase.

Ceva mai târziu, David reuși să plece, spunând că trebuia să se întoarcă la fermă. Ieși în lumina soarelui, amețit și puțin enervat. Rufus și Basil se alergau și se hârjoneau prin iarba din grădină. Îl fluieră pe Rufus, iar acesta sări pe scaunul din față, în timp ce Basil scheună, nedumerit. David fu ispitit să se ducă direct acasă la mama lui, ca să-i spună despre Margaret și vicar, dar era mult mai preocupat că nu reușise să rezolve problema legată de cazarea Phaedrei. Ea rămânea cu bunica lui pe cap – bunica *lor* – și nu se putea face nimic în privința asta. Era nervos pentru că Margaret se băgase s-o invite pe Phaedra înainte ca el sau mama lui să fi avut această șansă. Oare Margaret nu-și putea da seama că un weekend cu *ea* avea să fie o tortură pentru biata Phaedra? Nu-l lăsa inima să-i scrie fetei un mesaj și să-i spună că avea vești proaste. Poate că, până la sfârșitul săptămânii, bunica lui avea să înțeleagă.

În schimb, îl sună pe Tom. Acesta fu atât de indignat, încât îl sună, la rândul lui, pe Joshua, care reuși să dea de mama lor înainte ca ea să se întoarcă, după masa de prânz, la căsuța de pe deal. Antoinette se simți ca și cum propria fiică i-ar fi fost smulsă din brațe, așa că dădu fuga în salonaș, ca să-i spună asta lui Rosamunde. La rândul ei, Rosamunde fu revoltată peste măsură și-i povesti totul doctorului Heyworth, de îndată ce acesta veni în vizită, la ora cinci, ca să savureze ceaiul și biscuiții fragezi ai doamnei Gunice.

– Câtă obrăznicie pe femeia aia să creadă că o tânără ca Phaedra o să se bucure

să-și petreacă tot sfârșitul de săptămână împreună cu o bătrână! E de-a dreptul ridicol! tună Rosamunde, luând o gură de Earl Grey.

– Lady Frampton e foarte necăjită? întrebă doctorul Heyworth.

– S-a dus pe deal, la căsuța aceea de piatră, ca să-și mai ia gândul de la asta.

– O, *folía*! exclamă, zâmbind, doctorul Heyworth. E foarte bine că readuce la viață construcția aceea adorabilă. Eu interpretez asta ca pe simbolul unui nou început pentru ea.

– Un lucru e sigur: Antoinette e ocupată până peste cap. Abia dacă am văzut-o. Ar cam trebui să mă duc acasă, dar acum sunt blocată aici, pe sofa, incapabilă să plec undeva.

Doctorul Heyworth își îndreptă din nou atenția asupra șoldului lui Rosamunde.

– Încă te mai doare?

– Nu prea tare, sinceră să fiu. Mă doare un pic doar atunci când merg, ceea ce presupun că e normal. Nu mai sunt atât de tânără ca odinioară. La vârsta noastră, durează mai mult să te vindeci, nu-i așa?

– Mă tem că așa e.

Doctorul Heyworth avea o privire atât de blândă, încât Rosamunde simți fluturași în stomac. Se întrebă dacă el observase că ea își lăsase părul despletit. De spus, doctorul nu spusese nimic.

– Mi-ar plăcea să-mi ajut sora în grădină. Dintr-odată, e plină de un așa entuziasm! Chiar am auzit-o cântând la pian seara trecută.

Un zâmbet înflori pe chipul doctorului Heyworth.

– A cântat la pian?

– Da. N-a mai cântat de ani buni. N-a sunat prea bine prima jumătate de oră, dar pe urmă s-a dezmorțit, iar piesa pe care a cântat-o a fost deosebit de frumoasă. Tristă, dar frumoasă, spuse ea, mușcând o bucățică de biscuit fraged și simțindu-se încântată la gândul că William era atât de interesat de spusele ei. Cred că, încetul cu încetul, Antoinette înțelege că există viață și după George. Phaedra i-a oferit un *raison d'être*, mă-nțelegi. Mă gândesc că ea e fiica pe care Antoinette n-a avut-o niciodată, dar pe care și-a dorit-o mereu. Iar acum, Margaret a trebuit să-i facă Phaedrei invitația aceea pe ascuns! Zău așa, femeia asta întrece orice limită!

– Dar nu se poate face nimic?

– Mă foarte îndoiesc. Margaret este extrem de încăpățânată, după cum bine știi.

– Cred c-o să merg să vorbesc cu Lady Frampton după ceai, doar ca să mă asigur că e bine.

– Vorbești serios? Urci până la casa de pe deal?

– E puțin de mers. Lady Frampton m-a dus acolo zilele trecute.

Rosamunde se simți abandonată. Sperase ca el să mai poată sta pentru o ceașcă de ceai.

– Mă întreb dacă aș putea veni și eu cu dumneata.

– Te simți în stare?

Ea oftă, învinsă.

– Nu tocmai.

– Mă tem că trebuie să te odihnești și să lași natura să te facă bine.

– Dar vii și mâine, da? Îmi plac atât de mult ceaiurile noastre împreună! Antoinette o să dispară în grădina ei, iar eu n-o să am cu cine să vorbesc. Ar trebui să am grijă de ea, dar sunt blocată aici, precum o balenă eșuată.

– Nu ești o balenă, Rosamunde, te asigur, spuse afabil doctorul Heyworth.

Inima lui Rosamunde își mai reveni la vederea licăririi din ochii lui.

– Bine, atunci, nu o balenă. Dar chiar mă simt inutilă. Ce prostie să mă prăvălesc pe scările alea!

– I se poate întâmpla oricăruia dintre noi. N-are de ce să-ți fie rușine, și sunt sigur că seara, când se întoarce acasă, Lady Frampton se bucură să te găsească aici. Casa asta e mare și probabil că, fără nimeni prin preajmă, sora dumitale se simte singură. E mult mai bine că dumneata ești aici, că-i ții companie și că o împiedici să se gândească prea mult la pierderea suferită.

– Ai dreptate, William. Deci, nu abuzez de ospitalitatea ei?

– Sunt sigur că nu. În orice caz, trebuie să rămâi aici și să te recuperezi tot restul săptămânii, cel puțin.

– Iar dumneata o să vii la ceai – poate că nu ca doctor, nu pot spune că mai ai mare lucru de făcut în această calitate, ci ca prieten.

– De acord.

El zâmbea cu toată gura, iar Rosamunde fu sigură că relația lor mai avansase cu un pas. Vizitele lui aveau să nu mai fie strict profesionale, ci de curtoazie. Își scutură părul de pe umeri. El încă nu spusese nimic. Poate că simțea că un comentariu despre părul unei doamne ar fi fost prea intim. Îl privi plecând, iar apoi luă ultimul biscuit. Avea de gând să mai bea niște ceai de una singură.

Doctorul Heyworth o găsi pe Antoinette la căsuța de pe deal. Era cocoțată pe o scară, curățând mușchiul de pe acoperiș.

– Bună ziua! strigă ea în clipa în care îl văzu apropiindu-se.

– Bună ziua, Lady Frampton! M-am gândit să vin și să văd cum merge treaba.

– Am sperat că o să veniți. Sunt atâtea de făcut, încât mă simt un pic copleșită.

– Sunteți singură?

– Da, Barry s-a întors la grădină. Nu pot să-i cer să stea toată ziua cu mine, când sunt atâtea de făcut jos, la Fairfield House. Eu sunt perfect fericită aici, să știți. E atât de frumos, încât uit de mine.

– Văd și de ce.

– Băieții mă vor ajuta la sfârșit de săptămână.

– Dacă o să aveți vreodată nevoie de o pereche de mâini în plus, aș fi foarte fericit să fiu de ajutor.

O clipă, Antoinette se opri din muncă.

– Vorbiți serios?

– Bineînțeles. Eu îmi petrec zilele de weekend în grădină. Aș fi bucuros să fac o schimbare și să-mi petrec un sfârșit de săptămână și în grădina altcuiva.

– Atunci, sunteți angajat. Minunat! exclamă Antoinette cu glasul plin de bucurie. Ne-am putea apuca de interior. Trebuie să scot toată mobila de acolo și să curăț bine podelele și pereții. Pe urmă, trebuie văruit...

– Dacă îmi permiteți să mă laud, mă pricep de minune la dat cu var.

Zâmbi larg, iar Antoinette râse de zâmbetul lui înfumurat. Spiritul lui ludic o surprindea. Fusese mereu atât de oficial!

– Păi, aș avea nevoie de un om priceput, doctore Heyworth.

El se încruntă, urmărind-o cum cobora, atentă, scara. Ceea ce avea de gând s-o întrebe păru deodată nepotrivit, așa că renunță.

– Am chiar și o salopetă de lucru, spuse el în schimb.

– E foarte important să purtați o salopetă. Doar nu vreți să vă murdăriți de vopsea hainele astea frumoase!

– Exact.

– Aici e un locșor adorabil, nu credeți?

– O să fie și mai adorabil după ce terminați renovarea.

– Și pe urmă?

– Pe urmă? întrebă el, ridicând din umeri. O să ne bem ceaiul aici!

Operație de tăiere a puieților de arbori de la nivelul suprafeței solului, pentru a provoca formarea unor tulpini noi, prin lăstărire

Guler confecționat dintr-o fâșie de pânză scrobită, care se pune în jurul gâtului, prinzându-se de cămașă cu butoni sau cu nasturi.

Capitolul 21

David intră în casa mamei lui la ora șapte seara și o găsi într-o stare de angoasă profundă, pe care i-o stârnea gândul că trebuia s-o lase pe Phaedra să-și petreacă weekendul în casa lui Margaret.

– E ca și cum ai trimite o fecioară ca să fie devorată de Minotaur, spuse ea plimbându-se de colo până colo prin bucătărie, cu un pahar de vin în mână. Era tot îmbrăcată în salopetă, cu șapcă pe cap, cu noroi sub unghii și mânjită pe față.

– Cel puțin, toată familia o să fie de față ca să-și ia rămas-bun de la Phaedra înainte ca ea să plece la Margaret, adăugă Rosamunde, sărind în ajutor.

– Vin cu toții? întrebă David, luminându-se la față.

– Până la unul, răspunse Antoinette. Cum s-a aflat vestea, s-au și „înscris“ cu toții ca să-și ofere sprijinul. Phaedra are mulți admiratori în familia asta. George ar fi atât de fericit!

Antoinette n-o pomeni pe Roberta. Totuși, era sigură că Phaedra avea s-o cucerească în cele din urmă.

– Nu puteți merge în grup la Margaret ca să-i spuneți, pur și simplu? sugeră Rosamunde.

– E de neclintit, răspunse David. Am încercat să-i sugerez subtil că Phaedra s-ar putea simți mai bine aici, cu noi toți...

– Asta a fost o greșeală, spuse Antoinette răsucindu-se pe călcâie. Cu Margaret nu trebuie să fii niciodată subtil.

– Acum e prea târziu, mamă.

– Ce ne facem?

– Găsim noi ceva, spuse David. Între timp, trebuie să-i dau vestea Phaedrei.

– Dacă n-ar fi atât de bine-crescută, cred că ar fi refuzat, spuse Antoinette.

– Îmi dați voie să vă amintesc amândurora că Phaedra a părut s-o placă pe Margaret? interveni Rosamunde. Eu știu că voi toți credeți că bătrâna doamnă e Vrăjitoarea cea rea de la Apus[12], dar Phaedra, dacă am înțeles eu bine, a găsit-o absolut fermecătoare.

David râse cinic.

– Până la sfârșitul weekendului, n-o s-o mai găsească așa!

După ce evitase apelurile telefonice ale lui Julius timp de o săptămână, Phaedra vorbi, în sfârșit, cu el.

– Ești foarte greu de găsit, spuse, iritat, avocatul. De ce nu m-ai sunat înapoi?

– Scuze! De când m-am întors din Elveția, am fost foarte ocupată. Am avut programul plin.

– Păi, asta-i bine. Nu că ar mai trebui să muncești de-acum încolo.

– Muncesc pentru că îmi place ceea ce fac, Julius. O femeie fără ocupație e o femeie blazată.

– Ia spune-mi, cum a fost?

– Cum a fost, ce?

– Murenburg.

– De-a dreptul magic!

– Ați încheiat socotelile după cum ați sperat?

– O, da! Acum am sentimentul că îmi pot continua viața.

– Bravo! Deci, ce zici de cină?

Ea râse de insistența lui, dar o chinuia o senzație lăuntrică de claustrofobie, ca și cum pereții ar fi strâns-o, abia lăsându-i spațiu să respire.

– Sunt foarte obosită.

– Prostii! Te duc într-un loc drăguț. Putem mânca devreme. Ce zici de ora opt?

– Știi, am atâta treabă dacă vreau să termin odată cu albumul ăsta...

– Atunci, mâine?

– Julius...

Vocea lui deveni dură:

– Haide! Am mutat munții din loc pentru tine. Măcar atât poți să faci și tu, să ieși cu mine la cină. Doar nu sunt Jack Spintecătorul!

– Miercuri.

– Perfect. Vin să te iau la ora opt. Noi doi suntem o echipă grozavă, Phaedra, încheie el râzând.

– Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să zici.

– Haide, nu face pe timida cu mine acum, iubito! O să te duc într-un loc foarte select.

– Oriunde vrei tu.

– O pun pe secretară să ne facă rezervare la Le Caprice. De obicei, ăsta-i un loc bun de spionat oameni.

– Grozav, spuse ea, încercând să pună un pic de entuziasm în glas, însă pereții continuau s-o strângă. Trebuie să închid, Julius.

– Ne vedem miercuri, iubito.

Phaedra se întrebă de ce începuse el să-i spună deodată „iubito“. Ei nu-i plăcea asta absolut deloc.

Stresată cum era, se trânti pe sofa și se întrebă ce putea face. Dacă George ar fi trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Julius n-ar fi invitat-o niciodată în oraș. Nici n-ar fi îndrăznit. Dar acum, când George nu mai era lângă ea și n-o mai proteja, se simțea expusă. Parcă era un pește într-un bol de sticlă, aflat la cheremul oricărei mâțe hămesite. În cazul de față, era vorba despre o mâță căreia ea îi datora enorm.

Luă telefonul și-i trimise un mesaj lui David: *Rufus, dacă ești liber, vrei să mă suni? Trebuie să stau de vorbă cu un câine bun și prietenos. Phaedra*

David tocmai se întorsese acasă de la cina cu mama și cu mătușa lui. Își auzi mobilul bipăind atunci când intră mesajul. Văzând că era de la Phaedra, îi tresări inima. Aprinse luminile și intră în bucătărie, iar apoi formă numărul ei. Phaedra răspunse după ce sună doar o dată.

– Cine e, Rufus? întrebă ea.

– Ham! făcu David.

Ea râse.

– O, ce mă bucur să te aud!

– Ești bine?

Ea oftă:

– Este vorba despre un bărbat care nu-mi dă pace.

Lui David îi îngheță sângele în vene.

– Un bărbat? îngăimă el.

– Îmi dă fiori de groază.

– Cine e?

– O, nimeni important! Dar mă tot invită în oraș.

– Nu-l poți refuza?

– Îi sunt datoare.

– Cu ce? întrebă David, alarmat. Cu bani?

– Nu, nu cu bani. A fost foarte bun cu mine, atâta tot. Am sentimentul că ar fi nepoliticos să-l refuz. E vorba doar să ieșim împreună la cină.

– Phaedra, nu trebuie să ieși în oraș cu un bărbat doar pentru că a fost bun cu tine. Probabil că a fost bun cu tine doar ca să ieși cu el în oraș.

Acum veni rândul Phaedrei să se alarmeze.

– Nu m-am gândit la asta, oftă ea, iar apoi încercă să schimbe subiectul. Abia aștept să vină weekendul!

– Of, rosti David încetișor. Avem o mică hibă...

Phaedra se mâhni.

– Nu pot veni?

– Nu, bineînțeles că poți veni! Problema e că ne batem cu toții pentru tine și mă tem că bunica a câștigat.

Phaedra fu atât de ușurată că invitația nu fusese retrasă, încât l-ar fi luat în brațe pe David dacă el n-ar fi fost la celălalt capăt al convorbirii telefonice.

– Sunt încântată să stau la Margaret.

– Ești?

– Bineînțeles. Nu mă deranjează. E o scumpă.

David aproape că se înecă.

– O scumpă?! Nu pot să cred că o consideri o scumpă!

– Uite ce-i, eu aș prefera să stau la tine, dar un weekend petrecut alături de bunica ta n-o să mă omoare. Mie îmi pare bine că pot să vin și așa.

– Poți veni oricând vrei.

– Atunci, pot veni joi?

Fairfield era un paradis sigur, în care ea putea să caute refugiu. Se și vedea intrând cu mașina pe porțile acelea mari și i se făcu nespus de dor.

– Bineînțeles că poți. Vino și stai la mine joi, și pe urmă, vineri, te duc eu la bunica. Ea nici măcar nu trebuie să afle.

Phaedra răsuflă ușurată.

– E minunat! se bucură ea. Mi-aș dori să pot veni acum, adăugă, apoi, în șoaptă.
– Ai vreun motiv pentru care să nu poți?

Preț de o clipă, ea aproape că cedă. Ar fi fost atât de simplu să sară în mașină și să plece la Fairfield! Dar mintea îi striga să fie precaută, iar ea dădu ascultare acelui sfat.
– Am de lucru..., murmură, căutând să schimbe iarăși subiectul. Ce face Rufus?
– Stă tolănit pe sacul lui din bucătărie.
– Tu unde ești?
– Pe un taburet. Tot în bucătărie.
– Ce mai e pe la fermă?

– Avem nevoie de ploaie.
– Atunci, o să execut un dans al ploii.
– Da, te rog.
Ea râse.
– Dă-i scumpetei ăleia de cățel un pupic din partea mea.
– Așa o să fac, promise David, dorindu-și ca Phaedra să fi avut unul și pentru *el*.
– Atunci, ne vedem joi.
Simțindu-i încordarea, David adăugă:
– Ascultă, dacă te îngrijorează ceva, să mă suni neapărat.
– Așa o să fac, mulțumesc.
– Și nu-l lăsa pe bărbatul ăla să profite de tine!
– N-o să-l las.
– Orice s-ar întâmpla, spune „nu“, pur și simplu.
– O, nu te îngrijora din pricina asta! Așa o să fac, promise ea ferm.
– Spune-mi, ce-ar putea să-ți facă atât de rău?
Phaedra simți că îi venea să leșine.
– Știu, ai dreptate, nu merită să-mi bat capul.
Dar după ce închise și puse telefonul jos, ea își cuprinse capul în palme. Știa prea bine ce mare rău îi putea face Julius.

Următoarele câteva zile i părură nesfârșite Phaedrei. Îi era dor de David și abia aștepta să se facă joi. Se rugă să plouă și fu încântată atunci când, în miez de noapte, se trezi de zgomotul puternic al ploii care bătea în geam. Se gândi, zâmbind, la ferma lui David, care astfel primea mult dorita apă.

Își continuă munca, scriind editorialul care să însoțească fotografiile. Nu fu așa simplu, pentru că ea se pricepea mult mai bine la fotografii decât la scris, iar cuvintele nu-i veneau ușor. În plus, nu era capabilă să se concentreze pe deplin. Revăzând fotografiile, își aminti de George. El îi fusese alături atunci când le făcuse pe cele mai multe dintre ele. Fotografiile acelea îi trezeau amintiri, care, la rândul lor, îi trezeau emoții ce mergeau de la întristare la regret și, în cele din urmă, la frică, pentru că fiecare gând o ducea înapoi la Julius Beecher.

Îi lipsea atmosfera de la țară. Vremea era acum foarte caldă. Florile pomilor fuseseră înlocuite cu frunze mari și verzi, iar parcurile erau o explozie floral. Cândva, forfota și traficul orașului o făcuseră să simtă că făcea parte din ceva. Acum, toate astea o făceau să se simtă izolată și în derivă. Tânjea să se întoarcă la Fairfield, unde era liniște și abunda vegetația – și-i era dor de David.

Veni și ziua de miercuri, iar ea își făcu, nerăbdătoare, bagajul de weekend pentru

a doua zi. Era un adevărat ghem de emoții, încântată că pleca, și totuși îngrijorată din cauza iminentei întâlniri cu Julius. El reprezenta un obstacol de care ea trebuia să treacă înainte să se poată refugia la Fairfield.

În seara aceea, Julius apăru la ușa ei la ora opt fix. Ea nu se sinchisise să se gătească, de teamă că i-ar fi putut transmite un semnal fals dacă s-ar fi îmbrăcat din nou în rochie. Așa că își pusese niște blugi albi și o bluză înflorată, își strânsese părul în creștetul capului și aproape că nu se fardase. Julius fu foarte încântat s-o vadă. *El* se gătise cu un sacou negru, elegant, cu o imaculată cămașă albă și cu o cravată Hermès purpurie. Pantofii îi erau atât de lucioși, încât, practic, strada se oglindea în vârfurile lor. Mirosea puternic a colonie.

Julius o sărută, lăsându-i o dâră de parfum pe obraz, iar apoi îi deschise portiera mașinii. Phaedra urcă, oftând adânc și dorindu-și ca noaptea să se fi încheiat, iar ea să fi *coborât* din mașină. El ajunse în Piccadilly și parcă mașina pe Arlington Street. Le Caprice era plin de persoane elegante, după cum anticipase Julius, dar Phaedrei nu-i ardea deloc să privească împrejur, așa că își alese un scaun cu spatele la sală, astfel încât Julius să se poată așeza în colț și să le zâmbească tuturor celor pe care-i recunoștea.

Spre surprinderea ei, el nu încercă s-o intimideze, nici să insiste cu atitudinea lui prietenoasă. În schimb, o distră cu povești amuzante despre George, iar ea se relaxă și începu să se simtă bine. Îi părea rău că intrase în panică fără motiv.

De la o masă aflată la celălalt capăt al sălii, Roberta îi văzuse intrând. Captivată imediat, nu mai fu atentă la anecdota pe care le-o spunea soțul ei celorlalți meseni și miji din ochi ca să nu-i scape nici un detaliu legat de cei pe care-i urmărea din priviri. Așadar, își spuse ea cu satisfacție, Phaedra și Julius erau, până la urmă, împreună. Suspiciunile ei fuseseră întemeiate! Atunci, parcă pentru a-i confirma ipoteza, Julius atinse tandru mâna Phaedrei. Roberta triumfă. Nu mai avea nevoie de alte dovezi, iar simplul fapt că Phaedra apăruse îmbrăcată în pantaloni, cu părul necoafat și aproape nefardată sugera că cei doi formau un cuplu de foarte mult timp. Se simțeau în largul lor împreună. Și numai Dumnezeu știa ce puneau la cale! Ospătarul le aduse două pahare de șampanie, iar inima Robertei se crispă de dezgust. Poate că sărbătoreau succesul vreunei escrocherii? Ei bine, sărbătoarea lor era un pic cam prematură, își spuse Roberta cu ranchiună. Poate că reușiseră ei să păcălească restul familiei, dar nu și pe *ea*. Avea s-o dea în vileag pe Phaedra ca pe o mincinoasă ce era, chiar dacă ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut pe lumea asta.

După cină, Julius o conduse pe Phaedra acasă. Nu încercă s-o însoțească înăuntru și nici nu-i ceru o nouă întâlnire. O sărută inocent pe obraz, nimic mai mult, se asigură că intrase în casă cu bine, iar apoi se întoarse la mașina lui. Ea își aruncă poșeta pe masa din bucătărie și se întrebă dacă nu cumva temerile i se născuseră dintr-o conștiință vinovată. Julius avea dreptate, îi datora prietenia ei. N-o costa nimic să i-o acorde.

– Trebuie să mai facem un test ADN, insistă Roberta pe lângă Joshua în timp ce ei doi se schimbau pentru culcare.

– Iubito, doar fiindcă au ieșit la cină împreună, asta nu înseamnă că sunt iubiți.

– Doamne, ce altă dovadă de mârșăvie mai vrei? întrebă Roberta în timp ce-și punea rochia pe un umeraș și o agăța în dulap. Joshua, serios vorbind, ție nu ți se

pare un pic ciudat că avocatul lui George și presupusa lui fiică iau cina împreună, doar ei doi?

– Citești prea multe thrillere, răspunse el, aruncându-și sacoul pe spătarul scaunului și descheindu-se la cămașă. Știi, eu nu cred că o fată ca Phaedra poate să placă un bărbat ca Julius. Pur și simplu, n-are cum.

– Bărbații puternici sunt foarte atrăgători, Josh. Dacă el a pus la cale totul, pentru ca ea să moștenească sute de mii de lire, ca să nu mai vorbim despre Safirele Frampton, nu crezi că ea l-ar putea găsi atrăgător măcar un pic?

– Tu vrei să spui că Julius a falsificat testamentul tatei? întrebă Joshua, aruncându-i Robertei o privire plină de seriozitate.

– Nu știu. Ar fi putut face asta?

Joshua clătină din cap.

– Nu cu ușurință.

– Dar se prea poate să fi falsificat rezultatul testului ADN, nu? Adică, a văzut vreunul dintre nou rezultatul?

– Nu, doar l-am crezut pe Julius pe cuvânt.

– Mare greșeală!

Roberta stoarse niște pastă de dinți pe periuța ei electrică și începu să-și perie dinții, privindu-și gânditoare reflexia din oglindă. După un timp, scuipă în lavoar.

– Atunci, haide să mai facem un test, propuse ea.

Joshua se urcă în pat.

– Și cum o să faci asta? Mama n-o să te lase niciodată, nici David sau Tom. Ei o consideră minunată pe Phaedra.

– O să fur un fir de păr sau ceva de genul ăsta.

– Iată un spectacol amuzant!

– O să iau niște păr de pe peria ei.

– Asta înseamnă să te strecori în camera ei din casa bunicii. Mai bine tu, decât eu, spuse el râzând.

– Tu nu prea iei chestia asta în serios, spuse Roberta enervată, urcându-se în pat lângă el.

El se întoarse pe o parte și o sărută pe obrazul neted.

– Cred că o să descoperi că ea e cine zice că e și că Julius încearcă doar s-o călărească, lucru care, dă-mi voie să adaug, n-o să-i reușească. Phaedra e pur și simplu politicoasă. El e aliatul ei în toată povestea asta, fiind mâna dreaptă a tatei. A fost, probabil, prietenul ei de la bun început. Nu uita că și ea e în doliu. Pesemne că Julius e doar un umăr bun pe care să plângă.

– Să nu crezi asta, Joshua. Fata este o nemernică!

– Bine, detectiv particular Roberta. Te las să scoți la iveală adevărul.

O mai sărută o dată, dar Roberta nici nu observă. Era ocupată să-și pună la cale planul de acțiune.

A doua zi de dimineață, Phaedra porni spre Fairfield într-o dispoziție foarte veselă. Ascultă programe de radio și fredonă, cât de tare putu, melodiile pe care le știa. Cu geamurile coborâte și cu plafonul mașinii deschis, se simți tot mai cuprinsă de entuziasm pe măsură ce înainta pe autostradă. Orice temere legată de Julius i se spulberase în vânt, iar ea aștepta cu nerăbdare să petreacă patru zile împreună cu

David. Ieși de pe autostradă și intră pe drumurile șerpuitoare ce duceau către orășelul Fairfield. Gardurile vii erau pline de snopi înfoiați de hasmațuchi și de porumbar cu mici inflorescențe albe. Plouase peste noapte și iarba lucea de umezeală. Păsările săgetau cerul, mieii zburdau pe câmpii, iar poneii își fluturau cozile ca să gonească muștele. Trecu pe lângă frumoase căsuțe cu acoperișuri de stuf și traversă un pitoresc pod de piatră, care se arcuia peste un pârâu cu șerpuiri domoale. Totul era atât de frumos, încât își dori să fi trăit la țară, unde ar fi fost înconjurată de asemenea frumusețe zi de zi. Parcurile londoneze nici nu se comparau cu asta.

Trecând pe lângă biserică, o văzu pe bunica lui David stând la soare și discutând cu vicarul. Erau adânc cufundați în conversație, iar Margaret ținea în mână un buchețel de flori galbene. Phaedra își lăsă capul în jos și-și continuă drumul, dar Margaret era mult prea absorbită de reverendul Morley ca să observe micul Fiat Uno.

Intră, în sfârșit, pe porțile de la Fairfield Park, simțindu-se extrem de entuziasmată. Știa cum să ajungă la casa lui David și o luă imediat pe drumul de pământ care ducea la fermă. Ocoli pădurea ce părea să plutească într-o mare de albastru. Imaginea viorelelor era atât de uluitoare, încât Phaedra opri mașina. Coborî, iar din curbă apăru un Land Rover. Ea se aștepta să fie vreunul dintre angajații lui David, care venea să-i spună că intrase pe o proprietate privată, dar, după ce mașina se apropie, văzu că era David.

– Phaedra! exclamă el fericit, coborând din mașină. Ce surpriză plăcută! N-am crezut c-o să apari atât de devreme.

Rufus năvăli și el afară și se repezi la ea, întâmpinând-o ca pe un vechi prieten. Phaedra îl mângâie pe blana moale de pe cap.

– A trebuit să părăsesc orașul cât mai repede cu putință. Devine insuportabil!

– Asta pot înțelege. N-aș putea niciodată să trăiesc la Londra.

– Și mi-a fost dor de Rufus, spuse ea în timp ce scărpina câinele după urechi.

– Și lui i-a fost dor de tine.

David o privi în timp ce ea se așeza pe vine. Purta o rochie înflorată și o jachetă scurtă, de blugi. Părul blond îi era ciufulit și îi cădea pe umeri și pe spate în șuvițe dese. De câte ori o vedea, era uluit de frumusețea ei, de parcă o vedea pentru prima oară.

– Te-ai oprit ca să vezi viorelele?

– Nu m-am putut abține. Sunt superbe.

– Dacă vrei, ne putem plimba acum printre ele. Eu nu mă grăbesc nicăieri.

– E frumoasă viața la fermă!

El râse.

– Astăzi, da. Mulțumesc pentru ploaie!

– A funcționat, nu-i așa?

– Cu siguranță.

Ea își plimbă privirea peste lanul de grâu.

– Mie mi se pare totul foarte sănătos.

– Ne trebuie ploaie pentru îngrășăminte. Pământul e foarte calcaros, așa că e destulă apă strânsă dedesubt. Eu eram îngrijorat de soarta solului în care s-au semănat semințele.

– Fermierii sunt mereu îngrijorați de ceva, nu-i așa? Prea multă ploaie, prea puțină, insuficient soare sau prea mult soare.

El ridică din umeri.

– Eu sunt mai filozof. N-am ce-i face, drept urmare iau lucrurile așa cum vin. Haide să ne plimbăm prin pădure. Ai s-o vezi în cel mai frumos moment al ei.

O luară pe poteca dintre copaci. Iarba era deasă și umedă, iar aerul, dulceag și încărcat de mireasma viorelelor.

– Vrei să culeg câteva fire ca să le punem în bucătărie? întrebă ea.

– Nu cred că are rost. Dacă le rupi, mor repede. Mai bine să le admirăm aici. Dar poți culege câteva fire de-acolo, dacă vrei, o îndemnă el, arătându-i un crâng cu tufe mari de rododendroni roz, roșii și albi, care se întindea chiar în fața lor.

Îi dădu Phaedrei briceagul lui.

– Ești un adevărat cercetaș, spuse ea.

– Cred că există un cercetaș în sufletul fiecărui fermier.

David o urmări cum studia florile. Vru să culeagă una și să i-o pună în păr, dar știa că gestul ar fi fost unul necuvenit, așa că se așeză pe un maldăr de bușteni tăiați dintr-un copac care căzuse în timpul unui viscol.

– Am văzut-o pe bunica ta în fața bisericii, de vorbă cu vicarul, spuse Phaedra.

– Ceva nu-mi miroase a bine în relația dintre ei, spuse el îngândurat, frecându-și bărbia.

– Cum adică?

– Păi, zilele trecute le-am întrerupt un rendez-vous în camera de zi a bunicii. Se țineau de mână, iar el îi vorbea despre iubire.

Ea tăie o floare mare, roz.

– Vrei să spui că bunica ta are o relație amoroasă?

El strâmbă din nas.

– Nu știu ce să cred. Dacă are, asta nu se potrivește deloc cu caracterul ei.

– Dar îi face bine!

– Nu pot spune același lucru despre vicar.

Ea râse.

– Cred că tocmai îi oferise un buchet de flori. Poate că-i face curte.

– Nu ți se pare că e ca și cum ar curta un scorpion?

– Ești foarte rău, David, să știi, îl tachină ea. Mie-mi place de Margaret.

– Și ei de tine. Vrea să-ți dea safirele.

Phaedra veni cu florile culese și se așeză lângă el, pe bușteni.

– Nu le vreau, David.

– De ce?

Ea își coborî privirea la corola unui rododendron roșu, din care un bondar mare sorbea, zgomotos, nectar.

– Eu nu port bijuterii. Când o să mă împodobesc eu cu safirele acelea? Și nu cred că *ar trebui* să fie ale mele.

– Tata a vrut să le ai tu.

– Știu, dar asta nu înseamnă că *eu* ar trebui să le am. Adică, eu nu sunt o Frampton. Nu cu adevărat.

– După sânge, ești.

– O să mă mărit și o să devin altcineva, iar atunci familia ta o să piardă pentru totdeauna acele frumoase bijuterii. Nu cred că asta a fost intenția stră-străbunicului tău.

David încercă să ignore ideea măritișului ei.

– Stră-străbunicul meu e mort și nu-i mai pasă, spuse el.

– La fel și George, David, adăugă ea în șoaptă. E mult mai important să avem grijă de cei aflați în viață.

În clipa aceea, bondarul ieși din floare și se așeză, șovăitor, pe brațul Phaedrei. David vru să-l gonească, dar ea îl opri.

– Lasă-l, e un prieten, insistă ea, iar apoi priviră amândoi insecta, amețită de dulceața nectarului, care cobora pe brațul ei către palmă. N-o să-mi facă nici un rău. E mult prea cuminte ca să mă vatăme.

– Sau prea adormit, spuse David, iar o vreme amândoi priviră bondarul în tăcere. Știi, bunica o să se simtă jignită dacă nu accepți bijuteriile. Abia așteaptă să ți le dea.

– Atunci, le accept cu titlul de împrumut. Poate că o să le las în seiful tău. Eu n-am unul la Londra și m-aș teme prea tare ca nu cumva să le pierd.

El zâmbi.

– Știi ce valoare au?

– Habar n-am.

– Zilele astea, valorează peste un milion.

Ea căscă gura, uimită.

– Peste un milion de lire? Doamne ferește!

– Ești sigură că nu le vrei?

Ea clătină din cap, nervoasă.

– Acum sunt și mai sigură!

Se ridică și-i întinse lui David buchetul de flori.

– O să pun bondărașul ăsta undeva la adăpost, ca să poată adormi.

Așeză cu grijă un deget în calea bondarului și îl privi urcându-și corpul rotunjor pe el. Pe urmă, îl încurajă să intre în corola altei flori. După o clipă de ezitare, mirosul nectarului fu o tentație mult prea mare, așa că bondarul intră, șovăielnic.

Se întoarseră la mașini, iar Phaedra merse în urma Land Roverului până acasă la David. După ce el îi duse valiza la etaj, se așezară amândoi pe terasă, cu ceai și biscuiți. Phaedra se simți învăluită de o liniștitoare senzație de pace, soarele încălzindu-i pielea, iar cântecul păsărilor ridicându-i moralul. Londra și Julius Beecher păreau acum la un milion de kilometri depărtare. La Fairfield se simțea în siguranță.

Își întoarse privirea la David. Albastrul ochilor lui era acum intens, de la cămașa bleu pe care o purta, iar pielea îi era bronzată și marcată de viața pe care și-o petrecea în mare parte în aer liber. Mânecile suflecate lăsau la vedere antebrațele puternice, bronzate, și două mâini mari, pricepute. Phaedra îl găsea exasperant de atrăgător. O privi și el și, preț de un moment prelung, nici unul nu-și retrase privirea. Phaedra știa că ar fi trebuit să se uite în altă parte, fiindcă nu era prudent să-l încurajeze. Dar, chiar dacă rațiunea îi striga să fie precaută, inima ignora avertismentul. Îi făcea atât de bine să se cufunde în căldura privirii lui, iar asta îi dădea o senzație atât de familiară, încât se simțea de parcă ar fi avut parte de acea căldură dintotdeauna.

Personaj din romanul *Vrăjitorul din Oz*, de L. Frank Baum

Capitolul 22

În seara aceea, David și Phaedra mâncară singuri în bucătăria lui. Ea gătise un *risotto* cu ciuperci, iar el deschisese o sticlă de vin roșu de Burgundia. David era încântat că reușise s-o strecoare pe Phaedra pe domeniu fără să afle mama sau bunica lui. O avea acum doar pentru el.

Își petrecuseră după-amiaza împreună, mergând cu Land Roverul lui prin preajma fermei, cu Rufus pe bancheta din spate. Ei îi făcuse plăcere să-l asiste la treburile pe care el le avusese, fără s-o deranjeze câtuși de puțin că, la întoarcerea acasă, îi era foarte cald și era prăfuită toată.

După cină, ieșiră să privească stelele. Spre deosebire de Londra, unde stelele abia se vedeau din cauza smogului, aici ele erau luminoase și strălucitoare precum diamantele cel mai desăvârșit șlefuite. Deciseră să facă o plimbare în jurul lacului împreună cu Rufus. Întunericul adăuga un plus de emoție ieșirii lor în miez de noapte, iar David își vârâse mâinile în buzunare, ca să nu fie tentat s-o ia pe Phaedra de mână. Își tot spunea în minte că erau frați, dar cuvintele păreau goale și lipsite de sens. El nu *simțea* deloc că ea îi era soră. Să-și tot spună că așa stăteau lucrurile, asta nu schimba deloc ceea ce simțea pentru ea, nici faptul că acele sentimente deveneau cu fiecare minut tot mai puternice și mai greu de stăpânit. Dacă s-ar fi convins că ea nu simțea la fel, și-ar fi înăbușit cumva acele sentimente, dar nu asta îi citea el în privire ori de câte ori se uitau unul în ochii celuilalt.

Ajunseră la lac, unde luna se reflecta în apa argintie precum mercurul. Papura se contura pe fundalul apei, cu capetele ei greoaie legănându-se lin în adierea vântului, iar o găinușă-de-baltă dolofană dormea în cuibul ei din mijlocul stufărișului, la adăpost de vulpi. Continuându-și plimbarea în jurul lacului, ei auziră deodată acorduri de pian purtate de vânt dinspre Fairfield House.

– Cine cântă la ora asta? întrebă David.

– Mama ta cântă la pian?

– Da, a făcut-o cândva. Dar n-a mai atins pianul de mulți ani.

Deviară de la traseu și se duseră spre peluză.

– Doar n-ai de gând s-o spionezi, nu? șopti Phaedra.

– De ce nu? răspunse el, călcând pe iarba proaspăt tunsă.

– Nu crezi că Rufus o să ne dea de gol? șuieră ea printre dinți.

El își privi câinele ducându-se spre fereastra salonului în care strălucea o singură lumină.

– Atâta vreme cât câinii mamei nu sunt prin preajmă, totul e în regulă.

Pe măsură ce se apropiau de fereastră, muzica se auzea tot mai tare. Era o

melodie tristă, cântată într-o manieră curgătoare.

– Mătușa ta mai e aici? întrebă Phaedra.

– Da. Cred că-i aici pentru totdeauna.

– Dar ea n-are o casă a ei?

David chicoti încetișor.

– N-ai zice, nu-i așa? A venit aici ca s-o ajute pe mama, dar acum o ajută mama pe ea. A căzut pe scări.

– Da, mi-a spus Margaret. Biata de ea!

– Băuse prea mult, după cât se pare.

– Vai de mine!

– Cel puțin, astfel a avut o scuză ca să mai stea o săptămână. Doctorul Heyworth a insistat ca ea să se odihnească.

– Probabil că e bine pentru mama ta s-o aibă aproape.

– Sincer vorbind, cred că a început să se cam plictisească de ea. Mama își petrece toată ziua în grădină sau pe deal, la casa de piatră, pe care vrea s-o restaureze. Probabil că face asta ca aibă parte de un pic de intimitate.

– O, *folía*! exclamă Phaedra, șuierând tare. Ce mult mă bucur că s-a apucat de ea!

– A cerut s-o ajutăm cu toții la sfârșitul ăsta de săptămână. Cel puțin, așa o să scapi din ghearele bunicii, spuse David oprindu-se în fața ferestrei și trăgând cu ochiul înăuntru. E mama, șopti el.

– Cântă frumos.

– E îmbrăcată într-un halat de casă și a pus pe pian o lumânare aprinsă.

– E singură?

El îi aruncă o privire speriată.

– Ce vrei să insinuezi?

– Mă tot gândesc la bunica ta și la vicar. Poate că e ceva în apă.

El o plesni peste braț, în joacă.

– Ce fată rea ești! Haide s-o ștergem de-aici înainte ca mama să ne vadă.

Muzica se opri dintr-odată. El o prinse pe Phaedra de mână și amândoi o luară la fugă spre peluză.

Antoinette veni la fereastră și îi văzu dispărând în întuneric. Rufus ajunse la smocurile de spânz de sub aceeași fereastră și ridică un picior lângă ele, deloc surprins s-o vadă pe Antoinette acolo. Ea se încruntă și se întrebă cine putea fi fata care era cu David. Semăna suspect de tare cu Phaedra. Părul acela blond, ondulat, era inconfundabil. Dar s-o fi ținut David de mână? Nu, cu siguranță că nu-l văzuse ținând-o de mână.

Se întoarse la pian, cu o senzație de neliniște în adâncul stomacului. Senzația aceea o măcina de când se întorsese David din Elveția, declanșată de felul în care i se luminase fața atunci când povestise despre Phaedra. Acum o măcina și mai tare, fiindcă trase concluzia că cele două persoane pe care le văzuse alergând pe peluză, ținându-se de mână, erau, fără îndoială, David și Phaedra. Știa că fiul ei era sensibil. Dacă în locul lui ar fi fost Tom, Antoinette s-ar fi îngrijorat și mai tare. Tulburarea aceea însă ea n-o simțea din teama că David ar fi putut începe o relație cu sora lui vitregă. Dimpotrivă, Antoinette credea cu fermitate că el n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Tulburarea ei venea din mâhnirea ce o cuprindea la gândul că, dacă David își găsise în sfârșit un suflet pereche, el n-ar fi putut să se bucure niciodată de împlinirea dorințelor lui.

Stinse lumânarea și coborî capacul pianului. Piesa aceea muzicală îi liniștise

sufletul și i-l înălțase undeva mai presus de simțuri, într-un spațiu de grație în care fusese învăluită de pace – același sentiment pe care îl avusese și în biserică, unde percepuse, de asemenea, o prezență care o asigurase că nu era singură. Era reconfortant să știe că, doar cântând la pian, putea accede la acea senzație.

Stinse lumina și urcă scările către dormitorul ei. Încă nu terminase de făcut ordine în camera lui George. Ideea de a umbla prin lucrurile lui n-o mai speria ca la început, dar o parte din ea încă dorea să-i păstreze bunurile pământești, fiindcă ele îi mențineau legătura cu el. Dacă le punea pe toate în cutii, oare nu făcea același lucru și cu George? Camera lui, așa cum o lăsase el, cu siguranță că păstra vie amintirea lui.

Antoinette se întinse în pat și stinse lumina. Închise ochii și se gândi la George. Apoi, exact în clipa în care jalea o năpădi, amenințând s-o înece într-un val de tristețe, ea își îndreptă gândurile către grădină, către casa de piatră de pe deal și către toate lucrurile frumoase pe care plănuia să le facă. Fereastra era deschisă. Vântul bătea printre copaci și o bufniță își chema perechea. Ascultă sunetele familiare ale nopții și adormi legănată de muzica lor.

David și Phaedra ocoliră lacul ca să se întoarcă acasă. David dădu drumul mâinii ei, nu pentru că voia, ci pentru că tentația de-a o duce la buze ca s-o sărute creștea cu cât o ținea mai mult într-a lui. Era mai bine fără nici un pic de contact fizic. Phaedra își încrucișă brațele la piept și continuă să meargă, ca și cum să se țină de mână cu el fusese cel mai inocent lucru din lume. În realitate, încă simțea furnicături pe piele de la atingerea lui. Dacă n-ar fi fost frați, ea l-ar fi lăsat s-o ducă într-un loc tainic de lângă lac și s-o cuprindă în brațe. Își dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Dar ele nu mai puteau fi schimbate acum.

În noaptea aceea, fiecare rămase întins în patul lui, puternic conștient de prezența celuilalt la numai câteva uși distanță. Phaedra încercă să asculte sunetele nopții, dar David se afla pretutindeni. Era în vânt, în vaietul tânguios al bufniței și în țipătul întâmplător al câte unui animal încolțit de o vulpe. Chipul lui lumina în întuneric atunci când ea închise ochii, impunându-și să adoarmă, iar după ce, în cele din urmă, o fură somnul, nu-l mai găsi pe George în visele ei, ci pe David.

A doua zi, mâncară la micul dejun clătitele pregătite de Phaedra, iar apoi se urcară în Land Rover și plecară s-o întâlnească pe Antoinete la casa de piatră, pe deal. Era o dimineață senină și însorită, însă peste câmpuri sufla un vânt rece dinspre vest, făcând ca norii pufoși, ca de vată, să alerge pe cer. Phaedra purta un pulover peste rochia de vară, dar tot i se făcu pielea de găină pe pielea dezgolită a picioarelor. Regreta că nu-și îmbrăcase blugii, dar dorința de a arăta bine pentru David fusese mai puternică decât gândirea înțeleaptă.

Porniră pe drumul de pământ. O familie de rândunele se înălța și apoi plonja, iar o potârniche dolofană, cu șase pui, traversă în grabă iarba, în căutarea unei ascunzători printre arbuști. Phaedra îi zâmbi lui David, iar el îi întoarse zâmbetul, încântat că ei îi plăcea natura la fel de mult ca și lui.

În cele din urmă, ajunseră la *folie*. Coborâră din Land Rover și o auziră pe Antoinette cântând, mulțumită, în casă.

– Mamă! strigă David.

Cântatul se opri, iar Antoinette apăru. Purta o salopetă albastră și avea părul prins la spate cu un elastic.

– Bună, Phaedra! spuse ea, veselă, încercând să nu se gândească la imaginea fetei alergând de mână cu David pe peluză. Când ai ajuns?

– Ieri, răspunse Phaedra. Mă săturasem, pur și simplu, de Londra. Nu mai puteam suporta nici măcar un minut. E incredibil de frumos aici, sunteți atât de norocoși că trăiți la țară în fiecare zi a săptămânii!

Deci, Phaedra fusese, până la urmă, își zise Antoinette, înăbușindu-și neliniștea înainte ca aceasta să sporească din nou.

– Pe când trăia George, îmi petreceam mare parte din săptămână la Londra. Acum, când privesc în urmă, nu-mi imaginez cum de am reușit. După ce a murit el, am avut impulsul să-mi petrec mai mult timp acolo, dar pe urmă am descoperit grădina, iar acum gândul de-a mă întoarce în oraș mi se pare îngrozitor. Aici e liniște.

– Ce faci aici? întrebă Phaedra.

– O, e vorba de noul meu proiect! Intrați să vedeți.

– David spune că ai nevoie de ajutor.

– Mi-ar plăcea să am parte de așa ceva. Doctorul Heyworth vine mâine, iar Tom și Joshua vin și ei în seara asta.

– Ce drăguț! Toată familia!

Antoinette zâmbi larg. Nu-i putea spune fetei că veneau cu toții ca s-o salveze pe ea de Margaret.

– Mai multe mâini, mai ușoară treaba! Puteți să începeți să lucrați cu toții mâine-dimineață.

– Cine a construit casa asta?

– Nu știu, răspunse Antoinette, conducându-i înăuntru. E foarte romantică, nu-i așa? Cu siguranță că cineva știe cine a construit-o. Dar habar n-am pe cine ar trebui să întreb.

– Ador misterele, spuse Phaedra.

– Mă tem că locul ăsta o să rămână mereu misterios. Cel puțin îl putem restaura, încât să revină la gloria de odinioară. Dar e păcat că zidurile nu pot vorbi, oftă Antoinette.

Mâncară cu toții de prânz în casa cea mare. Phaedra observă imediat noua coafură a lui Rosamunde. Arăta mai feminină cu părul lăsat pe spate. O complimentă, iar Rosamunde se rușină.

– L-am purtat strâns la spate aproape toată viața. Am sentimentul că acum e un pic cam târziu să schimb ceva.

– Nici pomeneală să fie prea târziu! Ești tânără, spuse Phaedra.

– Ești foarte amabilă, draga mea.

– Vârsta n-are importanță. Eu consider că mult mai important e caracterul. O persoană poate fi tânără la optzeci de ani sau bătrână la douăzeci. Totul depinde de ceea ce ai înlăuntrul tău.

– De acord, spuse David.

Rosamunde se foi, încântată.

– Caz în care, Phaedra, tu ești o femeie de treizeci și doi de ani foarte bătrână și înțeleaptă, deși n-arăți cu o zi mai în vârstă de douăzeci de ani.

David surprinse privirea Phaedrei și zâmbi tainic văzând-o cum se aprindea la față. Antoinette observă asta. Acum, că fusese avertizată de apropierea dintre ei, observa fiecare privire secretă și fiecare zâmbet pe care cei doi le schimbau. Ea nu voia ca asta să se întâmple. Afecțiunea tot mai puternică dintre ei depășea comportamentul normal al fraților, făcând-o să se simtă deosebit de neplăcut. Era cu atât mai bine că Phaedra urma să-și petreacă restul weekendului împreună cu Margaret.

„În viitor, fata trebuie să stea aici, la Fairfield House“, își spuse Antoinette.

Nu era sănătos pentru ei să petreacă atât de mult timp între patru ochi. Nimic bun nu putea să iasă din asta.

În după-amiaza aceea, când doctorul Heyworth veni la Fairfield House ca să ia ceaiul, Rosamunde se afla la casa de pe deal, întinsă pe un șezlong și acoperită cu o pătură, în timp ce Antoinette, Phaedra și David rupeau iedera care acoperise zidurile exterioare. Doamna Gunice îi dădu doctorului o cutie cu biscuiți fragezi și un coș plin cu chec, sendvișuri și câteva termosuri cu ceai, cești, farfurii și tacâmuri, pe care el le puse cu grijă în mașină. Cu inima plină de bucurie la gândul că urma să-și petreacă după-amiaza alături de femeia pe care o iubea, doctorul Heyworth acceleră pe deal în sus, ca să ajungă în vârf cât mai repede cu putință.

– O, William! exclamă Rosamunde, încântată, atunci când mașina lui opri lângă tufele de porumbar, iar după aceea ea flutură din mână în direcția lui, el răspunzându-i cu același gest și cu un zâmbet larg. Ce ai adus acolo? vru ea să știe, privindu-l cum lua un coș de pe bancheta din spate.

– Ceai, răspunse el.

Veni pe potecă înspre Rosamunde, iar o pală de vânt îi zbură pălăria de pai de pe cap.

– Vai de mine! exclamă el.

– Aici, sus, cam bate vântul. Se face și frig ori de câte ori soarele intră după câte un nor, spuse Rosamunde.

El puse coșul jos, la picioarele ei, și alergă să prindă pălăria înainte ca vântul s-o ridice și s-o ducă mai departe.

– Faceți o treabă grozavă, Lady Frampton! strigă el apoi, văzând cum un lung tentacul de iederă căzu pe pământ, ca o caracatiță moartă.

– Am niște ajutoare, răspunse ea.

– Mai multe mâini, muncă mai ușoară, spuse Rosamunde. Mi-ar plăcea și mie să ajut.

– Dar nu trebuie, spuse doctorul Heyworth cu blândețe. Cum se simte pacienta mea astăzi?

– Mult mai bine. Am venit până aici pe jos, foarte încet, iar acum, cuibărită sub pătura asta, mă simt minunat.

– Să-ți torn o ceașcă de ceai?

– Ar fi foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

El ridică un termos din coș.

– Mâine vin pregătit să mă murdăresc și eu pe mâini, spuse el.

– Poate că o să reușesc să ajut și eu.

– Sunt sigur că sora dumitale îți poate găsi de făcut ceva care să nu fie foarte solicitant. Nu credeți, Lady Frampton?

– Ar putea să șteargă geamurile! strigă Antoinette, de pe acoperiș.

– Veniți jos să beți o ceașcă de ceai, Lady Frampton, și smulg eu iedera. Nu credeți că v-ar prinde bine o pauză?

Antoinette zâmbi.

– Cum să refuz o astfel de invitație din partea unui doctor? spuse ea râzând și coborând scara cu grijă, iar după ce ajunse jos, prinzând mâna întinsă de doctorul Heyworth și sărind peste ultimele două trepte direct pe iarbă. Mulțumesc!

El își suflecă mânecile.

– Nu pot să stau fără să fac nimic și să vă las pe dumneavoastră să faceți toată

treaba. Nu-mi prieşte.

– Atunci, o să beau o ceaşcă de ceai împreună cu Rosamunde şi o să vă privesc pe toţi trei făcând treabă în locul meu.

Ea întinse pe iarbă pătura pe care doamna Gunice o pusese deasupra coşului şi se aşeză. David şi Phaedra erau cocoţaţi pe scări, smulgând iedera de pe frontonul de deasupra porticului. Mergea greu, fiindcă planta se prinsese strâns de piatră. Cei doi se foloseau de nişte mistrii ca s-o desprindă cu grijă, astfel încât să nu strice structura de dedesubt. Discutau dezinvolt, râzând din când în când. Până şi Rosamunde simţea energia care vibra între ei.

– Zici că se ştiu de-o viaţă, îi spuse ea soră-sii.

– Da, răspunse Antoinette cu iritare în glas.

Rosamunde făcu ochii mici la auzul acelui ton.

– Sunt foarte pasionaţi unul de celălalt, nu-i aşa? murmură ea, îndreptându-şi din nou atenţia către portic.

Antoinette tresări.

– Ce-ţi trece prin minte?

– Nimic, doar că se simte un anumit fior între ei. Dar poate că este vorba doar despre o prietenie foarte strânsă. Cu siguranţă că se înţeleg de minune.

– Crezi că se plac, nu-i aşa? Ei, bine, n-au ce face. Sunt rude.

Rosamunde văzu că sora ei devenise agitată.

– O, serios vorbind, Antoinette, n-ai de ce să-ţi faci griji! David e un băiat inteligent.

– Ştiu, dar nu suport să-l văd nefericit. Dragostea neîmpărtăşită e un lucru oribil.

Îşi băură ceaiurile, urmărind cum cei doi dădeau iedera jos încetul cu încetul. Deodată, David strigă entuziasmat:

– Priviţi! E ceva gravat în piatră!

Doctorul Heyworth coborî de pe scară ca să se uite mai bine. Phaedra curăţă resturile de tulpină. Acolo, cioplite vizibil în piatră, erau următoarele cuvinte: *Dum spiro ti amo*, urmate de o dată.

Antoinette se ridică şi-şi puse mâinile în şold, uitându-se, uluită, la cuvintele gravate.

– Nu pot să cred! icni ea. Un indiciu în mijlocul misterului nostru! Ce înseamnă asta? Pariu că ştiţi latină, doctore Heyworth!

– Bineînţeles. *Câtă vreme respir, te voi iubi*, răspunse el.

– Vai, ce romantic! exclamă Phaedra.

– Şi data, doctore Heyworth? adăugă Antoinette.

– 1954.

– Deci, casa nu e atât de veche pe cât credeam.

– Lucrurile care sunt devastate de natură par mult mai vechi decât sunt în realitate. Clădirile pot fi deteriorate în doar câţiva ani, spuse doctorul Heyworth cu un aer de cunoscător.

– Şi cine să credem că a construit-o? întrebă Rosamunde.

– Îmi imaginez că un bărbat a construit-o pentru femeia iubită, spuse David. Cine a locuit aici în 1954, în afară de bunicul?

– El trebuie să fi avut douăzeci şi ceva de ani... Doar nu crezi că el a construit-o, pentru bunica ta? întrebă Antoinette, uluită.

– Iar ea de ce s-o fi lăsat în ruină, dacă fusese special construită pentru ea? întrebă David.

– Nu-mi pot imagina, răspunse Antoinette îngândurată. Vreau să spun că această casă n-are cum să fi fost construită decât de Arthur.

– Iar el n-ar fi construit-o pentru altcineva în afară de Margaret.

– Familia ei provenea din Bath, dacă nu mă înșel, adăugă Antoinette. Asta explică piatra de Bath.

– Ar avea logică, fu de acord doctorul Heyworth.

– Phaedra, tu ai o misiune weekendul ăsta, spuse Antoinette, entuziasmată. Ești singura care ar putea scoate povestea de la Margaret.

– O să mă străduiesc, răspunse Phaedra, coborând de pe scară.

– Haideți să bem cu toții o ceașcă de ceai ca să sărbătorim, propuse David zelos.

– Avem chec, biscuiți și sendvișuri cu ou, îi informă Rosamunde. Doamna Gunice ne-a pregătit din nou un festin!

În seara aceea, David o conduse pe Phaedra la casa bunicii lui, care se afla la celălalt capăt al domeniului. Ultima dată când fusese la Fairfield, Phaedra o vizitase, dar acum florile de curpen alb se trecuseră, iar clădirea arăta și mai frumos în lumina trandafirie a amurgului. Phaedra își parcă mașina lângă gardul viu care separa fațada casei de grădină, iar David parcă pe aleea de pietriș și îl lăsă pe Rufus în mașină. Nu intenționa să stea mult.

Margaret fu nespus de bucuroasă s-o revadă pe Phaedra. Veni degrabă din camera de lucru și apăru în vestibul cu un zâmbet larg pe față, iar apoi o îmbrățișă pe fată cu căldură și îndelung. David nu-și amintea s-o fi văzut vreodată atât de binedispusă.

– Îți mulțumesc că ai adus-o, David! Înainte să pleci, te rog să-i duci valiza sus, în camera galbenă.

David făcu ceea ce i se spusese. Valiza nu era foarte grea. Phaedra nu-și adusese prea multe lucruri.

El încercă să citească pe chipul Phaedrei dacă era fericită sau tulburată fiindcă urma să rămână singură cu Margaret. Phaedra îi aruncă un zâmbet jucăuș, dar el nu-și dădu seama dacă ea afișa doar o expresie curajoasă sau dacă era sincer încântată că se afla acolo. După ce plecă, se simți nefericit, ca un băiețel care tocmai trebuise să dea drumul din mână tuturor baloanelor de la petrecere. Se întoarse la mașină și la Rufus, care dădu din coadă, fericit, la vederea stăpânului său. Însă inima lui David era grea de regrete la gândul că se întorcea acasă de unul singur.

– Iar acum spune-mi, draga mea, ce dorești să bei? Am un Sauvignon deosebit de bun, dacă vrei vin. Eu o să beau un pahar de vin de Xeres, spuse Margaret în timp ce o conducea pe Phaedra în salon.

Fata privi frumoasa încăpere de jur-împrejur. Era armonioasă, de formă pătrată, cu un tavan înalt, cu ferestre pe măsură și cu un șemineu mare, făcut din marmură de culoarea mierii, deasupra căruia atârna un portret al lui Margaret din tinerețe. Privind pictura, Phaedra își dădu seama că bătrâna de acum fusese cândva o frumusețe. Decorată cu gust, în nuanțe de galben pal și de albastru, cu mobilă veche de lemn și cu sofale și fotolii mari și moi, încăperea avea o căldură care provenea mai degrabă de la energia pozitivă decât de la încălzirea centrală.

– Ce cameră încântătoare! exclamă ea cu sinceritate, așezându-se pe sofa.

– Nu-mi pot asuma meritele pentru decorare, răspunse Margaret. Antoinette a

făcut asta, pe când locuia aici. Eu am modificat foarte puțin de atunci încoace. A rezistat destul de bine, nu crezi?

– Sunt de părere că totul e încântător.

– Mă bucur că îți place. Antoinette preferă galbenul.

– E o culoare veselă.

– Sunt întru totul de acord. Iar acum, dă-mi voie s-o sun pe menajeră.

Margaret apăsă pe un buton încastrat într-un suport argintiu care se afla pe măsuța de lângă sofa. Câteva clipe mai târziu, o tânără jovială apăru în prag. Purta un șorț cu dungi albe și albastre, iar părul castaniu îi era pieptănat pe spate, lăsând liberă o față rotundă, pistruiată, luminată de o pereche de ochi mari, albaștri.

– Iată, Jenny, ea e Phaedra! Ce spuneai că dorești să bei, drăguțo?

– Aș vrea un pahar de vin alb, dacă se poate, răspunse Phaedra.

– Minunat! Și un pahar de vin de Xeres pentru dumneavoastră, doamnă? o întrebă Jenny pe Margaret.

– Ca de obicei, răspunse Margaret scurt.

– Minunat, revin într-o clipită, spuse Jenny, iar apoi dispăru.

– Cred că e prea mult galben pentru ea, spuse Margaret zâmbind. E mult prea veselă.

– Așa e mereu?

– Mereu.

– Ce fată norocoasă!

– Presupun că e mai bine așa, decât să ai în serviciu pe cineva îmbufnat tot timpul. Și gătește foarte bine, spuse Margaret așezându-se lângă Phaedra. Ce frumos, spuse ea, oftând. Te am doar pentru mine. Știi, în casa cea mare toată lumea se luptă pentru tine.

– Sunt sigură că nu-i așa, răspunse Phaedra cu modestie.

– O, ba da. Tu ai adus ceva magic în familie. Nu pot spune exact ce. Dar ai o strălucire aparte, Phaedra, și am vrea să ne scăldăm cu toții în ea.

– O, zău așa, nu merit un asemenea compliment. Ați fost cu toții atât de buni cu mine, mă simt atât de bine primită!

– Cred că Antoinette și-ar fi dorit să aibă o fiică, iar eu, ei bine, eu l-am avut doar pe George. Mi-ar fi plăcut să am și o fetiță, continuă Margaret, iar chipul i se întunecă preț de o clipă. Dar asta n-a avut cum să se întâmple vreodată.

– Îmi pare rău.

– O, să nu-ți pară! Am o nepoată acum, ceea ce e minunat. Haide, Jenny, intră!

Fata îi dădu lui Margaret paharul de vin de Xeres, iar bătrâna doamnă luă o înghițitură. Phaedra gustă din vinul ei. Era răcit perfect.

– David mi-a povestit despre vizita voastră la Murenburg, spuse Margaret.

– A fost tămăduitor, cred, pentru noi toți.

– Băieții au avut noroc că ai mers și tu cu ei.

– Mi-a făcut plăcere să merg. A trebuit să văd și eu locul în care a fost luat George. A trebuit, de asemenea, să-l las să plece. Acum mă simt cu sufletul împăcat. Vreau să spun că mi-e dor de el și că mă gândesc mult la el, dar nu mai simt durerea aceea teribilă. Cred că asta se întâmplă fiindcă am ajuns să-i accept moartea. Accidentul acela i-a fost fatal, iar eu nu mai pot face nimic ca să-l aduc înapoi. Tot ceea ce mai pot face acum e să-i prețuiesc amintirea și să-mi continui viața, bucurându-mă că drumurile ni s-au intersectat pentru o vreme.

Chipul lui Margaret se lumină de admirație.

– Ești un suflet bătrân, Phaedra. Am stat de vorbă cu reverendul Morley despre tine și asta spune și el. Ești foarte înțeleaptă pentru vârsta ta. Știi, atunci când ai stat de vorbă cu mine în camera aceea de la Fairfield House, ceva magic s-a întâmplat. Înainte, nu-mi mai vorbise nimeni așa. Vezi tu, eu nu voisem să mă duc la mormântul lui George. Nu acceptasem că era mort. Era prea mult pentru mine. Apoi, în ziua aceea, am fost în curtea bisericii împreună cu Joshua și mi s-a întâmplat ceva înfricoșător. Am dat din întâmplare peste mormântul lui George și mi-a fost deodată cumplit de rușine, pentru că nici măcar nu știam unde anume se afla. Fiul meu, și eu nici măcar nu știam care era piatra lui de mormânt! N-aveam legătură nici măcar cu ceea ce se scrisese pe lespedea de mormânt oficială. Lăsasem totul în seama lui Antoinette. Dar *eu* ar fi trebuit să am un cuvânt de spus. Iar atunci m-am simțit cuprinsă de o mare tristețe. Am crezut că am făcut infarct, dar tu mi-ai explicat totul atât de clar când ai vorbit cu mine! Eu nu jelisem. Și cum aș fi putut jeli, când nici măcar nu-i acceptasem moartea? Cu tine am putut vorbi despre el și despre felul în care mă simțeam. A fost o ușurare atât de mare! M-am simțit alt om după aceea, mărturisi bătrâna doamnă, iar apoi îi aruncă Phaedrei un zâmbet șovăitor. Ieri am pus un buchet de flori galbene pe mormântul lui George. M-am gândit că ar fi drăguț să-i duc astfel de flori, fiindcă galbenul e o culoare veselă. Iar reverendul Morley a fost atât de amabil!

Deci, florile nu erau de la vicar, până la urmă, își zise Phaedra.

– Of, Margaret, sunt atât de încântată că te simți mai bine! spuse ea.

Bătrâna doamnă o bătu ușurel peste mână.

– Tu mi-ai arătat calea, drăguțo.

– Chiar așa?

– O, da, tu ai fost lumina care mi-a arătat calea către Dumnezeu. Reverendul Morley a fost dascălul și ghidul meu. Nu-mi pot imagina cum am ajuns la vârsta asta înaintată fără să fi cunoscut apropierea de Dumnezeu. Este minunat, iar ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

– Chiar nu pot să-mi asum meritele.

Phaedra se simțea stânjenită să fie obiectul unei asemenea preaslăviri.

– Ba poți, draga mea, și trebuie. Iar acum, am ceva pentru tine, spuse bătrâna doamnă, luând o cutie de catifea roșie de pe măsuța de lângă sofa. George a vrut ca tu să le ai și cred că le meriți din plin. La început m-am împotrivit, recunosc sincer. Sunt bijuterii Frampton și cred că ar trebui să rămână în familie. Dar acum, că te cunosc, nu mă pot gândi la o femeie mai potrivită căreia să i le dau, chiar dacă tu o să te măriți cândva și o să le duci într-o altă familie.

Inima Phaedrei începu să bată puternic. Cu mâinile tremurându-i, ea luă cutia.

– Haide, deschide-o.

Phaedra ridică, în cele din urmă, capacul. Acolo, strălucind așa cum ea nu mai văzuse niciodată în viața ei ceva strălucind la fel, se aflau Safirele Frampton. Dar Phaedra dădu drumul capacului cu o mișcare bruscă, iar cutia se închise la loc.

– Margaret, nu le pot accepta.

Lui Margaret îi căzu fața.

– Dar de ce?

– George a fost impulsiv, după cum bine știi. El a dorit să le primesc eu. Dar sunt sigură că, dacă ar fi trăit, s-ar fi răzgândit.

– N-ai de unde să știi asta.

– O, ba da, spuse ea cu un zâmbet amar. Moartea lui m-a pus într-o poziție foarte

stânjenitoare, nici nu-ți poți închipui. Ar fi greșit din partea mea să iau Safirele Frampton. Instinctele tale au avut dreptate. Safirele ar trebui să rămână în familie.

– Dar tu *ești* parte din familie.

– După cum ai spus, o să mă mărit într-o zi și o să le iau pe vecie de la voi. Safirele n-o să mai aparțină niciodată familiei Frampton. Asta nu se cuvine. Sunt sigură că, în inima ta, simți că nu se cuvine.

– Asta a fost dorința fiului meu.

– A fost o toană, Margaret. Serios vorbind, mă simt foarte prost...

– Insist, spuse Margaret, bătând-o din nou pe mână. Mai gândește-te peste noapte. O să vezi lucrurile altfel mâine-dimineață.

Phaedra oftă. Nu voia să-și supere gazda.

– În regulă. O să mă gândesc peste noapte.

– Bravo! Iar acum, haide să mâncăm. Sunt sigură că ți-e foame, spuse Margaret în timp ce Phaedra o urma în sufragerie. Și-mi poți povesti ce se petrece la casa de pe deal. Sunt sigură că David ți-a spus că Antoinette vrea s-o restaureze. Știi cumva de ce? Nu pot înțelege ce-a apucat-o pe femeia aia.

Capitolul 23

Margaret se așeză în capul mesei, iar Phaedra, la dreapta ei. Jenny le servi o cină alcătuită din supă de sparanghel, friptură de miel, cartofi noi și legume proaspete, din grădină.

– Deci, de ce renovează Antoinette casa de pe deal? Era perfect în regulă așa cum era, spuse Margaret după ce Jenny dispăru la bucătărie.

– Cred că e fericită să aibă un proiect care să-i abată gândurile de la ea însăși, răspunse Phaedra.

– Am crezut că deja făcea asta atunci când s-a apucat din nou să lucreze în grădină. Barry mi-a spus că au mers împreună la magazinul de grădinărit și că au cumpărat o grămadă de răsaduri pentru plantat. Munca în grădină e un lucru foarte bun. Dar *folía* aceea! Pentru numele Domnului, e pe un deal! Ce rost are să-ți pierzi vremea cu ea?

– Poate că la mijloc e o oarecare curiozitate.

Margaret păru nedumerită.

– Antoinette e curioasă în privința acelei case?

– O, și eu sunt! M-a cucerit.

– Nu mai spune! De ce?

– Pentru că e atât de fermecătoare și de neglijată! Are ceva misterios și romantic, nu crezi?

– Păi, dacă m-ar fi întrebat, i-aș fi spus eu. Nu există nici un fel de mister, iar romantism și mai puțin, crede-mă.

– O, sunt dezamăgită!

Margaret își ridică bărbia.

– Soțul meu a construit-o pentru mine.

– Asta-i romantic! exclamă Phaedra, încântată.

– Motivul unui gest atât de măreț n-a fost deloc romantic, din păcate, spuse bătrâna doamnă lăsându-și lingura jos și ezitând, ca și când ar fi cumpănit cum să spună mai bine povestea. Vezi tu, lui Arthur i-au cam plăcut femeile. Sau, mai degrabă, o femeie anume. O chema Leonora și avea o înfățișare destul de drăguță, la modul comun, deși te asigur că era aristocrată până-n vârful unghiilor, fiică de conte. Ei bine, el a avut o aventură cu ea, ca majoritatea bărbaților. Crima lui n-a fost că s-a zbenguit cu o altă femeie, ci că a fost prins. El spunea mereu că a unsprezecea poruncă era *Să nu fii prins*, și ce-a făcut netotul de el? A fost prins.

Ironia sorții, nu crezi? comentă Margaret, dar apoi văzu că Phaedra pălise. O, nu te alarma, drăguțo! Am trecut peste asta. Sunt mai puternică decât par.

– Ce ai făcut?

– I-am spus în termeni fără echivoc că aveam să-l părăsesc dacă el n-o părăsea pe *ea*, de preferat undeva în mijlocul unui deșert foarte îndepărtat, spuse Margaret râzând. Desigur că el a renunțat imediat la Leonora. Asta fac de obicei bărbații atunci când trebuie să aleagă între amante și neveste. Se întorc la cele dintâi, smeriți precum niște câini bătuți, cu coada între picioare.

– Și a construit acea casă în semn că își cerea iertare?

Margaret zâmbi.

– O, ce romantică ești, nu-i așa? Da, totul a fost o mare prostie! Nu trebuia să se facă tot efortul de-a se aduce piatră din locul meu de baștină, tocmai din Hampshire. Eu n-am dat niciodată doi bani pe casa aia.

– Dar el te-a iubit, spuse Phaedra, simplu.

– În felul lui.

– Bărbații sunt foarte buni la compartimentare. Se poate să vă fi iubit pe amândouă, doar că în moduri total diferite.

– Poate că așa a fost.

– Dar ție ți-a fost loial și pe tine te-a iubit cel mai mult.

– Și n-a vrut un scandal, să nu uităm asta. Pe vremea aceea, un scandal era ceva ce trebuia evitat cu orice preț.

– E un gest deosebit să construiești o căsuță într-un loc în care să poți sta și să te bucuri de asfințit. Locul acela e cel mai bun de pe întreg domeniul, sunt convinsă de asta.

– Da, împrejurimile sunt foarte frumoase.

– Priveliștea e uluitoare. Poți vedea lacul și casa, iar cerul e atât de întins! Mi-ar plăcea să stau acolo, sus, și să privesc soarele răsărind și apunând. Nu-i puțin lucru să vezi atât răsăritul, cât și apusul în toată splendoarea lor.

– Ei bine, eu nu merg niciodată în locul ăla, spuse Margaret scurt, iar apoi începu să mănânce iarăși din supă.

– L-ai iertat pe Arthur, până la urmă? întrebă Phaedra.

– Cred că, trecând toată povestea asta, am ieșit la celălalt capăt al ei puțin mai puternici, puțin mai ciufuliți, dar niciodată la fel. Lucrurile astea te schimbă. Tu ești prea tânără ca să știi, dar îți spun eu din experiență: te lepezi de o piele și rămâi transformat într-un fel. În ceea ce mă privește, eu am devenit o acritură bătrână.

– Of, Margaret, nu cred așa ceva!

– Dar chiar așa s-a întâmplat! O, am continuat să râd. Arthur știa să mă facă să râd ca nimeni altul și i-am cam purtat pică pentru asta. N-am simțit că merita răsplata de a mă face fericită. Așa că am devenit dificilă doar ca să-l pedepsesc, explică Margaret, iar apoi luă o gură de vin. Poate că nu l-am iertat. Nu de tot.

– Și reverendul Morley ce părere are despre asta?

– Destul de proastă. Știu că o astfel de atitudine nu e foarte creștinească. Iertarea este unul dintre cele mai puternice mesaje ale lui Iisus. Dar Arthur e mort de multă vreme, iar eu încă sunt o acritură bătrână.

Phaedra simți cum i se umplea inima de compasiune.

– Eu nu cred că ești o acritură, Margaret.

Ochii bătrânei doamne scânteiară de plăcere.

– Asta pentru că tu îmi placi. Îi poți spune lui Antoinette că ai rezolvat misterul.

Îți va fi foarte recunoscătoare, sunt sigură de asta.

– Acolo scrie: *Câtă vreme respir, te voi iubi*, în latină.

Margaret păru surprinsă.

– Știi latină?

– Ne-a tradus doctorul Heyworth.

Bătrâna doamnă ridică din sprâncene.

– O, da, îi tot dă târcoale lui Antoinette, nu-i așa?

– Eu am crezut că vine pentru Rosamunde.

Margaret țâțâi din buze.

– Tu te-ai uitat cu atenție la Rosamunde în ultimul timp? Nu, așa am crezut și eu! Ea e o persoană foarte cumsecade, dar nu e atrăgătoare precum e Antoinette. Dragul de doctor Heyworth! Cred că e îndrăgostit de ea de treizeci de ani. I-aș fi putut spune eu asta lui Antoinette.

– Vrei să zici că ea nu știe?

– Bineînțeles că nu. Antoinette e foarte cuminte. Și, în plus, încă îl jelește pe George.

– Crezi că el o să-i mărturisească vreodată că o iubește?

– N-o s-o facă, dacă are minte în cap. Serios vorbind acum, ar fi o mare obrăznicie! Bănuiesc că Rosamunde o să se întoarcă la ea acasă, iar doctorul Heyworth o să se retragă la cabinetul lui. Și totul o să revină la normal.

Terminară friptura de miel și, în loc de budincă, mâncară câte un bol de căpșuni și de mure cumpărate de la supermarket.

– Iar acum află că am o misiune pentru tine, schimbă Margaret subiectul.

– Mă bucur să fiu de ajutor.

– Bravo, pentru că am nevoie de tine. Rugămintea mea e legată de David.

– Poftim?

– Ar fi timpul să-și găsească și el o fătucă bună, cu care să se așeze la casa lui, spuse Margaret, care era prea preocupată să savureze delicioasele fructe și nu observă roșeața ce coloră din nou obrajii Phaedrei. David îmbătrânește și e cam mult de când n-a mai avut o iubită stabilă.

– Și cum îl pot ajuta eu?

– Tu ești sora lui vitregă și ești tare frumușică. Precis ai niște prietene ca tine la Londra, unele pe care să i le poți prezenta.

– Dar el urăște Londra!

– Atunci, adu-le aici. Sunt sigură că Antoinette ar fi fericită să umple camerele goale cu drăguțele tale amice.

– Dar eu n-am nici o prietenă la Londra, protestă Phaedra, încercând să scape de o astfel de obligație. Toate prietenele mele sunt la Paris.

– Sunt sigură că poți găsi *una*.

– El e foarte pretențios.

– Greșeala lui! Are standarde imposibil de înalte. La urma urmei, viața lui nu e prea interesantă, așa că oferta de fete e cam restrânsă.

– Locuiește pe unul dintre cele mai frumoase domenii din țară.

– Da, dar câte fete vor să trăiască în mijlocul unui câmp? Cu toatele vor să petreacă. Ar trebui ca David să-și mai reducă din pretenții și să-și găsească o fată drăguță, de treabă, care să fie fericită să trăiască aici și să-i facă o mulțime de copii. Într-o zi, el o să moștenească Fairfield House. Nu-mi pot imagina nimic mai rău

decât să se mute acolo holtei. O să bântuie prin casa aia precum un bob de mazăre într-o cutie de pantofi. Nu, trebuie să-și găsească o soție și să aibă o familie mare, iar tu, draga mea, o să-l ajuți s-o găsească.

Phaedra oftă și-și coborî privirea în bolul gol.

– O să mă străduiesc.

– Bravo! se bucură Margaret. Ce păcat că tu îi ești rudă de sânge, ai fi fost perfectă pentru el! adăugă apoi zâmbind.

După cină, Margaret o conduse pe Phaedra în camera ei. Încăperea era plăcută, cu tapet galben, înflorat, cu draperii asortate și cu un pat înalt, de fier. Pe noptieră se aflau o carafă cu apă și un pahar, alături de un exemplar din *Biblia* regelui James. Phaedra se întrebă dacă aceea fusese pusă acolo după îndelungatele discuții pe care Margaret le avusese cu reverendul Morley.

– S-ar putea să se facă prea cald, caz în care poți deschide ferestrele, îi spuse Margaret, trăgând draperiile.

– E-n regulă.

– Mie îmi place să fie cald în casă. La vârsta mea, frigul se simte groaznic.

– Patul arată foarte confortabil.

– Da, e confortabil, așa că ai face bine să dormi în el. Mâine, după ce ești gata, luăm micul dejun în seră. Fără grabă. Dacă Basil vine să te trezească, ignoră-l, iar el o să plece numaidecât. În cazul în care îi dai cea mai mică atenție, nu mai scapi de el. Să nu zici că nu te-am avertizat.

– Nu-ți face griji, iubesc câinii, spuse Phaedra râzând.

– Ăsta-i un lucru foarte bun. Noapte bună, drăguțo!

Phaedra făcu o baie și își puse pijamaua. Stinse luminile și rămase puțin la fereastră, privind stelele. Se întrebă dacă David ieșise la plimbare cu Rufus în jurul lacului și dacă acum privea aceleași stele. Camera ei dădea înspre grădină, iar miresmele dulci inundau camera. Inspiră cu plăcere și auzi vaietul cunoscut al bufniței, care răsună în întuneric. Își aminti de Boris, bufnița de hambar, și se întrebă dacă acum se învârtea prin preajma casei lui David.

Îi era dor de el. Era destul de plăcut să-i fie oaspete lui Margaret și, în ciuda părerii lui David despre bunica lui, Phaedra o plăcea enorm. Dar ar fi preferat să fie cu el.

Se urcă în pat și închise ochii. Ar fi fost fericită să trăiască în mijlocul unui câmp, măritată cu un bărbat care conducea un tractor. Se întoarse pe o parte și oftă adânc. Oare cum s-ar fi putut rezolva vreodată acea situație? Însuși lucrul care i-ar fi permis să-l aibă pe David l-ar fi alungat pe acesta pentru totdeauna. Ea n-avea altceva de făcut decât să-și muște limba și să-și ferece inima – și ar fi putut foarte bine să arunce și cheia, se gândi ea, disperată.

Phaedra mai iubise și înainte, și suferise cumplit. Dacă își îngăduia să ajungă să-l iubească pe David cu aceeași intensitate, n-ar fi făcut decât să sufere iar. Își aminti că, pe când era copil, mama ei îi spusese să nu se uite la lună dacă nu voia să înnebunească. Dar luna era atât de frumoasă, încât Phaedra nu-și putuse lua ochii de la ea. Era la fel acum, cu David. Știa că o păștea nebunia, dar nu putea rezista și își dorea să fie cu el. Pe termen scurt, cel puțin, plăcerea merita durerea.

Se gândi la Arthur și la relația lui amoroasă cu Leonora. Simțea că i se făcea rău de la stomac doar gândindu-se la asta. Biata Margaret, suferind așa cum o făcuse și încercând din răsputeri să fie puternică! Nu era de mirare că femeia aceea devenise acră. Pur și simplu, un om n-avea cum să-și mai revină după o trădare atât de crudă.

Phaedra strânse din pleoape. O lacrimă i se prelinse printre gene. Se încruntă și o șterse de pernă. Era mai bine să nu se gândească la lucruri triste. Încercă, în schimb, să se gândească la ceva vesel.

Ticăitul unui ceas mare, așezat pe polița șemineului, n-o lăsa să adoarmă. În timp ce se pregătea de culcare nu băgase de seamă zgomotul, dar acum, în liniștea aceea, ticăitul ceasului răsuna precum pocnetul unei pușți. Se ridică și aprinse lumina. Văzu că era vorba despre un superb ceas antic, foarte valoros, probabil. Stătu pe gânduri o clipă, iar apoi decise să-l înfășoare în pulovărul ei, să-l bage în valiză și pe urmă să închidă valiza în dulap. După ce-și duse planul la îndeplinire, închise ușa dulapului și ascultă. Ticăitul era acum destul de estompat, așa că ea putea să doarmă liniștită.

A doua zi de dimineață, Phaedra se trezi și auzi niște lăbuțe mergând prin dormitorul ei. Știa că era Bazil, dar în loc să asculte de avertismentul lui Margaret, se întoarse pe o parte și se uită la câine. El începu să dea din ciotul lui de coadă și să latre. Nu mai avea rost să încerce să adoarmă la loc. Și, în plus, ardea de nerăbdare să-l revadă pe David.

Phaedra coborî și o găsi pe Margaret în seră, unde aceasta bea cafea și citea ziarele. Lumina soarelui se revărsa prin geamuri, transformând încăperea într-un adevărat cuptor. Ca să se mai răcorească, Margaret deschisese ferestrele.

– Bună dimineața, draga mea, spuse ea zâmbind. Ai dormit bine?

– Buștean.

– Mă bucur să aud asta! Spune-mi, te rog, ce-ai dori la micul dejun? Jenny îți poate prepara niște ouă dacă dorești.

Phaedra se așeză.

– Da, asta ar fi minunat. Ce răsfăț!

Tocmai își cufundase linguriță în oul fiert, când trei chipuri cunoscute apărură în fața unei ferestre. Margaret ridică dintr-o sprânceană, dar nu păru câtuși de puțin surprinsă.

– Aha, ți-au venit salvatorii! Mă și întrebam când aveau de gând să apară.

Phaedra se uită la David, la Joshua și la Tom și le zâmbi.

– Chiar n-am de ce să fiu salvată, spuse ea râzând.

– De fapt, am venit să te recrutăm, zise Tom, intrând primul, iar apoi o sărută pe Phaedra pe obraz și se așeză pe scaunul de lângă ea. Croasanți, bunico? Ce te-a apucat? Phaedra nu mănâncă așa ceva! N-am dreptate, Phaedra?

– I-am cumpărat special, răspunse Margaret. Doar nu crezi că nu v-am anticipat vizita! Ce-i drept, nu v-am așteptat *pe toți trei*. Ce-ați făcut cu Roberta și cu Amber?

– Sunt la micul dejun, răspunse Joshua, iar apoi o sărută și el pe fată. Phaedra, ne-am gândit că ai vrea să vii la casa de pe deal și s-o ajuți pe mama. Ne-ar prinde bine o pereche de mâini în plus.

– Mă bucur că te-am chemat la cină aseară, spuse Margaret. Am știut eu că băieții n-o să ne lase în pace prea mult timp, continuă ea, dar fără să pară supărată, iar Phaedra se gândi că, uneori, acriturii îi era greu să se ridice la înălțimea renumelui. Mai bine așezați-vă și voi la masă, adăugă bătrâna doamnă, văzând că Joshua își și trăsese un scaun și luase o felie de pâine prăjită. Presupun că toată lumea vrea cafea și un mic dejun cald.

– Mi-ai citit gândurile, bunico, spuse Tom.

– Nu te hrănesc ăia de la Fairfield House?

– Niciodată îndeajuns, răspunse Tom dând din cap, amărât. Mie mi-e foame *tot*

timpul!

David surprinse privirea Phaedrei și zâmbi.

– Eu am o slăbiciune pentru clătitele de casă, spuse el, iar Phaedra îi întoarse zâmbetul.

– La mine nu-i restaurant, îl repezi Margaret. Ouă și șuncă, dacă vrei. Dacă nu, ghinion!

– Vreau, spuse David așezându-se lângă Phaedra, pe locul care rămăsese liber.

– L-ai dus pe Rufus la plimbare în jurul lacului? întrebă ea în șoaptă.

– Da, cum de-ai ghicit?

– Am știut. Ai auzit bufnița?

– Da, dar n-a fost Boris. Boris țipă strident.

Ea râse.

– Crezi că sunt prieteni?

– Nu cred că împart hrana, dacă la asta te referi.

Ea își coborî glasul și mai mult.

– Știu cine a construit *folía* și de ce. Îți spun mai târziu.

David se uită la bunica lui. Ea era prinsă într-o conversație cu Joshua și cu Tom.

– După ce rămânem singuri, hotărî el.

Margaret nu vru să urce la casa de pe deal, dar, fără să se supere câtuși de puțin, o lăsă pe Phaedra să meargă. Le aminti nepoților ei că erau cu toții invitați la cină. Aranjase să fie pregătit un pandișpan cu sirop de melasă special pentru Tom, știind că acela era unul dintre deserturile lui preferate.

Phaedra își luă aparatul foto din mașină, iar apoi se urcară toți patru în Land Roverul lui David. Rufus stătea între scaunele din față, cu capul pe genunchiul Phaedrei. David observă că și câinele începuse s-o placă la fel de mult ca și el. Ea părea să-i entuziasmeze pe toți, căci Joshua și Tom se persiflau în spate, în timp ce Phaedra râdea de reprezentația lor. Se părea că voiau să-și impresioneze noul spectator atrăgător, și nici măcar David nu le putu rezista, așa că râse împreună cu ei.

Ajunseră la casa de pe deal și-i găsiră acolo pe doctorul Heyworth, pe Rosamunde, Antoinette, Roberta, precum și pe micuța Amber, care ședea în cărucior, supravegheată de robusta ei bonă, Kathy. Fură întâmpinați cu veselie de toți, cu excepția Robertei, care îi adresă Phaedrei un salut scurt și plin de răceală, continuând, apoi, s-o privească suspicios din vârful scării, fără să mai scoată un cuvânt. Băieții îl ajutară pe doctorul Heyworth să scoată toată mobila pe iarbă, în vreme ce Phaedra smulse restul iederei de la capătul îndepărtat al casei, iar Antoinette și Rosamunde, acum mult mai mobilă, măturară și șterseră praful în locul în care fusese depozitată mobila. Pe urmă frecară podeaua și pereții, iar apoi șterseră ferestrele până când sticla acestora deveni lucitoare. Munca lor semăna mai degrabă cu o petrecere decât cu o corvoadă. În aer plutea voioșia, toată lumea vorbind și glumind cât timp soarele se înălță pe cer, revărsându-și strălucirea asupra acelui loc.

David și Phaedra se bucurau pur și simplu că erau împreună. Se priveau în ochi atunci când ceilalți erau prea ocupați cu treburile lor ca să-i mai poată vedea. Își împărtășeau mici glume secrete și remarci șoptite, pe care doar ei le înțelegeau. Antoinette era prea absorbită de robotit ca să se mai preocupe de fiul și de fiica ei vitregă, iar Rosamunde era atât de ocupată să nu-l scape din ochi pe doctor, încât pe fereastră ar fi putut intra în zbor un întreg stol de gâște, iar ea n-ar fi observat.

Roberta era într-o dispoziție veselă, în ciuda îndoielilor pe care le avea în legătură cu Phaedra, sau poate că tocmai *datorită* lor. Cercetările pe care le plănuise, unele despre care nu știau decât ea și Joshua, îi dădeau un fior tainic. Era hotărâtă ca în acel weekend să se furișeze în dormitorul Phaedrei și să sustragă niște păr de pe peria ei. Nu prea știa cum se făcea un test ADN, dar cunoștea oameni pe care îi putea întreba. Simțea o anumită plăcere s-o păndească pe Phaedra, așa cum un vânător ar fi păndit o ciută neștiutoare. Fata habar n-avea că Roberta era pe urmele ei și putea să trăiască mai departe cu iluzia că îi păcălise pe toți.

În timp ce Roberta curăța un perete, Joshua veni în spatele ei și o sărută pe ceafă, unde i se vedea pielea fiindcă își ridicase părul cu o bentiță. Ea zâmbi și se întoarse spre el, surprinsă.

– Hei, șopti, pentru ce-a fost asta?

– Nu știu. Am simțit, pur și simplu, că voiam să te sărut.

Ea chicoti.

– Ce drăguț!

– E distractiv, nu-i așa? spuse Joshua cuprinzând-o de talie și lipind-o de el.

– Da, suntem o echipă secretă, ca niște polițiști sub acoperire.

– Oare o să fii *foarte* dezamăgită atunci când o să descoperi că te-ai înșelat? întrebă el râzând.

Roberta râse și ea.

– Nu, *tu* o să fii foarte dezamăgit atunci când o să-ți dai seama că am avut dreptate!

În scurt timp, se organiză un picnic la umbră. Phaedra își aduse aparatul foto din Land Rover și se puse pe făcut o mulțime de fotografii. Încercă să mascheze faptul că, pentru fiecare poză făcută cu doctorul Heyworth și cu familia lui David, făcea trei cu David. Fotografie și casa, din toate unghiurile, verificând pe ecran rezultatul muncii ei.

Tom dispăru o vreme, revenind puțin mai târziu cu un casetofon vechi, pe care îl scosese din fundul dulapului din dormitorul lui. Puse o casetă cu muzică de dans din anii ’80, spre marele amuzament al fraților lui. Apoi, o luă de mână pe Phaedra și o ridică în picioare. Ignorându-i protestele, începu să danseze cu ea. Joshua râse în hohote și o luă de mână pe Roberta. Dansară toți patru, exuberant, sub razele soarelui, până când Rufus începu să latre derutat. Doctorul Heyworth, inspirat de tineret și încurajat de bucuria vădită a lui Antoinette, o invită pe Rosamunde la dans, însă ea se rușină și refuză, dând vina pe șoldul care o durea. Fără să se descurajeze, el se apropie de Antoinette.

– Lady Frampton, îmi acordați acest dans? o întrebă, iar ea îi zâmbi timid, pe jumătate încântată, pe jumătate stânjenită. O să fiu blând cu dumneavoastră, o asigură el, întinzându-i mâna.

Rosamunde privi neliniștită cum obiectul dorinței ei își petrecu brațul în jurul taliei surorii sale, pe care apoi o conduse pe iarbă. Cei doi râseră în timp ce dansară, își apropiară capetele ca să se audă unul pe celălalt și se mișcară sincronizat pe ritm. Rosamunde își spuse că doctorul Heyworth o invitase pe Antoinette doar din politețe. Dacă ea, Rosamunde, nu l-ar fi refuzat, el s-ar fi lipit acum de *ea*.

David își mai turnă un pahar de vin. Se întinse pe pătură, pe spate, și comentă cu voce tare spectacolul extraordinar la care asista, însă ochii nu i se dezlipiră de Phaedra nici măcar o clipă.

Atmosfera festivă îi însoți tot restul după-amiezii. Roberta plecă la ora ceaiului ca

să le ducă acasă pe Amber și pe Kathy, însă ceilalți rămaseră pe deal.

– Mâine văruim, anunță Antoinette. Așa că fără haine de duminică, vă rog.

– A aflat vreunul dintre voi cine a construit casa? întrebă doctorul Heyworth.

Antoinette se uită cu speranță la Phaedra.

– Ai aflat ceva de la Margaret?

– Arthur a construit-o la scurt timp după ce s-au căsătorit, răspunse Phaedra pe un ton degajat. Un cadou romantic, nu credeți?

– Foarte, răspunse Antoinette, întrebându-se de ce nu i se spusese asta niciodată.

Phaedra se uită la David. El își dădu seama că ea nu spusese tot adevărul. Phaedra se uită din nou la Antoinette.

– Margaret zice că ți-ar fi spus dacă ai fi întrebat-o vreodată.

– O, deci nu-i nici un mister? se miră Antoinette, părând dezamăgită.

– Nici un mister.

– Atunci, ea de ce nu urcă niciodată aici?

– Asta o să trebuiască s-o întrebi chiar tu. Eu am uitat s-o fac.

– Poate că i se pare prea dureros, spuse Antoinette visătoare.

– Poate că da, întări Phaedra.

Se uită din nou în ochii lui David. Povestea casei nu era una pe care i-ar fi plăcut să i-o spună lui.

În seara aceea, merseră cu toții să cineze la Margaret. Aceasta se străduise să aleagă un meniu pe placul tuturor. Crama lui Arthur fusese deschisă, iar David alesese cel mai rafinat vin. Era ca și cum ar fi avut ceva important de sărbătorit. După cină, jucară șarade. Până și Margaret participă, interpretând o foarte convingătoare Cruella De Vil, în aplauzele furtunoase ale publicului uluit.

Antoinette își privi familia unită în cel mai improbabil fel, în cel mai improbabil loc. Casa lui Margaret fusese mereu un spațiu al formalismului rigid și al râsului reprimat. Acum era centrul amuzamentului. Se uită la Phaedra, care se afla în atenția tuturor. Părea să radieze de o lumină aurie, aparte, care îi atrăgea pe toți în orbita ei, ca un frumos astru – pe toți, în afară de Roberta. Antoinette își dorea să fi făcut și ea mai multe eforturi ca să ajungă s-o cunoască pe Phaedra. Era sigură că Roberta, dacă i-ar fi dat fetei o șansă, ar fi plăcut-o.

Mai târziu, Tom ieși să fumeze, luându-l și pe Joshua cu el. Rosamunde și Antoinette plecară acasă, iar Margaret se duse la culcare. David se folosi de ocazie ca să vorbească între patru ochi cu Phaedra. Merseră amândoi în camera în care se aflau băuturile, pretextând că voiau să-și umple din nou paharele. Roberta se folosi de acea ocazie, urcă degrabă scările și intră în camera galbenă.

– Deci, care e adevărata poveste? întrebă David.

La început, Phaedra nu vru să-i spună, dar până și Margaret afirmase că aventura amoroasă a lui Arthur nu rămăsese un secret, așa că repetă ce-i spusese bunica lui. El păru indignat.

– Asta explică multe, spuse David în cele din urmă. Biata bunica! Nu pot să cred că bunicul i-a putut face așa ceva, și încă la atât de scurt timp după ce s-au căsătorit! Nu părea genul. Eu mi-l amintesc ca pe un bărbat foarte decent, respectabil.

– Probabil că și-a învățat lecția.

– Casa de pe deal e un fel dat naibii de a-ți cere scuze. Probabil că s-a simțit foarte, foarte vinovat.

– Nu-i de mirare că ea nu merge niciodată acolo. Nu cred că și-a revenit vreodată

după acea ofensă.

– Văzându-i împreună, n-ai fi ghicit pentru nimic în lume! exclamă David privind-o solemn pe Phaedra. Ai de gând să-i spui mamei?

– Nu-i de datoria mea să-i spun.

– Am s-o fac eu, declară David după ce cumpăni o clipă. Asta explică foarte multe despre Margaret.

– Suntem cu toții suma experiențelor noastre, spuse Phaedra, grav.

– Nu fi atât de tristă! Tu ce experiență ai? întrebă David, dând apoi drumul unui hohot de râs jucăuș.

Ea clătină din cap.

– Nu pot să-ți spun acum.

El se încruntă.

– O să-mi povestești vreodată?

– Nu e mare lucru de povestit.

Dar el n-o crezu.

– Am sentimentul că îmi ascunzi anumite lucruri.

– Avem voie cu toții să ținem niscaiva schelete în dulap.

– Nu-mi pot imagina că ai avea prea multe.

– Unul sau două.

Phaedra își ridică privirea spre el. Pentru o fracțiune de secundă, ei i se păru că el voia s-o sărute. Dintr-odată, David deveni foarte serios și-și aplecă ușor capul. Ea își ținu respirația. Îl dorea atât de mult! Clipita păru să dureze un secol, dându-i Phaedrei timp să vadă trecându-i pe dinaintea ochilor ultimul an și jumătate din viață. Exact atunci când buzele lui erau gata să i le atingă pe ale ei, Tom strigă din spatele ușii:

– Ce se petrece aici?

Apoi, el deschise ușa și năvăli în cameră.

– Ce puneți voi doi la cale?

– Adevărul despre casa de pe deal, spuse David. Intră și-ți spunem și ție.

– O, bine, ador scandalul! exclamă Tom, frecându-și palmele.

– Vă las singuri, spuse Phaedra. Eu cred c-o să mă duc la culcare. Și ieși, ignorând implorările mute din privirea lui David.

Ajunse în camera ei și închise ușa. Inima îi bătea nebunește, lovindu-se de coșul pieptului precum o pasăre disperată. Ea închise ochii și inspiră adânc, eliberator. Fusese cât pe ce! Dacă Tom nu i-ar fi deranjat, cu siguranță că David ar fi sărutat-o. Iar apoi ce s-ar fi întâmplat?

– Vai de mine! rosti ea cu glas tare, ca un oftat, ducându-se în baie ca să se schimbe în haine de culcare.

Se spălă pe față și-și privi lung reflexia din oglindă. Oare ce era în capul ei? Ar fi trebuit pur și simplu să plece, dar acum era mult prea adânc băgată în toată acea poveste ca să mai poată întoarce spatele familiei Frampton. În plus, îi și plăcea atât de mult pe toți!

Își trase pijamaua pe ea și se urcă în pat. Luă o gură de apă, iar apoi stinse lumina. Scârțâitul podelei coridorului o făcu să se gândească, speriată, că s-ar fi putut ca David să vină după ea. Încremeni, dar nu auzi decât propria respirație și ticăitul puternic al ceasului.

Icni, îngrozită. Oare cine îl pusese la loc? Margaret? Jenny? Se băgă sub cearșaf, dorindu-și s-o înghită salteaua cu totul. Să fi crezut cineva că voise să-l fure?

– Am reușit! îi șopti Roberta printre dinți lui Joshua, pe care îl găsise în salon.

– Ai fost rapidă, răspunse el.

– Nu mi-a trebuit mult timp. Peria ei de păr era în baie. Am tras doar câteva fire din ea, spuse Roberta bătându-se cu palma peste buzunarul pantalonilor. Firele sunt aici, la loc sigur.

– Bine că nu te-a surprins în dormitorul ei!

– Sunt mult prea isteață pentru asta. Am văzut-o pe coridor și m-am ascuns în dormitorul de alături. După ce a intrat în camera ei, am fugit jos. Simplu.

– Ai fi un detectiv foarte bun, o flată el.

– Știu. De fapt, îmi place la nebunie. Mă apropii de final. Curând, o să se termine totul. Așteaptă și-o să vezi.

Capitolul 24

A doua zi de dimineață, Margaret și Phaedra luară micul dejun în seră. Pe cer se adunaseră nori cenușii și se părea că urma să plouă. Dar Margaret era într-o dispoziție exuberantă, îmbrăcată în cea mai bună dintre rochiile ei, cu perle la gât, pregătită să meargă la biserică. Rememoră cu mare plăcere seara trecută, declarând-o un succes fără precedent.

– A trecut foarte mult timp de când s-a adunat toată familia astfel. Nu cred că ne-am distrat vreodată atât de bine, nici măcar de Crăciun, afirmă ea cu entuziasm, ungând cu unt o felie de pâine integrală prăjită.

Phaedra nu-i putea împărtăși entuziasmul. Avea inima grea. David aproape că o sărutase, iar ea își dorise asta. Își turnă o cafea tare și încercă să pară vivace.

Margaret nu spuse nimic despre ceas, așa că nici Phaedra nu aduse vorba. Poate că Jenny îl găsise și îl pusese înapoi pe polița căminului. Cu siguranță că înțelesese de ce îl ascunsese locatara temporară a camerei. N-avea rost să-și simtă conștiința încărcată – însă, în clipa aceea, ea se simțea vinovată pentru tot.

După micul dejun, Margaret plecă la biserică împreună cu Joshua și cu Roberta, lăsându-le acasă pe Kathy și pe Amber. Phaedra se îmbrăcă simplu, cu un tricou și cu o pereche de blugi, gândindu-se că urma să-și petreacă ziua văruind. Astfel echipată, ea îl așteptă în vestibul, emoționată, pe David. Fu dezamăgită atunci când în locul lui apăru Tom. Atunci știu că o graniță invizibilă fusese încălcată cu o seară în urmă, în camera cu băuturi.

La casa de pe deal, Antoinette, doctorul Heyworth, Rosamunde și David își suflecau deja mânecile și deschideau cutiile cu vopsea. Tom intră cu pași hotărâți, anunțând cu entuziasm sosirea lui și a Phaedrei, ca și cum ar fi fost un actor care intra în scenă. Cu toții o salutară călduros pe Phaedra, cu excepția lui David, care evită să-i întâlnească privirea. Antoinette îi dădu fetei o salopetă și o pensulă.

– O poți ajuta pe Rosamunde să vopsească lemnăria, îi dădu ea indicații. Ai grijă s-o folosești pe cea lucioasă, bej.

Antoinette observă imediat răceala dintre fiul ei și Phaedra, întrebându-se ce se întâmplase, oare, de se simțeau acum atât de stânjeniți unul în prezența celuilalt. Păruseră să se înțeleagă atât de bine!

Tom porni radioul și se puseră cu toții să muncească pe ritmuri de muzică pop, pe care Rosamunde o asemănă cu sunetele scoase de niște sălbatici dezlănțuiți asupra unor tobe. Doctorul Heyworth era plin de veselie, vorbind, fericit, cu Antoinette, în timp ce vopseau amândoi, cu niște trafalete mari, peretele cel mai îndepărtat. Phaedra și Rosamunde abordară tâmplăria împreună, dar Phaedrei nu-i

ardea de vorbă. Era prea conștientă de David, care, urcat pe o scară, vopsea în tăcere tavanul. Însă Rosamunde vorbea pentru amândouă, expunându-și părerea despre muzica modernă și lamentându-se de lipsa de cântăreți și de compozitori talentați precum fuseseră cei pe care îi admirase ea în tinerețe.

– Muzica e mult prea prelucrată în prezent, se plânse ea. Vezi tu, în tinerețea mea, îi aveam pe The Beatles și pe Marianne Faithfull – nimic nu se poate compara cu ei!

Phaedra îl surprinse o dată sau de două ori pe David uitându-se la ea, dar el se întoarse imediat la munca lui. Phaedrei îi era dor de glumele lui și de râsetele pe care le împărtășeau, ea suferind acum din pricina unui teribil sentiment de pierdere. Prezența lui umplea toată încăperea și, oricât ar fi încercat ea să se concentreze asupra pensulei din mână și a vorbăriei plictisitoare a lui Rosamunde, nu putea uita că el o ignora, făcând-o să se simtă de-a dreptul îndurerată.

Rufus era afară, întins pe iarbă alături de Bazil și de cei doi dogi germani, care fuseseră aduși să se bucure și ei de toată distracția. Cerul se lumină, iar ploaia nu mai veni. Joshua și Roberta apărură înspre prânz. Roberta le ajută pe Phaedra și pe Rosamunde la vopsitul tâmplăriei, iar Joshua îi ajută pe David și pe doctorul Heyworth să aducă mobila înapoi în mijlocul camerei. Phaedra era conștientă de răceala cu care o trata Roberta, dar nu-i păsa. Pe ea o preocupa doar David și se întreba încontinuu dacă nu cumva prietenia lor fusese iremediabil distrusă.

La ora prânzului, terminară de dat primul strat de vopsea. Antoinette aranjase să mănânce cu toții acasă la ea, inclusiv Margaret, așa că își lepădară cu toții salopetele și se înghesuiră în salon, la aperitive.

Atmosfera sărbătorească continuă pentru toți, în afară de Phaedra și de David, care se mișcau prin cameră având grijă să se evite. Margaret întrebă cum mergea proiectul lor, însă atunci când Roberta îi sugeră să vină să vadă, ea își țuguie buzele și clătină din cap.

– N-am nici o dorință să vin să văd ce amintiri ați dezgropat, mulțumesc frumos! Era bine să fi rămas îngropate sub ani de praf și de moloz. Casa aia nu mai e a mea de zeci de ani, spuse Margaret, însă apoi, dându-și seama că redevenise o acriturâ bătrână, zâmbi încordat. Dar voi trebuie să vă bucurați cu toții de ea! Arthur s-ar distra grozav dacă v-ar vedea readucând-o la gloria de odinioară.

– S-ar distra și mai tare dacă te-ar vedea pe *tine* acolo, îndrăzni să spună Antoinette.

Margaret înghețâ.

– Ei bine, n-o să-i acord această satisfacție, și cu asta, basta.

Antoinette era derutată: oare gestul romantic al lui Arthur nu fusese un lucru *bun*?

Ea se gândi că cel mai bine ar fi fost să-i așeze pe David și pe Phaedra la capetele opuse ale mesei din sufragerie. Cei doi nu-și vorbiseră deloc toată dimineața. Pentru Phaedra, situația devenea disperată. Știa că urma să plece la Londra după masa de prânz. Dacă nu-și vorbeau înainte ca ea să plece, avea să fie foarte ciudat să mai revină acolo. Își mâncă porția de friptură de vită la cuptor, încercând să se prefacă la fel de veselă ca toți ceilalți. Cu toate că era o actriță bună, talentul ei era forțat acum la limită.

După prânz, se retrase repede în baia de la etaj. Rămase acolo o vreme, așezată pe marginea căzii, cu capul în mâini, simțindu-se jalnic. Dar știa că nu se putea ascunde toată după-amiaza. Traversând din nou palierul, văzu, la capătul

coridorului, camera lui George. Ușa era larg deschisă, chemând-o, parcă, să intre. Se întrebă dacă Antoinette mai făcuse ceva ordine de la ultima ei vizită acolo. Se îndreptă încet către cameră, cu inima bătându-i puternic, fiindcă știa deja că, dacă se afla singură acolo, s-ar fi apucat să caute lucruri – dovezi incriminatoare pe care nu voia să le găsească Antoinette.

Împinse ușa cu grijă. Camera era goală. Auzi zumzetul înăbușit al vocilor din salonul de jos și știu că era în siguranță pentru o vreme. Inhală mirosul lui George și, pentru o clipă, simți cum îi stătu inima în loc. Era din nou față în față cu toate lucrurile lui și cu falsa speranță că el ar fi putut apărea brusc din camera de baie, ca și cum n-ar fi plecat niciodată.

Începu să scotocească prin toate cutiile cu nimicuri care se aflau pe masa de la marginea patului. Nu știa ce căuta, și poate că nici nu exista nimic care să-l pună într-o lumină proastă, dar George fusese un om căruia nu-i plăcuse să arunce nimic. Păstrase tot: scrisori, suveniruri, amintiri... multe amintiri, și pe acelea dorea ea să le șteargă.

Deodată, simți prezența cuiva care stătea în prag. Se răsuci și tresări văzând-o pe Roberta, cu brațele încrucișate, sprijinită de tocul ușii.

– Scuze, te-am speriat? întrebă ea.

– Deloc.

Phaedra simți cum i se suia sângele în obraji, făcând-o dintr-odată să arate vinovată.

– Scotocești prin lucrurile lui, nu-i așa?

– Îmi aminteam, doar. Antoinette și cu mine am început acum vreo două săptămâni...

Roberta oftă.

– Nu trebuie să te prefaci față de mine, spuse ea cu răceală. Eu știu deja că minți.

Phaedra încremeni.

– Ce tot spui acolo?

– Nu ești fiica lui George, nu-i așa?

– Bineînțeles că sunt.

– Știu că tu și Julius ați pus toată chestia asta la cale împreună. Problema e că nimeni altcineva nu mă crede. Asta pentru că ceilalți te plac. Dar dacă tu crezi, fie și pentru o clipă, că o să...

Fu întreruptă în mijlocul frazei de apariția lui David. Acesta observă chipul palid al Phaedrei și trase concluzia că Roberta o jignise.

– Ce se petrece aici? întrebă el.

– Doar o mică discuție cu Phaedra, nimic mai mult, spuse Roberta, mieros. Am găsit-o aici, căutând printre lucrurile lui George.

– Nu-i nimic greșit în asta, Roberta, spuse el în apărarea Phaedrei.

– Știu. E foarte săritoare, spuse ea răsucindu-se pe călcâie ca să plece, dar oprindu-se și întorcându-se iar. V-a tihnit, ție și lui Julius, cina de acum câteva seri, de la Le Caprice? o întrebă ea pe Phaedra, care nu știa ce să răspundă, mulțumindu-se să rămână locului, cu o atitudine vinovată și dorindu-și să fi putut fugi. Eu și Josh eram acolo cu niște prieteni, continuă Roberta. Evident, nu ne-ați văzut. Era cam aglomerat, nu-i așa? comentă ea zâmbind fals și apoi pufnind ușor. Am văzut ce apropiată ești de Julius. Foarte emoționant!

După ce Roberta dispăru, Phaedra începu să plângă.

– Mi-e rău, se văită ea. Am intrat aici fără nici un motiv. Ușa era larg deschisă și

am vrut să mă simt aproape... Roberta crede că eu și Julius am urzit un plan ca să furăm bani. E oribil!

Lui David i se strânse inima când o văzu plângând. Se duse la ea și o luă în brațe.

– Îmi pare rău, i-a intrat în cap că ești o impostoare. Nimic din ce-am putea noi spune n-o s-o convingă să se răzgândească. Lasă-i timp, o să-i treacă, pledă el, trăgând-o mai aproape. Important e că nici unul dintre noi n-o crede.

– A fost atât de rea! Da, am ieșit la cină cu Julius. Ce-i rău în asta?

– El e cel despre care spuneai că te hărțuiește?

– Da.

– Ai spus că-i ești datoare.

– A fost atât de bun cu mine! Imediat după moartea lui George, m-a luat de mână și mi-a explicat testamentul, sfătuindu-mă ce să fac. Eu am vrut să mă întorc la Paris, dar el mi-a spus să rămân și să încerc să vă cunosc pe toți. Sunt bucuroasă că am rămas. El e foarte insistent, iar eu nu vreau să fiu nepoliticoasă.

– Uite, haide să ne întoarcem jos și să uităm episodul cu Roberta.

Ea se trase înapoi și-și șterse fața cu mâneca.

– *Noi* suntem din nou prieteni, David? întrebă ea, solemn.

El zâmbi, ușurat că nu mai exista nici o stingherealã între ei.

– Bineînțeles că suntem!

Se întoarseră în salon separat. Doctorul Heyworth era la pian, cu degetele mișcându-i-se cu dibăcie pe clape, în timp ce Margaret ședea într-un fotoliu și îl privea, impresionată, cu ochii umezi din pricina muzicii care o purta pe aripile ei. Restul grupului, inclusiv Roberta, era strâns în jurul pianului, ascultând cu admirație.

Phaedra ședea pe sofa, lângă Margaret, care îi șopti, bătând-o drăgăstos peste mână:

– Nu-i așa că-i minunat?

Harris aduse o tavă cu ceai și cafea, iar Phaedra îl ignoră intenționat pe David atunci când acesta apăru în salon, câteva minute mai târziu. Dacă Antoinette ar fi fost mai puțin fermecată de muzica doctorului Heyworth, poate că ar fi observat tenta rozalie din obrajii Phaedrei și zâmbetul satisfăcut ce ridica ușor colțurile gurii lui David, chiar dacă muzica era tristă și chiar dacă, până în clipa aceea, el n-avusese motive de zâmbit.

– Ești atât de talentat! exclamă Rosamunde, încântată, după ce doctorul Heyworth termină de cântat.

El părea mulțumit.

– N-am avut încotro, a trebuit să învăț să cânt la pian. Asta e cea mai mare pasiune a mamei mele.

– Știți că mama s-a reapucat de cântat la pian? spuse David ridicând ziarul *Sunday Times* de pe măsuța de cafea și trântindu-se pe sofa lângă Phaedra.

– Ați cântat piesa a cărei partitură v-am adus-o? o întrebă doctorul Heyworth pe Antoinette.

Ea roși, anticipând cu groază că ar fi putut fi pusă să cânte în fața tuturor.

– Da, e într-adevăr superbă. Am exersat, dar încă n-o cânt foarte bine.

– Haide, mamă, fă o încercare, o îndemnă Tom.

– Vă rog să nu vă simțiți obligată să cântați pentru mine, spuse cu tact doctorul Heyworth. Eu nu v-am dat *Amurg* ca să vă pun în încurcătură.

– Exact, întări Rosamunde, care se trezi dintr-odată că nu dorea să-și vadă sora

etalându-și talentele, tocmai pentru că o auzise cântând serile și știa cât de desăvârșită era, chiar dacă Antoinette nega cu modestie acest lucru. Ce-ar fi să cânți ceva vesel, William?

– Că bine zici, spuse doctorul, căruia îi licăriră ochii văzând ușurarea de pe chipul lui Antoinette, drept pentru care zâmbi, încântat că ea nu trebuise să se simtă stânjenită. O să cânt puțin jazz.

– Grozav, ador jazzul! spuse Roberta cu entuziasm.

Joshua o cuprinse cu brațul pe după talie, iar ea se sprijini de el, satisfăcută. Nimeni n-ar fi ghicit că tocmai o terorizase pe Phaedra în dormitorul lui George.

– Mai ții minte barul acela din New York la care te-am dus și unde se cânta jazz? îi șopti el.

– Aceea a fost a patra noastră întâlnire. Cum aș putea uita?

El râse neîncrezător.

– Țineai socoteala?

Ea îl înghionti cu cotul.

– Bineînțeles că țineam socoteala. Nu te-am lăsat să mă săruți decât la a cincea.

David își ascunse fața după ziar, dar o simțea pe Phaedra de cealaltă parte a lui, privindu-l. Îi simțea ochii străpungând hârtia ziarului. Chiar dacă relația lor era la fel de lipsită de speranță precum o pasăre cu aripile tăiate, el nu putea să se simtă decât fericit pentru că erau din nou prieteni. În clipa aceea, nimic altceva nu mai conta. O pasăre care nu putea zbura își găsea mulțumirea pe pământ. Doar dacă privea spre cer, reflectând la limitările impuse de aripile tăiate, sufletul ei avea să tânjească după libertate.

Phaedra nu voia să plece. Gândul întoarcerii la Londra îi provoca o dureroasă nostalgie, care îi rodea adâncul stomacului. După ceai, doctorul Heyworth plecă, promițând s-o ajute pe Antoinette să termine de dat al doilea strat de var. Kathy urcă pe bancheta din spate a BMW-ului, lângă Amber, care era prinsă în scăunelul ei de copil, iar Joshua și Roberta le făcură tuturor cu mâna atunci când se îndepărtară pe alee.

– Poți să ne duci acasă pe mine și pe Phaedra, îi spuse Margaret lui David. Păcat că trebuie să pleci, Phaedra! Mi-a plăcut să te am ca oaspete. Am uitat cât de frumos e să ai companie. Omul se poate obișnui să trăiască singur.

Antoinette o îmbrățișă pe Phaedra cu căldură.

– Trebuie să faci din locul ăsta căminul tău, spuse ea. Ești o Frampton.

Phaedra simți ochii lui David privind-o în clipa în care mama lui enunță unicul motiv pentru care ei doi ar fi trebuit să fie împreună.

– Mi-ar plăcea să fac din locul ăsta căminul meu, răspunse ea.

– Dar poți sta cu *mine* săptămâna viitoare! Sau o să trebuiască să mă duelez cu Margaret pentru asta? întrebă Antoinette zâmbindu-i soacrei ei.

Margaret pufni:

– Presupun că va trebui să te împart și pe tine.

– Sunt flatată că mă vreți cu toții, spuse Phaedra, încurcată de atâta atenție.

În adâncul minții ei, Roberta se contură ca un gargui, iar Phaedra se înfioră gândindu-se la ceea ce ar fi putut face soția lui Joshua.

– Ei bine, draga mea, ești o companie foarte plăcută, reluă Margaret. Iar pentru asta ești unica vinovată!

Rosamunde o sărută pe Phaedra.

– Astăzi te-ai descurcat de minune la vopsit. Am fost o echipă grozavă!

– Da, așa e. Dar acum o să trebuiască să termini singură.

– Îi am pe Rosamunde și pe William. Și, desigur, pe David, atunci când nu e pe tractor.

– S-ar putea ca weekendul viitor să putem lua ceaiul acolo, sugeră David.

Margaret își dădu ochii peste cap.

– Haide, David, nu mai trage de timp! îl mustrului ea, iar apoi fluieră după Basil, care apăru în fugă de după colț, alergând atât de iute, încât părea că are roți. Pe unde mi-ai umblat? Sper că nu ești murdar! N-am chef să-ți fac baie în seara asta.

Margaret urcă pe scaunul din față al mașinii lui David. Phaedra urcă pe bancheta din spate și, în timp ce demarau, ea făcu, veselă, cu mâna. Însă simțea că tristețea se aduna în jurul ei precum un vălătuc de ceață.

Urcă în camera ei și-și făcu valiza. Observă ceasul pe poliță și se crispă. Acel sfârșit de săptămână începuse atât de promițător, dar se încheiase cu acuzații și cu teamă! Nu știa dacă era bine să se mai întoarcă acolo. Nu era sigură că mai avea curajul să dea ochii cu Roberta.

Rămânea întotdeauna prezent gândul la Paris, ca un far strălucitor care îi trimitea semnale de departe, arătându-i încotro putea găsi oricând siguranța.

În cele din urmă coborî, iar David veni să-i ia valiza din mână. Margaret îi dădu cutia roșie în care se aflau Safirele Frampton.

– Trebuie să le iei, insist, spuse ea, punându-le în mâinile Phaedrei. Nu mă refuza! Ne vedem la sfârșit de săptămână. Ai grijă cum conduci!

Ziua o istovise pe Margaret. Traversă cu pași țepeni vestibulul și intră în camera de zi, închizând ușa în urma ei.

– Nu le pot lua, îi spuse Phaedra lui David.

– Dacă nu le iei, bunica o să se supere.

– Atunci, ai tu grijă de ele în locul meu. Ăsta o să fie secretul nostru.

El îi zâmbi.

– Încă unul!

– Da, avem deja o colecție.

El luă cutia și o deschise.

– Mi-ar plăcea să te văd purtându-le.

– Aș arăta ca un copil care încearcă bijuteriile maică-sii.

– Ai arăta uluitor, crede-mă.

– Doar în ochii tăi.

El închise cutia și o privi fascinat.

– Ochii mei sunt singurii care contează.

– David..., începu ea, dar vocea i se stinse.

Merseră la mașină, care rămăsese parcată la umbra gardului viu.

– Nu vreau să plec, spuse ea.

– Nu trebuie să pleci. Știi că poți rămâne aici cât vrei. Acum Fairfield e căminul tău.

– Am treabă, oftă ea.

– Renunță și vino aici. Îți poți termina albumul în liniștea de la țară.

– Mă tentează, să știi. Însă dacă aș locui aici, n-aș realiza albume fotografice.

El îi aruncă un zâmbet jucăuș.

– Spune-mi, ce-ai face?

Ea îi întoarse zâmbetul.

– O, nu știu... nu m-am gândit niciodată...

– Nu știi? Haide, Phaedra, te cunosc mai bine de-atât. De când *n-ai* tu o părere despre orice?

– Bine, dacă insiști. Aș deschide domeniul Fairfield publicului și aș pune pe picioare un magazin cu produse de la fermă.

– Serios?

– Da. Parcul și grădina sunt frumoase. Oamenii ar putea face picnicuri pe iarbă și s-ar putea bucura de viața la țară. Și mi-am dorit întotdeauna să am un magazin.

El râse.

– Ești mai bună de-atât, Phaedra.

Ea se încruntă la el.

– Tu te mulțumești să-ți conduci tractorul, iar unii ar spune că ești mai bun de-*atât*.

– Recunosc, am greșit. Ai dreptate. Îmi place enorm să fiu fermier.

– Deci, mie mi-ar plăcea să fiu vânzătoare într-un magazin.

El dădu din cap în semn de încuviințare.

– Atunci, o facem!

– Sunt sigură că mama ta n-ar fi de acord.

– Eu zic că s-ar putea să fii surprinsă. Mama tânjește să aibă ceva de făcut.

Phaedra îl împinse, în joacă.

– Acum trebuie să plec, spuse ea urcându-se în mașină și coborând geamul. Mulțumesc, David.

– Pentru ce?

Ea zâmbi, rușinată.

– Știi tu, pentru *tot*.

– Ți-am promis că o să am grijă de tine, nu-i așa?

– Și te-ai ținut de cuvânt.

Ea răsuci cheia în contact, iar el lovi cu palma în plafonul mașinii.

– Condu cu grijă!

– Promit s-o fac, răspunse ea băgând mașina în viteză.

După ce mașina se puse în mișcare, Phaedra îl văzu pe David în oglinda retrovizoare făcându-i cu mâna până când ea coti. Pe urmă dispăru, înlocuit de gardul viu și de aleea care se întindea în față. Clătină, disperată, din cap.

„Of, Phaedra, ce porcărie!“, își zise. „Ce naiba o să fac?“

De îndată ce intră în Londra, traficul se aglomeră. Visă cu ochii deschiși la David, ascultând muzica lui Sarah McLachlan, care o întristă și mai tare. Pe urmă se gândi la George și la ce-ar fi spus el despre toate astea. Dacă o privea din rai, spera că vedea și încurcătura în care o vârâse și că urma să facă tot ce putea ca s-o ajute să iasă din ea.

„Of, George, tu m-ai băgat în asta, acum tu să mă scoți!“

Rosamunde și Antoinette ieșiră la plimbare prin grădină. Lumina înserării devenea de un trandafiriu delicat pe măsură ce soarele cobora la asfințit, reflectându-se în nori și făcându-i să pară niște ghemotoace de vată de zahăr. Vântul era destul de rece, iar Antoinette își strânse mai bine cardiganul în jurul corpului și oftă de plăcere la vederea arbuștilor și a bulbilor care creșteau. La fel de mult îi plăcea și mireasma dulce de călin și de iasomie ce plutea în aer. Fusese cel mai

frumos weekend cu putință! Se simțea binecuvântată fiindcă Phaedra apăruse în viața ei și îi mulțumi în gând lui George pentru darul lui de adio.

Rosamunde își înfipse mâinile în buzunarele jachetei.

– Eu cred că ar trebui să plec acasă, îndrăzni ea să spună.

Antoinette păru surprinsă și se opri din mers.

– Acasă, adică acasă *la tine*?

– Da, nu-mi pot lăsa câinii cu Marjorie la infinit. E timpul să mă reîntorc la viața mea.

– Dacă ești sigură de asta...

– Mai pot trece pe aici la sfârșit de săptămână, dacă ești singură, dar nu mă mai pot folosi de șoldul meu ca scuză să rămân pe capul tău.

– Ai nevoie de o scuză?

– Nu, bineînțeles că nu, dar tu nu mai ai nevoie de mine. Ești ocupată în grădină și cu casa de pe deal. Ești din nou pe picioare. David e la o aruncătură de băț și se pare că acum te înțelegi mult mai bine cu Margaret.

– Nu e vorba despre „nevoia" mea de tine, Rosamunde. Adevărul e că îmi place să te știu prin preajmă. Suntem surori, continuă Antoinette, iar Rosamunde zâmbi, recunoscătoare. Și cum rămâne cu doctorul Heyworth? adăugă Antoinette zâmbind cu subînțeles.

Rosamunde clătină din cap cu tristețe.

– Eu nu cred că el vine aici zi de zi ca să mă viziteze pe *mine*.

– Ba bineînțeles că de-asta vine, spuse Antoinette râzând, însă simțind, după expresia de pe chipul lui Rosamunde, ce anume avea ea de gând să spună.

– Nu, draga mea, eu cred că el se folosește de mine drept scuză ca să te vadă pe *tine*.

Antoinette se simți încurcată.

– Ce prostie! exclamă ea.

– Nu intra în panică. Sunt sigură că are atât bun-simț încât să nu sară pe tine. Dar te place. Se vede cu ochiul liber.

– Of, Rosamunde, ești sigură? Voi doi vă înțelegeați atât de bine!

– Mi-am dat seama de adevăr atunci când el a dansat cu tine. Nu s-a uitat la mine nici măcar o singură dată.

– Sunt sigură că te înșeli.

Dar Antoinette nu se putea preface că nu observase și ea asta, deși respinsese ideea de îndată ce se conturase.

– De obicei, mă înșel. Eu nu prea simt chestiile de acest gen, după cum bine știi. Însă o femeie își dă seama când un bărbat nu e interesat de ea. Cel puțin, eu îmi dau, fiindcă certitudinea asta e ceva cu care am fost obișnuită de-a lungul întregii mele vieți. Nu cred că sunt potrivită pentru povești de dragoste, Antoinette. Sunt prea bătrână, prea rigidă în obiceiuri și, oricât mi-ar plăcea mie ideea de a avea un bărbat lângă mine, realitatea e, cum să zic eu, deranjantă. Adică nu concep că mi-aș putea împărți casa cu cineva. Un bărbat m-ar face să mă urc pe pereți cu toate cusururile și obiceiurile lui ciudate. Nu, eu nu sunt făcută pentru așa ceva. Mi-a plăcut să mi se dea atenție, dar atâta tot. Sincer vorbind, e o ușurare. Serios, chiar așa e! Mă simt ușurată.

Antoinette își ascultă sora și, cu cât o asculta mai mult, cu atât își dădea mai mult seama că Rosamunde era, de fapt, puțin cam rănită de respingerea pe care o suferise din partea doctorului. Separat de faptul că, poate, o *plăcea* pe Rosamunde,

cu siguranță că doctorul Heyworth o făcuse să creadă că *ea* era obiectul afecțiunii lui.

– Mie mi se pare că el s-a comportat destul de urât, spuse Antoinette, reluându-și mersul.

– Nu, s-a comportat tot timpul ca un gentleman. A venit să-mi îngrijească șoldul. Eu sunt cea care a interpretat greșit intențiile lui. M-am purtat ca o adolescentă.

– Nu te prosti. N-ai făcut deloc așa ceva!

– Am făcut o pasiune. La vârsta mea, n-ar mai fi trebuit să cad într-o asemenea capcană.

– Tot vorbești de vârsta ta! Nici măcar n-ai șaizeci de ani. Nu ești bătrână.

Rosamunde scoase un oftat.

– Of, sunt prea bătrână ca să mă mai îndrăgostesc!

– Doar dacă așa crezi tu.

– El nu mi-a observat părul lăsat pe spate, spuse Rosamunde, râzând de acea stupidă încercare de flirt. Din acel moment, ar fi trebuit să-mi dau seama cum stăteau de fapt lucrurile.

– Mândria ți-e neștirbită.

– Poate că da.

Rosamunde decise să plece a doua zi de dimineață, după micul dejun. În acea seară, Antoinette se duse la culcare gândindu-se la ceea ce îi spusese sora ei. Să fi dezvoltat doctorul Heyworth *cu adevărat* sentimente pentru ea, după atâția ani în care ea îi fusese doar pacientă? Sau să fi fost totul numai în imaginația lui Rosamunde? Doctorul Heyworth venise după ea la casa de pe deal, asta era cert, și-i adusese partiturile pentru pian. Își aminti de dans și roși. Se simțise bine să fie din nou în brațele unui bărbat. Dar George plecase de atât de puțin timp, iar ea nu era pregătită să înceapă să se gândească la altcineva. Simțea că l-ar fi trădat pe George, deși tot ceea ce-și dorea ea mai mult era să-i cinstească amintirea. Dacă doctorul Heyworth o plăcea, atunci aveau să rămână prieteni și nimic mai mult. Se simțea flatată, dar deloc dornică.

În orice caz, gândul că urma să rămână singură, fără Rosamunde la capătul coridorului, o îngrozea. Nu știa nici dacă era pregătită măcar pentru asta.

Capitolul 25

Phaedra se întoarse la Londra copleșită de tristețe. Cheyne Row nu era un cămin pentru ea. Locul ei *nu* era acolo. Înaintând spre Chelsea Embankment, reflectă la o viață plină de punți nesigure și la sentimentul stingher al situațiilor pasagere, care nu încurajau speranța de a aparține vreodată unui loc, cu veșnica trecere de la o punte la alta, în nădejdea păstrării unui oarecare echilibru. Exact ca mama ei. De fapt, cugetă Phaedra, toată viața ei de adult fusese modelată de dorința – de obicei, subconștientă – a apartenenței.

Se întrebă dacă nu cumva faptul că se căsătorise fusese o simplă manifestare a acelei dorințe. Putea să spună cu certitudine că la Geneva nu se simțise niciodată acasă. Doar la Paris, dar acum, chiar și Parisul, singurul oraș pe care îl iubise cu adevărat, începea să se simtă îndepărtat și inaccesibil. Fairfield era special. N-o respingea precum un hotel la sfârșit de vacanță, n-o făcea să se simtă ca un oaspete. O făcea să simtă gustul permanenței.

Se gândi la Antoinette și la felul matern, fermecător, în care începea să se poarte cu ea. Și-o imagină pe Margaret și zâmbi la gândul că putea avea o bunică pentru prima oară în viața ei. Începea să-i iubească pe cei din familia Frampton la fel de mult cum o iubeau și ei. Pe urmă, gândurile îi zburară la David, iar inima i se umplu de groază. El era atât de hotărât să trăiască clipa și să nu se gândească la viitor, dar Phaedra deja contempla acel viitor, fiindcă se așternea drept în fața ei. La urma urmei, ea înțelegea viitorul mult mai bine decât o făcea David, fiindcă ea știa care era secretul care zăcea îngropat adânc în urzeala lui. Și totuși, dacă ar fi descâlcit acea urzeală, ea ar fi riscat să-i piardă pe David, pe Antoinette, pe Margaret și Fairfield pentru totdeauna. N-ar mai fi existat cale de întoarcere.

Phaedra parcă mașina în fața bisericii catolice și-și ridică privirea spre fațada impresionantă.

– Soarta mea e în mâinile Tale acum, murmură ea în șoaptă, mai mâhnită ca oricând, pentru că se temea că o urzeală atât de complicată precum era cea din destinul ei n-avea cum să fie descâlcită vreodată.

Ajunsă în micul hol de la intrarea în apartament, Phaedra lăsă să-i cadă geanta de weekend pe podeaua din gresie. În bucătărie, aerul era greu, pentru că ferestrele stătuseră închise tot weekendul, așa că ea se duse în camera de zi și deschise ușa de sticlă glisantă, care dădea în curtea interioară. Auzi vuietul îndepărtat al traficului de pe King's Road și-și imagină oamenii ieșiți să cineze în oraș alături de cei pe care-i iubeau și de prieteni, iar singurătatea îi cuprinse inima cu degetele-i reci. Era o proastă dacă își imagina că ar fi putut să fie vreodată cu David! Se uită la valiza cea

mare, care zăcea tot în mijlocul camerei de zi. De săptămâni întregi își tot scotea lucruri din ea. Era timpul să decidă unde anume voia să rămână.

În acea clipă, gândurile îi fură tulburate de soneria de la intrare. Se întrebă cine ar fi putut să fie la ora aceea, duminică seara. Așteptându-se la vreun voluntar care strângea fonduri pentru cine știe ce scop caritabil, fu plăcut surprinsă să-l vadă pe Julius. El fu aproape la fel de surprins s-o vadă pe ea.

– Julius! Ce cauți aici?

– Eram în drum spre casă de la Gloucestershire și m-am întrebat dacă ai ajuns deja acasă și dacă ți-ar plăcea să ieși la cină.

Ea zâmbi, recunoscătoare pentru prietenia lui.

– De fapt, tocmai m-am întors.

– Ce noroc! Putem să mergem undeva prin zonă.

– Ce-ar fi să facem o plimbare pe jos până la Daphne's? Îmi place acolo.

– Bună idee! E o seară minunată.

– Intră. Trebuie doar să mă schimb de hainele astea. Azi-dimineață am vopsit într-o casă.

– Casa cui? strigă el, în timp ce ea urcă scara spiralată, cu valiza de weekend în mână.

– E o casă mică, de piatră, pe culmea unui deal, se numește *folíe*! strigă ea de sus.

– Vorbești serios? N-am observat niciodată o astfel de construcție la Fairfield.

– Stă ascunsă de ani buni. Antoinette o renovează și am ajutat-o cu toții. A fost foarte amuzant să particip și eu, spuse ea, dar glasul i se stinse, iar Julius nu auzi nimic.

Aducându-și aminte de ziua care tocmai trecuse, Phaedra simți că i se făcea dor de acele ore în care dansaseră cu toții pe muzica de la casetofonul lui Tom.

Câteva minute mai târziu, mergeau amândoi spre Glebe Place. Phaedra se îmbrăcase într-o rochie înflorată, peste care își pusese o jachetă scurtă, de pânză groasă. Încălțată cu o pereche de pantofi sport, ea era doar puțin mai înaltă decât Julius. Își lăsase părul pe spate, iar buclele îi săltau pe umeri în timp ce mergea, dar ea nu observă privirile admirative atât ale bărbaților, cât și ale femeilor pe lângă care trecea. Julius însă le observă și fu mândru că pășea alături de ea. Simțea că aceasta avea să fie seara când toate urmau să se lege.

Vorbiră fără pauză tot drumul până pe Draycott Avenue. Era o seară înmiresmată. Soarele continua să încălzească, iar străzile erau pline de oameni care profitau din plin de ultimele ore ale sfârșitului de săptămână. În aer plutea o atmosferă sărbătorească, pentru că primăvara sosise, în sfârșit, după o iarnă lungă și rece. Copacii erau înmuguriți, cerul era albastru, aerul era cald și încă era lumină la ora opt și jumătate. Oamenii se revărsau pe trotuarele din fața restaurantelor și râdeau împreună, cu sufletele dezmorțite și cu trupurile relaxate în căldura soarelui. Veselia lor era contagioasă, iar întreg orașul părea să vibreze de un sentiment estival.

La restaurant, Julius fu întâmpinat cu același respect cu care fusese primit la Ivy și la Le Caprice. Fură conduși la masa lor, una rotundă, așezată într-un colț, lângă fereastră. O adiere plăcută pătrunse înăuntru, iar Phaedra se lăsă pe spate în scaun, bucuroasă că singurătatea ei fusese întreruptă pentru o vreme. Julius comandă imediat o sticlă de Sauvignon Blanc rece și un platou cu *zucchini fritti*, care să le servească drept gustare cât timp aveau să decidă ce anume doreau să mănânce.

– E foarte frumos, spuse Phaedra, luând o gură de vin.

– Un mod plăcut de-a încheia weekendul, spuse Julius râzând. După ce te saturi de Fairfield, trebuie să vii și să stai cu mine în Gloucestershire. Am o casă mare lângă Tetbury. Am putea spune că sunt vecin cu prințul de Wales.

– Asta-i de-a dreptul măreț, spuse ea, exagerând. Îl mai inviți uneori la cină?

– Din păcate, încă n-am făcut cunoștință. Dar casa a fost scoasă la vânzare pentru trei milioane, iar eu am obținut-o pentru două virgulă șaptezeci și cinci. Chilipir, având în vedere poziționarea și dimensiunile.

– Locuiești singur acolo?

El o privi fix.

– Deocamdată, da. Merg acolo la sfârșit de săptămână. Sper ca într-o zi să mă însor și s-o umplu cu copii. Are teren de tenis și o piscină. Asta e grozav pentru copii!

– Pare ideală.

– Sunt o partidă bună, să știi, Phaedra. Îi pot oferi unei femei o viață confortabilă.

– Sunt sigură că poți.

El o privi, luând încă o gură de vin.

– Mă bucur că ești relaxată astă-seară. Ai fost cam încordată în ultima vreme.

– Am fost?

– Da, dar e în regulă. Înțeleg. Stai să chem un ospătar, sunt pregătit să mănânc, spuse el pocnind din degete.

Phaedra alese din meniu, iar Julius comandă pentru ea. Platoul cu *zucchini fritti* fu pus în mijlocul mesei, iar Phaedra luă din el, înfometată. Julius luă și el o mână plină și adăugă o tonă de sare. O privi mâncând. Îi plăcea o femeie cu un apetit sănătos, însemna că la fel era și în pat. Femeile plăpânde erau la fel și-n viață. Julius nu le putea suporta pe cele slabe, care mâncau doar salată verde.

Phaedra mânca bine și-i plăcea să mănânce. Ei, bine, *asta* era o femeie demnă de admirație. Lui Julius îi plăceau părul ei ondulat și greu, pielea ei densă, aurie, și obrajii ei roz. Arăta sănătoasă, ca și cum ar fi fost concepută într-o căpiță de fân. Mai avea, atunci când zâmbea, o arcuire strengărească a buzelor, iar el considera asta încurajator. În ciuda înfățișării ei angelice, Julius își imagina că era capabilă de tot felul de nebunii. Iar acum mai era și o femeie bogată. Le avea pe toate.

– Spune-mi, ți-au dat deja Safirele Frampton?

Phaedra termină de înghițit ceea ce avea în gură, simțindu-se dintr-odată stânjenită.

– Le-am acceptat, dar i le-am lăsat în grijă lui David.

– Ce-ai făcut?

Julius părea îngrozit.

– Nu sunt ale mele, Julius. Nu de-adevăratelea. Știi bine asta.

– Ba bineînțeles că sunt ale tale.

– Uite ce-i, nu pot să apar așa, din senin, și să iau o garnitură de bijuterii cu safire care a fost în familie vreme de generații întregi. Nu e corect.

– Nu fi ridicolă! George a vrut ca tu să le ai.

– Dintr-un moft. S-ar fi putut răzgândi mai încolo, spuse ea coborându-și privirea. De fapt, știu că ar fi făcut-o.

– Nu știi deloc așa ceva. Eu l-am cunoscut pe George mult mai bine decât tine, nu uita asta. I-am cunoscut cele mai intime gânduri. Știu ce-a simțit pentru tine. El nu și-a schimbat testamentul dintr-un moft, așa cum ai spus tu. Desigur, s-a simțit

vinovat. Ar fi trebuit să spună adevărul, dar ți le-a dat ție ca să-ți dovedească trăinicia iubirii lui.

– Julius, nu face așa ceva! Nu suport să mai discut despre asta.

– Tu meriți acele bijuterii chiar dacă n-o să le porți niciodată. O să le dai mai departe copiilor tăi. Gândește-te la moștenire, o somă Julius, care avea acum o privire intimidantă. Gândește-te la copiii tăi!

Conversația fu întreruptă de chelneriță, care le aduse primul fel. Phaedra își bău vinul pe nerăsuflate și se folosi de ocazie ca să schimbe subiectul. Nu-i plăcea să discute despre George cu Julius. O făcea să se simtă hărțuită, ca și cum ar fi fost complice la o crimă la care nu-și dorea să fi participat. Așa că îl întrebă pe Julius ce mai făcuse în ultimul timp, iar el începu să turuie despre succesul lui și să-și spună părerile, fără să observe lipsa ei de interes.

Ea se gândi la David, dorindu-și să se afle din nou în îmbrățișarea protectoare a casei de la Fairfield. Deodată, Julius reprezenta tot ce avea orașul mai dezgustător. Era deosebit de lacom, de materialist și de egocentrist. Phaedra nu-și imagina că el se plimbase vreodată prin grădinile lui din Gloucestershire, admirând florile doar pentru frumusețea lor. Pentru Julius, totul se învârtea în jurul valorii. Florile erau apreciate doar pentru valoarea pe care o adăugau proprietății în totalitatea ei. Phaedra începu să se întrebe dacă el era interesat de ea doar pentru banii pe care îi moștenise. Din ce alt motiv ar fi tot adus vorba despre Safirele Frampton? Cu siguranță că oricine ar fi știut ceea ce știa Julius ar fi încurajat-o să ia hotărârea corectă, adică să înapoieze bijuteriile familiei Frampton. Phaedra se uită țintă la el, privindu-l cu alți ochi. El n-o sfătuia pentru binele ei, ci pentru al lui. Dându-și seama care anume era intenția lui, ea simți un fior neplăcut prin tot corpul.

Ca să prelungească seara, Julius comandă cafea. Phaedra abia aștepta să se întoarcă acasă și să închidă ușa, cu Julius la loc sigur, de partea cealaltă. Îl privi despachetând un *amaretto*.

– Ai văzut vreodată una de-astea arzând? întrebă el.

Ea clătină din cap în semn că nu. Cu un pocnet nerăbdător din degete, el chemă un ospătar și-i ceru o cutie de chibrituri.

Presupunând că Julius ceruse chibriturile ca să-și aprindă o țigară, ospătarul se roși și începu să explice. Julius urlă la el, enervat:

– Nu sunt pentru țigări, prostule! Am de gând s-o impresionez pe prietena mea, aici de față, cu un truc.

– Vă rog să mă scuzați, spuse ospătarul, făcându-se stacojiu la față.

Phaedrei îi fu milă de el și-i zâmbi, plină de simpatie. Julius nu era deloc manierat. O secundă mai târziu, un alt ospătar apăru cu chibriturile, iar Julius aprinse ambalajul diafan al biscuitului *amaretto*. Toată lumea se uită cum ambalajul se ridică în aer, cuprins de flăcări. O clipă mai târziu, căzu pe masă, într-un nor de fum. Phaedra se simți penibil. Julius avea ceva sinistru în el. Phaedra își dori să nu fi știut atât de multe despre ea și își mai dori să nu fi apelat niciodată la el pentru ajutor.

Merseră către Cheyne Row, pe sub stâlpii de iluminat. Era aproape miezul nopții. Julius era foarte încântat de el însuși și pășea țanțoș, ca și cum ar fi câștigat cel mai mare premiu. Spunea bancuri și râdea viguros, în vreme ce Phaedra pășea alături de el, abia scoțând câte un cuvânt. Ea se înveseli doar atunci când văzu ușa casei. Peste

doar câteva minute, avea să fie înăuntru, la adăpost.

Julius se opri, iar ea începu să-și caute cheile în poșetă.

– Phaedra, spuse el pe un ton mieros, iar ei începu să-i bată inima cu putere, fiindcă știa ce urma. Ascultă..., începu el.

– A fost o seară minunată, Julius, îl întrerupse ea, agitată. Îți mulțumesc foarte mult. Ești un prieten bun, turui ea, sperând ca accentuarea cuvântului „prieten“ să-l facă să se răzgândească.

Dar el păru să nu-l audă. Veni mai aproape, iar ea știu că urma s-o sărute.

– Julius, îmi place foarte mult de tine, dar...

El îi cuprinse ceafa în palmă și îi apropie fața de a lui. Phaedra îi văzu intenția în ochi, ca și cum el s-ar fi uitat la un morman de lingouri de aur. Ea se opuse:

– Julius, te rog! Nu-mi place de tine așa.

El îi dădu drumul.

– De-a ce te joci? întrebă, tonul mieros fiind înlocuit de un timbru rece, metalic. Provocatoare mică!

– Nu te provoc. Am fost tot timpul onestă cu tine.

– Eu cred că tu nu cunoști sensul cuvântului „onest“.

Ea își dorea cu disperare să intre în casă, unde ar fi fost la adăpost. Strada era pustie. Se temea de ceea ce ar fi putut face el.

– Julius, nu sunt pregătită pentru o relație.

– Nu mă lua pe mine cu rahaturi de-astea! se răsti el, ștergându-și gura cu mâneca, de parcă simpla idee de a o săruta îi repugna acum. E-n regulă. Înțeleg. Văd de care-mi ești.

– Am crezut că putem fi prieteni.

– Tu ai *nevoie* de mine. E singurul motiv pentru care ai acceptat să ne întâlnim, corect? Nu sunt prost! De fapt, sunt dintre cei mai deștepți. Doar nu crezi că am ajuns unde sunt acum fiind vreun naiv, nu? Ei bine, eu nu-ți mai stau la dispoziție, fornăi el. Așa, să vedem, îți mai place acum? Lăsată în derivă!

Phaedra se albi la față.

– Julius, haide, nu fi așa! Mie chiar îmi place de tine.

– N-o să mă mai folosești de acum încolo, spuse el, îndepărtându-se. Să ai o viață frumoasă, Phaedra Chancellor!

Ea îl privi îngrozită cum se urcă în mașină și plecă în trombă. Își simțea picioarele amorțite de frică. Julius era acum inamicul ei. Se întreba până unde ar fi fost în stare să meargă ca s-o distrugă.

Intră în casă și încuie ușa în urma ei. Valiza cea mare era tot pe podeaua din camera de zi, amintindu-i de tot ceea ce avea de pierdut. Cu inima ca de plumb, urcă scările în dormitor, unde mica valiză de weekend era deschisă pe pat. Începu s-o golească. Totul părea să miroasă a Fairfield. Își lipi tricoul de nas, amintindu-și scenele de la casa de pe deal și clipele în care David aproape c-o sărutase în camera cu băuturi. Ochii i se umplură de lacrimi, așa că abia mai vedea ce făcea.

Umplu cada și se cufundă în spumă, încercând să se convingă că Julius nu era atât de rău pe cât presupunea ea. Poate că el mai nutrea o speranță în legătură cu ea, așa că n-avea s-o trădeze. Avu în intenție să-l sune, dar purtarea lui fusese atât de rece, încât se temu să nu înrăutățească și mai mult lucrurile. Se gândi să-l sune pe David, dar ce i-ar fi putut spune? Mai târziu își verifică telefonul și văzu că avea două apeluri pierdute și un mesaj de la David: *Phaedra, unde ești...?*

Julius puse jos paharul cu whisky și deschise seiful. Cu mâna tremurândă, scoase din el un plic maroniu. Își râse amar în barbă. De ce erau cele mai periculoase documente păstrate mereu în plicuri maronii? Scoase un DVD și se uită lung la el, amețit de alcool. Intenționase să i-l trimită lui Lady Frampton acum ceva vreme, dar abia după ce îl mai văzuse o dată își dăduse seama de informația devastatoare pe care o conținea. Și când se gândea că l-ar fi putut trimite fără să aibă habar, dacă n-ar fi fost obligat să-l mai vadă o dată ca să-și amintească de George.

George fusese totul pentru el. Fără George, el era un nimic. Cu toată bravada și împăunarea lui, se întorsese de unde plecase în urmă cu douăzeci de ani, pentru că îi oferise lui George, și nimănui altcuiva, cea mai bună parte din acești douăzeci de ani. George nu mai era acum și îl lăsase fără slujbă. Mai rău de-atât, îl lăsase fără un prieten. Trebuia s-o ia de la capăt. Nu dorea să lucreze pentru altcineva.

Julius simți indignarea arzându-i inima precum catranul încins. Dacă n-ar fi fost Phaedra, George n-ar fi fost atât de neatent în acea fatidică după-amiază de martie. Dacă n-ar fi fost Phaedra, poate că George ar fi fost încă în viață. Bătu cu DVD-ul în palmă și-și luă paharul. Bău o gură. Acum avea s-o pedepsească pe Phaedra pentru rolul jucat de ea în moartea lui George și pentru că îl respinsese. Împreună, ei doi ar fi putut avea totul. Acum, nimic nu mai conta, pentru că George era mort.

A doua zi de dimineață, Rosamunde își luă rămas-bun de la sora ei. Barry îi duse valiza la mașină și i-o puse în portbagaj. Antoinette își frământa mâinile, tulburată. Se obișnuise cu prezența surorii ei în casă. Fusese o tovarășă bună. Acum, Antoinette avea să rămână singură.

– Dacă ai nevoie de mine, nu sunt departe, spuse Rosamunde.

– Îți mulțumesc că ai stat atât de mult.

– Lasă prostiile! Ai avut nevoie de prezența mea. Acum ești din nou pe picioare, iar câinilor probabil că le e dor de mine, spuse Rosamunde îmbrățișând-o pe Antoinette și ținând-o așa puțin mai mult decât ar fi fost necesar. Viața merge mai departe, nu? continuă ea, desprinzându-se din îmbrățișare. Nu pot sta pe linie moartă tot restul vieții. Trebuie să mă întorc pe magistrală!

– Of, Rosamunde, o să-mi fie dor! M-am obișnuit deja cu tine.

– Atunci, e bine că plec. Nu poți depinde de mine la nesfârșit. Trebuie să-ți recuperezi și tu viața.

Ochii lui Antoinette străluceau.

– Nu știu ce-o să mă fac fără tine!

Rosamunde simți bucuria de a fi indispensabilă cuiva încălzind-o precum razele soarelui.

– Ai grădina și casa de pe deal. Sunt sigură că William o să te ajute cu ultimul strat de var. Haide, nu trebuie să-ți fie milă de mine, continuă ea, văzând expresia plină de compasiune care apăruse pe chipul lui Antoinette. A fost un mic flirt, dar nimic mai mult. Închipuie-ți, eu să mă îndrăgostesc la vârsta mea! De necrezut!

– Te întorci curând?

– Nu trebuie decât să mă suni.

– Fără George, o să mă simt cam singură în casa asta mare și veche.

– O ai pe Margaret.

Antoinette îi aruncă un zâmbet crispat.

– Da, Margaret. S-a mai relaxat în ultima vreme, nu știu din ce motiv, nu? Crezi că din pricina reverendului Morley?

– Mi-e milă de omul ăla, oricine ar fi el.

– Pe mine nu m-ar mai surprinde nimic acum.

– Haide să sperăm c-o să dureze. Trebuie să plec. Nu te uita după mine. Urăsc despărțirile. Mai bine du-te să lucrezi în grădină. Sunt sigură că Barry are nevoie de ajutor la plivit. Curând încep să apară toate buruienile, știi bine. Trebuie să le smulgi cât încă sunt mici.

Inima lui Antoinette se umplu de compasiune în timp ce Rosamunde urcă repede în mașină și băgă cheia în contact.

– Ai grijă cum conduci, spuse ea.

Rosamunde flutură din mână și-și scoase ochelarii din etui. Antoinette urcă treptele și, după ce ajunse la ușă, se întoarse. Își văzu sora privind cu ochii mijiți prin parbriz, ca o cârtiță, cu ochelarii pe nas și cu fruntea încruntată. Arăta bătrână și puțin zăpăcită. Antoinette se întrebă la ce altceva se întorcea acasă, în afară de câinii ei. Măcar *ea* îl avea pe David.

Mașina lui Rosamunde dispăru după gardul viu și nu se mai văzu. Antoinette luă câinii în grădină și plecă în căutarea lui Barry.

Un zid amenințător de nori venea dinspre orizont, violet ca o echimoză. Cu siguranță că urma să plouă. Antoinette încercă să nu se gândească la cât de singură era. La urma urmei, fusese singură de multe ori, când George fusese plecat în aventurile lui. În vremurile acelea, singurătatea n-o deranjase. Însă acum, solitudinea ei avea o permanență care o făcea să se simtă însingurată. Pe când trăia George, cel puțin singurătatea ei avea mereu un sfârșit.

Barry era în seră, ocupat cu plantele sădite în ghivece.

– O, aici erai, Barry. Mă gândeam să plivesc un pic.

– O să plouă, doamnă.

– Nu mă deranjează un pic de ploaie.

– Cred că o să plouă mai mult decât un pic.

Ea fu dezamăgită.

– Deci, tu zici să renunț astăzi?

– Sunt sigur că ați putea începe cu răzoarele de erbacee dacă vreți. Au ieșit deja multe mici obrăznicături de buruieni.

– Așa o să fac, spuse ea înveselindu-se. Iar dacă începe să plouă, intru în casă.

– Întocmai, doamnă. Aruncați buruienile în roabă și o golesc eu după ce se umple.

Antoinette reuși să stea în genunchi vreme de o oră, smulgând buruienile de pe răzoare, înainte ca prima picătură de ploaie să cadă din cer ca o pietricică udă. Ea se uită în sus, la cerul negru, amuzată că fusese atât de ocupată cu munca ei încât nici nu observase când se înnorase atât de rău. Își scoase repede mănușile și fugi în casă, cu Wooster și cu Bertie după ea.

Harris era pregătit să-i aducă o ceașcă de ceai. Prezența lui o mai liniști, la fel ca focul aprins în salonaș. Dar avea toată ziua înainte. Ce să se facă fără Rosamunde, cu care stătea de vorbă de obicei? Nu putea ieși afară, fiindcă acum turna cu găleata – picături mari, grele, ca o ploaie tropicală. Putea să dezlege niște cuvinte încrucișate sau să citească o carte. N-avea chef să se uite la televizor în miezul zilei.

Camera părea goală, în ciuda focului plăcut care ardea în cămin. Rosamunde petrecuse atât de mult timp întinsă pe sofa, încât acum absența ei parcă răsuna, la fel ca ticăitul strident al pendulei din antreu, care părea cu mult mai zgomotoasă decât în mod normal.

Harris aduse o tavă cu ceai și cu biscuiții doamnei Gunice, care nu făcură decât să-i amintească și mai mult lui Antoinette de plecarea surorii ei.

– Cred că o să-l beau sus, Harris, spuse ea. Dacă tot plouă, mă duc în camera lui George să fac puțină ordine. Am tot amânat asta, dar n-o pot amâna la infinit.

Își dorea ca Phaedra să fi fost acolo, s-o ajute. Se binedispuse la gândul acelei încântătoare fete și se simți un pic mai fericită în timp ce urca scările. Poate că Phaedra avea să vină la sfârșit de săptămână și s-o ajute să termine ceea ce începuseră împreună.

Era liniște în camera lui George. Harris puse tava pe masa de la marginea patului.

– Doriți să vă ajut, doamnă? se oferi el.

– O, ai vrea, Harris? Ar fi foarte drăguț din partea ta.

Harris îi zâmbi, iar simpatia lui îi făcu ochii să se umple de lacrimi.

– Mă duc să mai aduc niște saci de gunoi și niște cutii. Văd că ați făcut deja destule.

– Sunt teribil de multe de aruncat. Deși urăsc să distrug ceva ce ar putea avea valoare sentimentală.

– Doar pentru dumneavoastră, doamnă, spuse Harris cu blândețe. Acum, Lord Frampton nu mai are nevoie de nimic din toate astea.

– Ai dreptate. Haide s-o facem pur și simplu, Harris, spuse Antoinette luând un biscuit fraged și mușcând din el.

Rosamunde avea dreptate, biscuiții aceia erau extrem de gustoși.

Seara, David și Margaret veniră la cină. Șezură în bucătărie și mâncară *lasagna* pregătită de doamna Gunice.

– Am făcut ordine în camera lui George, Margaret, spuse Antoinette după ce își umplură farfuriile. Dacă e ceva ce-ai vrea să păstrezi, trebuie să-mi spui. Eu arunc multe dintre lucrurile acelea, sunt destul de nemiloasă.

Margaret se gândi o clipă.

– Nu prea am nevoie de nimic. Am fotografii și o memorie foarte bună.

– Și tu, David? Nu vreau să arunc lucruri pe care ți le-ai putea dori ca să-ți amintești de el. Evident că o să pun deoparte butonii pentru Tom, hainele și celelalte lucruri bune, pentru orice eventualitate. Dar sunt acolo atât de multe medalii, trofee și cutii cu mărunțișuri! Nici nu știu ce să fac cu ele.

– Eu aș pune medaliile și trofeele în cutii, mamă, și le putem duce în pod.

– Joshua și Tom au mai degrabă mărimea lui la haine, așa că își pot alege costumele și jachetele pe care și le-ar dori. Trebuie să spun că asta nu-i o sarcină de invidiat, continuă Antoinette, oftând sub apăsarea întregii situații. Margaret, tu ce-ai făcut după ce a murit Arthur?

Pentru o clipă, Margaret arboră o mină solemnă, iar apoi își ridică bărbia.

– Am dat de pomană multe dintre lucruri.

– Chiar și lucrurile foarte bune?

– Pe cele de preț i Ie-am dat lui George, dar pe cele care aveau doar o valoare simbolică le-am dat, pur și simplu, de pomană. Eu nu sunt o femeie sentimentală, spuse ea, iar apoi expresia i se mai îndulci. Acum îmi doresc să n-o fi făcut, adăugă,

aproape cu tristețe. Nu te grăbi cu trierea, Antoinette. Mai bine să ai niște lucruri în cutii, sus, decât la gunoi, de unde nu le mai poți recupera.

– O s-o rog pe Phaedra să mă ajute când vine la noi, la sfârșit de săptămână. Ai chemat-o, *sper*, nu-i așa, David?

Pe chipul lui David înflori deodată un zâmbet.

– Nu, mamă, dar am s-o fac.

Margaret zâmbi și ea.

– Câtă energie pozitivă are fata asta! Ascultați ce vă spun, e ca o fereastră pe care intră soarele. Weekendul ăsta, Phaedra m-a însuflețit fără discuție. E o companie nespus de plăcută.

– Nu cred că am avut vreodată o reuniune de sfârșit de săptămână atât de plăcută, nu? întrebă Antoinette. Cred că Phaedra ne-a molipsit pe toți.

– Trebuie să-i mulțumim lui George, oriunde o fi acum, că a adus-o în viețile noastre, propuse Margaret, ridicând paharul. Antoinette și David își ridicară și ei paharele, însă David îl ridică pe al lui cel mai sus.

Capitolul 26

După cină, David se întoarse acasă și o sună pe Phaedra. Încercase s-o sune și pe parcursul zilei, dar ea nu răspunsese. David spera ca ea să nu-și mai facă griji din cauza Robertei.

Acum se întunecase afară, și totul era cufundat în liniște. Nu se auzea decât vaietul bufnițelor din pădure și, în copacul din fața ferestrei lui David, chirăitul prin care Boris vorbea cu puii lui. David îi dădu un biscuit lui Rufus și îl privi instalându-se pe perna pe care dormea. Apoi se întinse și el în pat și o sună pe Phaedra. Era unsprezece și jumătate noaptea, dar ea răspunse.

– Te-am trezit? întrebă el.

– Nu, oricum nu pot dormi.

– De ce?

– Pentru că în mine se duce o luptă cumplită între inimă și minte. În clipa aceea, tresări și inima lui David. Oare ea avea de gând să pună în cuvinte ceea ce mocnise sub suprafața calmă încă de când se văzuseră prima oară? Se simțea că Phaedra ezita.

– Continuă, te rog.

– Vreau să fac parte din familia ta, David. Le iubesc pe mama ta și pe Margaret, Tom e adorabil, iar eu și cu tine suntem foarte apropiați.

– Simt că urmează un „dar“, spuse el neliniștit, abia îndrăznind să respire.

– Roberta are dreptate. Eu nu încerc să îmbrobodesc pe nimeni ca să-mi fac loc în familia ta ori ca să vă fur banii, dar locul meu nu e printre voi.

– Roberta se înșală.

– Ea încearcă să mă sperie, știu asta.

– Phaedra, Roberta e foarte impertinentă. Trebuie s-o ignori.

– Cred că pur și simplu n-ar trebui să mai vin la Fairfield o vreme, spuse Phaedra, iar David se posomorî. Ultimele câteva săptămâni au fost foarte intense. Nu mă simt în largul meu cu banii lăsați de tatăl tău, nici cu Safirele Frampton. În toată povestea asta, nimic nu e cum trebuie. Îmi pare rău.

– Nu accept așa ceva, răspunse el, ferm. Tu ești o Frampton, fie că îți place sau nu.

– Of, David, am mințit...

Restul frazei i se blocă în gât.

– Ascultă, o întrerupse el. Nu-mi pasă dacă ai mințit. Știu că ai făcut-o ca s-o protejezi pe mama, iar asta e admirabil.

– Chiar am mințit ca s-o protejez. N-am știut ce altceva să fac. Am fost pusă într-

o poziție atât de neplăcută! N-a fost vina mea.

– Nu te necăji, Phaedra. Eu îți sunt alături.

Urmă o pauză lungă. Pentru o clipă, David avu impresia că ea închisese. Pe urmă, Phaedra rosti cu glas scăzut:

– Mi-ar fi plăcut să fii.

Inima lui David începu să bată cu putere. Phaedra părea să fie atât de aproape, încât și-o putea închipui întinsă lângă el.

– De ce nu vii aici? îi propuse el. Și nu-mi spune că ai prea multă treabă! Vino la Fairfield și deschide-ți magazinul ăla. Uită de Roberta și de falsele ei acuzații. Roberta n-are nici o importanță. Nimeni n-o crede și, oricum, părerile ei nu contează.

Phaedra râse cu regret.

– Mi-ar plăcea să fac asta mai mult decât orice pe lume. Am putea crește porci? Mi-au plăcut mereu porcii, iar purcelușii sunt adorabili!

– Poți avea câți porci vrei tu.

– Și câteva găini?

– Cred că pot face față câtorva găini.

– Îmi plac cele albastre.

– Există găini albastre?

– Da, se numesc găini Cochin.

– În regulă. O să avem și niște găini Cochin.

Felul îngăduitor în care râse el o făcu și pe ea să zâmbească.

– Ești un om bun, David.

– Păi, ce fel de fermier aș fi dacă aș refuza câțiva purcei și niște găini, acolo?

– În grădina de legume a lui Antoinette e loc suficient pentru recolte din care să hrănim un oraș întreg.

– Vrei să-i povestești personal despre planurile tale sau s-o fac eu?

– N-o să creadă că e teribil de impertinent din partea mea?

– Pun pariu că o să creadă că e o idee genială, iar ei i-ar plăcea mult să-ți fie partener de afaceri. Sunt sigur de asta.

– E un vis foarte frumos!

– Pe care ai puterea să-l transformi în realitate. Trebuie doar să te urci în mașină și să ieși pe autostradă. Poți veni să trăiești aici, la Fairfield, cu mine.

Auzindu-i propunerea, ea începu să râdă.

– Of, David... știi că așa ceva e imposibil.

– Nimic nu e imposibil. Sunt sigur că îți putem găsi o căsuță pe domeniul Fairfield.

– Și să dăm afară de acolo niște bieți chiriași?

– Eu sunt moșierul.

– Dar tu ești un moșier bun. Oricum, m-ai binedispus.

– Atunci, vii la sfârșit de săptămână?

– Poate.

În timp ce stingea lumina și-și punea capul pe pernă, Phaedra simți în suflet un licăr cald de speranță. Poate că nu trebuia să renunțe la tot. Ar fi putut exista, totuși, un viitor în Anglia. Și-i scoase din minte pe Roberta și pe Julius. Apoi, gândurile îi

zburdară libere pe câmpiile viselor.

Închise ochii și-și imagină magazinul de la fermă. Se văzu purtând un șorț alb, stând în spatele unei vitrine cu pateuri, mezeluri și plăcinte și vorbind cu clienții. Avea să vândă ouă proaspete, de la găinile fermei, precum și fructe și legume din grădina lui Antoinette. Toate alimentele aveau să fie de sezon și delicioase, iar oamenii aveau să vină de departe ca să cumpere de la acel magazin și să se plimbe prin superbul parc. Magia de la Fairfield avea să-i molipsească pe toți vizitatorii domeniului. Ea, David și Antoinette aveau să muncească împreună, fericiți. În timp, era posibil să se implice Tom și Rosamunde. Poate chiar și Margaret să fie de acord. Asta putea să devină o afacere de *familie*. Ce mândru ar fi fost George – iar *ea* s-ar fi căpătuit. Legănată de acele gânduri frumoase, fanteziste, Phaedra adormi.

De Antoinette nu se lipea somnul. Fiind prea speriată ca să adoarmă, ea asculta vântul foșnind printre copaci și scârțâitul casei, care semăna cu cel al unor oase bătrâne. Așa că se dădu jos din pat și aprinse luminile. Își puse pe ea un capot și se încălță cu papucii de casă. Apoi coborî în salon. În încăperea aceea mare era frig, dar pe ea n-o deranja asta. Se duse direct la pian și îi înălță capacul. Deja știa *Amurg* pe de rost, dar puse, totuși, partitura pe suport, pentru orice eventualitate. Apoi, se așeză și-și puse degetele pe clape. Se simțeau la locul lor acolo, suspendate deasupra claviaturii. Începu să cânte încet și prinse să zâmbească pe măsură ce muzica umplea încăperea, amuțind scârțâitul, ca și cum bătrânele oase ale casei adormiseră, alinate dintr-odată.

Era un sentiment plăcut să se elibereze de temeri în felul acela. Acum, degetele ei cunoșteau notele așa cum cunoșteau picioarele o cărare bine bătătorită. Degetele îi dansau ca și cum aveau o viață proprie, iar ea putea să stea relaxată și să asculte armoniile melancolice ale melodiei. Se gândi la George, dar curând în fața ochilor minții îi apăru chipul blând al doctorului Heyworth, aplecat deasupra pianului și aplaudându-i eforturile. Ea voia să-i arate ce învățase și cât de bine cânta acum. Lui George nu-i păsase niciodată prea mult de muzică, însă doctorul Heyworth era un bun cunoscător. Aprobarea *lui* era cea pe care o voia.

Se opri din cântat, își trase mâinile de pe clape și-și frecă degetele. Asta era tot ce voia de la doctorul Heyworth, își spuse ea, neliniștită, aprobarea și admirația lui pentru maniera ei de a cânta la pian. Nu era nimic nepotrivit în asta. Îi era dor de George, îi era cumplit de dor de el – și, cu acest gând, începu să cânte din nou, dar acum magia dispăruse întrucâtva.

Închise pianul și se ridică. Poate că acum putea să adoarmă. Se uită la ceas. Era ora unu dimineața. Curând, păsările aveau să înceapă să ciripească, iar soarele urma să se apropie, sosind din călătoria lui dinspre Australia și inundând câmpiile cu acea lumină limpede a zorilor.

Noaptea era aproape pe sfârșite. Antoinette se simți încurajată la gândul zilei care se apropia. Urcă în grabă în dormitor și se băgă în pat. Casa era acum liniștită, bufnițele amuțiseră, vântul se potolise. Închise ochii și se lăsă cufundată, în sfârșit, într-un somn adânc.

De dimineață, sosi cu poșta un pachet de la Julius Beecher. Era un DVD. În scrisoare, avocatul spunea că intenționase să i-l dea mai devreme, dar că nu dorise s-o tulbure. Era o filmare cu George schiind la Murenburg, cu o săptămână înainte să moară. *Vizionați DVD-ul atunci când sunteți pregătită, Lady Frampton. Am vrut să-l aveți*

ca să fiți convinsă că Lord Frampton a murit făcând ceea ce i-a plăcut enorm. Cele mai calde urări dumneavoastră și familiei, Julius Beecher.

Antoinette se uită la discul argintiu, simțind un fior rece pe toată pielea. Era o filmare cu George pe care ea nu o văzuse niciodată, făcută cu doar câteva zile înainte ca el să plece pentru totdeauna. Era tulburător doar să se gândească la asta – ca și cum l-ar fi urmărit vorbind din mormânt. Era curioasă, desigur, dar înspăimântată la gândul de a viziona DVD-ul de una singură. Așa că îl duse în biroul ei și îl puse în sertarul din dreapta al mesei de lucru, unde păstra obiecte importante, precum pașaportul și cheile. Avea de gând să aștepte până când urma să fie înconjurată de familia ei, ca să-l poată viziona împreună. Poate că reușea s-o convingă și pe Rosamunde să se întoarcă la sfârșit de săptămână. Astfel, și sora ei ar fi putut viziona acel DVD, și Phaedra. Da, asta trebuia să facă. Aveau să-l vadă împreună, ca o *familie*, iar legătura strânsă dintre ei era cea care avea să-i dea putere.

David aștepta cu nerăbdare sfârșitul de săptămână. Phaedra fusese de acord să vină și să locuiască în casa lui de la fermă. Ieși cu tractorul pe câmp ca să stropească recoltele cu fertilizator, imaginându-și cum ar fi fost viața cu ea ca soție, trecând peste faptul că le era imposibil să se căsătorească. Între ei stătea, ca un munte de neclintit, rezultatul testului ADN, însă David privea ferm la picioare, ori la cer, prefăcându-se că nu-l vedea.

Phaedra încercă să se concentreze la munca ei. Reuși să scrie câteva pagini, iar apoi trecu în revistă fotografiile din weekend, descărcate în laptop. Le privi ore în șir, visătoare, studiindu-le mai ales pe cele în care apărea David și încercând să găsească o cale de ieșire din încurcătura în care o vârâse George. Știa că era riscant să fie singură cu David în casa lui, având în vedere că aproape se sărutaseră în casa lui Margaret, dar n-ar fi putut suporta să fie în preajma Robertei. Deși rațiunea o implora să se întoarcă la Paris, inima îi era atrasă de David așa cum l-ar fi atras brânza din cursă pe un șoricel.

Își dădea seama că Julius Beecher nu sunase ca să-și ceară scuze. Era ciudat că n-o contactase după ce o urmărise cu atâta stăruință. Spera că el o lăsase în pace și că își găsise altă preocupare. Ea nu credea că-i frânsese inima, pentru că ar fi trebuit mai întâi să aibă o inimă pe care să i-o frângă.

Julius era rece și calculat, un bărbat care o dorea doar pentru prada pe care o aducea cu ea. Julius simțise, probabil, gustul vieții bune datorită lui George, iar acum își dorea acea viață pentru el însuși. Ea știa cât de viclean era. Phaedra se întreba dacă Julius furase vreodată de la șeful lui, lucru perfect plauzibil. George îi permisese accesul la toate tranzacțiile pe care le făcea și avusese încredere să-i dea pe mână afacerile lui. Julius fusese mai mult decât un avocat, fusese mâna lui dreaptă. Grație lui Julius, George putuse să-și ia liber ori de câte ori dorise. Fusese liber, dar cu ce preț? Phaedra se întrebă dacă Julius nu cumva continua să fure de la George. La urma urmei, el continua să dețină controlul majorității averii lui George, în vreme ce Joshua încă își căuta drumul prin afacerile tatălui său.

Antoinette fu încântată atunci când doctorul Heyworth îi telefonă ca să-i propună să dea împreună al doilea strat de var, cât timp mai era încă vremea bună. Se simți flatată că el se oferise s-o ajute. Era o misiune grea, pentru că încăperea era mare,

dar el insistase, spunând că îi făcea plăcere și că nici prin gând nu-i trecea s-o lase să facă singură toată treaba. Antoinette răsuflă ușurată, nu doar pentru că el urma să-i țină companie, dar și pentru că, astfel, avea o preocupare. O îngrozea gândul de a-și petrece încă o zi făcând ordine în camera lui George. Harris îi fusese de mare ajutor, dar ea ar fi preferat să aibă susținerea morală a Phaedrei sau pe cea a copiilor ei, fiindcă Harris, în ciuda eforturilor lui, nu-i putea sugera ce să păstreze și ce să arunce.

Doctorul Heyworth veni marți dimineața și urcară amândoi dealul în Land Roverul lui David. Acesta din urmă era ocupat cu tractorul lui și n-avea nevoie de mașină. Câinii rămaseră afară, la umbra unui stejar noduros, în timp ce doctorul Heyworth și Antoinette se puseră pe treabă înăuntru. Vorbiră veseli și râseră la bancurile și la vorbele de duh spuse când de unul, când de celălalt. Doctorul Heyworth avea un simț al umorului care i se potrivea perfect lui Antoinette, amândoi găsind amuzante aceleași lucruri. După ce se uitară la ceas și-și dădură seama că era deja unu și jumătate, fură amândoi la fel de surprinși, pentru că dimineața trecuse pe nesimțite, așa cum tinde timpul s-o facă atunci când oamenii se simt bine.

Se înapoiară la casa cea mare și mâncară de prânz afară, pe terasă, pentru prima dată în acel an. Barry începuse să aducă afară plantele care erau sădite în ghivece, fiindcă acum nu mai exista pericolul să înghețe, iar albine dolofane zumzăiau prin tufele de liliac și de lavandă. Un cuc își striga numele în capătul îndepărtat al grădinii, iar porumbeii uguiau pe acoperișul casei. Rândunelele plonjau, iar sturzii ciuguleau din tăvițele umplute de Barry pentru ei. Doctorul Heyworth și Antoinette se așezară sub o umbrelă de grădină, bucurându-se de sunetele verii.

– Mai e luna mea preferată, spuse Antoinette. Totul arată atât de luxuriant, dar și atât de ordonat! În august, grădina e deja o bătălie pierdută.

– Mai ales dacă plouă mult, adăugă doctorul Heyworth.

– V-a plăcut mereu să grădinăriți? Vă pricepeți foarte bine.

– Soția mea era pasionată de grădinărit, nu eu.

Antoinette fu șocată și aproape că scăpă furculița din mână.

– Soția dumneavoastră?

Văzându-i reacția, doctorul Heyworth zâmbi.

– Da, am avut cândva o soție. A murit de tânără.

– Îmi pare rău! spuse Antoinette privindu-l lung și căutând pe fața lui semnele durerii, dar el arăta pur și simplu resemnat. Cât timp ați fost căsătoriți?

– Opt ani.

– Cum a murit? Dacă nu vă deranjează întrebarea, adăugă ea repede.

– Cancer mamar. În prezent, femeile au mai multe șanse.

– Cum o chema?

– June. A fost o fată foarte cumsecade.

– N-ați avut copii?

– Nu, din păcate nu. Unele lucruri nu sunt menite să se întâmple.

Ea continuă să-l privească țintă, cu inima plină de compătimire.

– Deci, atunci când m-ați sfătuit să vorbesc despre pierderea mea, vorbeați din experiență?

– Da, știu ce se întâmplă dacă ascunzi lucrurile într-un sipet. Așa am făcut eu cu amintirea lui June timp de douăzeci de ani, până când m-am îmbolnăvit. Am prins să mă însănătoșesc numai după ce am început să vorbesc despre ea.

– Cu cine ați vorbit?

– Am plătit un profesionist, răspunse el rușinat.

– Nu trebuie să vă fie rușine, doctore Heyworth.

El se încruntă și puse jos cuțitul și furculița.

– Lady Frampton, aș putea avea îndrăzneala să consider că noi doi suntem prieteni?

– Desigur, răspunse ea.

– Atunci, pot să vă rog să-mi spuneți „William“?

Antoinette simți cum i se colorau obrajii.

– „William“ să fie, atunci. Iar dumneata trebuie să-mi spui „Antoinette“, îl rugă ea, gândindu-se că părea o prostie ca el să trebuiască să-i ceară permisiunea, însă ea nu se gândise niciodată să-i spună altfel decât „doctorul Heyworth“. Știi că acum nu mai poți fi doctorul meu, da?

– De ce nu?

– Pentru că nu-i pot spune doctorului meu pe numele de botez, așa ceva nu se cuvine.

– Atunci, o să-ți găsesc alt doctor. Eu sunt prea bătrân. Și, oricum, prefer mai degrabă să-ți fiu prieten.

Antoinette râse și simți o discretă fluturare în stomac, ca și cum ar fi înghițit din greșeală unul dintre bondarii aceia grăsuni.

– Și eu la fel, răspunse ea, înroșindu-se și mai tare.

– Apropo, astăzi n-am văzut-o pe sora dumitale, spuse doctorul Heyworth luându-și din nou cuțitul și furculița și tăind o bucățică din pulpa rece de pui.

– A plecat acasă. Mă tem că a trebuit să se întoarcă la câinii și la viața ei. I-am cerut enorm, așa că mi s-a părut cinstit s-o las să plece.

– Te descurci singură? întrebă el, preocupat.

– Desigur. Sunt bine. David e la o aruncătură de băț, iar Margaret e mereu pe-aproape. Rosamunde o să vină aici o dată la două weekenduri.

– Bun. Presupun că șoldul îi e mai bine.

– Da, cred că e bine acum. În orice caz, îndeajuns de bine ca să-și scoată câinii la plimbare pe dealuri. Am vorbit aseară cu ea. Am rugat-o să vină weekendul ăsta. A spus că s-ar putea să fie nevoie să-și aducă și câinii, pe toți patru. Imaginează-ți! spuse Antoinette oftând, iar o umbră îi trecu peste chip. Avocatul lui George mi-a trimis un DVD pe care e o filmare făcută în Elveția, cu o săptămână înainte să moară George. Încă n-am văzut-o. M-am gândit să aștept până când se strânge aici toată familia, ca s-o vizionăm cu toții. Suntem mai puternici împreună și cred că o să am nevoie de tărie sufletească.

– Mă bucur că aștepți. Ți-ar fi prea greu să te uiți singură.

Ea zâmbi. Se simțea bine că avea cui să-și împărtășească temerile.

– Mă tem că ceea ce conține DVD-ul ăsta o să mă dea înapoi. Încep să mă regăsesc și mă simt mai împăcată cu viața mea.

– Problema e, Antoinete, că DVD-ul e acum în posesia dumitale. E nerealist să crezi că îl poți păstra fără să vezi filmarea. Ești doar om, la urma urmei.

– Nu crezi că toată povestea asta o să mă facă să regresez și să ajung să sufăr din nou?

– Nu, eu cred că ar fi bine să vizionezi conținutul DVD-ului. Dacă o să-l vezi pe George bucurându-se, asta s-ar putea să te convingă că a murit făcând ceea ce i-a plăcut cel mai mult. Ar putea fi bine pentru tine să-ți dai seama că ultimele lui zile

au fost fericite.

– Ai dreptate. S-ar putea ca asta să mă ajute să merg mai departe, spuse ea, căutând cu privirea alinare în privirea lui. Dumneata ai mers mai departe până la urmă, nu-i așa?

– Toată lumea o face, la momentul potrivit pentru fiecare. Nu e sănătos să te agăți de trecut. Din experiența mea, pot să spun că e mai bine să-ți amintești vremurile frumoase și să le consideri o binecuvântare. Dar dumneata mai ai mulți ani înainte și ești singura care poate alege cum să-i trăiască. Eu am ales să-i trăiesc pe ai mei fără să las trecutul să mi-i umbrească. Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Mă bucur că am acele minunate amintiri, dar recunosc că cei opt ani avuți împreună au făcut parte dintr-un plan mai vast. La fel stau lucrurile și în privința morții lui George. Acum trebuie să ai grijă de dumneata. Ca să faci asta, trebuie ca, atunci când ești pregătită, să-l lași să se ducă și apoi să privești spre viitor, spuse el zâmbind încurajator. Ai o viață atât de bogată, Antoinette! Și ești o femeie profundă și sensibilă. Înfloreşti deja bucurându-te de familia ta, de grădină, de casa de pe deal. Dă-le voie acestor lucruri simple să te sprijine. În realitate, noi, oamenii, n-avem nevoie de prea multe.

– Câtă dreptate ai, William! Îți mulțumesc pentru sfaturile prietenești.

Antoinette roși din nou auzind cum suna numele lui. Se gândi la Rosamunde și la cât de curajos își înfruntase ea dezamăgirea.

– Ți-am fost mereu prieten, Antoinette. Doar că dumneata n-ai știut-o.

În seara aceea, Antoinette cântă muzică clasică în salonaș. Harris aprinsese focul înainte să plece la casa lui de la capătul aleii, de lângă poartă. Pe Antoinette o încuraja faptul că îl știa acolo. Puse pe măsuța de cafea o cutie cu niște scrisori ale lui George și începu să le citească pe rând, pe fiecare, fără grabă, pentru că n-avusese timp până atunci, fiind prea ocupată să facă ordine în camera lui. Erau acolo cărți poștale de la prieteni și scrisori vechi de la fiii lor, de pe vremea școlii. El păstrase consemnări legate de prelegerile pe care trebuise să le scrie, precum și bizarul jurnal pe care îl începuse și pe care nu-l terminase niciodată. George se pricepea să înceapă lucruri, dar nu știa la fel de bine și cum să le ducă la bun sfârșit. Fusese întotdeauna dornic să înceapă următorul proiect.

Antoinette rămase pe sofa până mult după miezul nopții. DVD-ul o striga, parcă, ademenitor, din sertarul mesei de lucru din biroul ei, dar Antoinette știa că ar fi fost o greșeală să se uite singură la acea filmare. În schimb, scoase fotografiile și le studie cu atenție. Nu trecu mult și ajunse la unele pe care le găsise împreună cu Phaedra, în care apărea ruina acelui castel din Iordania. Privi chipul zâmbitor al soțului ei. Își luase o poziție jucăușă, dându-se mare în fața persoanei care făcea fotografia. Pe urmă, Antoinette observă o umbră pe nisip, la baza fotografiei. N-o văzuse înainte. Acum o privi mai de aproape. Era, în mod clar, o femeie, cu fusta umflată de vântul deșertului, cocoțată pe o dună ca să facă fotografia. Umbra ei era lungă, așa că trebuie să fi fost pe înserat. Se încruntă, neliniștită, și se întrebă cine era femeia aceea. Antoinette nici măcar nu știuse că George fusese în Iordania, cu atât mai puțin că îl însoțise o femeie.

Se liniști repede, spunându-și că probabil George făcuse parte dintr-un grup, așa că, bineînțeles, era logic să fi fost și femei acolo. Totuși, atitudinea lui caraghioasă o făcea să înghețe. Era ceva intim în atitudinea aceea, iar în zâmbetul lui exista ceva lipsit de constrângeri și informal – *era genul de zâmbet pe care un bărbat i l-ar fi adresat unei iubite.*

Puse fotografia jos, ca și cum aceasta ar fi devenit prea fierbinte ca s-o mai poată ține în mână. Și dacă în tot timpul în care ea stătuse acasă, fiind o soție și o mamă de nădejde, George colinda pământul împreună cu altă femeie? Inspiră adânc. Asta era de neconceput. Era total contrar caracterului lui. El își iubise familia și căminul. Ea era sigură că George n-ar fi făcut niciodată nimic care să le pericliteze. Dar, oricât de logic ar fi sunat argumentele ei, intuiția îi spunea altceva. El fusese plecat atât de mult timp, încât i-ar fi fost simplu să ducă o viață dublă.

Antoinette se gândi la umbra profilată pe nisip, iar imaginația ei făcu restul, până când umbra se materializă într-o frumoasă seducătoare care se strecura cu perfidie în inima soțului ei, înnegrind-o.

Capitolul 27

Vineri dimineața, Phaedra plecă spre Hampshire chinuită de o senzație de greață care i se cuibărise în adâncul stomacului. Era încântată de ideea de a-l revedea pe David, dar se temea să nu intre într-un bucluc și mai mare. Julius nu dăduse nici un semn de viață, iar asta ar fi trebuit s-o facă să se simtă ușurată, însă tăcerea lui o neliniștea. Simțea că avocatul punea la cale o răzbunare cumplită, fiindcă ea îndrăznise să-l respingă. Phaedra se temea de ceea ce i-ar fi putut face el. Ea își găsise o familie, în sfârșit, iar gândul c-ar fi putut s-o piardă era insuportabil.

Cu ochii mereu ațintiți la drum, trecu pe lângă biserică. Nu voia să se gândească la George. El era motivul pentru care ea nu-l putea avea pe fiul lui. Îi era rușine de frântura de indignare care începuse să crească în inima ei atât de curând după moartea lui. El n-ar fi avut cum să anticipeze o astfel de situație, așa că nu era întru totul de condamnat. Totuși, dacă se gândea acum la el, inima i se învârtoșa.

Phaedra intră cu mașina pe porțile de fier și o luă pe aleea care ducea la casa lui David. Pe măsură ce se apropia, sângele începea să-i pulseze în tâmple. Soarele scălda ținutul într-o lumină strălucitoare, plină de optimism. Și totuși, ea avea sentimentul că la orizont pândea un zid de nori negri, care amenința să-i fure lumina.

Ajunse în fața casei lui David, iar Rufus veni în fugă la ea, lătrând. Mașina de teren a lui David era parcată lângă gardul viu, cu geamurile coborâte și cu parbrizul plin de praf, ceea ce sugera că el tocmai se întorsese de la fermă. Phaedra se uită la ceas. Era miezul zilei. Ajunsese la țanc.

O secundă mai târziu, el ieși pe ușă, îmbrăcat cu o pereche de blugi spălăciți și cu o cămașă albastră, cu mânecile suflecate până la coate. Vederea zâmbetului lui larg fu de ajuns ca să slăbească nodul pe care ea îl avea în stomac și să-i liniștească bubuitul inimii. El veni la mașină în timp ce ea parca lângă Land Roverul lui și oprea motorul. El deschise portiera și aproape că o trase afară. Ea râse atunci când el își desfăcu brațele și o îmbrățișă strâns.

– Miroși frumos!

– Campanulele tale m-au inspirat să-mi cumpăr un parfum nou, răspunse ea.

– Mă bucur că ai venit.

– Și eu.

– Nu-ți face griji, o să stau eu între tine și Roberta, ca un câine credincios!

Ea își încolăci brațele în jurul mijlocului lui și se relaxă, lipită de el, de parcă

locul i-ar fi fost dintotdeauna acolo.

– Vreau să-ți arăt casa de pe deal, spuse David, eliberând-o. Mama a terminat renovarea, cu ajutorul doctorului Heyworth, căruia ea îi spune acum „William“, continuă el, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană.

Phaedra râse.

– E frumos că au devenit prieteni.

– Cred că mama îl place un pic mai mult de-atât.

– Merită să aibă pe cineva în viața ei.

– E un pic cam devreme, nu crezi?

– Sunt sigură că nu s-ar pripi cu nimic. Dar tu nu crezi că e frumos că o curtează cineva? Doctorul Heyworth e un adevărat gentleman.

David parcă în fața casei de pe deal și opri motorul. Clădirea cea mică sclipea în soare. Nu mai arăta abandonată. Antoinette plantase curpen alb pe o latură, în locul iederei, iar de-o parte și de cealaltă a ușii erau două vase mari de teracotă, în care creștea cimișir. Totul arăta îmbietor, iar David și Phaedra intrară, curioși.

– A pus la loc toată mobila, spuse Phaedra uitându-se la fotolii, la mese și la marele covor persan care acoperea aproape toată podeaua.

– Acum arată a cămin, fu de părere David, care se trânti pe sofa, întinzându-și picioarele lungi. E foarte confortabil!

Phaedra se așeză pe fotoliul de lângă șemineu.

– Imaginează-ți că bunicul tău a construit casa asta pentru bunica ta, în încercarea de a-i câștiga iertarea, pe care ea nu i-a acordat-o niciodată. Ce trist!

El o privi pieziș.

– Iar mama și doctorul Heyworth au renovat-o cu dragoste. Ce părere ai despre asta?

Ea râse.

– Interesant!

– Ar trebui să fie botezată „Folía Dragostei“.

– Bun nume, unde mai pui că are cu două sensuri! Dragostea e nebunie, spuse Phaedra coborându-și privirea, știind că el o privea cu subînțeles. Tu n-ai treabă, Lord Frampton? întrebă ea, schimbând subiectul.

– Nu-mi văd capul de treabă, dar tu îmi cam distragi atenția, Phaedra.

Ea râse și se ridică în picioare.

– Haide! Arată-mi ce faci tu aici cât timp eu sunt la Londra.

Plecară de la casa de pe deal și se duseră la fermă, unde David înlocui Land Roverul cu tractorul lui roșu. Phaedra se urcă lângă el, în cabină, iar David porni motorul. Tractorul hurui zgomotos. Încet, dar plin de mulțumire, David se întoarse pe ogor.

În seara aceea, Tom, Joshua și Roberta sosiră și ei pentru weekend. Antoinette reușise să-și lase deoparte temerile și îi primi încântată, luând-o în brațe pe micuța Amber și ducând-o în salon.

Rosamunde ajunse și ea un pic mai târziu, după ce o convinsese pe Marjorie să aibă grijă de câinii ei beagle peste weekend, acceptând, la schimb, să se înscrie în Asociația Femeilor și să se alăture cursului de gătit care începea săptămâna următoare. Rosamunde nu credea că exista ceva mai rău decât să se înscrie în Asociația Femeilor, dar Marjorie era prea timidă ca să meargă singură și-și dorea de

mult timp să învețe să gătească. Era un preț mic pe care Rosamunde trebuia să-l plătească pentru încă un sfârșit de săptămână la Fairfield. Ca s-o poată face, ea ar fi acceptat orice.

Era o seară caldă, dar Harris aprinsese focul pentru că încăperea era mare și avea tendința să fie mai rece, chiar și vara. David și Phaedra veniră cu mașina pe la ora cinei, iar atmosfera de petrecere care predominase cu o săptămână în urmă fu reluată acum în același spirit. Roberta aranjase efectuarea un test ADN pe baza mostrei de păr al Phaedrei, care fusese comparată cu o șuviță din părul lui Joshua. Rezultatele aveau să vină săptămâna următoare. Ea zâmbea acum cordial, precum un crocodil șiret, însă falsa ei dulceață nu-i păcăli pe Phaedra și pe David. Margaret nu putuse să vină, ceea ce îi surprinse pe toți.

– Cred că e curtată de vicar, spuse David, rânjind poznaș.

– Sau mai degrabă ea îl curtează pe vicar, adăugă Tom, scoțând un hohot de râs.

– Zău așa, băieți, sunteți chiar obraznici, îi dojeni Antoinette, dar râse și ea, fiindcă îi trecuse și ei prin minte ideea că era posibil ca între Margaret și vicar să fi existat o relație de iubire.

– Mă tem că trebuie să vă dezamăgesc pe toți, interveni Phaedra. Margaret e curtată de Dumnezeu.

Se holbară cu toții la ea, uluiți.

– Dumnezeu? repetă Joshua. Ce vrei să spui?

– Nu credeam că Margaret are prea mult timp pentru El, spuse Rosamunde.

– A stat de vorbă mult cu reverendul Morley, dar nu pentru că ar fi îndrăgostită de el, ci pentru că e îndrăgostită de Dumnezeu. Tocmai L-a descoperit, iar El o face fericită, explică Phaedra.

– Aha, făcu Antoinette. Are logică.

David păru dezamăgit.

– Deci, atunci când am văzut-o singură cu reverendul Morley în camera ei de zi, ținându-l de mână și ascultându-l vorbind despre iubire, el vorbea despre iubirea lui Dumnezeu, nu despre a *lui*?

– Îmi pare rău, răspunse Phaedra. Știu că sperai să fie vorba de o mare poveste de iubire.

Privi în altă parte, stânjenită, pentru că acele cuvinte erau prea aproape de adevăr în ceea ce-i privea pe ei doi.

– Eu nu cred că Margaret și-ar da voie vreodată să se îndrăgostească de un simplu vicar, spuse Roberta. Știți cu toții cât de snoabă e.

Cândva, David ar fi comentat, spunând ceva de genul: *Numai o snoabă recunoaște o alta*, însă acum nu vru s-o provoace așa cum obișnuise cândva.

– Eu cred că nimeni n-o să fie vreodată destul de bun pentru bunica, spuse el în schimb.

– E reprezentativ pentru generația ei, fu de părere Antoinette. Personal, nu cred că are importanță de unde provine o persoană, atâta vreme cât este un om bun. Bunătatea e cea mai importantă calitate, după părerea mea.

– Ai absolută dreptate, încuviință Rosamunde, așezându-se comod, cu paharul de vin de Xeres în mână, de parcă n-ar fi plecat niciodată. Vedeți voi, în tinerețea lui Margaret, totul se învârtea în jurul clasei. O femeie nu putea fi curtată de un bărbat care n-avea același nivel social sau, și mai bine, superior. Din fericire, viața s-a schimbat. În plus, desigur că nu ești niciodată prea bătrân ca să te îndrăgostești.

Antoinette se uită la sora ei cu milă și se gândi la doctorul Heyworth. Se întrebă dacă lui Rosamunde îi era scris să rămână pentru totdeauna singură sau dacă exista cineva și pentru ea.

Mâncară în sufragerie și discutară vorbind tare și animat. David se așeză în capul mesei, cu Phaedra în dreapta lui. Antoinette observă cât de omogen curgea viața. Acum, fiul ei cel mare era Lord Frampton și ședea pe vechiul scaun al soțului ei. Familia era încă acolo, doar rolurile se schimbaseră. Într-o bună zi, copiii lor aveau să șadă pe locurile părinților *lor*, iar viața avea să-și continue cursul în același fel. Nu se gândise niciodată că golul lăsat de George putea fi umplut, dar fusese, iar ei clădeau acum pe el ca pe ruinele unei civilizații vechi. Și astfel, generațiile aveau să continue să se succeadă așa cum o făcuseră dintotdeauna. George era doar o cărămidă mică din metropola mereu în extindere a vieții, la fel cum erau și ei.

Antoinette observă fiorul care se năștea între David și Phaedra ori de câte ori râdeau și-și șopteau unul altuia lucruri, cu capetele unul lângă celălalt, aproape atingându-se. Privirile le erau încărcate de sensuri. Ea recunoștea dragostea atunci când o vedea, iar acum în mintea ei nu încăpea nici o îndoială că Phaedra și David nutreau puternice sentimente unul față de celălalt. Știa că o asemenea relație era imposibilă și-și dorea ca Phaedra să nu fi fost fiica lui George, ci o fată oarecare, pe care David s-o fi întâlnit și s-o fi adus acasă într-un weekend. Dar așa cum stăteau lucrurile, cei doi n-aveau cum să se bucure niciodată de libertatea de a se iubi. Erau pe vecie prizonierii ADN-ului lui George.

„Ce păcat!“, își spuse Antoinette, privindu-i pe rând pe toți ceilalți membri ai familiei și întrebându-se dacă ea era singura care observase.

După ce terminară de mâncat, ea se ridică în picioare ca să facă un anunț. În cameră se așternu liniștea.

– Mă bucur că sunteți cu toții aici la sfârșitul ăsta de săptămână, pentru că am ceva ce mi-ar plăcea să împărtășesc cu voi. Vreți să veniți cu mine în salon?

Schimbară cu toții priviri nedumerite, dar făcură ceea ce le ceruse ea. Harris pusese deja o tavă cu ceai pe masa din colț. Familia se instală pe sofale și fotolii, iar Tom porni televizorul. Antoinette îi dădu DVD-ul.

– L-am primit marți, dar n-am vrut să mă uit singură. E ultima filmare cu George înainte să moară. Julius Beecher mi l-a trimis, pentru că fusese împreună cu el la schi, cu o săptămână înainte, spuse Antoinette frământându-și mâinile, emoționată. Nu-mi dau seama dacă e o idee bună sau proastă. Dar acum, că am DVD-ul ăsta, mă simt obligată să-l vizionez. Poate c-o să ne liniștească pe toți dacă vedem cu ochii noștri că George a fost luat făcând ceva ce a iubit.

Dintr-odată, Phaedra simți cum i se făcea rău. Acum, tot ce avea legătură cu Julius Beecher o făcea extrem de suspicioasă. Își încrucișă brațele ca să-și înăbușe zgomotul inimii care îi bubuia în piept și speră ca temerile să nu-i fie întemeiate. DVD-ul porni, iar ea simți cum îi transpirau palmele. Nodul din stomac se strânse iar.

Nimeni nu mai suflă o vorbă. Urmăriră chipul jovial al lui George apărând pe ecranul televizorului – robust, frumos și fericit. Antoinette își duse o batistă la ochi și-și trase nasul.

„Julius, oprește odată drăcia aia!“, spuse George, iar apoi râse, albul dinților lui contrastând puternic cu negrul căștii și cu bronzul intens al pielii.

Pe urmă se întoarse și se îndepărtă pe schiuri, coborând pe un culoar îngust, unul pe care David, Tom și Phaedra schiaseră cu câteva săptămâni în urmă. Avea un stil

energic și fără efort, ca și cum schiatul ar fi fost la fel de ușor ca mersul. Panta era extrem de abruptă, dar George sălta în jos, trupul lui puternic mișcându-se prin zăpadă precum cel al unui tânăr atlet. Ajunse la bază și chiui de bucurie, ridicându-și ochelarii peste cască și inspirând adânc. Flutură din mână către Julius și strigă ceva greu de auzit. Andy, ghidul lui obișnuit, ajunse lângă el, la fel de priceput ca George, iar costumul lui roșu de schi făcea un contrast strident cu albul zăpezii.

Apoi, Julius întoarse obiectivul aparatului înspre el.

„Așadar, iată-ne din nou! Eu, George și Andy facem ceea ce știm noi să facem cel mai bine! Este o vreme caldă – patru grade – dar zăpada e grozavă pe pantele nordice, să tot schiezi! Nu e pentru cei slabi de inimă, dar asta-i place cel mai mult lui George. Ar fi mai bine să plec acum, mă strigă șefu'!“, spuse Julius zâmbind teatral și arătându-și toți dinții, cu fața aceea rotundă a lui, rozalie și lucioasă.

Ecranul se înnegri, dar reveni la viață o clipă mai târziu, într-o altă parte a muntelui.

Familia urmărea, hipnotizată, cum George îl tachina pe Julius în joacă, vorbea la cameră și făcea glume. Nimeni nu îndrăznea să se uite la nimeni, de teamă să nu vadă lacrimi care ar fi putut să devină molipsitoare. Erau multe filmulețe – cu ei urcând și bând gin pe culme, din plosca argintie a lui George, coborând pante formidabile și schiind pe întinderi netede, până în satul Serneus. Antoinette își rodea unghiile, urmărindu-și soțul care, pe deplin fericit, nu știa că peste o săptămână avea să moară.

Tom luă mâna mamei într-a lui. Ea îi zâmbi cu recunoștință, iar apoi își întoarse ochii umezi spre ecranul televizorului. Phaedrei îi venea și ei să plângă, dar era prea speriată. Avea maxilarul atât de încordat, încât începuse s-o doară. O năpădise un îngrozitor presentiment care îi șoptea că acum se apropiau norii aceia pe care îi simțise mai devreme.

Julius întoarse din nou obiectivul către el.

„Ne aflăm acum pe vârful Gameinde Boden. A fost un urcuș lung, dar a meritat fiecare pas, pentru că acolo, jos, sunt kilometri întregi de pante virgine. O, ce frumos o să fie!“, exclamă el încântat.

Apoi, pe fundal, se auzi vocea lui George vorbind la telefon. La început, nu păru ceva important. Vocea lui suna înfundat din cauza vântului și a sporovăielii vesele a lui Julius. Dar apoi vântul se opri, iar atenția lui Julius fu distrasă de ceva ce-i arăta Andy.

„Dragă, te iubesc!“, spunea George.

Vocea lui Julius se auzi din nou peste cea a lui George, așa că fu imposibil să se înțeleagă ce altceva mai spusese acesta din urmă. Tom îi zâmbi mamei lui, presupunând că tatăl lui vorbise cu *ea*, dar Antoinette încremeni, de parcă s-ar fi transformat, brusc, într-un sloi de gheață. *„Uite, e simplu...“*, continuă George. *„Nu, iubito, ți-am spus, aveam de gând să-ți spun, dar n-am vrut să distrug ceea ce era între noi... am vrut să-ți spun, crede-mă. Nimic nu schimbă sentimentele mele pentru tine... nu, te înșeli, tu însemni mai mult de atât... tu trebuie să mă ierți pe mine...“* El implora, vădit necăjit. *„Te rog, iubito, iartă-mă...“*

În cameră se făcu frig dintr-odată, și cu toții rămaseră încremeniți din pricina șocului, neputându-și dezlipi ochii de la ecran. Rosamunde se uită la sora ei, a cărei față era albă ca varul.

„Ți-am spus, n-am mințit niciodată, doar că nu ți-am spus adevărul...“, continuă George.

Julius se oprise din vorbit, ca și cum și el ar fi vrut să audă conversația lui George. Întoarse camera și începu să-l filmeze pe Andy. Discuția lor o acoperi, apoi, pe cea a lui George. Ecranul se înnegri din nou. Acolo se termina filmarea, lăsându-i pe toți uluiți, nedumeriți și foarte jenați.

– Cu cine vorbea tata? întrebă Joshua.

Toți cei din încăpere se priviră între ei cu ochi inexpresivi. Tom ridică din umeri. Antoinette începu să plângă. Chipul lui Rosamunde se întunecase de indignare.

Phaedra strânse mâna lui David, iar apoi îi dădu drumul. Julius se răzbunase, așa cum ea știuse că avea s-o facă. Se ridică în picioare.

– George vorbea cu mine, răspunse ea fără ezitare.

Ochii ce se întoarseră spre ea erau plini de o învinuire feroce. David se albi la față, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani într-o clipă.

– Cu tine, Phaedra? îngăimă Antoinette.

Privirea Phaedrei se opri asupra expresiei infatuate a Robertei.

– Ai avut dreptate, Roberta. Nu sunt o Frampton, rosti ea, simplu.

– Ce v-am spus eu? exclamă Roberta, triumfătoare.

Îi aruncă soțului ei o privire plină de reproș, însă Joshua era prea indignat ca să reacționeze.

– Dar te înșeli crezând că am vrut vreodată bani de la George. Și în nici un caz n-am vrut frumoasele safire! Eu n-am vrut niciodată decât dragostea lui.

– O, Doamne, Phaedra! Cum ai putut?! strigă Tom, iar mama lui începu să plângă în hohote. Am avut încredere în tine!

– Lăsați-o să vorbească, spuse David.

Calmul lui era înfiorător. Phaedra nu știa dacă putea continua. Acum pierduse tot ce avea drag.

– Nu sunt fiica lui George, continuă ea, încordându-și maxilarul ca să nu-și arate disperarea. Am fost amanta lui.

Acea mărturisire îi făcu pe toți să scoată un suspin adânc, dar ea, plină de curaj, era hotărâtă să continue. Voia să mărturisească totul, să le spună toată povestea. Cum cei aflați de față arătau prea traumatizați ca să vorbească, scena îi aparținea ei în întregime.

– Ne-am cunoscut cu un an și jumătate în urmă, pe când eu făceam fotografii în Himalaya. N-am știut că era însurat, fiindcă el nu mi-a spus-o niciodată. Eu locuiam la Paris, iar el venea pe la mine din când în când. N-am avut niciodată vreun motiv să mă îndoiesc de el. Cu o lună înainte ca el să moară, m-am mutat la Londra ca să-i fiu aproape. Acolo am aflat că era însurat. Nu pentru că mi-ar fi spus cineva, ci fiindcă eu mă documentam pe internet pentru albumul meu, iar numele lui a apărut în legătură cu un articol despre alpiniști britanici. Am înnebunit. Îl iubeam, dar nu puteam fi cu soțul altei femei. Așa că am pus capăt relației noastre, dar George nici n-a vrut să audă. A încercat să mă recucerească. Mi-a spus că urma să mă includă în testament și să-mi dea acele safire ale familiei. A fost o reacție impulsivă din partea lui, una pe care sunt sigură că ar fi reparat-o dacă ar fi trăit. Îmi dau seama acum că n-am vrut nimic de la el, în afară de unicul lucru pe care el nu mi l-a putut oferi. Dar George a plecat la schi împreună cu Julius. A crezut că urma să revin asupra hotărârii mele dacă aveam timp să reflectez. Mă suna tot timpul, dar răspunsul meu era mereu același, spuse Phaedra inspirând adânc, fiindcă o mică parte din ea se simțea ușurată că nu trebuia să mai mintă. Când el a murit, continuă ea, eu n-am

mai avut de ales decât să inventez o poveste. Dacă nu ascundeam adevărul, voi aveați să-l aflați, iar eu nu suportam gândul ca familia lui să sufere. Dacă el nu și-ar fi schimbat testamentul, nici unul dintre voi n-ar fi aflat vreodată.

Phaedra o privi în ochi pe Antoinette, căreia îi șiroiau lacrimile, și simți că i se rupea inima. Înghiți cu greu, ca să-și împiedice propriile lacrimi să curgă.

– Julius a venit cu ideea ca eu să mă dau drept fiica lui George. La a doua noastră expediție, unul dintre însoțitori a crezut că eram tată și fiică, așa că eu am început să-i spun lui George, în glumă, „Tati". Așa i-a venit ideea lui Julius. Era singura cale. Am vrut să vin aici doar o dată, ca să vă cunosc. Nu m-am așteptat niciodată să mă întorc. Și, cu certitudine, nu m-am așteptat niciodată să vă iubesc așa cum o fac. Poate că ar fi trebuit să plec înapoi la Paris. Voi nu m-ați fi cunoscut niciodată, și doar la citirea testamentului ați fi descoperit că George fusese infidel. Am făcut ceea ce am crezut că era corect la momentul acela – nu mi-am imaginat niciodată că o să trăiesc s-o regret atât de mult.

Își șterse fața cu dosul palmei. Nu se putea uita la David. Tăcerea lui spunea mai mult decât ar fi putut s-o facă vreodată cuvintele.

– Și cine e adevăratul tău tată? întrebă Joshua, pe a cărui față se întipărise o expresie aspră, necruțătoare.

– Jack a fost tatăl meu. Ne-a părăsit pe când eu aveam zece ani, iar de atunci nu l-am mai văzut niciodată. A murit acum câțiva ani, în Noua Zeelandă, spuse Phaedra, dându-și seama că povara de gheață a privirilor lor era prea greu de îndurat. Cred că mai bine plec acum, șopti ea, drept încheiere.

Nimeni nu căută s-o împiedice. O urmăriră din priviri cum ieșea din încăpere, închizând ușa în urma ei.

Cu inima frântă în mii de bucăți, Phaedra traversă în fugă câmpul care o despărțea de casa lui David. Privea înapoi la fiecare câteva minute, scrutând întunericul în căutarea lui David, sperând ca el să vină, în fugă, după ea. Dar David nu apăru, iar printre lacrimi, ea văzu dispărând într-o negură apoasă locul pe care îl iubea. Pariase la risc și pierduse totul.

La Fairfield House, camera de zi încremenise într-o tăcere uluită. David își luă capul în mâini. Nu simțise niciodată o asemenea disperare. Phaedra nu era, la urma urmei, ruda lui de sânge, dar fusese amanta tatălui său. Nu știa care dintre cele două situații era mai rea. În orice caz, el n-o putea avea niciodată pe Phaedra. Soarta dăduse din nou cu o mână și luase cu cealaltă.

Antoinette rămase privind lung la ecranul negru al televizorului. Simțea că pacea pe care se străduise atât de mult s-o găsească se transformase într-un ghem de foc mistuitor. Lumea ei era în ruină, iar fata pe care ajunsese s-o iubească era însuși miezul acelei lumi. Antoinette știa că n-avea s-o ierte niciodată pe Phaedra.

Rosamunde fu prima care vorbi:

– Cum de-a îndrăznit să vină în casa ta, să se bucure de ospitalitatea ta și de căldura îmbrățișării tale, știind, în tot acest timp...

Ea nu mai fu în stare să articuleze nici un cuvânt. Totul era atât de îngrozitor, încât ajunsese de nerostit.

– Îmi pare foarte rău, mamă, spuse Tom petrecându-și brațul în jurul ei. L-am iubit pe tata, dar, sincer vorbind, ce porcărie!

– Cum a putut să facă una ca asta? îngăimă Joshua.

– Cum de-a putut Phaedra... scânci Antoinette, iar apoi izbucni din nou în lacrimi.

– Ne-a mințit, spuse David, înțelegând abia acum ușurarea Phaedrei atunci când singura minciună pe care el o descoperise în Elveția fusese vârsta ei înscrisă în pașaport.

– Am crezut-o un om nemaipomenit, spuse Tom. Ce jigodie!

– Vai, vai, cât de mult urăsc să am dreptate, spuse Roberta, ridicându-se în picioare și oprind televizorul. Eu am mirosit trădătoarea de la bun început. Dar acum îmi doresc să mă fi înșelat.

– Iubito, spuse Joshua, încercând s-o facă să tacă înainte să spună ceva ce ar fi regretat.

– Lasă-mă să vorbesc, Josh. N-am de gând să jubilez. O, Doamne, și eu fac parte din familia asta și detest să vă văd pe toți atât de devastați! Am presupus eu că ea și Julius puseseră la cale un plan, dar nici într-un milion de ani nu mi-aș fi imaginat că ea putea fi amanta lui George. Nu cred că minte, caz în care a fost și ea nedreptățită. George a încercat să aibă în același timp o soție și o amantă, sperând ca nici una dintre ele să nu afle despre cealaltă. Ce încurcătură! Eu am crezut că ea urmărea să pună mâna pe Safirele Frampton.

– Nu le-a vrut niciodată, interveni David. Mi le-a dat mie spre păstrare.

– Slavă Domnului că a mărturisit totul și că acele prețioase bijuterii vor rămâne în familie! exclamă Roberta pufnind satisfăcută.

– Ce naiba l-a apucat pe tata să fie atât de imprudent? întrebă Joshua.

– Eu am bănuit că George avea o relație, spuse Antoinette, spre surprinderea tuturor. Am simțit-o la nivel intuitiv, așa cum fac femeile. Dar nu m-am așteptat niciodată ca acea femeie să fie Phaedra, mărturisi ea, iar apoi începu din nou să plângă. Mă simt atât de dezamăgită!

– Cred că ai nevoie să bei un strop de tărie, îi propuse Rosamunde.

– Nu, vreau să merg la culcare. Dintr-odată, mă simt foarte obosită, se plânse ea, iar Tom o ajută să se ridice. Ce-o să spună Margaret? O să fie distrusă! Și ea o iubește pe Phaedra.

– Îi spun eu, se oferi David.

– Nu, o să-i spun eu mâine. Cred că e mai bine ca vestea să vină de la mine, insistă Antoinette.

În timp ce își învelea sora culcată în pat, Rosamunde avu un puternic sentiment de déjà vu.

– Îți mergea atât de bine, spuse ea cu regret.

– M-am întors de unde am plecat. Doar că mai prost decât înainte, spuse Antoinette ștergându-și ochii de pernă. Tu crezi că George m-a iubit vreun pic?

– Of, Antoinette, bineînțeles că te-a iubit! Știi și tu cum sunt bărbații. Phaedra a fost o toană de moment și nimic mai mult.

– Dar în filmarea aceea el spunea cât de mult o iubea pe Phaedra! Eu cred că ea a fost tot ce n-am fost eu. Poate că dacă aș fi schiat și aș fi fost mai curajoasă...

– N-are nici o legătură cu asta. Ai fost o soție bună pentru George, iar el te-a iubit mult.

– Simt că n-am nici un dram de valoare, Rosamunde.

– Te înțeleg. Dar bărbații însurați au amante de când lumea. Iubirea și sexul sunt două lucruri diferite. El a făcut o pasiune, pur și simplu, la fel cum făcea pasiuni pentru tot felul de lucruri. Mai știi minte cât de entuziasmat era de câte un proiect

nou, după care îl abandona în grija lui Julius? Își pierdea mereu interesul după o vreme, nu? Ei bine, exact asta a fost Phaedra, un capriciu. Dacă George ar fi trăit, probabil că ar fi renunțat deja la ea și și-ar fi modificat din nou testamentul, o asigură Rosamunde pe Antoinette, iar apoi oftă prelung. Trebuie să spun că sunt dezamăgită de George. Nu m-am așteptat niciodată la așa ceva din partea lui.

– Îmi vine să mă duc la mormânt și să iau toate florile pe care le-am pus acolo. Îl *urăsc*.

– Ba nu, nu-l urăști.

– Ba da. Îl urăsc, Rosamunde. Îl urăsc și nu vreau s-o mai văd niciodată pe Phaedra.

Capitolul 28

A doua zi de dimineață, Antoinette se trezi devreme. Sentimentul inițial de fericire pe care îl avu la vederea luminii pale ce pătrundea prin crăpătura dintre draperii și la perspectiva unei noi zile în grădină fu umbrit de atacul violent al amintirilor din seara precedentă. Rămase în pat, încremenind pe măsură ce ele ieșeau la suprafață una câte una, precum niște leșuri de sub o pajiște verde și vie, punând stăpânire pe tot ceea ce era bine cunoscut și suav împrejurul ei, până când fu nevoită să se ridice din pat și să se refugieze în camera de baie.

Să fi fost căsnicia ei doar o farsă? Să fi mințit George ori de câte ori îi spusese c-o iubea? Să fi fost ea o mare neghioabă fiindcă avusese încredere în el? Nu se simțise niciodată atât de nenorocită. Seara trecută, George murise din nou pentru ea, însă rămânea o întrebare, una care n-avea să-și găsească niciodată răspunsul: oare îl cunoscuse ea vreodată cu adevărat?

Făcu un duș și se îmbrăcă. Era șase dimineața. Restul familiei dormea dusă. Doar David ar fi putut să fie treaz, pentru că și el era – iar Antoinette știa bine asta – la fel de distrus ca și ea. Mama din ea voia să dea fuga la el și să-l strângă în brațe, ca să-i ia de pe umeri povara pierderii, dar femeia din ea știa că n-avea puterea să ducă durerea altcuiva în afară de a ei, și chiar și aceasta era prea mare pentru umerii ei fragili.

Sufletul lui Antoinette tânjea după consolare. Începu să se plimbe prin cameră, găsind amintirea lui George prea mistuitoare acum. Avea de gând să-i adune toate lucrurile într-un sac și să le ardă. Erau întinate de viața lui duplicitară, iar ea nu voia să le mai vadă. Nu era de mirare că Phaedra știuse despre ruinele din Iordania – fusese acolo. *Ea* era umbra din fotografie. George pozase pentru *ea*. Își aminti cum stătuse alături de Phaedra pe podeaua camerei lui George, împărtășindu-i cele mai intime gânduri ale ei, crezând că avea o fiică în care putea să se încreadă. Acele amintiri îi făcură tot corpul să tremure de furie și de durere. Trebuia să iasă din casă. Trebuia să fie oriunde, numai nu acolo.

În grădină era răcoare. Iarba era udă de la rouă, iar cerul era de un albastru limpede, fluid. Antoinette traversă grădina cu pas grăbit și se îndreptă spre casa de pe deal, tânjind după izolarea netulburată de acolo.

După ce lăsă în urmă grădina și casa cea mare, începu să se simtă mai liniștită. Vântul îi bătu prin păr și-i uscă obrajii umezi. Putea respira din nou și începu să inhaleze aerul cu lăcomie. Mozaicul de câmpuri încețoșate și învolburarea șirurilor de arbuști din gardurile vii rămaseră în valea de dedesubt. Din locul pe care îl străbătea acum, Fairfield părea mic și neînsemnat.

Ajunse, în sfârșit, la casa de pe deal. O binedispuse vederea galbenului cald al pietrei și a ghivecelor în care creștea cimișir, așa că, atunci când ajunse la ușa casei, trăia deja un sentiment de ușurare. Antoinette intră. Spre surprinderea ei, Margaret era deja acolo, așezată într-un un fotoliu, cu o pătură pusă peste genunchi și cu Basil cuibărit, blazat, în poala ei.

Bătrâna doamnă își ridică privirea, surprinsă.

– O, Antoinette, tu erai! Nu mă așteptam să vină cineva la ora asta a dimineții.

– Ce faci aici? întrebă Antoinette, dezamăgită că nu era singură.

– Aș putea să te întreb același lucru.

– N-am putut dormi, răspunse Antoinette.

– Nici eu. Am stat trează ore în șir, se plânse Margaret.

– Ești bine?

– M-am gândit că a venit momentul să-l iert pe Arthur. Nu pot fi o bună creștină dacă nu reușesc să fac asta. Dar se pare că e mult mai greu decât am crezut. Mi-am imaginat că, pentru început, ăsta ar fi un loc bun în care să mă gândesc la iertare. Trebuie să spun, Antoinette, că ai făcut o treabă splendidă aici. E foarte confortabil.

– Mulțumesc, spuse Antoinette așezându-se pe sofa. Am niște vești proaste pentru tine, din păcate.

– O, nu! Nu altcineva care trebuie iertat, sper!

– Ba mă tem că da.

Margaret oftă.

– Vai, mie! Ei bine, presupun că aș putea s-o fac, până la urmă. Cine e, de data asta? întrebă ea, văzând că Antoinette ezita, nevrând s-o necăjească. Haide odată, nu te mai codi atât! Spune-mi cât încă mai sunt în toane bune.

– E Phaedra.

Margaret păli.

– A pățit ceva?

– Nu e fiica lui George.

– Nu?

– Mă tem că nu e o Frampton.

– Nu e o Frampton! Atunci, cine naiba e?

Antoinette își plecă privirea. Era cumplit de dureros să exprime adevărul în cuvinte. Își luă capul în mâini.

– A fost amanta lui George.

Din cenușiu pal, chipul lui Margaret deveni roșu aprins, iar, de furie, buzele i se strânseră până când ajunseră o linie. Inhală prin nările dilatate, ca un dragon.

– Nu e adevărat! îngăimă ea.

– Mă tem că e. Ea însăși ne-a mărturisit aseară.

– Cum așa?

– Julius Beecher mi-a trimis un DVD pe care erau filmate fragmente din ultimele zile la schi ale lui George, cu puțin înainte de avalanșă. Pe DVD erau filmări cu el vorbind cu Phaedra pe mobil.

– Și ce spunea?

Ochii lui Antoinette se umplură de lacrimi.

– Că o iubea.

– Doamne, Dumnezeule mare! Ești sigură că nu vorbea cu tine, dragă?

– Absolut sigură. Își cerea iertare.

– Pentru ce anume?

– Pentru că nu-i spusese Phaedrei că era însurat. Vezi tu, după ce a murit George, ea a pretins că era fiica lui pentru că el o inclusese în testament. A spus că a fost singurul mod în care ea m-a putut proteja de aflarea faptului că îmi fusese infidel.

– Ce mârșăvie! Presupun că Phaedra a fugit cu Safirele Frampton!

– Nu, i le-a dat lui David. A spus că nu le-a vrut.

– A mustrat-o conștiința, spuse Margaret, sumbru.

– Probabil că da.

Margaret făcu ochii mici.

– Deci, Julius a mințit în legătură cu testul ADN?

– Da.

– Nu mi-a plăcut niciodată acest Julius Beecher. Nici măcar un pic. E un vierme de om, un tip odios. Am avut dreptate să n-am încredere în el. Nu eu am fost, de la bun început, cea care a trebuit convinsă? Ar fi fost mai bine să-mi urmez instinctele, dar fata a fost de-a dreptul încântătoare, spuse Margaret clătinând din cap. O mincinoasă convingătoare. Trebuie să spun că sunt foarte dezamăgită.

– Și eu, mărturisi Antoinette. Sunt șocată și întristată.

Margaret făcu ochii mari, fiindcă tocmai își aminti că mai exista o dovadă importantă care o incrimina pe Phaedra.

– Știi că a încercat să-mi fure ceasul?

– Ceasul tău?

– Da, acela de pe polița șemineului din camera galbenă. L-a găsit Jenny înfășurat în haine, ascuns în valiza ei, în fundul dulapului. La momentul respectiv, am crezut că o deranjase, probabil, ticăitul lui, dar acum îmi dau seama că e posibil să fi intenționat să-l fure. Ce lup în piele de oaie!

Rămaseră tăcute o vreme, încercând să cuprindă cu mintea cumplitele fapte. Afară, copacii foșneau în bătaia vântului, iar lumina soarelui năvălea prin geamurile atât de temeinic curățate de Rosamunde. Cu toate astea, nici una dintre ele nu simțea nici o bucurie.

– De unde îți vine nevoia asta de a-l ierta pe Arthur? întrebă Antoinette în cele din urmă. *El* ce-a făcut?

– Când mă gândesc că i-am povestit Phaedrei cel mai dureros episod din viața mea! se stropși Margaret înfuriată. Am avut încredere în ea, continuă bătrâna doamnă frământându-și mâinile. Nu știu care dintre ei e mai rău, George sau Arthur! La urma urmei, poate că au fost la fel. Așa tată, așa fiu, filozofă ea râzând amar, iar în ochi nu i se citea veselie, ci mâhnire. Arthur a avut o relație de dragoste pe când George era copil. Eu am aflat, iar el s-a întors degrabă la mine, încheie ea, iar apoi se uită țintă la Antoinette. Bărbații se întorc mereu la soțiile lor, draga mea.

Antoinette era uluită.

– Nu și tu!

– Ba mă tem că suntem în aceeași barcă.

– Arthur a iubit-o pe cealaltă femeie?

– Presupun că da, în felul lui. Inimile bărbaților nu sunt precum cele ale femeilor.

– Rosamunde spune că e ceva obișnuit ca bărbații însurați să aibă amante. Așa să fie?

– Nu, nu cred că-i așa. Eu presupun că majoritatea sunt fideli toată viața. Poate că bărbații *Frampton* au relații extraconjugale. În orice caz, eu cred că bărbații au

nevoi diferite de la femei. Îmi dau seama acum că există multe feluri în care se poate iubi. Arthur ne-a iubit și pe mine, și pe amanta lui, exact așa cum George, probabil, v-a iubit și pe tine, și pe Phaedra. În feluri diferite. Dar, de asemenea, sunt sigură că, dacă ai fi aflat despre infidelitatea lui, George s-ar fi întors într-un suflet la tine, exact așa cum a făcut și Arthur în ceea ce mă privește. Dumnezeu știe, poate că George ți-ar fi construit și el o căsuță ca asta!

Margaret văzu o lacrimă mare rostogolindu-se pe obrazul lui Antoinette. În loc ca asta s-o enerveze, ea fu impresionată.

– Draga mea fată, eu zic să tragi un plâns sănătos, după care o să te simți mult mai bine. Scoate totul din tine! o îndemnă ea pe Antoinette, plecându-și lent pleoapele. Așa m-a sfătuit Phaedra să fac, și avea dreptate. Eu am scos tot din mine și m-am simțit infinit mai bine. Totuși, sunt neîndurătoare față de Arthur, și la fel trebuie să fii și tu față de George. Cine s-ar fi gândit că o să avem *asta* în comun? se întrebă ea, filozofic, iar apoi, la auzul scâncetului slab pe care îl scoase Antoinette, îi zâmbi cu îngăduință nurorii ei. Știi, partea mea sensibilă te-ar sfătui să încerci să ierți. Chiar dacă n-o să ajungi chiar acolo, încearcă să nu pierzi asta din vedere și fă-ți din iertare un țel, pentru că eu am trăit zeci de ani plină de resentimente, și nu vrei să ajungi și tu o bătătie acră, așa cum sunt eu, nu?

– Nu ești o bătătie acră, Margaret. Ești o persoană foarte bună, răspunse Antoinette, ștergându-și ochii cu o batistă albă.

Ochii lui Margaret sclipiră.

– Frumos din partea ta să afirmi așa ceva. Mi s-a spus în multe feluri, dar niciodată că aș fi bună.

– Vrei să aprind focul? propuse Antoinette ridicându-se în picioare.

– Bună idee. E cam friguleț aici.

– Păi, e foarte devreme. Nu cred că s-a mai trezit altcineva.

Margaret deveni serioasă.

– Ce face David?

Antoinette se întoarse spre ea, cu un lemn în mână.

– Știi, presupun?

– Mi-am pus întrebări în legătură cu asta.

– Cred că are inima frântă, spuse Antoinette în timp ce arunca lemnul în vatră.

– O să-și revină, spuse Margaret, dar nici una dintre ele nu credea asta.

– O să ne revenim *cu toții*, adăugă Antoinette.

Mai puse niște lemne pe vatră și le aprinse cu o brichetă. Focul începu imediat să ardă cu putere.

– Presupun că n-ai niște cafea pe-aici, nu-i așa? întrebă Margaret, rotindu-și privirea prin încăperea imaculată.

– Mă tem că nu, răspunse Antoinette.

– Atunci, o să comandăm.

Bătrâna Lady Frampton râse și-și scoase telefonul mobil.

Antoinette fu uluită.

– Am uitat că ai și tu unul!

– Mi l-a cumpărat Tom, în caz că aș cădea și nu m-aș putea ridica. Bineînțeles, el mă consideră o infirmă bătrână.

– E foarte grijuliu.

– O să sun la Fairfield House și o să-l pun pe Harris să ne aducă micul dejun aici. Nu știu cum te simți tu, dar mie toate emoțiile astea mi-au stârnit o foame de lup.

– Și mie.

Antoinette îi zâmbi lui Margaret, iar bătrâna doamnă îi întoarse zâmbetul.

– Să vedem dacă Harris ne poate aduce de mâncare fără să afle tot restul familiei. Prefer mai degrabă să fiu aici sus, cu tine, Antoinette. Doar noi două, precizează Margaret formând numărul și, o clipă mai târziu, auzindu-l pe Harris răspunzând. Ei, Harris, mă întreb dacă ai putea să ne faci o mică favoare mie și lui Lady Frampton...

David era de neconsolat. Nu dormise toată noaptea. Totul îi amintea de Phaedra, de la Boris, care chirăia prin copacul din fața ferestrei, până la mașina de gătit Aga, ce reînvia amintirea clătitelor și a meselor plăcute din bucătărie. Relua în minte iar și iar conversațiile lor, abia acum înțelegând semnificația mai profundă a vorbelor ei:

„Eu nu sunt o Frampton, David... Nu mă simt în largul meu să accept ospitalitatea mamei tale... Nu sunt sigură că pot trăi fără George... Am fost cu disperare, nebunește și copleșitor de îndrăgostită... N-am știut. Jur că n-am știut... Îți mulțumesc pentru iertare... Of, David, am mințit...“

Vocea ei venea din trecut, purtată pe valurile amintirilor, frază după frază, iar el o diseca pe fiecare, încercând să le priceapă sensul în lumina informațiilor pe care le avea acum.

Se simțea ca un neghiob, fiindcă nu reușise să vadă ceea ce fusese evident tot timpul. Ea nu declarase niciodată că ar fi fost o Frampton, cu excepția momentului inițial, când, stând alături de Julius Beecher, spusese minciuna la întrunirea aceea de familie din bibliotecă. Se simțise vinovată că trebuia să primească Safirele Frampton, insistând ca bijuteriile să rămână în familie. Nu-i spusese niciodată „tată“ lui George, ci se referise mereu la el ca la „tatăl tău“. Cu cât se gândea mai profund la toate astea, cu atât mai bine își dădea David seama că jelirea morții lui George fusese, în ceea ce-o privea pe Phaedra, mai mult îndurerarea unei iubite decât mâhnirea unei fiice. La o privire retrospectivă, totul devenea atât de clar! Cât se mai rugase el să nu fi existat un test ADN – iar acum, că nu mai exista, asta o îndepărtase și mai mult de el decât înainte.

Nu se mai sinchisise să se bărbierească. Avea tuleie negre pe față și cearcăne negre sub ochi. Nu iubise niciodată o femeie atât de mult cât o iubise pe Phaedra. Investise fiecare fibră a inimii lui în dragostea pe care i-o purtase ei. Iar acum se simțea ca și cum acele fibre îi fuseseră smulse din piept și atârnau la voia întâmplării, rupte și sângerând. Trădarea ei era totală și devastatoare. David nu credea să-și mai revină vreodată după așa ceva. Și totuși, în străfundurile inimii lui zdrobite, mocnea vaga speranță că se putea să existe cumva o cale prin care ea să se reabiliteze, o mică fereastră luminată prin care el să poată să treacă, făcând acel pas esențial spre iertarea ei.

Își făcu o cafea tare. Rufus stătea întins pe podea, privindu-l cu ochi triști. Câinele oftă o dată sau de două ori, de parcă ar fi știut ce se întâmplase și-i era milă de stăpânul lui. Gândurile lui David trecură de la Phaedra la Julius Beecher. Să fi fost oare posibil ca avocatul să fi trimis acel DVD fără să-l fi vizionat înainte? Sau îl vizionase și o dăduse în vileag pe Phaedra dinadins? Oricum ar fi stat lucrurile, *el* era acum ruinat din cauză că falsificase testul ADN. De ce să fi vrut să se distrugă singur, dacă nu cumva satisfacția distrugerii *ei* fusese mai mare decât voința lui de-a

supraviețui? De ce să-i fi dorit Phaedrei o asemenea nenorocire – în afara cazului în care ei ar fi fost implicați în asta amândoi, iar ea îl trădase în vreun fel?

David își aminti că Roberta spusese că îi văzuse împreună, luând cina la Le Caprice, și că i se păruse, dincolo de orice îndoială, că se comportau ca un cuplu. Lui David i se crispă tot corpul de furie. Din punctul lui de vedere, se meritau unul pe altul.

Antoinette se întoarse la casa cea mare, împreună cu Margaret și cu Basil, și văzu mașina doctorului Heyworth parcată pe alee.

– Ai un oaspete, spuse Margaret.

– Un oaspete-*surpriză*, dacă nu cumva mi-am pierdut eu mințile, răspunse Antoinette uitându-se la ceas. E opt dimineața, nu-mi pot imagina ce l-a adus aici atât de devreme.

– Pe cine să aducă, draga mea?

– Pe doctorul Heyworth. Aceea e mașina lui.

– Nu, zău, doctorul Heyworth! exclamă Margaret zâmbind cu șiretenie. Mă, măi, măi, mă întreb ce-o căuta aici...

Intrară în antreu și găsiră toată familia adunată grămadă, explicându-i detaliile serii trecute doctorului Heyworth, care încerca să asculte, răbdător, patru oameni ce vorbeau toți în același timp. Văzând-o pe Antoinette, veniră fuga la ea, ca o turmă de oi.

– Ce se petrece aici? întrebă Antoinette, alarmată.

– Nu te-am găsit în pat și am fost atât de îngrijorată, încât l-am sunat pe doctorul Heyworth, spuse Rosamunde cu un aer important. Am crezut c-ai făcut vreo prostie.

– Ca, de pildă, să mă arunc de pe acoperiș sau ceva de genul ăsta? Serios vorbind, Rosamunde, mă știi mai bine de-atât!

– Eu zic că ar trebui să ne calmăm cu toții și să încetăm să mai facem din țânțar armăsar, spuse Margaret, făcându-și loc prin grămadă. Mă bucur să te văd, doctore Heyworth. Dacă tot ești aici, ai putea să-mi scrii și mie o rețetă pentru somnifere.

– N-am crezut că iei așa ceva, spuse Antoinette, venind după ea în salon.

– M-am surprins și eu pe mine însămi destul de mult în ultima vreme. Asta e doar încă una dintre surprize. Nici un motiv de panică! Sunt bine, vă asigur.

Joshua, Roberta, Tom, Rosamunde și doctorul Heyworth se așezară pe sofale și pe fotolii.

– Unde ai fost, mamă? o întrebă Tom, care era încă în pijama, în halat și în papuci de casă, cu părul sculat în smocuri haotice.

– Am fost la casa de pe deal, răspunse ea.

– Unde a dat de *mine*, adăugă Margaret.

– Și *tu* ce făceai acolo atât de devreme? întrebă Roberta, ținând-o pe Amber strâns în brațe, ca să nu se zbată și să scape.

– Sfinte Dumnezeule, ce-i asta? Inchiziția de la Fairfield? Încercam să-l iert pe Arthur, declară ea cu un oftat.

– Pentru ce? întrebă Roberta.

Margaret își dădu ochii pe cap.

– Ce-i drept, Phaedra s-a priceput de minune la păstrarea secretelor atunci când a venit vorba despre binele ei. Eu am sperat ca ea să-i spună lui David, care să-i spună

lui Antoinette, care, la rândul ei, să vă spună vouă, celorlalți. În felul ăsta, n-ar mai fi trebuit să-mi bat eu capul, conchise bătrâna doamnă, iar apoi privirea îi fu atrasă de apariția lui Harris în pragul salonului. Ei, pot să spun că ești discreția întruchipată, Harris! comentă ea.

– Vă mulțumesc, doamnă, spuse el solemn.

– Am lăsat resturile micului dejun la casa de pe deal. Sper că nu te deranjează.

– Absolut deloc, doamnă. Merg mai târziu acolo și strâng totul.

– Deci, în tot timpul ăsta în care noi am fost în panică, Harris a știut unde erați? întrebă Joshua, exasperat.

– I-am cerut să nu vă spună. Mama ta și cu mine am avut nevoie de timp ca să stăm de vorbă, îl lămuri Margaret. După părerea mea, e nevoie de cafea tare pentru toată lumea, i se adresă ea apoi lui Harris.

– Da, doamnă, răspunse el și ieși.

– Ei bine, ne-am îngrijorat ca naiba, mărturisi Joshua enervat.

– Ce drăguț din partea voastră să vă pese, spuse Margaret zâmbind forțat. Îmi imaginez că nimeni n-ar fi trimis o echipă de căutare după mine.

– Ba am fi trimis dacă am fi știut că ai dispărut, spuse Roberta amabilă.

– Mulțumesc, Roberta. Tu ai fost mereu de partea mea.

Rămaseră în salon, iar Harris aduse ceai și cafea pe o tavă. Margaret depănă povestea relației amoroase a lui Arthur și, în timp ce-o făcea, i se întâmplă un lucru extrem de ciudat. Cu cât vorbea mai mult despre asta, cu atât o durea mai puțin. De fapt, la a treia repovestire a faptelor, i se păru mai degrabă o prostie să se fi agitat atâta pentru toată tărășenia.

– Așadar, *dragul* de Arthur a construit casa de pe deal, *folíe*, cum i se mai spune, pentru mine, iar eu nu m-am sinchisit niciodată să urc acolo și s-o văd, continuă ea cu nonșalanță. Adică am fost, bineînțeles, o dată sau de două ori, dar n-am vrut să-l fac pe soțul meu scăpat din încurcătură. Am trăit o mare satisfacție agitându-i iertarea pe la nas ca pe un morcov prins de-o sfoară. Bietul Arthur, s-a simțit mereu amenințat și a fost veșnic în defensivă, dar m-a iubit. Știu asta. Doar că nu l-am lăsat niciodată să vadă cât de mult l-am iubit *eu* pe el.

– Ce poveste tristă! spuse Roberta.

– Într-adevăr, fu de acord doctorul Heyworth.

– Ei, bine, presupun că acum nu-i mai prea pasă de iertarea mea, dar eu trebuie s-o fac, pentru sufletul meu. Mă îndoiesc că o să ajung în rai fără asta, conchise Margaret, iar apoi se întoarse către Antoinette. Iar noi vrem cu toții să ajungem în rai, nu-i așa?

– Eu nu sunt sigură că George e acolo, murmură nora ei.

– După felul în care s-a comportat, îmi imaginez că încă mai zgâlțâie porțile alea de mărgăritar, comentă Tom, loial.

– Tu trebuie acum să te concentrezi asupra sufletului *tău*, îl sfătui Margaret. Ei, doctore Heyworth, ce zici de rețeta aceea?

Duminică, Joshua, Roberta și Tom se întoarseră la Londra, iar Rosamunde se întoarse, fără mare tragere de inimă, la căminul ei din Dorset și la perspectiva înfiorătoare a înscrierii în Asociația Femeilor. Întoarsă și ea acasă, Margaret intră în camera galbenă, în care stătuse Phaedra, și-și trecu mâna peste ceasul ornamental de pe polița șemineului, rușinată că putuse s-o acuze pe fată că ar fi încercat să-l fure. În adâncul inimii, știa că Phaedra era un om bun. Doar un om bun ar fi putut-o face să nu mai fie o băbătie acră.

Antoinette rămase din nou singură, mai singură ca oricând. Se simți din nou dezolată, ca și cum Phaedra ar fi murit. Fata aceea îi luase de pe suflet povara morții lui George și-i adusese soarele în ungherele întunecate ale inimii, însă acum Antoinette descoperise că lumina din inima ei fusese o minciună și că George nu fusese bărbatul pe care îl crezuse ea. Era ca și cum s-ar fi trezit și ar fi descoperit că tot ceea ce crezuse ea a fi real ar fi fost făcut, de fapt, din eter. Era furioasă și dezamăgită, dar, mai presus de orice, se simțea umilită. George și Phaedra profitaseră de natura ei încrezătoare și-i furaseră bucuria. Antoinette se întrebă dacă avea să mai simtă vreodată bucurie sau dacă, așa cum bănuia, aceasta avea să rămână pierdută pe vecie.

Cântă la pian ca să-și uite durerea din suflet, iar în acele clipe chiar simți o oarecare ușurare. Muzica spulberă toată tensiunea din inima ei și-i oferi supapa prin care să se elibereze de toată întristarea. Partitura *Amurg*, adusă de doctorul Heyworth, fu deosebit de folositoare, pentru că pătrunse în locul în care durerea se simțea cu cea mai mare intensitate. Muzica mai alină puțin acea durere, precum un balsam pus peste o rană.

Capitolul 29

Phaedra se afla în trenul Eurostar, în drum spre Paris. Pierduse totul, nu mai avea acum de ce să rămână în Anglia. Își petrecuse toată noaptea plimbându-se prin casă și făcându-și bagajele, iar apoi părăsise pentru totdeauna locuința de pe Cheyne Row. Oricum nu se simțise niciodată acolo ca acasă.

Ședea pe banchetă, amorțită, și privea peisajul, trecând, grăbit, pe lângă fereastra ei. Voia să plece la cât mai mare depărtare cu putință de Fairfield și de ea însăși. Fiecare gând despre familia Frampton era ca un pumnal înfipt în inimă. Conștiința îi era bolnavă de vinovăție și se ura pentru ceea ce-i făcuse lui David. Ar fi trebuit să plece de la bun început, atunci când avusese șansa. Ar fi putut rămâne în conștiința tuturor ca o fiică nelegitimă pe care familia ar fi văzut-o o dată – și niciodată după aceea – dar ea se lăsase sedusă de familie. Și se îndrăgostise de David.

Își smulse pumnalul din inimă și încercă să se gândească la viitorul ei. Avea să se întoarcă la Paris și la viața pe care o dusese înainte să-l cunoască pe George. Trebuia ca viața aceea să fie încă acolo, undeva, sub ruine. Avea de gând s-o scoată la suprafață și s-o reconstruiască. Durerea avea s-o împingă mai departe, își spuse ea, avea să facă din ea un om mai bun, mai milostiv – un om mai *puternic*.

Coborî pe peron și rămase pe loc preț de o clipă, deznădăjduită, în timp ce restul pasagerilor treceau în grabă pe lângă ea, îndreptându-se către soții și soțiile lor, către slujbele și viețile lor. Ea n-avea pe nimeni. Era mai singură decât fusese vreodată, pentru că văzuse cum era să faci parte dintr-o familie.

Își târî valiza după ea pe peron, prin sala aglomerată a gării, până la stația de taxi de la ieșire. Urma să se întoarcă în apartamentul ei, să-și termine albumul și să lase timpul să-i vindece rănile. Poate că trecerea vremii avea s-o ajute să uite chiar. În clipa aceea, îl ura pe George pentru dezastrul pe care îl provocase în viața ei. Îi frânsese inima din nou – prin fiul lui.

Începu să plouă. Phaedra stătu în ploaie, îmbrăcată în rochia ei de vară și în jacheta de pânză groasă, lăsând apa să șiroiască pe ea. Apoi, începu să plângă. Ceilalți oameni de la coadă se făcură că nu observă. Un copil își trase mama de mână și i-o arătă pe Phaedra cu degetul. Atunci când ajunse, în sfârșit, în față, era udă până la piele. Un șofer de taxi amabil îi puse valizele în portbagajul mașinii lui și, cu un zâmbet înțelegător pe față, îi deschise portiera.

– Sunteți în regulă, domnișoară? întrebă el în franceză.

– Mi-e dor de casă, răspunse ea, iar apoi începu să plângă și mai tare, la gândul a ceea ce lăsase în urmă.

Săptămâna de după dezvăluire a fost cea mai neagră din viața lui David. Ore goale, nopți mohorâte, peisaj vlăguit – fiindcă avea inima prea grea ca să se mai poată bucura de frumusețea lui. Frământa în minte amintirile cu Phaedra, iar ele treceau de la roz la negru tăciune, pe măsură ce fiecare conducea către înșelătoria ei.

David se întreba dacă Phaedra mai era la Londra sau dacă fugise la Paris. Se gândise de multe ori să-i trimită un mesaj, dar se trezi uitându-se la ecranul telefonului și sperând că, poate, ea avea să ia legătura cu el. Dar Phaedra nu făcu asta niciodată. În ciuda furiei lui, îi era cumplit de dor de ea. Atât de dor, încât nu se putea concentra la nimic altceva în afara propriei nefericiri. Cu cât se gândea mai intens la ea, cu atât devenea mai abătut. O iubea. Și cât de mult și-ar fi dorit să fi putut întrerupe dragostea așa cum oprești apa de la robinet!

Ceea ce-l înnebunea cel mai tare era rolul pe care îl jucase Julius Beecher în toată înșelătoria aceea. Să fi fost el și Phaedra iubiți, așa cum sugerase Roberta, sau Phaedra fusese victima unui complot egoist, urzit de Julius? *Trebuia* să afle. În cele din urmă, după mai multe zile petrecute fără să ia legătura cu ea, își dădu seama că exista un singur mod de a pune capăt groaznicei lui ipoteze. Trebuia s-o sune și s-o întrebe.

Așa cum se aștepta, numărul de telefon al Phaedrei nu mai era valabil. Probabil că își aruncase mobilul în Tamisa. Așa că se urcă în mașină și plecă la Londra. Știa că exista șansa să nu fie acasă. Că poate plecase la Paris sau, și mai departe, în Canada. Își încleștă mâinile pe volan și coti pe Chelsea Embankment, către Oakley Street. În cele din urmă, intră pe Cheyne Row și opri mașina în fața căsuței ei. Se uită la ferestre. Nu se vedea nimic care să sugereze că s-ar fi aflat cineva înăuntru. Era întuneric. Un teanc de scrisori era îndesat în cutia poștală, prea mare ca să mai încapă în ea. I se strânse inima în clipa în care își dădu seama că Phaedra plecase de ceva vreme, probabil că de câteva zile. Se dădu jos din mașină și trase scrisorile din cutie, iar apoi își lipi ochiul de fantă. În hol era semiîntuneric. Pe masa rotundă de lângă scara în spirală nu se afla nimic. Pe mochetă erau împrăștiate și mai multe scrisori. Phaedra plecase.

Pentru prima oară din copilărie și până în momentul acela, David plânse. Se ghemui acolo, pe trotuar, și-și luă capul în mâini. Suspinele nu i se opriră în gâtlej, fiindcă nu mai avea puterea să și le înăbușe. Își lăsă pieptul moale și se lăsă în voia suferinței și a plânsului. Judecând după corespondență, Phaedra nu lăsase o adresă la care să fie redirecționate scrisorile. David se simți neajutorat. Ea ar fi putut pleca oriunde – Geneva, Paris, Canada sau America... Tibet... posibilitățile erau infinite. Ea n-avea rădăcini cărora el să le poată da de urmă.

Deodată, își dădu seama că nu mai căuta să afle dacă Julius și Phaedra fuseseră amanți, ci acum o căuta pe Phaedra. Acolo, pe trotuarul din fața casei ei, i se deschise în suflet acea mică fereastră luminată prin care el să poată să treacă și să facă pasul spre iertarea ei. Pur și simplu, nu putea trăi fără ea – ăsta era purul adevăr. Oricât de grav ar fi fost delictul ei, el nu putea rămâne supărat pe ea pentru totdeauna. Phaedra fusese înșelată, la fel cum fusese și mama lui. Dacă era cineva vinovat de asta, acela era numai tatăl lui.

Dar cum putea David să dea de Phaedra, dacă ea nu lăsase nici o urmă? Exista o singură persoană care ar fi putut ști. Își lăsă capul din mâini, iar fața i se înăspri: Julius Beecher.

Biroul lui Julius se afla într-o impunătoare clădire în stil georgian din Berkeley Square, în elegantul cartier londonez West End. David își anunță numele, iar recepționera păli.

– Îmi pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, Lord Frampton! Îl anunț imediat pe domnul Beecher că sunteți aici, spuse ea, ridicând receptorul.

O clipă mai târziu, Julius apăru în hol, cu brațele întinse și cu un zâmbet fățarnic pe fața-i rozalie. David observă că ochii îi rămaseseră reci ca gheața. Nu-l plăcuse niciodată pe avocatul tatălui său, iar în momentul acela îl plăcea și mai puțin.

– Dragul meu David, ce surpriză plăcută! exclamă avocatul întinzându-i o mână pe care David i-o strânse fără a-i întoarce zâmbetul. Haide în biroul meu! S-o rog pe doamna Carrington să ne aducă o ceașcă de ceai, sau preferi o cafea?

– Nu vreau nimic, mulțumesc, răspunse David. N-o să dureze mult.

Îl urmă pe Julius pe coridorul mochetat și intră într-o sală spațioasă, din stânga. Ferestrele dădeau direct înspre mica grădină din mijlocul lui Berkeley Square. Biroul lui Julius era mare, cu teancuri înalte de documente frumos organizate în tăvi de piele și cu două monitoare de calculator. În încăpere se mai aflau o sofa și două fotolii aranjate în jurul unei mese de cafea pline cu cataloage de la casa de licitații Christie's, precum și cu albume despre o mulțime de conace englezești. Biblioteca de mahon era plină cu cărți de anticariat și cu cele mai recente biografii și cărți de istorie câștigătoare de mari premii, în ediții cartonate. Câteva trofee de argint erau plasate ostentativ în mijlocul bibliotecii, deasupra televizorului cu ecran plat. David se întrebă în gând pentru ce or fi fost câștigate. Se îndoia că bărbatul acela mic și îndesat câștigase vreodată ceva. Poate că trofeele fuseseră ale lui George.

Își roti privirea prin încăpere și observă un mare colaj de fotografii, care ocupa un perete întreg. În toate acele imagini, de la prima până la ultima, apărea George – fie alături de Julius, fie alături de Julius și de diverși oameni importanți. David se simți ciudat văzând chipul tatălui său zâmbind din atât de multe cadre. Mirosea a obsesie. Știuse întotdeauna că Julius își admirase șeful, doar că nu știuse niciodată cât de mult.

– O, ai observat colecția mea de imagini cu celebrități, spuse Julius râzând. L-am apreciat foarte mult pe tatăl tău, după cum știi. A fost un om extraordinar. Moartea lui a însemnat o tragedie, asta-i tot ce pot să spun. O tragedie care mi-a schimbat viața pentru totdeauna. N-o să mai existe niciodată un alt George Frampton.

Se așeză pe scaunul de la birou și-și împleti degetele, nerăbdător.

– Deci, ce te aduce la Londra?

Pe David îl irită tonul sarcastic al avocatului.

– Ai mințit în privința testului ADN, răspunse el, așezându-se în fața lui Julius.

Chipul acestuia din urmă se întunecă, zâmbetul dispărându-i atât de repede, de parcă și-ar fi scos o mască.

– Deci, știi, spuse el ridicând din umeri. Trebuia să se afle cândva.

– Nu, s-a aflat doar pentru că ai lăsat tu să se afle. Ai știut foarte bine ce era pe DVD-ul ăla.

Julius luă un pix și începu să-l rotească între degetele lui bondoace. Scoase un oftat plin de ipocrizie.

– Vai de mine, trebuie să fie foarte tulburător pentru mama ta! Îmi pare atât de rău!

– Scutește-mă de compătimirea ta, Julius.

Un zâmbet vag arcui colțurile gurii avocatului.

– Presupun că acum Phaedra nu mai e chiar bine-venită la Fairfield. Ce păcat! Drumul spre iad e pavat cu bune intenții.

David îl urmări pe Julius bucurându-se de soarta nefericită a Phaedrei și totul deveni deodată foarte clar.

– Te-a respins, nu-i așa? spuse el, cu inima bătându-i nebunește.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Ai vrut să te răzbuni trimițându-i mamei mele DVD-ul, fiindcă Phaedra ți-a rănit mândria. După tot ce ai făcut pentru ea, după toate comploturile și intrigile, ea nu te-a vrut.

– David, cred că ai greșit adresa.

– Tu n-ai trădat-o doar pe Phaedra, l-ai trădat și pe tatăl meu, spuse David întorcându-și privirea către peretele plin de fotografii. Afirmi că ții la el, și totuși îi distrugi amintirea și pe toți cei pe care i-a iubit.

– Habar n-ai ce vorbești, mârâi Julius. Mi-aș fi dat și viața pentru George. Tatăl tău a fost un om mai bun decât oricare dintre fiii lui.

– A luat o decizie greșită atunci când te-a ales pe tine să-i fii Vineri[13]. Sau poate că te-a ales *tocmai* pentru că erai un tip imoral. Eu l-am considerat mereu pe tata un om de onoare. Acum nu mai sunt atât de sigur de asta.

Julius era vizibil zdruncinat.

– Tatăl tău a fost un om genial. Phaedra l-a sedus, iar din cauza ei și-a pierdut el concentrarea. Phaedra i-a provocat o depresie. Poate că nici n-ar fi murit dacă ea nu l-ar fi făcut atât de nefericit. A devenit nesăbuit după ce ea a refuzat să se mai vadă cu el. S-a aruncat în jos pe panta muntelui ăluia de parcă și-ar fi dorit să moară.

– Vrei să spui că n-a mai fost atent la *tine*, Julius? Recunoaște, ai fost gelos! Ei doi au mers împreună în excursii – de câte ori, două? Excursii lungi în Himalaya, ceva ce tata n-a făcut niciodată împreună cu tine. Tu n-ai fost gelos pe mama, fiindcă ea nu ți-a stat niciodată în cale. Dar Phaedra, da. Tata a fost înnebunit după ea, nu-i așa? Dintr-odată, ai fost retrogradat și împins într-un con de umbră, exclus de la toată distracția.

– N-avea cum să dureze! strigă Julius. A fost o obsesie. Știi că tatăl tău era genul obsesiv, dar fixațiile lui nu durau niciodată. Și-ar fi schimbat testamentul, până la urmă.

– A fost ideea ta să vă prefaceți că era fiica lui?

– Ea a venit la mine. Intrase în panică după ce a aflat că fusese inclusă în testament. Nu voia să facă rău familiei lui. Așa că eu am urzit planul ăsta ca să-l protejez pe George. Știi bine, n-ar fi părăsit-o niciodată pe Antoinette. Relația cu Phaedra n-a fost altceva decât un capriciu și, oricum, n-ar fi durat. Acum, Phaedra e acolo unde ar fi fost dacă George n-ar fi murit: pe drumuri. După cum am spus, el s-ar fi săturat de ea în cele din urmă.

– Fata asta te-a debusolat rău de tot, nu-i așa? spuse David. Dar planul tău n-a funcționat. Eu am de gând să-i cer să se întoarcă, după ce o găsesc.

Julius își recăpătă cât de cât calmul în clipa în care își dădu seama că încă se afla în avantaj.

– O, a fugit, nu-i așa?

– După cum ai intenționat, a fost șocată și distrusă de dezvăluirile de pe DVD. Dar eu am s-o găsesc.

– Ei bine, dacă ai venit aici sperând să descoperi unde se află, te anunț că eu

habar n-am, spuse Julius ridicând din umeri, nepăsător. Și chiar dacă aș ști, de ce naiba crezi că ți-aș spune?

David vru să se ridice și să-i tragă un pumn. N-ar fi fost prea greu. Omulețul acela era pe jumătate cât el, și moale ca o gelatină, dar David se abținu. Nu merita nici să-l ia în pleasnă în legătură cu faptul evident că n-avea să mai fie angajat să administreze moșia lui George. David rămase demn și se ridică în picioare, vârându-și mâinile în buzunare ca să se ferească de ispita de a face vreo prostie.

– Îți doresc mult noroc, Julius. După ce faptul că ai falsificat testul ADN o să devină public, nu prea cred că o să mai ai multe oportunități de angajare în orașul ăsta. Sunt surprins că, pentru un bărbat atât de meticulos ca tine, acțiunile tale au fost atât de stângace!

Julius îi aruncă un zâmbet perfid.

– Și eu îți doresc noroc ție, David. O să ai nevoie de el ca s-o găsești pe Phaedra. Îmi imaginez că e pierdută deja undeva prin fundul fundului Americii. O fată ca Phaedra se pierde ușor. Nu tu rădăcini, nu tu legături, nimic. Dispărută, ca o flacără în vânt, spuse el, pocnind din degete. Știi și singur unde e ușa.

Puținul calm al lui David se nărui odată ce el ajunse pe trotuar. Începu să tremure și merse cu pași împleticiți până la mașină, unde rămase mult timp, inspirând adânc și luptându-se cu o stare tot mai puternică de greață. Îi vâjâia capul, așa că nu era în stare să-și pună ordine în gânduri. Unde putea căuta acum? Pe cine știa el dintre cei care o cunoșteau pe ea? Pe nimeni.

Părăsi Londra învins. Tot ce putea face acum era să spere ca ea să aibă curajul să ia legătura cu *el*.

Ajungând la Fairfield Park, le găsi pe mama și pe bunica lui la casa de pe deal, împreună cu doctorul Heyworth. Stăteau toți trei de vorbă în fața focului, de parcă s-ar fi adăpostit, în căsuța de pe deal, din calea unei teribile tornade. Desigur, subiectul era Phaedra – unul pe care îl toceau cu discuțiile lor neîncetate.

În clipa în care David intră în căsuță, fură cu toții șocați de înfățișarea lui răvășită. Arăta ca și cum nu mai dormise și nu se mai spălase de multe zile. Antoinette fu răscolită la vederea disperării fiului ei, iar propria disperare păli subit, devenind cu totul neînsemnată.

– David, ești bine? întrebă ea, speriată de expresia lui de om care pierduse totul.

– Băiete dragă, vino și așază-te, spuse Margaret cu blândețe. A plecat, nu-i așa?

David se prăbuși pe sofa, lângă mama lui, și-și luă capul în mâini. Nu se simțea deloc stânjenit să-și arate nefericirea. Era foarte bine dacă aflau și ei adevărul.

– A plecat și a luat totul cu ea, spuse el. Nu se mai întoarce.

Antoinette îi puse o mână pe umăr.

– O iubești foarte mult, nu-i așa?

El nu putu răspunde, iar Antoinette nu știu ce altceva să mai spună. N-avea cum să rostească nici un cuvânt de consolare.

– Nu știu unde a plecat. Ar putea fi oriunde. Presupun că și-a aruncat telefonul în Tamisa, pentru că nu-mi răspunde nici la apeluri, nici la mesaje. Blestematul ăla de Julius Beecher nu m-a ajutat nici el.

– Ai fost la Beecher? întrebă Margaret indignată.

David își scoase capul dintre palme.

– Ce om bolnav!

– În ce fel e bolnav? întrebă doctorul Heyworth.

– Are un perete uriaș plin cu fotografii cu tata, de parcă ar fi obsedat de el. E

ciudat. Cred că a fost gelos pe Phaedra pentru că s-a băgat între ei. Știți cât de apropiați erau tata și Julius. Avocatul ăsta era ca umbra lui, mereu cu un pas în urmă, dar mereu acolo. Pe urmă, după ce tata a murit, a încercat s-o ia el pe Phaedra, de parcă ar fi vrut să intre în pantofii tatei. Se ivise deodată șansa, prin ea, să devină tata, cu un cont gras în bancă și cu Safirele Frampton. O ocazie prea bună ca s-o rateze. Dar ea l-a respins, așa cum ar face orice fată cu o judecată înțeleaptă și cu gust, așa că el a trădat-o.

– Adică a trimis DVD-ul intenționat, știind că astfel ar da-o pe Phaedra în vileag?! exclamă Antoinette, uitându-se la doctorul Heyworth. Ce naivă sunt!

– Nu e nimic greșit în a avea cele mai bune păreri despre toată lumea. E o calitate admirabilă, Antoinette, spuse cu gentilețe doctorul Heyworth.

– Nu sunt atât de sigură, răspunse ea coborându-și privirea. Am fost mult prea încrezătoare în ultima vreme.

– Nu mă surprinde deloc că tipul ăla odios a trimis intenționat DVD-ul. Și i-a funcționat stratagema, spuse Margaret. Ce năpârcă!

– Ei bine, acum a pierdut și el totul. Nu cred că îl mai angajează cineva după ce se află ce-a făcut.

– El pierduse deja totul, de aceea s-a grăbit s-o tragă pe Phaedra după el, spuse Margaret cu înțelepciune. Un bărbat comite sinucidere profesională doar atunci când nu mai are nimic altceva de pierdut.

David clătină din cap cu regret.

– Ar fi trebuit să mă duc după ea de îndată ce a plecat de la Fairfield House. Ce idiot sunt! A fost la fel de demnă de milă ca și tine, mamă. Bineînțeles că știu că n-ar trebui să spun asta și că nu vrei s-o auzi, dar cred că e adevărat. Ea l-a iubit pe tata, iar el a mințit-o, la fel cum te-a mințit și pe tine. Voi două aveți mai multe în comun decât îți dai seama.

Antoinette ascultă, dar nu spuse nimic. Nu era pregătită să fie atât de iertătoare.

– Eu cred că trebuie să lăsăm cu toții lucrurile să se așeze, sugeră Margaret cu diplomație. Întreaga întâmplare a însemnat un șoc cumplit pentru toată lumea și ne simțim cu toții înșelați amarnic. Nu putem controla ce o să se întâmple în viitor, iar în momentul ăsta nu cred că suntem pregătiți să facem planuri. *Que será, será*, nu așa spun spaniolii? „Fie ce-o fi.“ Ne trebuie tuturor o preocupare. Nu putem umbla așa, căpiați, precum câinii fără stăpân.

– Această *folíe* a fost hobby-ul meu, spuse Antoinette cu tristețe. Dar acum e renovată.

– În grădină sunt mereu multe de făcut, sugeră doctorul Heyworth.

David își frecă bărbia, gânditor.

– Ce-ar fi să deschidem un magazin cu produse de la fermă?

Propunerea păru picată din senin. Margaret și Antoinette îl priviră pe David cu totală surprindere.

– Cred că e o idee inspirată, spuse bătrâna doamnă. Nu-mi imaginez de ce nu ne-a venit până acum.

– Și unde să-l facem? întrebă Antoinette.

– Într-una dintre clădirile de la fermă. Avem o mulțime de hambare dintre care să alegem, răspunse David.

– Nu există ceva asemănător foarte aproape de Fairfield, adăugă cu entuziasm doctorul Heyworth. Ar fi foarte popular.

– Am putea avea animale, sugeră Antoinette, tot mai încântată. Găini... și vaci...

– Și porci, adăugă David, gândindu-se la Phaedra. Purceii sunt foarte drăgălași.

Margaret miji din ochi. „Drăgălaș“ nu era un cuvânt foarte folosit de britanici, nici unul pe care David să-l fi folosit în mod normal.

– Simt mâna altcuiva în toată povestea asta, spuse ea.

– E a Phaedrei, mărturisiri David rușinat.

– E o idee bună, spuse doctorul Heyworth. Cel puțin, asta e părerea mea.

– Și ce altceva a mai propus ea? întrebă Margaret.

– Să deschidem parcul pentru public.

David se gândi că asta era un pic cam prea mult pentru bunica lui, dar ea își lăsă capul într-o parte, ca și cum ar fi cântărit avantajele și dezavantajele.

– Nu-i chiar o idee rea! Fairfield e construit ca să fie admirat și pentru ca oamenii să se bucure de el.

– L-am putea deschide doar pe timpul verii, pentru vreo câteva săptămâni, poate, sau așa ceva, spuse Antoinette încântată. Ne-ar oferi mie și lui Barry un stimulent ca să facem grădinile cât mai minunate posibil. Sunt mult mai multe pe care mi-ar plăcea să le fac în preajma lacului. Mi-ar plăcea să am rațe, pentru început.

– Rațe, Antoinette? Eu cred că ar trebui să ai gâște și lebede, interveni Margaret.

– Dar lebedele nu aparțin reginei? spuse doctorul Heyworth.

– Sunt sigură că Majestatea Sa ne-ar împrumuta câteva dacă i-am cere frumos, râse Margaret. Deci, ce ziceți? Suntem cu toții de acord? *Ăsta* va fi proiectul nostru. Gata cu lâncezeala, toată lumea la treabă!

Antoinette îi aruncă lui David o privire îngrijorată.

– Eu mă bag, spuse ea.

– Și eu, răspunse el, mecanic, dar știa că inima lui n-avea să se amestece în acea afacere.

– Atunci, așa rămâne, hotărî Margaret, iar apoi își întoarse privirea ei de acvilă la doctorul Heyworth. Te pricepi la animale, doctore?

– Sunt sigur că aș putea pune și eu umărul la câte ceva, răspunse el zâmbind.

– Atunci, ești primit și dumneata.

– O să fie o plăcere să ajut!

– Bravo! îl lăudă Margaret, uitându-se la ceas. Eu zic să bem un vin de Xeres. Să-l sun pe Harris?

Referire la servitorul lui Robinson Crusoe, din romanul omonim scris de Daniel Defoe

Capitolul 30

Ideea, născută ca un vuiet, se stinse ca un scheunat. Antoinette vorbi mult despre magazinul de la fermă și cumpără un registru în care notă liste nesfârșite de idei, dar, practic, nu făcu niciodată *nimic* cu ele. David o ajută să aleagă hambarul și făcu planul pentru parcare, cocina porcilor și poiata găinilor, dar acele decizii nu se materializară. Doctorul Heyworth găsi un administrator potrivit, care îi fusese pacient. Îl chema, în mod nimerit, Toby Lemon și administrase cândva un lanț de băcănii, înainte să renunțe și să-și pună pe picioare propria afacere. Criza economică îi năruise planurile și îl obligase să-și ia o slujbă la supermarketul local, ocupație pe care o ura. Dar, cum afacerea de la Fairfield nu porni, nici el nu primi slujba de administrator. Margaret încercă să-i insufle entuziasm lui Antoinette, știind însă că o singură persoană i-ar fi putut reda energia. Înlocuirea Phaedrei avea să fie imposibilă.

Zilele de vară se lungiră, recoltele crescură și deveniră aurii, vremea se încălzi, și totuși inima lui David rămase întunecată precum miezul iernii. Își ținea întreaga suferință departe de ochii celorlalți, deși toată lumea știa că suferea, și se știa prea bine și motivul. Joshua, Roberta și Tom continuau să vină la sfârșit de săptămână, dar atmosfera era apăsătoare. Din când în când, se entuziasmau cu toții de magazinul de la fermă, iar Tom amenința să-și abandoneze slujba de la Londra ca să vină la Fairfield și să-l administreze, dar pe urmă lăsau să treacă alte câteva săptămâni până să reia subiectul.

David nu mai participa la reuniunile de familie, așa cum obișnuia cândva. Rămânea acasă, citindu-și cărțile din bibliotecă, sau la fermă, muncind. Odată sosită vremea recoltei, rămânea cu tractorul pe ogor până târziu în noapte, transportând cerealele de la combine la hambare. În zilele ploioase, mătura podelele și stoca porumbul. Se consola cu un program foarte încărcat. Dacă era ocupat, n-avea timp să se gândească la Phaedra și să se întrebe ce făcea ea și dacă se mai gândea uneori la el.

Adesea se uita la lună noaptea, în timp ce îl plimba pe Rufus în jurul lacului, imaginându-și-o pe Phaedra privind și ea aceeași lună. David își amintea de prima oară când o ținuse de mână; de noaptea în care o priviseră pe furiș pe Antoinette, care cânta la pian; de revelația pe care o avusese el în momentul în care își dăduse seama că se îndrăgostise de ea. Se întreba dacă ea mai ținea la el sau dacă își văzuse de viața ei la fel de ușor precum dispăruse din viața lui. La urma urmei, între ei nu fusese nimic altceva decât un vag flirt. Nimic din comportamentul ei nu sugerase că ea fusese „cu disperare, nebunește și copleșitor de îndrăgostită“ de el, așa cum

fusese de tatăl lui.

Cum ea nu făcuse nici un efort să ia legătura cu el, era evident că n-avea nici cea mai mică dorință de a-l vedea. Așa că el jură să nu se mai gândească la ea.

La începutul lui septembrie, Antoinette descoperi că nu mai era atât de revoltată în legătură cu Phaedra. Nu putea pretinde că nu-i era dor de ea. Fata aceea adusese soare în casa lor. De la plecarea ei, Fairfield Park se cufundase în umbră, iar nimeni nu mai râdea. Până și Roberta, la început triumfătoare pentru că suspiciunile ei se dovediseră adevărate, părea rușinată, de parcă i-ar fi fost jenă că fusese atât de perseverentă în hotărârea ei de a o demasca pe Phaedra. Adevărul era că Antoinette își dorea ca Phaedra să fi fost fiica lui George, la urma urmei, și să se fi întors, iar lucrurile să revină la starea de odinioară, adică la momentul de dinainte ca totul s-o ia pe o pantă atât de greșită. O dorea pe Phaedra înapoi, nepătată.

Era o după-amiază tristă, ploioasă, când ea simți deodată dorința de a vizita mormântul lui George. Nu mai fusese acolo din primăvară, de la oribila dezvăluire legată de acel DVD, și până în acel moment nici nu dorise să se mai apropie de mormânt. Nu simțise altceva decât indignare și furie, însă acum, pentru că timpul trecuse, se simțea doar tristă. George luase atât de multe cu el! Și nici măcar nu știa asta.

Urcă în mașină și se duse la Fairfield, parcă pe marginea drumului și, protejată de o umbrelă mare, se grăbi, prin ploaie, până la biserică. Clădirea părea cenușie și austeră în bătaia ploii. Ferestrele erau întunecate, ușa cea mare era închisă, dar acolo, sprijinit de noua piatră funerară lucioasă a lui George, se afla un buchet de trandafiri galbeni. Păreau să lumineze în acel semiîntuneric ca un far al speranței, iar inima lui Antoinette tresări la gândul că poate Phaedra se întorsese. Se uită la flori, cu o bruscă senzație de optimism. Să fi fost posibil ca, în tot acest timp în care îi fusese dor de ea, Phaedra să se fi aflat chiar acolo, în Fairfield? Privi împrejur plină de speranță, însă cimitirul era pustiu, cu excepția unor ciori cu înfățișare neprietenoasă. Antoinette lăsă umerii să-i cadă de dezamăgire. Dacă nu era Phaedra, nu putea fi decât Margaret. *Ea* era singura din familie care venea cu regularitate la biserică. Se aplecă și ridică florile. Erau proaspete și aveau un parfum dulceag, fiind acoperite cu mici stropi de ploaie.

– Of, George, tu îți dai seama în ce belea ai intrat? spuse ea în șoaptă. Ai cumva idee în ce ruină ai lăsat totul în urma ta? Ai părăsit nava și ne-ai lăsat pe toți să ne izbim de stânci, spuse ea, simțindu-se ciudat de bine să se lepede de toată povara gândurilor prin faptul că i le împărtășea chiar bărbatului care i le provocase. Îmi dau seama acum că poate tu *chiar* m-ai iubit și ai iubit-o și pe Phaedra. Probabil că ne-ai iubit pe amândouă în feluri diferite, după cum a spus Margaret. Poate că, împreună, noi două am fost femeia cu care ai vrut tu să fii. Eu, o jumătate, Phaedra, cealaltă. E ciudat, pentru că eu mă simt incompletă fără ea, ca și cum chiar am fi două jumătăți ale unui întreg. Mi-e dor de ea, George. Mi-e foarte dor de ea. Ea a adus bucurie în casa noastră, iar acum a plecat. O să-mi ia ceva timp să te iert – mamei tale i-au trebuit ani mulți ca să-l ierte pe tatăl tău pentru aceeași greșeală, așa că îmi imaginez că n-am ajuns încă acolo. Dar încerc. Oriunde te-ai afla, dacă mă poți auzi, află că fac tot ce-mi stă în putință – și, dacă ai vreo putere, adu-o înapoi.

Ochii i se umplură de lacrimi în clipa în care puse trandafirii la loc, lângă piatra funerară. În loc să se întoarcă la mașină, traversă curtea bisericii până la poarta de lemn din gardul ce dădea către casa doctorului Heyworth.

O clipă mai târziu, se afla la ușa serei lui, ciocănind în geam. Luminile erau aprinse, așa că știu că el era, probabil, acasă. Încercă ușa, care se deschise ușor.

– Bună ziua! strigă ea. Eu sunt, Antoinette!

Apoi adulmecă. Mirosea cumva a ars? Cuprinsă dintr-odată de panică, traversă sera în fugă și o luă pe coridor, înspre bucătărie.

– William! William! Ești bine? Eu sunt, Antoinette! William!

Bucătăria era plină de fum, iar doctorul Heyworth deschidea ferestrele, grăbit să aerisească. Dând cu ochii de Antoinette, păru stânjenit.

– Vai de mine, m-ai prins arzând o prăjitură!

– Prăjitură?! exclamă ea. Asta e?

– Făceam o prăjitură cu lămâie pentru dumneata. Dar m-am luat cu altele.

– O, Doamne, zici c-a luat foc toată casa!

El se aplecă și scoase din cuptor o tavă rotundă, în care se afla ceva care semăna cu un calup de cărbune.

– Iat-o. Deloc apetisantă, aș zice, nu-i așa?

– Nu este tocmai cea mai reușită, spuse ea zâmbind. Scuze că am dat buzna.

– Ai intrat pe poarta bisericii, presupun.

– Da. A devenit un obicei.

– Seamănă cu un obicei. Uite ce zic eu: ce-ai zice să ieșim undeva și să bem un ceai?

Ea râse.

– N-am mai fost la un ceai în oraș de când eram elevă, iar părinții mei obișnuiau să mă scoată în oraș duminicile.

– Atunci, hai să facem din asta un nou obicei. Haide să mergem să bem o ceașcă de ceai și să mâncăm o felie de prăjitură la Oliver's.

– Am trecut de multe ori prin față pe la Oliver's, dar n-am intrat niciodată.

– Ce puțin vă cunoașteți propriul oraș, Lady Frampton! o tachină el zâmbind larg. Ce să fac cu asta? întrebă, ridicând tava în care se afla prăjitura fumegândă.

– O, ar fi păcat s-o arunci, glumi Antoinette. Eu aș păstra-o pentru o ocazie specială.

– Bună idee! se învoi el, punând tava pe blatul de bucătărie. Iar acum, dă-mi voie să mă duc să-mi schimb cămașa.

Înăuntru la Oliver's aerul era umed, iar la mese era plin de oameni cu hainele umede, care se adăpostiseră de ploaie. Aleseră o masă din fundul sălii și comandară. Antoinette găsi liniștitor mirosul de pâine proaspăt coaptă și pe cel de cafea proaspăt râșnită. Se uită la doctorul Heyworth și găsi că și prezența lui era liniștitoare.

– Am fost la mormântul lui George, spuse ea. Nu mai fusesem acolo din primăvară. Am simțit că era timpul să port o discuție cu el.

Doctorul Heyworth îi aruncă un zâmbet amabil.

– Te simți mai bine?

– Da, mă simt. Nu știu dacă George a auzit ceva din ce i-am spus, dar măcar mi-am luat o greutate din piept.

– Asta-i bine.

– Vezi dumneata, Margaret a purtat ranchiună atâta vreme, încât a devenit un om acru. Eu nu vreau să devin așa.

– N-o să devii, Antoinette, pentru că tu o să-l ierți pe George. N-ai altceva de

făcut. Să-i porți ranchiună n-o să schimbe cu nimic ceea ce a făcut el, nici n-o să te facă să te simți mai bine. Pur și simplu, o să te macine și o să te facă să te simți groaznic. Așa că acceptă trecutul, eliberează-te de el și mergi mai departe. În felul ăsta, nu-i dai voie să-ți ruineze viitorul.

– Și cum rămâne cu Phaedra, William? Cum rămâne cu ea?

Doctorul Heyworth observă suferința din ochii ei, o suferință care nu fusese acolo atunci când ea vorbise despre George.

– Ți-e dor de ea, nu-i așa? întrebă el.

– Foarte mult. Și mă simt prost că i-am fost ostilă, așa cum i-am fost. N-a fost cinstit din partea mea.

– A trebuit să treci prin întreg acest proces ca să ajungi aici. Doar timpul ți-a putut oferi perspectiva asta.

– Dar ea a plecat de tot.

– Poate.

– E atât de nedrept! Toată lumea e la pământ din cauza absenței ei. Ea a fost cu noi un timp atât de scurt, și totuși ne-a lăsat o impresie extraordinară. Fairfield a fost un loc atât de vesel! Acum suntem cu toții abătuți ca niște copii de la o petrecere, după ce s-a terminat toată distracția. Tom doarme toată ziua, Joshua stă bosumflat în salon și citește presa, Roberta arată vinovată tot timpul, de parcă ar fi vina ei că Phaedra a plecat. Vreau doar ca lucrurile să redevină cum au fost.

– Așa o să se întâmple, cu timpul.

– Sper să ai dreptate, spuse Antoinette, cu un zâmbet vinovat. Nici măcar nu mă pot mobiliza să încep magazinul ăla. E o idee atât de bună, dar n-am inspirație fără Phaedra. Știu că ne-am fi distrat de minune să-l facem împreună, așa cum s-a întâmplat atunci când am renovat casa de pe deal. Mai ții minte că am și dansat? Cum am mai râs cu toții! Aceea e o după-amiază pierdută, pe care n-o s-o mai recăpătăm niciodată.

– Dar o să mai fie și alte după-amiezi precum a fost aceea, poate chiar unele mai bune. Lasă trecutul în urmă, Antoinette. Trăiește în prezent.

Ea îi zâmbi forțat, în timp ce chelnerița punea pe masă ceaiul și prăjiturile.

– Cred că asta de aici s-ar putea să aibă un gust mai bun decât al prăjiturii tale, spuse ea, chicotind. Dumneata ce crezi?

A doua zi, când se așeză în genunchi pe malul lacului ca să planteze o salcie plângătoare în groapa săpată de Barry, Antoinette se gândi la William. Zâmbi atunci când își aminti de prăjitura lui arsă, de expresia vinovată de pe chipul lui când o văzuse în prag și de ceaiul lor de la Oliver's. Îi aștepta cu nerăbdare vizitele. Doctorul Heyworth fusese o mare sursă de consolare în ultimele șase luni și unica persoană care reușise s-o facă să simtă lumină înlăuntrul ei.

Îi plăcea că acum o vizita fără să telefoneze înainte. Uneori îi mai aducea câte o nouă partitură pe care ea s-o învețe, alteori urcau la casa de pe deal și stăteau de vorbă la gura șemineului – nu rămâneau niciodată în pană de subiecte. El era un sfetnic înțelept și un ascultător înțelegător, dar era și glumeț, iar cu cât îl cunoștea mai bine, cu atât îi aprecia mai mult umorul. Avea un simț al umorului foarte sec, transformând întristarea în veselie, iar Antoinette descoperise treptat că alături de el se putea lepăda de toată melancolia, simțind din nou bucurie.

Bătători pământul din jurul salciei plângătoare și se ridică în picioare ca s-o

admire.

– O să fie frumoasă după ce crește, îi spuse ea lui Barry.

– Sălciile cresc repede.

– Foarte bine. Ce urmează?

Se întoarse către șirul de plante și de arbuști frumos așezați pe iarbă, în spatele ei, și se gândi că locul avea să arate foarte frumos. Fără Phaedra, planurile ei de a deschide grădina pentru public pe timpul verii și de a organiza un magazin la fermă păreau doar un vis – nu se simțea suficient de curajoasă ca să facă singură acele lucruri. Își șterse fruntea și privi către casă, așteptându-se cumva să-l vadă pe William traversând peluza către ea, dar îl văzu, în schimb, pe Basil, care anunța sosirea lui Margaret.

Bătrâna doamnă venea cu pași mari către lac, îmbrăcată în haina ei lungă, verde, și încălțată cu cizme de cauciuc. Cândva, imaginea aceea ar fi îngrozit-o pe Antoinette, însă acum inima i se umplu de căldură în așteptarea plăcutei companii și a umorului ireverențios al soacrei ei.

– Vino să vezi ce facem aici, spuse Antoinette după ce Margaret ajunse la ea.

– O, Doamne, dar ai avut ceva treabă la magazinul de grădinărit!

Obrajii lui Margaret erau trandafirii de la plimbare. Purta un batic verde, legat sub bărbie, și o pereche de ochelari de soare scumpi, primiți în dar de la Tom. Purtați la haina ei Barbour și la cizmele de cauciuc, ochelarii arătau comic.

– Grădinăritul mă ține foarte ocupată.

– Așa te vreau. Grădinile sunt atât de mari, că pornești de la un capăt și, atunci când ajungi la capătul celălalt, e timpul s-o iei din nou de la început.

– Vrei să intri la o ceașcă de ceai? Mi-ar prinde bine o pauză.

– Ar fi minunat!

Traversară peluza către casă.

– Știi, tocmai am vorbit la telefon cu Roberta, spuse Margaret. Ea și Joshua au fost invitați la o gală de binefacere care are loc Battersea Power Station. Crezi că David i-ar împrumuta Safirele Frampton? Acum, ele îi aparțin de drept lui, fiind fiul cel mai mare. Doar că e o ocazie specială și ar fi frumos să fie și ele purtate puțin.

– Tu știi ce părere are David despre Roberta, spuse Antoinette.

– Ar fi timpul să îngroape securea războiului! Să știi că nu ajută la nimic dacă se au ca șoarecele și pisica.

– Lasă-mă să-l întreb. Nu se știe niciodată...

– Ar fi frumos. Trebuie să ne împăcăm cu toții și să ne continuăm viețile.

Antoinette clătină din cap.

– Nu sunt sigură că David poate.

– Chiar atât de rău stau lucrurile cu el?

– Da, chiar atât de rău, Margaret. Are inima frântă de-a binelea.

– O, Doamne, nu mi-am dat seama niciodată. Păi, trebuie să facem ceva.

– Nu vrea să se ducă s-o caute. Crede că ea nu-l vrea. În orice caz, nici n-ar ști de unde să înceapă căutările.

Margaret făcu ochii mici.

– *Tu* ești gata s-o ierți, Antoinette?

– Cred că sunt, răspunse Antoinette, puțin neliniștită, fiindcă își dădea seama acum că, în ciuda acelei farse cu consecințe tragice, harul extraordinar al fetei de a transforma viețile fusese foarte real. Cel puțin, dacă m-aș afla deodată față în față cu

ea, nu cred i-aș putea rezista, mărturisi Antoinette oftând și scoțându-și cizmele. Dar nu sunt sigură că ea ar vrea să ne mai vadă. Am un sentiment groaznic că a plecat astfel încât să nu mai fie găsită niciodată.

În seara aceea, când Antoinette abordă subiectul împrumutării Safirelor Frampton Robertei, David ridică din umeri, neutru, și schimbă vorba. El avea chipul atât de întunecat și de serios zilele astea, încât mama lui nu consideră înțelept să insiste. Cinară împreună în salonaș, doar ei doi, iar Antoinette încercă să-l facă să-și uite gândurile. Ea îl pierduse pe George, iar apoi o pierduse și pe Phaedra. Cu fiecare zi care trecea, mâhnirea îl îndepărta câte puțin și pe David de ea. Curând, el avea să fie doar umbra unui om. Antoinette era hotărâtă să nu lase să se întâmple asta. Dar în afară de-a o găsi pe Phaedra și de-a o aduce înapoi, ea nu putea face altceva. David nu voia să iasă în oraș și să cunoască oameni. Se izolase chiar și de prieteni. Viața îi era redusă la fermă și la Rufus, iar el părea că renunțase la bucurie. O lungă și mohorâtă iarnă se întindea înaintea lor.

În a doua săptămână din septembrie, Rosamunde veni în vizită, alături de Josua, Roberta și Tom. Antoinette o invitase pe Margaret la cină, iar atmosfera, deși mult mai domolită decât atunci când Phaedra făcuse parte din familie, fu mai destinsă decât înainte. Antoinette nu știa de ce se întâmpla asta. Poate că venise pur și simplu timpul să se pună distanță între oribilele evenimente din primăvară și începutul toamnei. Un nou anotimp, un nou capitol, un nou început. Se gândi la frunzele copacilor devenind maronii și căzând pe pământ și se întrebă dacă ei, ca familie, puteau scăpa de durere pentru a crește din nou.

– Cum e la Asociația Femeilor? o întrebă Margaret pe Rosamunde.

– Păi, eu n-am prea vrut să mă înscriu, dar o știi pe Marjorie, vecina mea care are grijă de căței atunci când sunt plecată, ea a vrut să urmeze un curs de gătit. N-am putut-o dezamăgi și îi mai și datoram mulțumiri. Așa că îi țin companie. Are nevoie de mine, înțelegi. N-am putut-o refuza.

Antoinette observă licărirea de bucurie din ochii surorii ei.

– Bineînțeles că nu, Rosamunde. Ești foarte generoasă, având în vedere cât de mult te-ai codit să te înscrii.

– Păi, nu prea e genul meu de preocupare, dar ei au nevoie de oameni ca mine pe partea de acțiuni caritabile, continuă Rosamunde, fără ca vreunul dintre ascultătorii ei să se lase prostit de acele vorbe. Sunt neobosită atunci când vine vorba despre strângere de fonduri și mă pricep de minune să-i organizez pe oameni.

– Pare să ți se potrivească de minune, spuse Tom în timp ce își umplea gura cu un cartof copt.

– Îmi place să fiu ocupată, răspunse Rosamunde. Nu e nimic mai rău decât plictiseala. Asociația Femeilor îmi ocupă tot timpul, ceea ce e mai mult decât am intenționat, dar ei au nevoie de mine, iar eu nu sunt genul care să-i lase pe oameni la greu.

Antoinette o privi pe Margaret în ochi și observă colțurile gurii bătrânei doamne zvâcnind. Își mută privirea, ca Rosamunde să nu cumva să-i vadă amuzându-se pe seama ei.

– Roberta, povestește-ne despre petrecerea la care mergeți voi doi. Pare înfricoșător de grandioasă, spuse Margaret.

– O, așa e, chiar grandioasă! Am fost anul trecut, iar toată lumea bună s-a aflat acolo! spuse ea încântată.

– Atunci, nu-mi pot imagina de ce n-am fost invitat, spuse Tom.

– Asta pentru că tu nu ești cineva, glumi Joshua, nu fără răutate.

– Se tot zvonește că ar veni ducele și ducesa de Cambridge, dar nu știe nimeni sigur. Totul e un mare secret, îi informă Roberta.

– Pare strașnic, spuse cu entuziasm Margaret. În tinerețe mea, am participat la petrecerile cele mai selecte, iar carnetul meu de dans era întotdeauna plin.

– Bunico, noi nu mai aveam în prezent carnete de dans, spuse Tom râzând.

– Nici fetele nu se mai lasă atât de greu, iar bărbații nu mai deschid ușile pentru ele, oftă Margaret. Dacă aș fi în locul tău, eu nu m-aș da atât de deșteaptă.

Tom își dădu ochii peste cap, melodramatic.

– Eu urăsc fetele care se lasă greu.

– Fata care te cucerește până la urmă o să fie cea la care ai simțit întotdeauna că e greu să ajungi, ascultă ce-ți spun eu. Acelea sunt fetele cu calități, îi spuse Margaret ferm. Fă-ți de cap cu femei ușoare, n-ai decât, dar însoară-te cu o femeie de calitate. Nu ești de acord, Antoinette?

– Bineînțeles, răspunse ea, atentă, brusc, la sunetul ușii de la intrare.

O clipă mai târziu, în prag apărură David și Rufus.

– David! exclamă, surprinsă, Antoinette. Nu te așteptam la cină.

– Nu stau, răspunse el.

Arăta ciudat. Ținea în mâini o cutie roșie. Roberta o recunoscu imediat și inima îi tresări ușor.

– O, nu, îl rugă mama lui, rămâi cu noi! N-am mai fost de mult împreună.

– Mama ta are dreptate. Rămâi, spuse și Roberta, ca un ecou.

Margaret interveni, pe un ton care nu admitea replică:

– Nu pleci nicăieri până când nu mănânci bine, David! Arăți ca un lup sfrijit și înfometat. Joshua, mai adu un scaun la masă.

Margaret făcu un semn cu mâna înspre scaunele Chippendale neocupate, așezate ordonat lângă perete.

– Am venit să-i dau Robertei Safirele Frampton pentru petrecere, spuse David.

Chipul Robertei radia de încântare.

– O, David, nici nu știu ce să spun!

Dar ea știu ce să facă. Mânată de recunoștință și de mai bine de cinci luni în care își făcuse reproșuri, își împinse scaunul în spate și ocoli în grabă masa ca să se ducă la el și să-i mulțumească. David rămase uimit atunci când ea își încolăci brațele în jurul gâtului lui și-și lipi buzele de obrazul lui nebărbierit.

– Mulțumesc! spuse ea cu sinceritate. Înseamnă enorm pentru mine.

Aprecierea ei sinceră încălzi inima înghețată a lui David, iar expresia severă de pe chipul lui se îmblânzi. Începuturile unui zâmbet timid îi mișcă ușor colțurile gurii. Îi dădu cutia.

– Stai cu noi, spuse ea. Te rog.

Privirea plină de înțeles din ochii ei îi spuse că ea îi cerea iertare.

– Bine. Rămân, răspunse el cu un oftat resemnat, însă Antoinette își dădu seama că era încântat că fusese convins.

Își puse o porție generoasă de mâncare și se așeză între Rosamunde și bunica lui. Roberta îl privea de la capătul mesei. Știa că era devastat din cauza Phaedrei, dar nu-și dăduse seama cât de distrus era. Arăta de parcă încetase să se mai îngrijească. Era nebărbierit, vânăt în jurul ochilor și congestionat – o umbră a bărbatului glumeț, fermecător, de odinioară. Era ca și cum Phaedra l-ar fi sleit de toată viața din el, lăsând o coajă neagră în locul lui. I se strânse inima văzându-l așa. Deși știa

că nu ea era de vină pentru minciunile Phaedrei, jucase, totuși, un rol important în vânarea ei. Dacă ar fi jucat acum un rol în repararea lucrurilor?

Capitolul 31

Trei zile mai târziu, Margaret căzu. Reuși să ajungă la telefon și să-l sune pe David, care se întâmplă să fie acasă, la micul dejun.

– David, slavă Domnului că te-am găsit! Am avut o criză. Trebuie să vii la mine imediat. Se poate să fie un infarct!

Lui David i se păru că vocea bunicii lui suna un pic prea vioi pentru cineva care suferise un infarct, dar se urcă numaidecât în mașină și se duse la ea.

O găsi pe Margaret întinsă pe sofa, cu ochii închiși, cu mâinile încrucișate pe piept, ca și cum ar fi fost deja moartă. Intră, temător, în vârful picioarelor, dar imediat ce atinse covorul, ea deschise ochii, tresărind.

– O, tu ești, zise bătrâna doamnă cu voce slăbită. M-ai speriat!

– Scuze, bunico, spuse el, apropiindu-se de sofa cu un sentiment de ușurare. Cum te simți?

– Slăbită, murmură ea respirând sacadat. Foarte slăbită.

– Îl chem pe doctorul Heyworth!

– Nu, nu chema pe nimeni. Trebuie să vorbesc cu tine repede. Dacă mor, vreau să am timp să spun ce am de spus.

David păru indignat.

– N-o să mori!

– Cu toții murim cândva. Acum, ascultă, îl îndemnă ea, iar David se așeză lângă ea pe fotoliu și se trase mai aproape. E despre Phaedra.

– Bunico, ești sigură că n-ar trebui să-l chem pe doctorul Heyworth? Dacă e un infarct...

– Nu e nici un infarct. Nu știu ce e. Moartea, probabil. Iar acum, ascultă. E important. Am o dorință înainte să mor. Împlinește-mi-o!

– Bine, ce e?

– Trebuie să te duci la Paris și s-o aduci înapoi pe Phaedra.

David deschise gura ca să protesteze, dar Margaret închise din nou ochii și, preț de o clipă îngrozitoare, păru că se ducea.

– Continuă, o îndemnă el cu blândețe.

Ea inspiră și deschise ochii.

– E dorința mea pe patul de moarte ca Phaedra să fie readusă în familie, astfel încât să fim cu toții fericiți din nou.

– Dar, bunico, nici nu știu unde s-o caut, pledă el, iar apoi se încruntă. Ai spus cumva Paris?

– Da, Paris. Am adresa ei.

– De unde naiba ai adresa ei?

– Nu pune întrebări, e o poveste lungă, iar eu n-am timp, spuse Margaret luându-i mâna într-a ei și strângându-i-o tare. Adresa e scrisă pe o bucată de hârtie de pe biroul meu. Trebuie să te grăbești. S-ar putea să nu rezist...

David se duse la birou și găsi hârtia pe tamponul de sugativă. Se uită la cuvintele de pe ea, cu inima bătându-i nebunește. Deci, Phaedra era la Paris, până la urmă. Dar dacă își văzuse de viața ei și nu mai voia să-l vadă? Margaret îi citi gândurile.

– Aici nu e vorba despre tine, David, spuse ea de pe sofa. Aici e vorba despre mine și despre dorința mea pe patul de moarte. Vreau s-o iert înainte să plec la Cel care m-a făcut.

– Bunico!

– Trebuie s-o faci pentru *mine*.

– De ce nu trimiți pe altcineva?

– Pe cine altcineva aș putea trimite, David? Zău așa, ești foarte dificil. Sunt pe moarte!

David nu era atât de sigur.

– De unde știi că Phaedra locuiește la adresa asta?

– Nu știu. E la noroc, dar e tot ce am.

– Și ce să-i spun? N-o să fie foarte fericită să mă vadă după...

– O, Doamne, David, dacă nu pleci acum, o să fiu moartă înainte să pleci din țară!

– Bine, plec, dar îi sun pe mama și pe doctorul Heyworth, fie că îți place sau nu.

– Bine, presupun că nu mă poți lăsa aici să dau ortul popii singură.

David așteptă să vină mama lui, iar apoi plecă grăbit, ca să-și organizeze plecarea imediată. Se întrebă cum obținuse bunica lui adresa și de când o avea. Toată povestea era de-a dreptul halucinantă. Nu era sigur că avea s-o găsească pe Phaedra la acea adresă. La urma urmei, ea părea să călătorească foarte mult. Putea fi undeva pe un munte, la celălalt capăt al lumii. Însă bunica lui insistase, așa că n-avea încotro. Dacă ea *chiar* era pe moarte, el trebuia să-și facă datoria și s-o aducă înapoi pe Phaedra. Simți deodată că i se făcea rău de emoție. Ce avea să-i spună? Trecuse atât de mult timp, încât ei doi ar fi putut fi ca niște străini.

Antoinette se simți tulburată s-o găsească pe Margaret zăcând pe sofa. Se duse repede lângă ea și-i cuprinse mâna, înlăcrimată.

– Of, Margaret, nu mă părăsi acum, când abia am devenit prietene.

Margaret își deschise ochii oblici, ca o iguană șireată.

– Unde-i doctorul Heyworth?

– Pe drum. David l-a sunat și pe el. N-ar trebui să întârzie. Să-ți aduc ceva?

– Nu, o să stau aici, unde mă simt confortabil.

Își împleti degetele și oftă, mulțumită.

– Cum te simți?

– Amorțită.

Antoinette fu cuprinsă de panică.

– Amorțită? Unde?

– Peste tot. Simt că mă duc.

– Te rog, nu. Rezistă! William trebuie să apară în orice clipă.

Margaret ridică dintr-o sprânceană.

– Îl placi pe doctorul Heyworth, nu-i așa?

– Da, îl plac.

– N-o fi el prea de soi, dar ar fi bun pentru tine.

– O, Margaret, cum de te poți gândi la așa ceva într-un astfel de moment?!

Bătrâna doamnă își cercetă nora, detectând două pete rozalii pe pomeții ei.

– Pentru că, dacă urmează să dau colțul, mi-ar plăcea să știu că toată lumea e aranjată.

– N-o să dai colțul!

– Păi, sunt foarte bătrână.

– Ești foarte puternică.

– Să știi că abia aștept să mă întâlnesc cu Arthur.

– El mai poate aștepta.

Margaret zâmbi.

– Deci, ce-ai de gând să faci cu doctorul Heyworth? Ai zis că îți place de el.

– Nu în felul acela!

– De ce nu în felul acela? E ceva în neregulă cu el?

– Nu, nimic, doar că George...

– George nu mai e, draga mea, și nici nu se mai întoarce. Ai tot restul vieții de trăit și nu e prea amuzant să fii singură. Crede-mă, știu asta din proprie experiență. William, cum îi spui tu, te place foarte mult, orice prost poate vedea asta. Încurajează-l și tu puțin, Antoinette.

– Nu știu cum să fac asta.

Margaret oftă, nerăbdătoare.

– Fir-ar să fie, nimeni nu pare foarte capabil să se descurce singur într-ale iubirii.

Deodată, auziră ușa din hol deschizându-se și închizându-se cu o bufnitură. Pași grei se auziră venind înspre ele. O clipă mai târziu, doctorul Heyworth apăru în camera de zi, iar în urma lui, reverendul Morley, cu un chip foarte posomorât.

– O, ce bine, sunteți *amândoi* aici! exclamă Margaret. Domnule reverend, îmi puteți da ultima împărtășanie.

Vicarul păru îngrozit. Doctorul Heyworth râse.

– Deci, pacienta și-a mai revenit un pic, din câte văd.

– William, trebuie s-o consulți imediat! porunci Antoinette. Eu și reverendul Morley o să așteptăm în antreu, spuse ea ridicându-se și venind degrabă la ei. Trebuie s-o faci bine, William, spuse ea printre dinți. E foarte important să nu moară. Nu mă pot descurca fără ea.

– O să mă străduiesc, răspunse el.

Antoinette și vicarul se așezară în antreu, în vreme ce doctorul Heyworth închise ușa camerei de zi și se duse să consulte pacienta. După o scurtă examinare, se așeză în fotoliu și o privi aspru.

– Ei bine, așa cum am bănuit, Lady Frampton, sunteți sănătoasă tun.

– O, foarte bine, răspunse ea, ridicându-se în capul oaselor și dându-și picioarele jos de pe sofa. Ce ușurare!

– Cu certitudine, asta-i o mare ușurare pentru Lady Frampton.

– Spune-i „Antoinette“, îl îndemnă Margaret. E derutant să existe două Lady Frampton.

– Mă bucur foarte tare că nu mai e nevoie de reverendul Morley. Poate pleca acasă fără sumbra perspectivă a încă unei înmormântări.

– Cred că l-am cam speriat. I-ai văzut fața? Albă ca varul!

– Ați cam speriat-o și pe Antoinette.

– Nu asta am intenționat, răspunse ea repede.

– Atunci, dacă îmi dați voie să fiu atât de direct, care a fost intenția dumneavoastră?

Ea îi zâmbi, puțin rușinată.

– Mă tem că am pus la cale un plan împreună cu Roberta. Vezi dumneata, David e terminat și nu suport să văd asta. Are inima frântă și nu dă semne de vindecare. Roberta și-a amintit că Phaedra a avut grijă de casa unei prietene din Londra. Așa că s-a dus la acea prietenă și i-a cerut adresa de la Paris a Phaedrei. A fost chiar foarte simplu. Fata i-a dat-o bucuroasă.

– Și ce-a fost cu „infarctul"?

– Am înscenat asta, fiindcă David nu s-ar fi dus la Paris nici mort. El crede că Phaedra și-a văzut mai departe de viața ei și că nu mai vrea să aibă de-a face cu el. Așa că mi-am zis că, dacă asta ar fi dorința mea pe patul de moarte, el o să *trebuiască* să se ducă.

– Sunt sigur că exista și o metodă mai simplă, fără să fie nevoie să-i speriați de moarte pe toți.

– Dumneata să-mi spui, doctore Heyworth. Eu și Roberta n-am găsit alta. Trebuie să recunosc, e cam frumos să vezi că oamenilor le pasă, spuse ea zâmbind răutăcios.

– Mai mult decât credeți.

– Nu mă dezamăgi, doctore! Antoinette o să fie furioasă dacă află că am mințit.

El oftă, nedorind să se implice în complot.

– În regulă, doar de data asta. Dar vă rog să n-o mai faceți.

– Promit. Mai bine te-ai duce să le dai vestea cea bună.

Doctorul Heyworth deschise ușa camerei de zi, iar Antoinette și reverendul Morley săriră în picioare.

– Cum e? întrebă Antoinette.

– O să fie bine, răspunse doctorul Heyworth. Trebuie doar să se odihnească.

Antoinette fu atât de ușurată, încât îl cuprinse cu brațele pe după gât.

– O, îți mulțumesc! spuse ea, cu respirația întretăiată. Am știut că o s-o salvezi.

Doctorul Heyworth fu prins cu garda jos.

– Eu n-am făcut nimic, spuse el stânjenit. Dumneaei e foarte robustă.

Antoinette se trase înapoi, roșind.

– Am fost atât de îngrijorată! N-aș fi suportat să mai pierd o persoană pe care o iubesc.

– E în regulă, o să mai fie o vreme cu dumneata.

– Asta-i o veste extraordinar de bună, spuse reverendul Morley, trecând pe lângă ei și intrând în camera de zi.

– Mă tem că ai bătut drumul degeaba, spuse Margaret.

– Dimpotrivă, am descoperit că sunteți bine. Mă întorc acasă foarte bucuros.

– Mă tem că nu vă pot oferi o ceașcă de ceai, i-am dat liber lui Jenny astăzi.

– Ce ghinion că v-ați îmbolnăvit tocmai în ziua când Jenny nu e aici!

– Știu, Legea lui Murphy! Dacă ceva poate merge prost, atunci o să meargă prost. Însă tot pot să vă ofer un pahar de vin de Xeres.

– Ce-o să spună doctorul?

– Nu cred că e atât de important. El are altele pe cap, răspunse ea, cu o licărire șugubeață în ochi.

Doctorul Heyworth și Antoinette îi lăsară pe vicar și pe Margaret în camera de zi

și se duseră la mașinile parcate afară.

– Nu crezi că ar trebui s-o invit la mine acasă câteva zile, doar până ce își revine? întrebă Antoinette.

– E bine acolo unde e, te asigur, răspunse doctorul Heyworth.

– Și dacă mai face o criză?

– Nu cred că o să facă. Genul de criză pe care a avut-o n-o să se mai repete.

Antoinette zâmbi.

– Sunt atât de încântată! David mi-a spus că era pe moarte. Am fost teribil de îngrijorată.

– *Ea* i-a spus lui David că era pe moarte. Bătrânii tind să creadă ceea ce e mai rău.

– Nu știu unde a dispărut David atât de grăbit.

Doctorul Heyworth decise să n-o lămurească. Dacă David ar fi vrut ca mama lui să știe, i-ar fi spus chiar el.

– Nu știu nici eu. Dar o să fie ușurat să afle că bunica lui e bine mersi!

Deschise portiera din spate a mașinii lui și-și puse trusa medicală pe banchetă.

– William..., îndrăzni Antoinette, cu inima bătându-i dintr-odată nebunește.

– Da?

– Cred că stăpânesc piesa aceea, *Amurg*.

El zâmbi încântat.

– Mi-ar plăcea mult să te ascult cântând-o.

– Chiar așa?

– Foarte mult.

– Iar mie mi-ar plăcea mult s-o cânt pentru dumneata. Am exersat ceva în ultima vreme. Cred că o știu foarte bine.

În clipa aceea, reverendul Morley ieși pe ușa casei.

– Porțile Raiului nu sunt încă pregătite să se deschidă pentru bătrâna Lady Frampton, spuse el cu entuziasm, ducându-se la mașina lui.

– S-ar putea să trăiască mai mult decât noi toți, fu de părere doctorul Heyworth.

– Ei, ăsta ar fi un miracol, adăugă Antoinette, simțind cum pulsul i se mai domolea.

Încercarea de a-l încuraja pe doctorul Heyworth murise în față. Poate că era prea devreme după moartea lui George. Poate că nu era pregătită. Desigur că exista și posibilitatea ca doctorul Heyworth să nu-i împărtășească sentimentele și să nu fi dorit decât prietenia ei – o posibilitate care o făcu să se simtă cam prost. Îl urmări urcându-se în mașină și flutură din mână în timp ce el demara. Apoi se întoarse să vadă ce făcea Margaret, simțindu-și inima surprinzător de grea.

David luă trenul către Londra, iar de acolo se urcă în Eurostar, cu destinația Paris. Luase cu el o mică geantă de voiaj, în care își pusese strictul necesar. Nu se aștepta să rămână mult. Dacă Phaedra nu era acasă, avea de gând să se întoarcă la Fairfield și să-i spună bunicii că făcuse tot ce-i stătuse în putință.

Își ocupă locul din vagonul de clasa întâi și privi peisajul rural englezesc trecând în viteză pe lângă fereastră. Apoi, când trenul parcurse, vâjâind, tunelul, iar fereastra se înnegri, își dădu seama dintr-odată că nu se mai uita afară, ci la propria reflexie îndurerată. O privi cu oroare. Nu observase până atunci cât de neîngrijit devenise. Fața lui suptă și ochii înfundați în orbite arătau ca și cum ar fi aparținut

altcuiva. Apoi, el își trecu mâna, îngândurat, peste barba deasă ce-i acoperea bărbia. Ce avea să creadă Phaedra? Măcar avea să-l recunoască? Cu certitudine că n-avea cum să-l găsească atrăgător – poate că n-o făcuse niciodată. Își dori să fi avut mai multă grijă de el. S-ar fi putut măcar bărbieri.

De îndată ce trenul se apropie de Paris, David începu să fie agitat. Nu reușise să citească decât câteva pagini dintr-o carte, pentru că fusese constant întrerupt de gânduri și de scenele din trecut care se tot repetaseră precum imaginile de pe un DVD stricat, blocat la o scenă preferată dintr-un film. Astfel de amintiri ar fi trebuit să se șteargă la cât de des fuseseră reluate în mintea lui, dar ele continuau să strălucească orbitor, cu aceeași putere de a-l face să sufere.

Aruncă o privire prin compartiment, la bărbații și la femeile de afaceri care purtau costume și la mamele elegant îmbrăcate, cu copii mici după ele. Nici unul dintre ei nu părea să aibă vreo grijă pe lume, cum stăteau așa și citeau reviste sau ziare, cu copiii jucându-se, liniștiți, pe tabletele lor. Scena părea ireală, ca și cum David ar fi fost singurul bărbat din lume care avea inima frântă.

În sfârșit, trenul ajunse în gară, iar David coborî. Străbătu mulțimea ca hipnotizat, cu ochii în pământ, trecând din nou în revistă fiecare posibil scenariu.

Urcă într-un taxi și ceru să fie dus în Rue de Longchamps. Mașina intră pe o stradă, iar stomacul lui se strânse ca un mare ghem. Nu-și dădu seama dacă senzația de greață pe care o simți în stomac se datora emoțiilor sau frânei bruște pe care taxiul o puse la culoarea roșie a semaforului. Se înserase. Parisul era scăldat într-o caldă lumină chihlimbarie, cu soarele coborând lent pe cer, colorând apa Senei cu tușe limpezi de roșu și de auriu. Luminile electrice străluceau în vitrinele magazinelor, iar luminile stradale cădeau peste o cascadă de frunze ruginii, purtate de vânt înainte să se îngrămădească pe pavajul ud și prin canale. David privi clădirile orașului, cu acoperișurile lor gri, elegant curbate și străpunse de lucarne, și cu frumoasele balcoane de fier, și înțelese de ce Phaedra iubea atât de mult Parisul. Orașul acela încă păstra farmecul unei ere apuse.

Apartamentul Phaedrei se afla în centrul Parisului. David nu se așteptase să ajungă atât de repede. N-avea sentimentul că era pregătit. Așa că plăti cursa și căută o cafenea prin apropiere, în care să bea o cafea și să stabilească ce urma să spună. Se așeză la o măsuță de la fereastră și privi în stradă, sperând pe de o parte, îngrozit pe de alta, că Phaedra ar fi putut trece pe acolo.

Vântul se înteți, oamenii veneau și plecau, dar David rămase cu ceașca de cafea golită, privind îngrijorat strada întunecată. Încercă să conceapă un dialog în gând, dar nimic nu suna natural. Începu prin a explica faptul că Margaret suferise un infarct, dar încheie bâlbâindu-se și părând derutat – iar asta era doar o repetiție ce se desfășura în mintea lui. În cele din urmă, realiză că trebuia să stea pur și simplu față în față cu Phaedra și să vadă ce avea să se întâmple. Exista mereu șansa ca vorbele să-i vină sub impresia momentului. Achită nota și lăsă un bacșiș, chiar dacă ospătarul fusese tipic de morocănos.

Se ridică să plece. Cafeneaua era plină acum. Nu observase asta. Începu să se strecoare cu greu printre mese și printre oamenii care stăteau în picioare și care așteptau să se elibereze o masă. Atunci, privirea îi fu atrasă spre celălalt capăt al sălii, unde o blondă cu înfățișare obosită îl fixa cu privirea, fără să clipească, cu ochii ei cenușii, mari și tematori. El se opri și privi mai bine. La început n-o recunoscu. Era mai slabă acum, cu pielea albă contrastând cu negrul bluzei, cu părul prins într-o coadă de cal. Un ospătar îi bloca vederea pentru o clipă, iar David

încercă să se uite pe după el. Era ea sau nu era? Ospătarul plecă mai departe. Ea era tot acolo, lângă perete, privindu-l.

David își ținu respirația. Era Phaedra. Simți cum i se înclești pieptul și începu să-și croiască drum către ea, dar oamenii din calea lui îi făceau străduania și mai anevoioasă, de parcă ar fi înfruntat o mare învolburată: un pas înainte, un pas înapoi. Ea se ridică în picioare și, preț de o cumplită clipă, dispăru în spatele unusi trio de adolescenți șleampeți. David o căută prin mulțime, privirea sărindu-i, înnebunită, de la un chip la altul, până când, în sfârșit, o văzu venind către el cu pas hotărât, precum un pescăruș propulsat de un val.

Nu mai conta ce avea să spună, pentru că dorul din privirea ei confirma că și ea se simțea la fel de nefericită ca și el. Inima începu să-i bată cu putere, se simți deodată fericit, iar nodul din stomac slăbi în clipa în care ea întinse mâna, iar el i-o cuprinse, trăgând-o spre el pe distanța ultimilor pași, până când se regăsiră, în sfârșit, trup lângă trup, piept lipit de piept, spunându-și mai multe cu acel sărut decât și-ar fi putut spune vreodată prin cuvinte.

Întoarsă la Fairfield Park, Antoinette se așeză la pian, degetele alergându-i, agile, pe clape, deoarece acum cunoștea deja partitura pe de rost. Câinii stăteau întinși pe prești, focul mocnea în vatră, casa era cufundată în liniște. Se gândi la doctorul Heyworth și se crispă amintindu-și încercarea ei stângace de a-l încuraja, așa cum o sfătuise Margaret să facă. Își dorea să n-o fi făcut, fiindcă spusele ei sunaseră atât de fals. Spera ca doctorul Heyworth să nu fi fost dezgustat. Câtă obrăznicie pe ea să creadă că el ar fi putut simți vreo atracție față de persoana ei! Începu să cânte cu și mai multă vigoare piesa pe care o începuse.

Telefonul o întrerupse din cântat. Oftă și se ridică să răspundă.

– Alo! spuse ea.

– William la telefon.

– O, William! repetă Antoinette, iar vocea i se înveseli. Ce surpriză!

– Mă întrebam dacă aș putea trece pe la dumneata să te ascult cântând la pian.

– Acum?

– Păi, da, dacă nu e prea târziu.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Bine. O să sun la ușă.

Nici nu puse bine Antoinette receptorul jos, că se și auzi soneria. Ea se încruntă. Era imposibil ca el să fi putut ajunge atât de repede. Inima începu să-i bată mai iute, de frică. Cine putea fi la ușă atât de târziu? Deodată, își dori să nu fi fost singură în casa aceea așa de mare. Harris era acasă la el, la capătul aleii, iar David, pe malul celălalt al lacului. Dacă striga, n-ar fi auzit-o nimeni. Îngheță o clipă, incapabilă să se miște. Soneria sună din nou, de data asta mai insistent. Câinii se treziră din somn și săriră în picioare.

Însoțită de cei doi dogi germani, Antoinette găsi curajul să iasă în antreu, iar apoi se opri locului, frângându-și mâinile.

– Cine e?! strigă ea.

– Eu!

Bertie începu să latre.

– William? întrebă ea, simțind că-i venea să plângă de ușurare. Ce cauți aici?

– Am spus că sun la ușă!

Ea se grăbi să deschidă ușa.

– Dar ai ajuns atât de repede!

Chipul lui zâmbitor apăru în prag.

– Eram deja aici, răspunse el, iar chipul i se mohorî văzând-o cum arăta. Te-am speriat?

– Puțin, mărturisiri ea.

– Draga mea Antoinette, îmi pare atât de rău! se scuză el, însă apoi o privi cu solemnitate. În regulă, o să fiu sincer. N-am venit aici ca să te ascult cântând la pian.

– Nu?

El clătină din cap.

– Nu. Am venit aici...

Ezită. Preț de o secundă, păru stânjenit. Antoinette zâmbi blând, asta fiind singura încurajare de care el avu nevoie. Îi cuprinse fața între palme, se aplecă și o sărută.

Capitolul 32

A doua zi de dimineață, Antoinette se plimbă prin grădini cu o inimă mai ușoară decât avusese în tot timpul ce trecuse de la moartea lui George. Doctorul Heyworth plecase la el acasă târziu după miezul nopții, iar ea rămăsese singură în casă, dar fără să mai simtă durerea singurătății. Se întinsese în pat și rămăsese trează, revăzând în minte sărutul și următoarele câteva ore de care se bucuraseră împreună în salon. El o ascultase cântând, sprijinit de pian, privindu-i chipul cu dragoste, ca și cum muzica ar fi venit de pe buzele ei, și nu de la degete. Se așezaseră apoi unul lângă celălalt și cântaseră un duet spontan, râzând atunci când improvizația lor degenerase în niște acorduri fără noimă și complet lipsite de armonie.

Dragostea ei pentru William era diferită de dragostea ei pentru George. În ciuda infidelității soțului ei, Antoinette încă îl iubea. Nu-i accepta trădarea, dar găsise un mod de a-l ierta, încercând să înțeleagă de ce o înșelase. El găsise în Phaedra un tovarăș care îi împărtășise pasiunea pentru aventură. Ea era un spirit liber, la fel de fericită în locuri izolate precum era și el și având un curaj care lui Antoinette îi lipsea. Phaedra schia, făcea alpinism și se simțea, fără îndoială, la fel de acasă într-un cort de pe panta muntelui precum într-un pat de hotel. Antoinette îi împlinise lui George nevoile casnice, dar lăsase o breșă uriașă în cealaltă zonă a vieții lui – zona care aproape că era mai importantă pentru el. George petrecuse atât de mult timp singur în munți, că era ușor de înțeles de ce se îndrăgostise de o frumoasă tânără dispusă să-i împărtășească entuziasmul pentru cele mai sălbatice colțuri de natură. Dar în tot timpul în care fusese îndrăgostit de Phaedra, el n-o tratase niciodată diferit pe Antoinette. Fusese la fel de afectuos, la fel de atent. Viața lor împreună nu se schimbase în vreun fel, iar ea era sigură că inima lui rămăsese statornică, chiar dacă pasiunea îi înnegurase, pentru o vreme, judecata. Antoinette alesese să creadă că, așa cum se întâmplase cu toate pasiunile lui George, el s-ar fi plictisit până la urmă de Phaedra.

Dacă George fusese ahtiat după aventură, William se mulțumea doar să existe. Cu el, Antoinette se simțea în siguranță, dar și prețuită. Nu existau munți care să-l cheme la ei și nici panorame care să-i fure inima. Antoinette era pasiunea lui, iar ea era sigură de asta. Cu George, Antoinette avusese în comun copiii, Fairfield și gândurile lui cele mai intime. Cu William, avea în comun grădinile, muzica și gândurile *ei* cele mai intime. William îi oferea timpul lui și deplina lui atenție, iar ea n-avea niciodată sentimentul că atenția lui era atrasă în altă direcție. Exista ceva foarte stabil în dragostea ei pentru William. Era la fel de caldă și de delicată ca o câmpie într-o zi de vară.

Cu acele gânduri în minte, merse în livadă. Mere mari și rozalii făceau ca ramurile merilor să atârne grele. Câteva fructe căzuseră în iarbă, mâncate de viespi. Pomilor plantați de ea și de Barry le mergea bine. Frunzele lor începuseră să rugineasc sub vântul de răsărit al toamnei. Antoinette privi acele frunze muribunde și-și dădu seama că oamenii semănau cumva cu pomii, că, în ciuda unei asemenea pierderi, spiritul lor avea puterea de a supraviețui iernii și de a-și regăsi fericirea în primăvara noilor oportunități. Ea credea că în William își găsise primăvara de după iarna doliului. Poate că acum era în stare să accepte și pierderea Phaedrei.

Intră în casă și o sună pe Margaret, ca să vadă cum îi mai mergea. Jenny răspunse la telefon și o informă că bătrâna doamnă se odihnea. Antoinette zise că avea de gând să treacă pe acolo, dar Jenny se grăbi să-i spună că Margaret dormea, de fapt, și că ar fi fost mai bine să n-o trezească. O asigură că, în afară de oboseală, Margaret era foarte bine. Antoinette încheie convorbirea un pic neliniștită. Ceva nu era în regulă, dar nu-și putea da seama ce.

La amiază, apăru doctorul Heyworth, cu mașina plină de arbuști.

– M-am gândit să-i plantăm lângă lac, spuse el, sărutând-o tandru. Ce zici?

– Ești atât de grijuliu, mulțumesc, răspunse ea fericită. Ce frumos e că avem toată după-amiaza în față!

– M-am gândit că ar trebui să mergem undeva împreună.

– Unde?

– Nu știu, răspunse el, ridicând din umeri. Oriunde, numai nu aici. Paris, Viena, Roma, oriunde ți-ar plăcea. Când ai fost plecată ultima oară?

– O, Doamne, oftă Antoinette, dându-și seama că trecuse multă vreme. Cu mai mult de un an în urmă.

– Atunci, ar fi timpul să pleci de la Fairfield, spuse el, iar chipul i se lumină. Ai fost vreodată în India?

– Nu.

– Nici eu. Am putea-o descoperi împreună.

Ea ezită.

– Dar cum rămâne cu Margaret?

– O să se descurce și singură. David e aici.

– Știi, am sunat-o de dimineață, iar Jenny mi-a spus că Margaret se odihnea. Apoi a spus că doarme. Mi s-a părut agitată, de parcă ar fi mințit.

– De ce să te mintă?

– Pentru că așa i-o fi cerut Margaret să facă.

– O, vrei să mergi s-o vezi?

– Nu știu ce să fac. Nu vreau s-o deranjez dacă *chiar* doarme...

În clipa aceea, Harris apăru pe verandă.

– Lady Frampton, tocmai a sunat bătrâna Lady Frampton.

– Vezi, am știut eu că ceva nu e-n regulă! exclamă Antoinette, grăbindu-se să ajungă înapoi acasă. Și ce-a spus, Harris?

– Vrea să vă întâlniți cât mai repede cu ea la casa de pe deal.

– La casa de pe deal?! Ce face ea acolo? Am crezut că e la ea acasă și că se odihnește!

– Spune că e important, răspunse Harris.

Antoinette se întoarse către doctorul Heyworth.

– Trebuie să vii cu mine, William. Simt că se petrece ceva, dar nu știu ce. Ieri,

femeia asta era pe moarte, iar azi e la casa de pe deal, cerându-mi să mă duc la ea. Ce se întâmplă?

Doctorul Heyworth zâmbi cu subînțeles, amintindu-și ceea ce îi spusese Margaret cu o zi înainte.

– Haide să mergem să vedem.

Mărira pasul, cu Bertie și cu Wooster alergând înaintea lor prin grădină. Nori de un cenușiu-deschis atârnau, greoi, pe cer, dar din când în când se lumina, în clipele în care soarele încerca să răzbească printre ei. Cei doi ajunseră în vârful dealului și observară mașina de teren a lui David parcată pe cărare.

– Vai de mine, se pare că l-a chemat și pe David, spuse Antoinette întorcându-se, intrată în panică, spre doctorul Heyworth. Doar nu crezi că ne cheamă pe toți aici ca să-și ia rămas-bun? Of, Doamne, sper că e bine!

– E tare ca piatra, răspunse încrezător doctorul Heyworth.

– Ba nu e. Știu că sună ciudat, având în vedere relația noastră încordată, dar, de când a murit George, mi-a devenit dragă. Ba nu, mai mult de-atât, țin la ea, țin foarte mult la ea, adăugă Antoinette grăbind pasul.

Doctorul Heyworth îi luă mâna și i-o strânse într-a lui.

– E în regulă, Antoinette! Crede-mă, mai are mulți ani de trăit.

În cele din urmă, ajunseră la casa de pe deal. Antoinette inspiră adânc și deschise ușa. Acolo, așezați pe sofale și pe fotolii, în jurul focului, erau Margaret, reverendul Morley, David și Phaedra.

Antoinette își duse mâna la inimă.

– Ești bine, Margaret! oftă ea, venindu-i să plângă de ușurare.

– Bineînțeles că sunt bine, răspunse Margaret din fotoliu. Dar tu nu ești. Vino și stai jos, dragă, și dă-mi voie să-ți explic.

Antoinette îi privi uluită pe David și pe Phaedra, care ședeau unul lângă celălalt pe sofa. David se bărbierise, dar ăsta nu era singurul lucru care îl făcea să arate diferit. Era fericit. Foarte, foarte fericit. Reverendul Morley se ridică în picioare imediat și-i oferi lui Antoinette fotoliul lui de lângă foc. Ea se așeză, recunoscătoare, și îl privi pe doctorul Heyworth luându-și un scaun și trăgându-l între sofa și Margaret. Reverendul Morley se cocoță pe bancheta din fața șemineului.

– Ieri erai pe moarte, Margaret, iar acum, iată-te aici, împreună cu David și cu Phaedra. Ce se petrece?

Antoinette observă că Phaedra arăta mai mică decât înainte, cu umerii mici și subțiri ca niște umerașe pe sub cardiganul ei verde. Dar chipul îi radia, iar obrajii îi erau roșii ca două mere. Doar ochii ei trădau o anumită reținere. Se uită la Antoinette, iar apoi își abătu privirea numaidecât.

– Păi, sincer vorbind, m-am săturat să-mi văd familia umblând de colo până colo posomorâtă, de parcă s-ar fi stins soarele de pe cer. Și mie mi-a fost dor de Phaedra și, cum sunt o egoistă din fire, am vrut să se întoarcă la fel de mult pentru mine, cât și pentru toți ceilalți. Roberta mi-a fost complice. Ea și-a amintit că Phaedra avusese cândva grijă de casa unei prietene, așa că, din proprie inițiativă, fără s-o îndemn eu, s-a dus acolo și a cerut adresa Phaedrei. A fost foarte simplu. Pe urmă, Roberta m-a sunat și mi-a dat adresa din Rue de Longchamps. Ei bine, știam amândouă cât de îndărătnic poate fi David. Credea că Phaedra nu mai voia să-l vadă, așa că a trebuit să joc puțin teatru.

Antoinette păru îngrozită.

– Ăla a fost teatru?

– Da, nici n-am știut cât de bună am fost! Poate că ar fi trebuit să mă fac actriță, fu de părere bătrâna doamnă, iar apoi se uită la reverendul Morley. Îmi pare rău că v-am făcut să treceți prin asta, dar n-am avut încotro. Nu-i minunat că mă simt atât de bine!?

– Deci, bietul David a crezut și el că erai pe moarte? întrebă Antoinette uitându-se la fiul ei, care ridică, nonșalant, din umeri, de parcă asta nici n-ar fi contat.

– Hai să spunem doar că n-am fost total convins. Bunica mi s-a părut un pic prea vivace pentru cineva aflat pe moarte, o asigură el.

– Dar ai plecat, supus, ca s-o aduci înapoi pe Phaedra, jubilă Margaret aruncându-i un zâmbet triumfător. Asta ai făcut! Acum, știu că totul a fost foarte necinstit, Antoinette, și că ești, probabil, foarte supărată pe mine fiindcă am complotat pe la spatele tău. Dar eu sunt bătrână și înțeleaptă și știu mai bine decât tine ce anume poate să te facă fericită. Știu că ți-a fost dor de Phaedra la fel de mult ca și nouă, celorlalți, și că n-o să faci niciodată singură magazinul ăla de la fermă. Vreau să apuc în viața asta să văd purcelușii ăia.

Phaedra riscă o privire către Antoinette. Nu-și putea da seama dacă soția lui George avea s-o ierte. David o asigurase că da, explicându-i că timpul o ajutase pe Antoinette să vadă lucrurile din altă perspectivă și, drept consecință, să devină un pic mai înțelegătoare. Totuși, Phaedra tot nu fusese sigură, iar David trebuise să depună mari eforturi ca s-o convingă să vină acasă, împreună cu el. În adâncul sufletului ei, Antoinette avea nevoie de ea, de Phaedra, spusese el, chiar dacă încă nu-și dădea seama de asta. Acum, Phaedra îi aruncă o privire tematoare.

Dacă Antoinette ar fi fost întrebată cu o zi înainte ce-ar fi simțit dacă Phaedra s-ar fi aflat dintr-odată în fața ei, ar fi declarat că, mental, încă nu era pregătită să ierte. Dar una e să gândești la rece, cu mintea, și cu totul altceva să gândești la cald, cu inima. Acum, când cele două femei se aflau în aceeași cameră, Antoinette simți cum i se umplea inima de milă. Se ridică în picioare și se duse la Phaedra, împinsă de un impuls aproape inconștient. Întinse mâna și o ridică pe fată de pe sofa. Fără ezitare, o cuprinse strâns în brațe.

– Mă bucur că ești acasă, spuse ea în șoaptă, simțind lipit de ea trupul ca de copil al Phaedrei și tot tremurul din el.

Lacrimile Phaedrei picurară pe cămașa lui Antoinette. Își lăsă capul pe umărul ei și închise ochii. Cele două femei rămaseră mult timp îmbrățișate. Antoinette nu trebuia să explice, pentru că iertarea îi era în gest și în cuvintele șoptite doar pentru urechile Phaedrei.

– Bun, deci, mă bucur că a funcționat, spuse Margaret, mijind din ochi și studiind expresia blajină de pe chipul doctorului Heyworth, care o privea pe Antoinette.

– Se pare că am rămas doar noi doi acum, domnule reverend, adăugă ea, adresându-i-se vicarului, care păru, pe moment, puțin neliniștit. Cred că n-ar strica să-l sun pe Harris ca să-i cer să ne aducă niște provizii, adăugă ea scoțându-și telefonul mobil din buzunar. Ce dorește toată lumea?

Epilog

Un an și jumătate mai târziu

Margaret ședea împreună cu reverendul Morley la masa rotundă de pe impresionanta terasă a casei de pe deal. Ea privea înspre grădinile din Fairfield Park, urmărind, uimită, cum proprietatea se umplea treptat de vizitatori. De când Antoinette decisese s-o deschidă pentru public pe toată durata lunii iunie, sporise activitatea la răzoare, în grădinile sălbatice și în jurul lacului, astfel încât locul arăta acum și mai frumos decât atunci când angajase *ea* o armată de grădinari. Margaret știuse dintotdeauna că Antoinette avea mult bun-gust, dar nu-și imaginase niciodată că degetele acelea atât de pricepute la pânzeturi și la mobilier își puteau revărsa magia asupra organizării grădinii.

Margaret o privise încântată pe nora ei atunci când aceasta din urmă redecorase casa. Biata femeie se abținuse să schimbe ceva în toți anii în care trăise acolo împreună cu George, de teamă să n-o jignească pe *ea*. Dacă Antoinette i-ar fi cerut vreodată părerea, Margaret i-ar fi spus că locul acela avea de zeci de ani mare nevoie să fie redecorat – de fapt, ar fi făcut asta ea însăși dacă ar fi avut voință, însă, din păcate, nu avusese. Pe ea, decorarea caselor n-o interesa așa ca pe Antoinette. Acum, după ce se măritase cu William Heyworth și se mutase în casa lui din sat, Antoinette renova casa cea mare pentru David și Phaedra, iar rezultatul era la fel de uimitor precum grădinile.

– Îmi plac finalurile fericite, spuse Margaret, oftând cu satisfacție, în timp ce reverendul Morley o aprobă dând din cap, îngândurat, iar apoi luă o gură din ceaiul pe care doamna Gunice îl trimisese acolo într-un termos. Phaedra s-a întors și totul a revenit iarăși la normal. Este o fată bună și foarte capabilă și o respect fiindcă a lăsat decorarea casei în grija lui Antoinette. E important să-ți cunoști limitele. Însă nu sunt sigură că îmi place atât de mult roz în dormitor. Merge pentru o fetiță, dar Phaedra e femeie în toată firea. Bineînțeles că n-ai cum să te bagi chiar în orice, așa că mi-am mușcat limba. E dormitorul *ei*, la urma urmei, și Antoinette insistă că alegerea culorii n-are nici o legătură vreo dorință a Phaedrei. De fapt, dacă îmi amintesc bine, a spus că a fost alegerea lui David. Albastrul ar fi fost mult mai potrivit! Totuși, trebuie să spun că Phaedra se pricepe de minune să conducă magazinul acela de la fermă. Nu știu dacă Tom are cine știe ce contribuție, deși face tot ce poate și e plăcut să-l vezi punând umărul la afacerea familiei. Clubul ăla de noapte al lui n-a fost niciodată un lucru bun. Acum nu mai trebuie decât să-i găsim

o fată cumsecade, ca să se așeze și el la casa lui. Știți, pe vremea când trăia George, el, deși ținea familia unită, n-a reușit niciodată să ne facă să ne plăcem între noi. O, ce tensionați au mai fost anii aceia! Parcă ai fi mers pe coji de ouă în preajma lui Antoinette. Partea frumoasă e că, după moartea lui, am devenit cu toții prieteni. Cred că asta are mare legătură cu Phaedra. Nu mă întrebați cum o face, nu sunt psiholog, dar are o magie minunată fata asta. Și când te gândești că aproape o pierduserăm! exclamă bătrâna doamnă, iar apoi oftă, însă plină de satisfacție. Am luat eu hățurile, mai țineți minte! Uneori, trebuie pur și simplu să preiei controlul atunci când ceilalți sunt prea căpoși sau nesiguri să facă singuri treaba. Am știut că Phaedra avea să vină înapoi dacă i-o ceream. Minunat lucru e iertarea, nu-i așa, domnule reverend Morley?

Reverendul Morley puse jos ceașca de ceai.

– Lady Frampton, începu el, un pic ezitant. Nu credeți că, după toți acești ani, am ajuns să ne cunoaștem într-atât încât mi-ați putea spune „Joseph“?

Margaret fu indignată.

– „Joseph“? Doamne sfinte, nu! Sunteți slujitorul Domnului, domnule reverend Morley, iar dacă v-aș spune „Joseph“, v-aș înjosi. Un om de importanța dumneavoastră ar trebui să aibă un titlu care să-i reflecte distincția și să dea poziției lui demnitate și prestanță. Eu am o deosebită considerație pentru dumneavoastră, domnule reverend, și vă respect opiniile asupra oricărui subiect. Sub nici o formă n-aș putea începe să vă spun „Joseph“. Ce propunere ridicolă!

Reverendul Morley își ridică din nou ceașca de ceai, intimidat. Rareori mai reușea să-și dea cu părerea în prezent.

– Trebuie să spun că a fost un gest foarte frumos din partea Phaedrei să-i ofere Robertei Safirele Frampton pentru totdeauna, continuă Margaret. A tot spus cu insistență că n-avea să le poarte niciodată, iar David i-a acceptat, până la urmă, argumentele. Nu pot spune că mă deranjează teribil să le aibă cineva anume, atâta vreme cât rămân în familie. Trebuie să ne onorăm strămoșii, nu credeți? îl întrebă ea pe vicar, dar înainte ca el să poată comenta, ea se porni din nou. Ce ironie a sorții e faptul că, după ce s-a prefăcut a fi o Frampton, Phaedra a devenit una de-a noastră! David s-a grăbit să-i pună un inel pe deget, și nu-l condamn. Suferise deja o dată după ce ea a fugit, doar n-avea să lase să se întâmple *așa ceva* încă o dată! exclamă bătrâna doamnă zâmbind satisfăcută. Am crezut o să fiu deja moartă, și uitați-vă la mine, sunt încă aici și mă bucur de tot ce se petrece. Și se petrec grozav de multe la Fairfield, nu sunteți de acord? întrebă ea, ațintindu-și privirea poruncitoare asupra tovarășului ei. Domnule reverend Morley, n-ați scos un cuvânt de o veșnicie. V-ați înghițit limba? vru ea să știe, dar apoi privirea i se îmblânzi și îi zâmbi drăgăstos vicarului. Cum se face că mă suportați?

El îi zâmbi, la rândul lui, și clătină din cap.

– Pentru că nu sunteți niciodată anostă, Lady Frampton, și aveți un suflet bun.

– Ei, asta-i prea de tot. Suflet! Viața ar fi teribil de tristă și de neprietenoasă dacă n-ar exista sufletul. Spuneți-mi, domnule reverend...

– Da?

Ea oftă fericită.

– Orice.

– Orice?

Vicarul, așa cum se întâmpla adesea, se trezi pus în încurcătură de Margaret Frampton.

– Da, spuneți-mi orice doriți.

Bătrâna doamnă se lăsă pe spate și-și încrucișă mâinile în poală, așteptând.

În seara aceea, David și Phaedra îl scoaseră la plimbare pe Rufus în jurul lacului. Luna era mare și rotundă ca o plăcintă pufoasă, stelele licăreau și sclipeau pe imensul crug al cerului, iar undeva, în mijlocul pădurii, două bufnițe huhuiau un emoționant cântec al împerecherii. David și Phaedra se țineau de mână. În ciuda lunilor care trecuseră, încă se simțeau binecuvântați că erau împreună. Nu uitaseră suferința separării și știau că, orice s-ar fi întâmplat în căsnicia lor, n-aveau să mai fie despărțiți astfel.

– Am o idee, spuse deodată David, privind spre vârful dealului unde casa de piatră se putea vedea în lumina lunii. Ai spus mereu că vrei să vezi răsăritul din casa de pe deal.

– Da, așa e. Ai de gând să-mi propui să petrecem noaptea acolo? Întrebă ea simțind un fior de plăcere prin tot corpul.

– Sofaua e destul de lată pentru doi. Mama a comandat-o dinadins atât de mare.

– Nu cred că la asta s-a gândit atunci când a comandat-o.

David o roti pe Phaedra în jurul lui.

– E foarte romantic acolo sus, spuse sărutând-o pe frunte.

– Iar eu am o fire sălbatică și nesăbuită, glumi ea, trăgându-l mai aproape.

El îi sărută buzele.

– Există pături și foc în șemineu, provizia secretă de vin a bunicii...

– Doar tu, eu, Rufus și sunetul pădurii, murmură ea.

– Haide s-o facem.

Ea râse.

– Cum doriți, milord.

– Atunci vino, milady, și dă-mi voie să-ți arăt latura *mea* sălbatică și nesăbuită!

Traversară pajiștea ținându-se de mână, foarte fericiți. Roua sclipea în lumina argintie, risipită în iarba pe care călcau, iar Rufus, crezând, poate, că mergea într-o lungă plimbare, dispăru în lăstăriș. Ajunseră, în cele din urmă, la casa de pe deal și rămaseră afară o clipă, admirând misterioasa frumusețe a nopții. Valea de la poale era luminată astfel încât raze lucitoare albeau pământul atât de intens, încât lumina părea una de zi.

Phaedra se lipi de soțul ei.

– Sunt foarte fericită, David, spuse ea cu glas scăzut. N-am crezut niciodată că o să-mi găsesc locul undeva.

El se aplecă și-și lipi obrazul de creștetul ei.

– Ți-a fost mereu menit să fii aici, cu mine, și îi mulțumesc Domnului, care a făcut ca asta să se împlinească.

– Știi, în culmea disperării mele, l-am rugat pe George să îndrepte răul. Cred că a făcut-o.

– Dacă el ne privește acum, sunt sigur că e la fel de fericit ca noi – asta, dacă nu cumva zgâlțâie, încă, porțile raiului.

Phaedra se întoarse și îl privi neliniștită.

– Iubitule, el nu zgâlțâie porțile raiului. A trecut de ele fără probleme. Crede-mă. Datorită lui George suntem noi doi împreună. Datorită lui George suntem cu toții atât de fericiți. Datorită lui George, eu te iubesc.

El îi dădu la o parte o șuviță de pe față.

– Ai spus cândva că ai fost „cu disperare, nebunește și copleșitor“ de îndrăgostită

de tata. Ai mai spus și că n-o să mai iubești niciodată astfel.

Ea îi zâmbi, știind prea bine că n-ar fi putut exprima niciodată în cuvinte dragostea pe care o simțea pentru David.

– Pe tine nu te iubesc așa, dragule, și mă bucur că n-o s-o fac niciodată.

Mulțumiri

Sunt incredibil de norocoasă că am două echipe dinamice la Simon & Schuster, una în Marea Britanie și una în Statele Unite, și mi-aș dori să le mulțumesc ambelor din toată inima, pentru că au muncit la cartea mea cu atât de mult entuziasm și energie pozitivă. Mulțumirile mele se îndreaptă către: editorul meu britanic, Suzanne Baboneau, și editorul meu american, Trish Todd, precum și către Kerr MacRae, Clare Hey, Katie McGowan, Hannah Corbett și Lizzie Gardiner. Sunt foarte recunoscătoare și încântată că toate cărțile, atât de frumos produse de ei, îmi reflectă poveștile într-o manieră perfectă.

Aș dori să-i mulțumesc Sheilei Crowley, genialul meu agent și draga mea prietenă, pentru că îmi este un formidabil aliat și un susținător puternic. Îmi e mereu aproape când am nevoie de ea și este mereu extrem de optimistă și de motivată.

Am locuit împreună cu Ed și Maryam Eisler în casa lor în stil iacobin din Hampshire și m-am simțit atât de inspirată construind această poveste în jurul ei, cu dreptul de-a adăuga un deal sau două și o *folie*! Le mulțumesc pentru că m-au inspirat. Doresc, de asemenea, să le mulțumesc lui Jane Yarrow, Samantha Heyworth, Amanda Newson, Fiona Sherriff, Eloise Goldstein și Sarah Vine pentru că mi-au îmbunătățit viața în atâtea feluri, contribuind, în consecință, la colecția ideilor care îmi hrănesc imaginația.

Aș dori să-i mulțumesc soțului meu, Sebag, pentru nesfârșita lui răbdare și înțelepciune. El e mereu gata să mă ajute să țes povești și să-mi dea un sfat atunci când am nevoie de el. Mai presus de orice, el mă face să râd ca nimeni altul pe lume, iar aceasta e rețeta pentru o sănătate de fier și pentru fericire! Fără el, chiar n-aș fi scris toate aceste romane.

Mama mea e întotdeauna primul meu cititor, iar observațiile și ideile ei chiar contează și fac o mare diferență în ceea ce privește forma finală a manuscrisului. Îi sunt extrem de recunoscătoare mamei pentru timpul și dedicarea ei, precum și pentru generozitate, fiindcă atât de multe dintre poveștile ei sunt întrețesute în paginile cărților mele, iar ea n-a spus niciodată că asta ar deranja-o!

Tatăl meu este un om deosebit de spiritual și m-a învățat foarte multe despre ceea ce contează în viață și despre motivele pentru care ne aflăm cu toții aici, luptându-ne să găsim sensul tuturor lucrurilor. Dacă romanele mele conțin o părticică din profunzimea lui, atunci am realizat un lucru minunat.

Le mulțumesc copiilor mei, Lily și Sasha, pentru că îmi umplu inima cu atât de multă dragoste cât nici nu poate cuprinde.